Christina Courtenay

Prins în furtunile vieții

Christina Courtenay, renumita scriitoare care ne-a încântat cu romanul *Când suflă alizeul*, continuă seria *Kinross Saga* cu o captivantă poveste, plină de pasiune și suspans, derulată în mirificul decor scoţian.

Brice Kinross, trădat de fratele său și dezamăgit de iubirea din copilărie, are nevoie de un nou început. Părăsește Suedia pentru ţinuturile muntoase ale Scoţiei, unde se află un domeniu al familiei, Rosyth. Dar la Rosyth Brice nu este bine primit și constată că domeniul este aproape în ruină. Descoperă însă un aliat în roșcata Marsaili, frumoasa administratoare a domeniului, dar poate să se încreadă în ea?
Marsaili e hotărâtă să își construiască o viață bună, muncește din greu la conac și, deși evită bărbaţii, se trezește irezistibil atrasă de Brice, noul șef al clanului Kinross.
Dar în umbră există un dușman care nu se oprește de la nimic pentru a obține averea familiei. Va reuși Brice să păstreze ceea ce este al său, inclusiv iubirea?

ISBN 978-973-629-373-3

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Telefon/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

Christina Courtenay

Prins în furtunile vieții

Traducerea: Anca Irina Ionescu

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COURTENAY, CHRISTINA
Prins în furtunile vieţii / Christina Courtenay; trad.: Anca Irina Ionescu - Bucureşti: Lider, 2016

ISBN 978-973-629-372-6

821.111-31=135.1

OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

CAPITOLUL 1

Casa House, Scoţia, August 1754

Marsaili Buchanan s-a trezit din somn, auzind mârâitul delicat al câinelui ei de vânătoare, Liath. Începuse ca un uruit profund în pieptul mare şi în gâtlejul câinelui şi crescuse în volum, când animalul îşi ridicase capul şi se uita acum fix la uşă. Şi, pentru că Liath era încolăcit la picioarele lui Marsaili, vibraţiile mârâitului urcau până pe coapsa fetei. Inima i se opri o clipă în loc şi îşi ţinu respiraţia, încercând să ghicească cine venea de astă dată pe scări în camera ei din turn.

– Nu se lasă deloc, nu-i aşa, băieţii ăştia, a murmurat ea şi s-a ridicat în capul oaselor, punându-şi palma pe capul neted al lui Liath. Simţea mârâitul şi mai puternic în timp ce mângâia gâtul aspru al câinelui, lăsând mâna în apropiere de zgardă pentru cazul când ar fi trebuit să-l ţină, să nu se repeadă. Era şi aceasta o posibilitate.

De câtva timp era asaltată de pretendenţi nocturni, deşi nu-i încurajase în niciun fel pe bărbaţii din casă sau pe cei de pe moşie. Dar chipul şi trupul ei păreau să trezească pofte la orice mascul între cincisprezece şi cincizeci de ani, indiferent cât de mult avea grijă să se acopere. Îşi blestemă în gând soarta care îi dăduse acest har dubios. Nu-i aducea decât necazuri.

Clanţa se mişcă încet. Întrucât era bine unsă şi nu făcea zgomot, Marsaili nu ar fi auzit-o, dacă nu ar fi fost prevenită. Dar uşa nu se deschise, căci de curând se instalase o bară transversală care era şi ea trasă. Clanţa reveni cu un clinchet sonor, şi Marsaili auzi un icnet de frustrare. Urmă o bufnitură înfundată, probabil un umăr izbit cu putere în uşă. Când nici acesta nu produse efectul scontat, se auzi vocea unui bărbat care murmura o înjurătură. O izbitură mai puternică făcu să zbârnâie scândurile uşii, şi cu aceasta asaltul păru să se încheie. Marsaili îşi muşcă buzele ca să nu scoată niciun sunet.

– Marsaili? Sunt, eu, Colin.

Marsaili fu cât pe-aci să scoată o exclamaţie de uimire. Nu s-ar fi aşteptat niciodată să audă această voce în faţa uşii ei. Colin Seton, vechilul moşiei, era prea mândru ca să se furişeze la ea în toiul nopţii.

– Domnule Seton, ce s-a întâmplat? întrebă ea, încercând să lase impresia că abia s-a trezit din somn. E vreo problemă?

– Haide, fetiţo, ştii foarte bine de ce sunt aici. Te-ai abţinut destul, e timpul să primeşti o răsplată.

Vorbea ceva mai tare, dar tot în şoaptă. Marsaili nu ştia de ce se străduieşte să vorbească încet. Camera ei se afla în vârful unuia dintre turnurile de la Rosyth House, şi sub ea nu locuia nimeni în momentul de faţă. Cu siguranţă că ştia şi el acest lucru.

– Poftim? Marsaili se îndreptă şi mai mult în pat şi îşi aţinti privirea în direcţia uşii.

Se abţinuse? De la ce anume? De la plăcerea cu el? Cum naiba ajunsese la această concluzie?

Voia să fie lăsată în pace, să nu fie deranjată de un văduv suficient de în vârstă ca să-i fie tată.

– Cea mai faină fătucă din Highlands[1] merită tot ce e mai bun. Nu te învinuiesc că ai pretenţii atât de mari. Dă-mi drumul, poţi să ai încredere în mine că o să am grijă de tine aşa cum se cuvine.

Marsaili începu să fiarbă de furie şi simţi un nod în gât care ameninţa s-o sufoce. Vorbele pe care ar fi vrut să i le arunce în faţă lui Seton rămaseră aşadar blocate în gâtlej şi nu le putu scuipa afară. Nu reuşi să scoată decât un scrâşnet de frustrare, dar Liath îi simţi mânia şi dădu glas în locul ei. Mârâitul lui crescu ameninţător, reverberând în toată încăperea mică.

– Marsaili?

Fata reuşi să-şi controleze coardele vocale şi să rostească în sfârşit câteva cuvinte:

– Vă rog să plecaţi, domnule Seton, şi voi încerca să uit că am avut vreodată această conversaţie. Îmi cer scuze, dar este vorba despre o neînţelegere.

– Ei da! Eşti pur şi simplu încăpăţânată şi ştii şi tu asta. Nu-i nevoie să faci pe mironosiţa, am înţeles.

Vocea lui era acum încordată, ca şi când şi-ar fi stăpânit cu greu mânia. Marsaili nu voia să răspundă, pe de altă parte trebuia să-l facă să înţeleagă că nu este disponibilă pentru nimeni. Ca şi când ar fi vrut să-i sublinieze şi el gândurile, Liath lătră scurt şi, deşi nu-l vedea, Marsaili era sigură că îşi rânjise şi dinţii. Simţea cum inima începe să-i bată mai tare, iar bubuitul ei aproape că acoperea mârâitul câinelui

[1] Regiune din nordul Scoţiei, cu centrul la Inverness (n. tr.).

în urechile ei. Trase adânc aer în piept.

– Vorbesc foarte serios. Oricine dorește să-mi facă curte n-are decât să vină la mine în timpul zilei.

Nu că ar avea vreun folos, căci oricum nu-l vreau pe niciunul dintre ei.

– Cine vorbește de curte? Mama ta...

Marsaili i-o reteză brusc:

– Ce a decis mama mea să facă este treaba ei. Nu are nicio legătură cu mine; îmi voi duce viața așa cum cred eu de cuviință. Eu sunt o femeie respectabilă.

– Fleacuri! Nu ești cu nimic mai brează decât ea! O mironosiță prefăcută, cu nasul pe sus...

– Domnule Seton! Ați vorbit destul!

Marsaili tremura de furie, dar era decisă să nu se angajeze într-o dispută cu el. Seton înjură lung și răspicat. În cele din urmă, sâsâi furios:

– Cinele acela nu are voie în casă, știi prea bine. O să ajungă acolo unde îi este locul, la grajd.

– Nu se poate! Am permisiunea expresă a doamnei să-l țin aici. Câinele rămâne cu mine, spuse ea ferm, încercând să-și stăpânească vocea ca să nu tremure așa cum îi tremura tot restul trupului. Era adevărat, dar se va da el bătut așa de ușor? Așteptă din nou cu mâna pe zgarda lui Liath, în timp ce Seton se gândea ce să facă.

Ușa era solidă, dar știa că Seton este și puternic, și încăpățânat. Din fericire, și Liath era la fel. Marsaili nu voia să dea drumul câinelui împotriva nimănui, pentru că știa ce pot face maxilarele lui puternice, dar, dacă va fi încolțită, nu va avea încotro.

– Mai vedem noi, mârâi Seton și dădu cu piciorul în ușă. După aceea Marsaili auzi pași care se îndepărtau pe scară în jos. Răsuflă ușurată, își aruncă brațele în jurul gâtului câinelui și își îngropă fața în părul lui aspru.

– Mulțumesc, Liath, bravo, băiete! Ești cel mai grozav câine din lume!

Câinele îi linse mâna drept mulțumire pentru laudele ei și se întinse din nou lângă ea, până când picioarele fetei încetară să mai tremure.

De astă dată câștigase, dar Marsaili știa că de-acum înainte va trebui să fie tot timpul cu ochii în patru, atât pentru ea, cât și pentru

Liath. Nu putea ști de ce este în stare Seton și nu avea cum să dea înapoi. Seton nu era tipul de om care să renunțe ușor și probabil că Marsaili îl rănise în amorul propriu. Va recurge la orice mijloc de care dispune ca să-și impună voința.

Ei bine, era pregătită. N-are decât să încerce!

CAPITOLUL 2

Gothenburg, august 1754

– Brice, dormi?

– Hmmm?

Brice Kinross ridică fruntea de pe pernă și clipi, întrebându-se pentru o clipă unde este. Mișcarea lejeră fusese de-ajuns ca să-l facă să clipească și își dădu seama imediat că era prada unei mahmureli de zile mari. Înainte să închidă din nou ochii, reușise să vadă că este în propriul pat, probabil pentru prima dată în ultima săptămână. Nu avea nici cea mai mică idee cum de ajunsese acolo. Nu că asta ar fi avut vreo importanță.

Tatăl lui, Killian, bătu încă o dată în ușă, iar Brice scrâșni din dinți din cauza durerii de cap pe care i-o provocase.

– Intră, murmură el cu o voce răgușită, ca și când ar fi strigat prea mult noaptea trecută.

Își amintea vag că se cântase și se vede treaba că participase și el la cor, probabil chiar cu prea mult entuziasm. Killian intră încet, ca și când ar fi știut că fiul lui avea acum un cap deosebit de delicat, mult prea delicat ca să poată suporta chiar și cele mai blânde sunete. Se duse direct la fereastră – pe care o deschise larg –, apoi își trase un scaun lângă pat și se așeză.

– Aici miroase ca-n cârciumă, spuse el zâmbind. Mă mir că ai mai reușit să ajungi în pat. Mă așteptam să te găsesc ghemuit pe podea, chiar lângă oala de noapte.

Brice era încă prea amețit ca să poată răspunde spiritual la această remarcă usturătoare, așa că preferă să nu spună nimic.

– Îmi dau seama că ai băut probabil tot ce se găsește în oraș, așa că poate ai să fii dispus să asculți o propunere?

Zâmbetul lui Killian se transformă într-o expresie mai gravă.

– Mm, ce fel de propunere?

Brice reuşi cu greu să se ridice în capul oaselor, apoi îşi duse mâinile la capul care îl durea cumplit. În acelaşi timp, încercă să se descurce din pături. Era luna august, iar în Suedia era foarte cald şi, cum dormise, se pare, cu ferestrele închise, cearşafurile se lipiseră de el într-un mod deosebit de stânjenitor. Şi nici nu miroseau chiar a parfum. Sau poate că el mirosea aşa? se strâmbă dezgustat.

Killian scoase din buzunar o sticluţă turtită şi i-o întinse.

– Uite, nătărăule, dar asta este ultima picătură de băutură mai tare decât ceaiul pe care o primeşti toată săptămâna. M-ai înţeles? Chestia asta trebuie să înceteze.

Brice se strâmbă în timp ce lichidul îl ardea scurgându-se pe gâtlej. De regulă, tatăl lui, de origine scoţiană, prefera whisky-ul, aşa că Brice fu foarte surprins să constate că sticluţa conţinea *brännvin*, spirt aproape pur, aşa cum obişnuiau să bea suedezii. Deşi acesta era parfumat în mod deosebit cu diverse ierburi, era tot mult prea duşmănos atât de devreme dimineaţa. Fu scuturat de un fior şi simţi cum îl cuprinde brusc un val de greaţă şi ameţeală.

– Nu e treaba dumitale dacă vreau să petrec şi eu o noapte în oraş cu prietenii, începu el, dar Killian i-o reteză scurt.

– O noapte, spui? Mai degrabă o săptămână întreagă. Are totul o limită, nu crezi?

Brice ajunsese şi el la aceeaşi concluzie, dar asta nu însemna că este dispus să se lase dojenit ca un băiat de şcoală. Avea aproape 22 de ani, nu 12.

– Asta e decizia mea, se încăpăţână el.

Iar dacă cuiva nu-i convine, adăugă în sinea lui, e treaba lui.

– Poate că da, dar asta nu schimbă nimic.

Vocea lui Killian era blândă, dar fermă.

Brice încleştă pumnii, strângând cearşafurile, în timp ce amintirile îl copleşeau din nou. Nicio cantitate de alcool nu putea să-i şteargă din memorie durerea trădării.

– Am avut încredere în Jamie, spuse el. Propriul meu frate! La mutra pe care o are şi cu farmecul lui ar fi putut avea orice fată din ţinut, dar a trebuit s-o ia tocmai pe cea pe care o doream eu. Cea cu care ştia că fusesem înţeles. De ce? Cât despre ea…

Nu găsea cuvinte ca să exprime ceea ce simţea pentru Elisabet

acum. Brice fusese îndrăgostit de ea de când se știa. În mintea lui nu existase nicio îndoială că era femeia cu care se va însura. Avea genul acela de frumusețe care părea aproape ireală, trăsăturile ei delicate și perfecte sub toate aspectele erau ca ale unei ființe din altă lume. Deși tinerii, de regulă, nu observă astfel de lucruri, el fusese fermecat de ea încă din copilărie. Fata era cu patru ani mai mică decât el, așa că trebuise s-o aștepte să crească, dar asta nu-l deranjase. Avusese astfel posibilitatea să încerce să facă ceva cu viața lui înainte de a se așeza la casa lui și dorea să-i ofere fetei tot ce era mai bun.

Se vede că nu a fost destul și că am așteptat prea mult.

– Am înțeles ce vrei să spui și, te rog să mă crezi, nici eu nu sunt mult mai mulțumit de fratele tău decât tine, spuse Killian. Aveam o părere mai bună despre Jamie, dar mai există și accidente, iar acum a plătit un preț greu. Ar trebui să-ți fie milă de el, în loc să-ți irosești energia cu o furie inutilă.

– Să-mi fie milă de el? Când s-a însurat cu cea mai frumoasă fată din toată Suedia? Cu fata mea! Nu cred că vorbești serios.

Brice îi dădu înapoi sticla, căci stomacul i se strângea numai la gândul de a mai bea fie și o singură picătură. Băutura îi amorțise durerea pentru câteva ore, dar acum revenea de zece ori mai puternică.

– Vorbesc cât se poate de serios. Poate că tu crezi că Elisabet este cea mai minunată fată din lume, dar mă îndoiesc că Jamie este de aceeași părere cu tine. Nu avea nici cea mai mică intenție să se așeze la casa lui cu ea sau cu altcineva și n-o iubește. Pentru el era doar una dintre cele multe. Singura diferență este că acum este legat pe viață de ea, în timp ce tu ești liber. Liber să-ți găsești pe altcineva, o fată mai bună.

Brice scoase un mormăit furios, dar Killian ridică vocea.

– Uită-te la mine, Brice. Până și tu trebuie să înțelegi că, dacă nu te-a dorit suficient de mult ca să te aștepte, nu era fata potrivită pentru tine. O căsătorie cu ea ar fi însemnat dragoste numai într-un singur sens. Asta este ceea ce îți dorești? Să fii încătușat alături de o femeie care nu te iubește?

Brice știa că tatăl lui are dreptate în această privință, dar deocamdată nu era dispus să recunoască. Poate că nu va recunoaște niciodată.

– Nu, dar m-a iubit până în momentul când Jamie a decis s-o aibă

el, murmură el. Nicio fată nu poate rezista când îşi pune el mintea cu ea.

– Fleacuri! Şi apoi, Jamie mi-a jurat că nu a încercat niciodată s-o seducă în mod deliberat, şi eu îl cred.

– Sigur că da. Probabil că aşa se explică faptul că va avea un copil de la el.

Brice simţea că gura i se încleiase. Tatăl lui n-avea decât să creadă ce doreşte, dar nu-l va convinge niciodată pe Brice că Jamie fusese nevinovat.

N-ar fi trebuit să mă duc din nou în China, îşi spuse el, strângând din pleoape, ca şi când ar fi vrut să alunge şi oboseala şi imaginea lui Elisabet alături de Jamie, care parcă îi ardea pleoapele. Dar se dusese pentru ea!

Avea numai 18 ani când se îmbarcase pentru prima dată pe o corabie a Companiei Suedeze a Indiilor de Est ca să ajungă la Canton. Fusese cea mai cumplită, dar şi cea mai minunată experienţă de care avusese parte vreodată. Pe de o parte, fuseseră optsprezece luni de muncă grea, când trebuise să îndure toate necazurile unei călătorii neînchipuit de dure, dar, pe de altă parte, şi bucuria de a vedea peisaje la care până atunci visase numai, plus câştigurile enorme pe care le realizase cu marfa. Aşa că se îmbarcase şi pentru a doua oară, sperând că va strânge suficienţi bani ca s-o ceară pe Elisabet de soţie.

Strânsese, dar n-ar fi trebuit să-i pese de asta.

– Oricum ar fi, trebuie să priveşti adevărul în faţă, oftă Killian. Elisabet nu era femeia potrivită pentru tine, ceea ce înseamnă că sufletul tău pereche încă te aşteaptă să-l descoperi. Crede-mă, n-ai să-l găseşti în fundul unui butoi cu bere sau cu vin. Eşti tânăr, ai toată viaţa înainte.

– Suflet-pereche? Nu există aşa ceva, pufni Brice.

– Ba da, există. Şi eu eram la fel ca Jamie până când am cunoscut-o pe mama ta. Credeam că femeile au fost lăsate de Dumnezeu pe pământ numai spre desfătarea mea, atât, şi nimic mai mult. Greşeam. Din fericire pentru mine, mi-am dat seama de asta înainte să fie prea târziu. Acum ai şi tu şansa să-ţi cauţi sufletul-pereche.

Brice şi cei cinci fraţi ai lui ştiau că au norocul că părinţii lor sunt gata să le permită să-şi aleagă singuri viitoarele soţii, dar în acel moment nu era dispus să fie recunoscător pentru nimic.

– Şi cum propui să mă ocup de chestia asta? Să mă afirm în cercurile sociale de aici, din Gothenburg?

Brice îşi dădea seama că este exagerat de sarcastic, dar nu se putea abţine. Nu era sigur că este în stare să facă faţă realităţii situaţiei sale. Încă mai dorea să uite totul.

– Nu, nu mă gândeam deloc la aşa ceva. Cred că a venit timpul să te duci în Scoţia să-ţi preiei drepturile de întâi născut.

– Ce să-mi preiau? Ce drepturi?

Brice se ridică în capul oaselor şi privi ţintă în ochii tatălui său, apoi scoase un geamăt uşor, căci mişcarea bruscă îi produse dureri cumplite de cap.

– Au!

Se frecă pe creştet, încercând să-şi domolească durerea, dar nu-şi luă ochii de la Killian, care se îndrepta spre uşă.

– Ce-ai spus?

– Spală-te şi îmbracă-te, apoi vino jos în birou şi am să-ţi explic.

Killian se întoarse, şi expresia lui severă se transformă într-un zâmbet.

– Şi să mănânci ceva. Arăţi oribil şi nicio fată scoţiană respectabilă n-o să te învrednicească nici măcar cu o privire dacă rămâi aşa.

– Dar cine spune că eu am chef de fete scoţiene?

Dar Killian plecase deja, aşa că întrebarea rămase fără răspuns. Brice se strâmbă în direcţia uşii închise, dar cuvintele tatălui său îl puseseră pe gânduri şi ştia că acum nu va mai putea adormi din nou.

– Naiba s-o ia de treabă! murmură el, dar pentru prima dată de când aflase de Jamie şi de Elisabet ceva din lumea de afară reuşise să străpungă ceaţa care îi înconjura creierul şi să-i trezească interesul.

Ignorându-şi durerea de cap, se duse să caute apă caldă şi mâncare.

Marsaili ţinea tava grea în echilibru cu o singură mână şi bătu cu cealaltă la uşa biroului vechilului.

– Intră!

– Şezi! îi porunci Marsaili câinelui care, ca de obicei, o însoţea pretutindeni. Dar în camera aceasta nu putea intra. Reuşi să deschidă uşa şi să înainteze fără să scape nici tava, nici conţinutul ei. Lăsă uşa

întredeschisă, se duse spre birou şi depuse tava pe un colţ al biroului lui Seton, unde nu erau în acel moment nici hârtii, nici registre. Budincă cu smântână groasă şi unt, două lipii şi un sfert de litru de bere, miere şi brânză. Tot ce e mai bun pentru şef.

– Mulţumesc, spuse el, fără a-şi ridica privirile spre ea.

Marsaili simţea cum i se strânge stomacul. Ca menajeră, nu era responsabilitatea ei să-l servească pe Seton, dar celelalte servitoare erau atât de îngrozite de el, încât ea îşi asumase această sarcină cu câtva timp în urmă. Acum îşi dorea să nu şi-o fi asumat. Îi era groază de această întâlnire după cele petrecute în noaptea trecută, dar Seton se comporta ca şi când Marsaili nici n-ar fi existat. Asta e bine, îşi spuse ea. Cu cât o băga mai puţin în seamă, cu atât mai bine. Dar ce naiba îşi închipuie el? E mult prea bătrân pentru mine. Însă ştia că raţiunea nu intră în joc atunci când un bărbat râvneşte la o femeie. Iar el se ţinea bine pentru vârsta lui, asta trebuia să recunoască, aşa că poate îşi imaginase sincer că fata va fi încântată de avansurile lui.

Seton trase tava spre el şi începu să mănânce din budincă, iar Marsaili se îndreptă spre uşă, dar nu apucă să facă doi paşi, că îl auzi scuipând:

– Ce dracu' ea asta? mormăi el.

– Poftim?

Marsaili se uită înapoi peste umăr, pregătindu-se să facă faţă unei crize de furie. Era un om foarte irascibil, ca să nu spunem mai mult.

– Eu mănânc întotdeauna fulgi mari de ovăz, nu fiertura asta, ştii prea bine lucrul acesta!

Aruncă lingura de argint împrumutată din bufetul stăpânului, şi aceasta ateriză în smântână, împroşcând de jur împrejur. Se înfurie şi mai tare, căci fu nevoit să şteargă picăturile de smântână de pe hârtii cu batista. Marsaili trase aer în piept şi răspunse cât se poate de calm:

– Nu mai avem, domnule Seton, numai ăştia au mai rămas. V-am informat acum câteva zile că proviziile sunt pe terminate. Aţi spus că va trebui să ne descurcăm cu ce avem, căci nu sunt bani.

Aşa-numiţii „fulgi negri de ovăz" erau de calitate inferioară şi, de regulă, se dădeau numai servitorilor, dar acum nu mai aveau altceva. Vremurile erau grele sau, cel puţin, aşa pretindea Seton, şi până la noua recoltă mai era cel puţin o lună.

– Tu eşti menajera, trebuia să gestionezi proviziile mai bine! o

acuză el.

– Nu v-au fost serviţi decât dumneavoastră, domnule Seton, vă asigur. I-am ţinut sub cheie, aşa cum mi-aţi spus.

– Ei, asta este atunci când îi dai unei fete necoapte răspunderi care o depăşesc şi cărora nu le poate face faţă. Halal menajeră, n-am ce zice! Este un post pentru o femeie mai în vârstă şi cu mai multă experienţă.

Marsaili decise să nu răspundă. Avea aproape douăzeci şi doi de ani şi nu se mai considera „o fată necoaptă", dar Seton avea peste 40, astfel că pentru el era foarte tânără. Oricum, mai avuseseră şi înainte această discuţie, şi fata învăţase că cel mai bine este să păstreze o tăcere distinsă.

– Ei bine, ce mai aştepţi? Adu-mi ceva ca lumea de mâncare, mârâi Seton.

– Dar lipiile...

– Sunt foarte bune, dar n-o să-mi ţină de foame până diseară. Am nevoie de mâncare ca lumea – ouă, carne de berbec, ceva în care să-mi pot înfige dinţii. Descurcă-te!

– Da, domnule Seton!

Se întoarse din nou să plece, dar fu oprită în loc de strigătele lui:

– Şi, dacă mai prind o singură dată câinele în casă, îl împuşc cu mâna mea, s-a înţeles?

La naiba, îşi spuse ea, probabil că a auzit ghearele lui Liath pe pietrele din faţa uşii.

– Dar stăpâna a zis că...

– Să-l ia dracu', femeie! Câinele trebuie să stea acolo unde îi este locul. Şi cu asta am încheiat discuţia!

Marsaili închise uşa în urma ei fără un cuvânt.

Brice ajunse în cele din urmă jos, în biroul tatălui său, curat şi prezentabil, ceva mai puţin flămând după ce mâncase pâine de secară, brânză şi băuse un pahar cu bere.

Killian îi făcu semn să se aşeze şi trecu imediat la subiect.

– Vreau să te duci la Rosyth. Ceva nu este în ordine acolo şi vreau să ştiu ce se întâmplă.

– Dar de ce eu? întrebă Brice. Nu poţi să trimiţi pe altcineva? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se clatine pe apele Mării Nordului, când abia se întorsese dintr-o lungă călătorie pe mare tocmai de la Canton.

– Aş putea, dar este oricum moşia ta, aşa că trebuie să fie răspunderea ta. Am încercat să am grijă de ea de la distanţă în numele tău, dar nu se mai poate. Şi, cum eu nu pot să mă duc acolo personal să văd ce se petrece, va trebui să mergi tu şi să faci ordine.

Brice se încruntă.

– Nu înţeleg. Este a ta. Aşa a fost din totdeauna.

Casa Rosyth era proprietatea din Scoţia a tatălui său, moştenită acum vreo zece ani de la lordul Rosyth, bunicul lui Killian. Deşi, tehnic vorbind, Killian era acum stăpânul domeniului şi şeful familiei Kinross, nu mai reuşise să pună piciorul în Scoţia de la revolta iacobiţilor[2] care îl sprijineau pe prinţul Charles Edward, omul pe care englezii îl numeau „tânărul pretendent". Casa Rosyth rămăsese în posesia lui Killian, deşi acesta fusese etichetat drept trădător al Coroanei. Avusese prevederea să devină cetăţean suedez, astfel că nu mai putea fi atins de legea britanică. După revoltă, locuise în Suedia, unde, împreună cu Jessamijn, mama lui Brice, conducea o companie comercială prosperă.

– Nu, spuse Killian scuturând din cap, am trecut-o pe numele tău înainte să mă declar în favoarea prinţului. Pe lângă faptul că erai suedez, erai şi prea tânăr ca să lupţi, astfel că nimeni nu te putea acuza că eşti iacobit. La vremea respectivă mi s-a părut a fi cea mai bună soluţie, şi a mers. Englezii nu puteau să confişte Rosythul, orice ar fi făcut. Şi alţi nobili au făcut acelaşi lucru din câte am auzit.

Lui Brice îi venea greu să înţeleagă dintr-odată toate acestea şi se încruntă la tatăl său.

– Aşadar, spui că este a mea şi a fost a mea din totdeauna?

– Din 1745, da.

– Şi de ce nu mi-ai spus niciodată?

– Aveam de gând să o fac când vei fi suficient de mare ca s-o

[2] Revolta Iacobiţilor (1745) a fost o încercare a lui Charles Edward Stuart, supranumit şi Bonnie Prince Charles sau „Tânărul Pretendent" de a recâştiga tronul britanic pentru Casa de Stuart, în timpul războiului pentru succesiunea Austriei, când majoritatea armatei britanice se afla pe continentul european (n.tr.).

administrezi singur, dar atunci erai în China, şi când te-ai întors aveai deja 21 de ani. Îţi spun acum.

– Ei bine, şi ce necazuri sunt cu ea?, întrebă Brice. Credeam că ai un vechil care se ocupă de toate treburile. Şi ce face soţia răposatului tău văr, mătuşa Ailsa? Nu supraveghează lucrurile? De ce trebuie să mă duc eu acolo?

Killian se ridică în picioare şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo, cu mâinile la spate. Brice ştia că şchiopătatul abia perceptibil al tatălui său era o amintire a faptului că fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa în lupta pentru cauza iacobită, la fel ca tatăl lui şi alţi doi fraţi înaintea lui. Avusese mare noroc. Atunci scăpase cu viaţă şi se întorsese la Gothenburg, împreună cu mai mulţi alţi scoţieni cărora le salvase viaţa, dându-le voie să se îmbarce pe vasul lui comercial înainte ca Tunicile Roşii[3] să pună mâna pe ei.

– Ailsa nu se simte prea bine cu sănătatea şi nu am primit veşti de la ea de ani şi ani de zile. Dar este un vechil, desigur, Colin Seton. Îmi trimite rapoarte periodice şi venitul respectiv. L-am păstrat pentru tine şi am să ţi-l înmânez înainte de plecare. Însă în ultima vreme nu prea a mai fost mare lucru, şi scrisorile lui Seton sunt pline de lamentaţii şi văicăreli. Oamenii nu-şi plătesc chiria, sunt obraznici, casa are nevoie de reparaţii, recoltele sunt slabe... Lista nu se mai sfârşeşte şi, drept urmare, îmi cere el mie bani, în loc să-mi trimită. Şi vreau să ştiu de ce.

– Dar nu s-ar putea să aibă totuşi dreptate? Vreau să spun, Scoţia a avut de suferit foarte mult din 1745 încoace şi am auzit că sunt vremuri grele pe acolo. De ce n-ar fi şi la Rosyth?

– Bunicul meu a condus moşia cu un pumn de fier, spuse Killian dând din cap. A fost întotdeauna prosperă pe vremea tinereţii mele, când mă învăţa tot ce trebuie să ştiu despre administrarea ei. Mi-a arătat că, până şi atunci când erau vremuri grele, Rosyth se putea descurca destul de bine. Sigur, anumite pierderi sunt de aşteptat, dar nu chiar aşa de mari. Ascultă-mă pe mine, ceva nu e în ordine acolo. Vreau să afli ce anume.

– Foarte bine. Presupun că nu poate fi mai rău decât să stau aici să lâncezesc sau să umblu brambura. Şi am auzit că acolo whisky-ul este

[3] *Armata britanică, denumită aşa datorită uniformei sale de atunci cu tunică roşie (n.tr.).*

foarte bun.

Killian îi aruncă o privire nerăbdătoare, iar ochii lui albaştri se întunecară de mânie.

– Asta este o treabă serioasă, Brice. Eşti noul Lord Rosyth, este problema ta.

– Eu, eu să fiu gentilom scoţian?

Lui Brice mai că îi venea să râdă. Nu mai fusese în Scoţia din copilărie şi se considera suedez get-beget, cu toţi strămoşii tatălui său. Şi, chiar dacă ar fi ştiut despre ei, ideea că el va deveni următorul lord Rosyth din Scoţia i se părea atât de îndepărtată, că nici nu merita să se gândească la ea.

– Nu este nimic de râs. Fiul cel mai mare este întotdeauna cel care moşteneşte, şi acesta eşti tu, indiferent dacă îţi place sau nu. Mai devreme sau mai târziu, domeniul va deveni oricum al tău. Un gentilom din Highlands este aproape ca un tată pentru toţi supuşii lui – poate ceva mai puţin acum când sunt în vigoare blestematele astea de legi britanice, dar oamenii aşteaptă de la tine lucruri mari. Şi Scoţia este frumoasă. Cine spune că n-o să-ţi placă şi n-o să vrei să rămâi acolo?

Brice pufni pe nas.

– Ca să fiu sincer, în momentul de faţă îmi doresc mai mult să mă întorc în pat decât să plec în Scoţia.

Prinse o altă privire sumbră din partea tatălui şi ridică mâinile.

– Foarte bine, dacă doreşti să mă duc la Rosyth, o să mă duc. Numai să-mi spui ce să fac. Nu poate fi chiar aşa de greu.

Ştia că tată lui încerca să-l ajute să uite de recenta căsătorie nefericită şi într-o oarecare măsură chiar reuşise. Datorită lui Killian, Brice avea acum un obiectiv în viaţă şi un pretext excelent pentru a pleca din Suedia. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea mai bine seama că este o treabă foarte bună.

– Foarte bine. Atunci am să-ţi spun care este planul meu...

CAPITOLUL 3

Brice coborî de pe una dintre corăbiile comerciale ale tatălui său în portul Leith şi privi în jur cu interes. Nu mai pusese

piciorul în Scoția de peste zece ani, dar Killian avea dreptate, acum își amintea și el cât de mult îi plăcuse aici. De fapt, nu putea să nege că nu se simte și aici aproape la fel de acasă ca și în Suedia. Vocile din jurul lui vorbeau un amestec de limbi, cele mai multe scoțiană, galeză și engleză, dar le înțelegea în cea mai mare parte, deși galeza lui era cam ruginită. Petrecuse câtva timp la Casa Rosyth în fiecare vară până la vârsta de 12 ani și se amestecase printre copiii localnicilor, astfel că învățase curând limba lor.

Rămase o clipă nemișcat, încercând să-și obișnuiască mintea cu sunetele neobișnuite. era sigur că și galeza avea să-i reînvie curând în amintire și va reuși s-o vorbească fluent foarte repede. Avea talent pentru limbi străine, deoarece mama îi vorbise în olandeză, tata în engleză și în scoțiană, iar toți prietenii și cunoscuții lui vorbeau suedeză. Mintea lui le absorbise cumva pe toate.

– Trebuie să te duci să-l vezi pe Rory Grant, îi spusese tatăl lui. I-am scris deja și o să te ajute să te descurci cu documentele oficiale, ca să poți prelua legal conducerea domeniului. Este important să-ți poți dovedi dreptul de proprietate, ca să nu ai probleme.

Brice își spunea că sfatul acesta fusese cât se poate de înțelept. Lăsă instrucțiuni pentru bagaje, inclusiv pentru calul pe care îl avea și care urmau să fie aduse la Edinburgh. Abia aștepta să parcurgă distanța pe jos, ca să-și mai întindă picioarele, după o călătorie de șapte zile pe mare. Nu era omul căruia să-i placă să stea prea mult pe loc, și acesta fusese probabil și unul dintre motivele pentru care plecase în China. Amâna momentul când va începe să-l ajute pe tatăl său să conducă afacerile casei comerciale, ceea ce va însemna să stea toată ziua înțepenit la un birou.

Orașul Edinburgh era mult mai mare și mai zgomotos decât Gothenburg, și Brice se simțea de-a dreptul emoționat. Clădirile înalte de piatră se înălțau semețe în jurul lui, în timp ce străbătea Strada de Sus. Erau înghesuite una într-alta și aveau până la douăsprezece etaje, uimindu-l cu înălțimea lor. Străduțe și ulicioare șerpuitoare apăreau la intervale neregulate pe ambele părți, întunecoase, înguste și urât mirositoare. Strada principală, cu castelul impunător în capăt, era un adevărat furnicar de oameni pe care era silit să-i împingă la o parte ca să-și croiască drum. Dar, cum era înalt, nu se rătăcise. Killian îi explicase cum să găsească locuința lui Rory, și Brice ajunse curând la

el. Fu condus într-un birou mic, cu mobilă puţină, dar confortabilă, unde gazda îl întâmpină cu o plăcere reală.

– Bine-ai venit înapoi în Scoţia, tinere! Te-ai schimbat foarte mult, trebuie să recunosc, dar sper că îţi mai aminteşti de mine, da?

– Da, sigur că da, cum aş putea să-l uit pe naşul meu? Brice îl îmbrăţişă călduros pe cel mai vechi prieten al tatălui său. Deşi a trecut foarte mult timp. Ar fi trebuit să ne faci o vizită în Suedia. Tata vorbeşte mereu despre dumneata.

– Da, dar din păcate, marea nu este pentru mine.

Rory îl conduse pe Brice spre un scaun şi se aşeză şi el alături, după ce comandă băuturi răcoritoare.

– Mă fac verde la faţă numai cât mă uit la ea, aşa că, cu toată părerea de rău, o săptămână întreagă pe mare ar fi prea mult pentru mine. Nu sunt la fel de curajos ca membrii familiei tale. Să te duci până în China...

Se cutremură exagerat.

– Adică vrei să spui nesăbuiţi?, zâmbi Brice.

– Ei bine, tu ai spus-o, să-ţi încredinţezi viaţa unui lighean ceva mai mare pare oarecum o nesăbuinţă, dar fiecare gândeşte în felul său.

Izbucniră amândoi în râs. Brice ştia foarte bine că Rory nu era câtuşi de puţin fricos. Fusese şi el un sprijinitor al cauzei iacobiţilor şi luptase vitejeşte alături de Killian. Dar tatăl lui Rory era whig[4] şi reuşise cumva să-l ferească pe fiul său de consecinţele a ceea ce numea el „acţiuni pripite". Acum, la aproape zece ani după revoluţie, Rory era din nou un membru respectabil al societăţii, chiar cu o anumită influenţă, după cum se exprima Killian.

– Da, nu-ţi face probleme, am să te ajut să găseşti un avocat de încredere, i-a spus el lui Brice ceva mai târziu, când au abordat chestiunea. O să pregătească în curând toate documentele, şi domeniul va fi al tău. O să dureze o săptămână, cel mult două, după cum socotesc eu.

– Excelent, mulţumesc! spuse Brice. Atunci, dacă nu ai nimic împotrivă, am să mă duc puţin în recunoaştere până sunt gata hârtiile. Presupun că tata te-a pus la curent cu situaţia atunci când ţi-a scris.

---

[4] *Whig-ii erau unul dintre partidele politice din Marea Britanie, susţinători ai monarhiei constituţionale şi adversari ai monarhiei absolute şi ai Casei Regale scoţiene. Poziţia lor dominantă s-a consolidat ca urmare a eşuării revoluţiei iacobite din 1715 (n. tr.).*

– Da, zâmbi Rory, m-a informat. Îți urez noroc!

Marsaili auzi strigătul de durere prin ușa întredeschisă de la bucătărie și se repezi imediat în direcția de unde venea acesta. Un lătrat zgomotos o făcu să alerge spre grajduri cât o țineau picioarele și se năpusti gâfâind înăuntru. Văzu totul dintr-o singură privire și nu ezită nicio clipă să intervină. Folosind instinctiv mătura pe care o avea în mână, îi aplică lui Seton o lovitură puternică peste braț. Aceasta îl făcu să rateze lovitura pe care se pregătea să i-o aplice lui Liath, ținut zdravăn de zgardă de unul dintre grăjdari. Seton se întoarse imediat spre ea.

– Ce dracu'...?

– Încetează imediat! Nu ai niciun drept să-l atingi, este câinele meu!

Marsaili strigă la el și ridică târnul de nuiele ca să-l lovească peste picioare pe Seton, după care se îndreptă amenințătoare spre grăjdar. Tânărul dădu drumul câinelui și o luă la fugă, astfel că Liath, simțindu-se liber, o zbughi spre stăpâna lui, dezgolindu-și colții spre Seton. Amenințarea era cât se poate de clară în atitudinea și în poziția câinelui.

– Nu înțelegi, încercam să mă apăr.

Seton era roșu la față, și pentru o clipă trăsăturile lui de regulă frumoase erau schimonosite de furie, dar expresia lui se schimbă repede, devenind cât se poate de conciliantă. Se dădu câțiva pași înapoi, privind cu grijă la câine.

– M-a atacat. Nu pot permite un asemenea comportament! Este un câine periculos și trebuie să fie lichidat.

– Nu este adevărat și știu foarte bine că nu este așa. Nu a făcut niciodată rău nimănui decât dacă a fost amenințat. Și apoi, cum putea să te atace, din moment ce cineva îl ținea de zgardă? Marsaili privi în jur să vadă dacă îi aude cineva, apoi continuă cu vocea înăbușită: Ai motivele dumitale să vrei să scapi de el, dar i-am spus stăpânei și, dacă i se întâmplă ceva lui Liath, va ști cine este de vină.

– Nu știu ce vrei să spui. Seton vorbea pe un ton disprețuitor, ca și când fata ar fi vorbit despre niște fleacuri.

– Chiar nu ştii?

Chipul lui se relaxase, zâmbi apoi pe neaşteptate, ochii îi sclipir amuzaţi şi o privi condescendent:

– Şi apoi, crezi că mi-e teamă de stăpână? Închisă în turnul e împreună cu zânele din poveşti cel mai adesea. Ha, ce să-ţi povestesc mult sprijin poate să-ţi dea!

Marsaili îşi încleştă degetele pe zgarda lui Liath, încercând s rămână calmă. Deşi nu-l putea suferi pe Seton, ştia că exagerează. Î afară de acea singură vizită din timpul nopţii, fusese întotdeaun politicos cu ea şi nu încercase niciodată s-o atingă într-un mo necuviincios, aşa cum făceau alţi bărbaţi. Dar aerul lui îngâmfat irita.

Se poartă de parcă ar fi rege, îşi spuse ea, sau de parcă el ar f stăpânul moşiei.

Nu era stăpânul moşiei, dar nu se putea nega faptul că el răspunde de domeniul Rosyth, şi nu ea.

– Stăpâna are ultimul cuvânt în legătură cu felul în care se petre lucrurile aici până se va întoarce conaşul, nu se lăsă Marsaili, deş Seton avea probabil dreptate.

Ailsa Kinross, văduva vărului gentilomului, era teoretic şef domeniului şi a conacului în absenţa lordului Rosyth, dar toată lume ştia că Seton hotăra totul. Ailsa nu se arăta decât foarte rar. Seton s bătu cu degetul în cap ca să-i arate cât este de proastă şi cât d copilăreşte gândeşte.

– Lordul nu se mai întoarce, cel puţin nu atâta timp cât stăpânire mai umblă după iacobiţi să le ia capul. Când a fost aici ultima oară ei? Acum zece ani? Nu, laşul nu mai pune piciorul pe pământu Scoţiei, ascultă ce-ţi spun eu.

– Au trecut opt ani de la bătălia de la Culloden. Lucrurile s-a schimbat.

Poate că nu destul. Englezii vor fi interesaţi şi acum de un gentilor care fusese iacobit confirmat, chiar dacă renunţaseră să-i ma persecute pe oamenii de rând după Legea din '47, prin care s garantase spuşilor că nu vor mai suferi represalii.

Seton se apropie de ea, ignorând mârâiturile tot mai puternice al lui Liath, şi îi şopti:

– Lasă-l încolo pe conaş. Ar trebui să te gândeşti serios la viitor

tău, Marsaili. Dacă vrei să-ți păstrezi javra, ar trebui să fii drăguță cu mine și să-l ții sub control. Degeaba îți dai aere și faci mofturi, cu asta nu schimbi locul de unde ai venit, dar viața ta ar putea fi mult mai bună decât este în acest moment. Ai putea avea propriul tău conac, rochii frumoase, bijuterii... Este alegerea ta. Mai gândește-te.

Zicând acestea, se răsuci scurt și plecă, lăsând-o pe Marsaili spumegând de furie. Ar fi vrut să-i spună că este ultimul om din lume cu care ar fi dispusă să fie „drăguță", dar știa că o să-i meargă mai bine dacă o să-și țină gândurile astea pentru ea.

Va trebui să se ferească în continuare din calea lui.

Planul pe care îl avusese Killian în minte pentru Brice fusese ca acesta să meargă mai întâi la conacul Rosyth sub un nume fals, ca să vadă cum stau lucrurile.

– În felul acesta ai să poți vedea totul cu ochii tăi și să sperăm că ai să-i iei pe nepregătite. Fă o listă cu tot ceea ce este necesar pentru a pune din nou moșia pe picioare, dacă situația este într-adevăr așa de rea cum pretinde vechilul. După aceea te întorci la Edinburgh, comanzi tot ce trebuie și revii apoi cu toate lucrurile atunci când o să ai și actele de proprietate. Dacă este ceva necurat la mijloc, sper ca cei vinovați să se dea singuri de gol.

– Dar dacă mă recunosc? protestase Brice. Verișoarele mele sau mătușa Ailsa?

– Mă îndoiesc, râsese Killian. Nu mai arăți exact așa ca la 12 ani. Din câte știu, Ailsa este invalidă, așa că s-ar putea să nu dai deloc ochii cu ea, iar fetele probabil că s-au măritat și au plecat de mult la casele lor. Le-am trimis tocher-ul cu ani în urmă.

– Ce le-ai trimis?

– *Tocher*-ul, zestrea lor. Cu cinci mii de mărci fiecare, sunt sigur că au fost înhățate foarte repede, deși, în mod foarte curios, Seton nu mi-a spus cu cine s-au căsătorit.

Killian ridică din umeri și continuă:

– Ca să vezi, nu scrie niciodată decât despre problemele moșiei și, așa cum am spus, nu am mai primit vești de la Ailsa de ani de zile. Oricum, cu puțin noroc, o să afli câte ceva înainte să fii demascat.

Oricum, merită să încerci.

Aşadar, Brice a plecat din Edinburgh câteva zile mai târziu. Faptu că îşi adusese calul din Suedia şi deci nu mai fusese nevoit s închirieze unul îl făcuse să câştige timp. Totuşi, nu era sigur că Stark va mai fi în stare să traverseze fiordul Forth cu feribotul, după c îndurase o săptămână de călătorie pe mare, aşa că o luă pe drumu mai lung, care mergea numai pe uscat. Alergau curând fericiţi la tra pe drumurile de ţară, trecură de Linlithgow şi apoi de Stirling îndreptându-se spre nord, spre Drummond.

La început, peisajul era alcătuit din câmpii mănoase, cu pământu cultivate de jur împrejurul lor, care arătau ca un fel de plapum matlasată. Recolta se cocea în razele soarelui, cele mai multe parcel erau însămânţate cu orz şi ovăz, întrerupte pe alocuri de păşuni verzi După ce au trecut de Menteith, la orizont au apărut dealurile şi munţii iar pâlcurile răzleţe de copaci s-au transformat curând în păduri. Er un ţinut frumos, şi Brice simţea că îl atrage, deşi diferea foarte mul de pădurile dese de pini cu care era obişnuit în Suedia.

Deşi peisajul în sine nu se schimbase, Brice observă imediat că ţi nutul pe care îl străbătea acum se schimbase. Auzise despre repre saliile care avuseseră loc în Highlands în vara şi în toamna anulu 1746, când forţele guvernamentale se răzbunaseră sângeros pe ce care îndrăzniseră să se ridice împotriva lor. Circulau povestiri îngro zitoare despre oameni care fuseseră împuşcaţi de la mică distanţă despre femei violate, despre case şi recolte incendiate, dar Bric crezuse până atunci că sunt exagerări. Acum nu mai era la fel de sigu

Deşi natura acoperise urmele jefuitorilor, mai erau încă vreo câtev case din care nu mai rămăseseră decât pereţii arşi. Şi Brice mai văz şi grădini năpădite de buruieni, şi livezi în care niciun copac nu er altceva decât un ciot carbonizat. Dar principala schimbare se vedea p chipurile oamenilor pe care îi întâlnea pe drum. Cei mai mulţi ţinea privirile lăsate în jos şi aveau un aer tot mai jalnic, cu cât înaintau ma mult spre nord.

Scoţienii, în general, şi cei din Highlands, în mod special, erau u neam de oameni mândri, dar politicoşi şi ospitalieri, aşa cum Bric ştia cât se poate de bine. Sau fuseseră aşa cândva. Acum păreau închiş în sine şi reţinuţi când erau nevoiţi să vorbească cu el. De câte ori s oprea la câte un han ca să îmbuce ceva, era privit cu bănuială, chia

dacă se adresa proprietarului în galeză sau în scoțiană. Era ca și când nu le-ar fi venit să creadă ce vedeau cu propriii ochi și ce auzeau cu propriile urechi și asta numai pentru că era mai bine îmbrăcat și călărea pe un cal frumos.

După ce stătuse o zi lungă în șa, se opri să-și petreacă noaptea la un han tradițional din apropiere de Crieff. Nu arăta prea îmbietor din afară, căci nu era altceva decât o colibă de lut, construită în stilul celor din Highlands. Avea o temelie scundă de piatră, pereți de turbă și un cadru de lemn care susținea acoperișul. Acesta era făcut tot din turbă, căptușit cu iarbă și acoperit cu șindrilă. Pardoseala era din lut bătătorit și nu exista sobă, numai o gaură în mijlocul acoperișului prin care ieșea fumul.

Sărmanul Starke urma să rămână priponit afară, căci era prea înalt și nu încăpea pe ușa scundă a colibei de alături care servea drept grajd, dar Brice avu grijă să primească de mâncare și cât mai mult apă de băut.

– O să-ți fie bine aici, bătrâne, cel puțin se pare că n-o să plouă, îi șopti Brice armăsarului mare, care necheză ușor drept răspuns.

Brice fu nevoit și el să se aplece ca să poată intra în camera principală a hanului și pătrunse imediat într-un nor de fum de mușchi uscat. Își aminti prea târziu că era mai bine să se așeze imediat pe unul dintre scăunelele scunde care reprezentau singura mobilă a încăperii. Fumul cu miros greu avea tendința să se ridice spre acoperiș, astfel că numai aerul din apropierea pardoselii era respirabil.

– Uitați aici, domnule, ședeți. Ce doriți să serviți?

Proprietarul era mai prietenos decât toți cei pe care îi mai întâlnise și îi arătă un scăunel liber. Brice se așeză pe el, în timp ce „buna stăpână“ a casei îl ignora, continuând să amestece cu lingura într-un cazan mare atârnat deasupra vetrei din mijloc cu ajutorul unui lanț gros de fier care cobora din tavanul de bârne. Când ridică privirile ca să vadă cât de lung este lanțul, Brice zări niște găini care stăteau în cuibare pe bârne, ceea ce îl făcu să se lase în jos instinctiv.

– O supă ar fi binevenită, spuse el, nefiind prea sigur de conținutul cazanului.

– Da, o să fie gata îndată și avem și niște lipii.

În timp ce așteptau să li se servească mâncarea, proprietarul se așeză lângă Brice și îi oferi un pahar cu whisky, apoi își umplu unul

şi pentru el. Brice nu se îndoia câtuşi de puţin că va trebui să plătească pentru amândouă, dar nu protestă. Cel puţin, omul părea dispus să stea de vorbă cu el.

– În sănătatea voastră, domnule!

– Mulţumesc, şi a dumitale! făcu Brice politicos.

Omul era mai guraliv decât toţi cei pe care îi întâlnise până acum şi înclină capul să-l vadă mai bine pe Brice.

– Arăţi de parcă ai fi nou-venit prin partea locului, spuse el, ca şi când i s-ar fi făcut milă de el. Să nu te aştepţi la o primire prietenească aici, dacă ai ceva de-a face cu blestematele de Tunici Roşii.

Scuipă pe jos pentru a sublinia cele spuse, ceea ce o făcu pe nevasta lui să mormăie supărată ceva în legătură cu purtarea lui primejdioasă.

– N-o să uităm niciodată ce am îndurat din cauza lor.

Brice se grăbi să-l asigure pe om că nu avea nimic de-a face cu forţele britanice.

– Tatăl meu a luptat la Culloden, îi mărturisi el încet, ca şi când ar fi fost spioni prin preajmă. Nu ai vrea să-mi povesteşti mai multe? Eu am fost plecat în străinătate şi e greu să deosebeşti adevărul de toate poveştile astea.

Hangiul încuviinţă din cap, impresionat poate de sinceritatea din vocea lui Brice. Acceptă invitaţia să împartă masa şi alte câteva pahare de whisky cu Brice şi îl mută pe oaspete cât mai departe de brichetele de turbă care ardeau în vatră, imediat după ce se termină masa.

– Ei bine, spuse omul, toţi cei suspectaţi că ar fi iacobiţi au suferit cumplit. Omul dădu trist din cap. Tunicile Roşii i-au tratat pe toţi la fel, ne-au luat totul. Fără milă, fără îndurare. Au făcut prăpăd.

Omul îl delectă apoi pe Brice cu câteva povestiri de groază, şi Brice îl crezu. Killian îi povestise că ducele de Cumberland dorea să-i umilească până la capăt. Ameninţarea la adresa Coroanei trebuia lichidată o dată pentru totdeauna, ţara şi oamenii trebuiau îngenuncheaţi definitiv. Brice avea impresia că omul cel detestat reuşise să facă acest lucru cum nu se poate mai bine, deşi în ochii oamenilor mai vedea o scânteie de sfidare.

Abia aştepta să vadă ce va găsi la Conacul Rosyth. Deşi nu fusese persecutat – pentru că nu se putuse dovedi nicio legătură între acesta şi mişcarea iacobită –, oare oamenii de acolo erau la fel de înrăiţi

precum cei pe care îi întâlnise până acum? Spera că nu, atât de dragul lor, cât şi pentru binele lui însuşi, căci sarcina lui va fi atunci mult mai dificilă.

CAPITOLUL 4

– Ce am auzit? L-ai atacat cu târnul de nuiele pe domnul Seton, dragă surioară?

Întrebarea aceasta şi chicotelile care o acompaniau o făcură pe Marsaili mai-mai să-şi piardă echilibrul şi fata fu nevoită să se rezeme cu o mână de zidul de piatră ca să nu cadă. Se îndrepta spre camera Ailsei, unde se ducea întotdeauna după-amiaza la cusut, când auzise pe cineva venind în urma ei.

– Kirsty, ce m-ai speriat! Şi nu trebuie să-mi spui soră, ştii prea bine!

– Ba da, acesta e adevărul, şi toată lumea ştie. Kirsty zâmbi fără urmă de părere de rău.

Marsaili nu răspunse. Kirsty avea dreptate în felul ei, dar erau numai pe jumătate surori, şi Marsaili considera că nu are dreptul să se creadă rudă cu ea. Tatăl lui Kirsty, Farquhar Kinross, o sedusese pe Janet Buchanan, servitoarea soţiei sale, şi Marsaili era rezultatul acestei seducţii. Nu aflase acest lucru decât când împlinise 14 ani, şi asta după ce mama ei murise. Deşi Janet fusese silită să stea pe scaunul pocăinţei din bucătărie trei duminici la rând, refuzase să dezvăluie numele tatălui copilului ei.

Între timp, Farquhar murise şi el de mult, dar preotul local considerase că este de datoria lui s-o informeze pe văduvă, pe Ailsa. Jurase că Farquhar recunoscuse că era tatăl copilului când plecase pentru ultima oară de la Rosyth în străinătate şi semnase chiar şi un document în acest sens.

– Voia să fie sigur că, dacă pruncul era băiat, va fi luat de suflet de bătrânul lord, explicase preotul. Lui Marsaili i se dăduse de înţeles că tatăl ei era obsedat de ideea de a avea un fiu. Îşi spunea că e cu atât mai bine că nu se mai întorsese din străinătate ca să afle că mai făcuse încă o fată.

Avea şi o soră vitregă mai mare, Flora, care îşi petrecea mai tot

timpul având grijă de Ailsa, iar Marsaili ştia că mai fusese încă una, a treia, Mairie, care murise. Marsaili scutură din cap spre Kirsty.

– Poate că oamenii ştiu, dar ştiu la fel de bine că am fost născută în afara căsniciei. Şi, rudă sau nu, eşti la fel de lipsită de putere împotriva lui Seton ca şi mine, aşa că te rog să nu o mai necăjeşti pe mama care are şi aşa destule pe cap şi să nu-i spui nimic despre incidentul cu târnul. Dacă se va decide să se plângă chiar el, foarte bine, n-are decât, dar presimt că n-o să spună nimic.

Kirsten ridică din sprâncene.

– Foarte bine, dar trebuie să-mi promiţi că ai să vii la mine să-mi ceri ajutorul dacă încearcă să meargă prea departe. Am auzit ce a vrut să-i facă lui Liath şi nu are niciun drept. Poate îşi imaginează că are dreptul să comande aici, dar chiar şi el trebuie să asculte de o poruncă venită direct de la mama. Sunt foarte sigură că pot s-o conving să dea o astfel de poruncă dacă va fi nevoie.

Marsaili nu era la fel de convinsă, dar încuviinţă oricum din cap. Când intrară amândouă în camera din turnul de nord – care era ocupat de doamnele Kinross –, Marsaili fu din nou şocată de uluitoarea bunătate şi răbdare pe care o arăta Ailsa. Nu numai că acceptase infidelităţile soţului ei, dar o luase pe lângă ea pe orfana Marsaili, o hrănise şi o îmbrăcase şi avusese grijă să-i dea şi o oarecare educaţie. Ar fi făcut şi mai mult pentru ea, dacă Marsaili ar fi lăsat-o, dar aceasta considera că nu se cuvine să fie tratată ca una dintre fiicele casei. Deşi Ailsa avea intenţii bune, Marsaili s-ar fi simţit ca şi când i s-ar fi dat ceva de pomană, ceea ce nu putea accepta.

– Aş prefera să-mi dai o slujbă oarecare, ca să pot munci şi să-mi câştig traiul, îi spusese ea Ailsei şi în felul acesta devenise menajeră şi răspundea acum de bunul mers al gospodăriei. Situaţia aceasta era convenabilă pentru amândouă, căci Ailsa nu se pricepea la astfel de chestiuni şi niciuna dintre fiicele ei nu era dispusă să-şi asume asemenea sarcini. Flora era foarte ocupată, căci trebuia să aibă grijă de mama ei şi de Kirsty – ei bine, tot mai spera că se va mărita, dar până acum nu apăruseră prea mulţi peţitori.

– A, aţi venit, fetelor. Intraţi, intraţi. Noi tocmai am început.

Ailsa şedea împreună cu Flora la o masă rotundă lângă fereastră şi lucra la o cuvertură mare întinsă între ele. Era făcută din zeci de pătrăţele mici de material, resturi rămase de la alte proiecte sau bucăţi

tăiate din haine vechi. Pentru că nu erau bani ca să cumpere mătase nouă, trebuiau să se descurce cu ceea ce aveau. După părerea lui Marsaili, aceasta nu micşora câtuşi de puţin frumuseţea cuverturii, care era ea însăşi o lucrare de artă. Doamnele o înfrumuseţau acum şi mai mult, adăugând broderii la unele dintre pătrăţele. Deciseseră să aibă ca temă florile, căci aceasta permitea să se păstreze aspectul uniform, conferind în acelaşi timp şi o anumită individualitate lucrării.

Marsaili şi Kirsty se aşezară la locurile lor de la masă şi apucară fiecare câte o parte, continuând motivele la care lucraseră ieri. Marsaili crea acum o crenguţă de călină, folosind nuanţe de un liliachiu intens pe fondul crem palid al pătratului în care se hotărâse să brodeze. Kirsty tocmai începuse un trandafir, iar culoarea lui strălucitoare marca o altă pată de culoare pe partea unde lucra ea.

– Cum vă mai simţiţi astăzi, doamnă? o întrebă politicoasă Marsaili pe bătrâna doamnă. Ailsa o rugase să-i spună pe nume, dar Marsaili considera că nu se cuvine.

– Foarte bine, mulţumesc, draga mea. Este o zi atât de frumoasă şi însorită! Cum ar putea cineva să nu se simtă binedispus?

– Chiar aşa, zâmbi Marsaili, dar în sinea ei se gândea că i-ar fi făcut foarte bine Ailsei să iasă şi să se bucure de soare şi de aerul curat, în loc să stea închisă în turnul ei. Spre deosebire de Seton, Marsaili nu considera că Ailsa este „dusă cu zânele ei" – cum se exprima el –, ci că era vulnerabilă şi timidă.

Micuţă ca o pasăre firavă, părea că ar putea fi dată jos de o boare de vânt. Avea faţa remarcabil de puţin ridată pentru o femeie de vârsta ei şi părul blond-cenuşiu, amestecat cu fire cărunte, îi dădea un aer foarte distins, dar puţină mişcare i-ar fi adus sângele în obrajii palizi. Marsaili era de părere că Ailsa ar fi mai frumoasă cu puţină culoare în obraji, dar aceasta refuza chiar şi să coboare la masă.

– Ce mai face câinele tău drăgălaş? Mi s-a părut că l-am auzit lătrând mai adineaori.

– Foarte bine, mulţumesc. Probabil că le răspundea altor câini. Ştii cum le place să facă gălăgie.

Da, desigur, zâmbi Ailsa. Şi a reuşit să-i descurajeze pe pretendenţii foarte hotărâţi despre care mi-ai povestit?

Marsaili inventase o poveste despre un grăjdar înnebunit de iubire despre care pretindea că se ţine de capul ei, ca să obţină permisiunea

doamnei să-l țină pe Liath lângă ea tot timpul. Ailsa fusese de acord și îi dăduse voie.

– Deocamdată da, Liath este un câine de pază minunat.

– Foarte bine, mă bucur, spuse Ailsa dând din cap.

Apoi, ca și când mintea i-ar fi zburat de la un subiect la altul, schimbă vorba și aminti de niște bârfe pe care le auzise de la Flora. Marsaili răsuflă ușurată. Simțise de multe ori că Ailsa se temea de Seton și, după cât fusese de bună această femeie cu ea, ultimul lucru pe care și-l dorea era s-o oblige să-l înfrunte pe acest bărbat.

Înfipse acul în material cu o furie neașteptată și jură că va rezolva chiar ea problema. Numai că încă nu știa cum anume.

– Vă urez să aveți parte de vreme bună!, strigă hangiul în urma lui Brice, când acesta plecă de la han în dimineața următoare, simțindu-se oarecum buimac. Deși salteaua de paie pe care dormise fusese destul de confortabilă, micul han nu asigura prea multă intimitate, și sforăiturile zgomotoase ale cuiva îl ținuseră treaz cea mai mare parte a nopții.

– Mulțumesc.

Știa că această ciudată formulă de despărțire era o moștenire din vremurile de demult când siguranța unui om depindea de vreme dacă mergea prin Highlands, și gândul acesta îl făcu să zâmbească.

Curând, călărea pe drumul militar construit de generalul englez Wade în 1730. Avea cel puțin cinci metri lățime, mult mai bun decât cele mai multe drumuri din Highlands și construit solid din piatră și pietriș. Mergea spre nord-vest, către Glenalmond, și acolo ajungea la marginea ținutului Highlands propriu-zis. Dealurile acoperite cu călină roz, mai abrupte decât tot ce traversase până atunci, încântau privirile. Flori bogate în diverse nuanțe de roz și mov, liliachiu și purpuriu se întindeau cât vedeai cu ochii în fața lui, și aerul era proaspăt și înmiresmat. Vârfurile dealurilor erau golașe, stânci fără vegetație, acoperite în cea mai mare parte a anului de zăpadă, dar acum erau întunecate și impunătoare.

În vale, râul Almond șerpuia în depărtare sclipind în soare ca o panglică uriașă. La un moment dat, o cascadă frumoasă veni să se

unească cu el, iar Brice se opri o clipă s-o admire. Soarele dogorea, dar vântul adia uşor şi îl răcorea. Era o adevărată încântare.

– Ţi-e sete, Starke?

Mână calul la marginea cascadei şi băură amândoi pe săturate.

Odată ajuns în valea îngustă, Brice nu merse mai departe spre nord, către Aberfeld, ci coti spre stânga, intrând pe un drum larg construit de străbunicul lui, Kenelem. Bătrânul ajunsese până la o vârstă respectabilă şi, pentru că dorea să călătorească oarecum confortabil, avusese grijă ca drumul până la Rosyth să poată fi făcut cu trăsura dacă era nevoie.

– Cu atât mai bine pentru noi, nu-i aşa? Brice îl bătu pe Starke pe gât şi primi drept răspuns nechezatul obişnuit. Eşti prea mare şi prea greoi pentru cărările obişnuite din Highlands.

Se gândea că probabil nu ar fi trebuit să aducă deloc calul cu el, dar nu putea să sufere gândul de a-l părăsi din nou, când de-abia se întorsese.

Brice avea amintiri foarte frumoase despre Conacul Rosyth, iar acum, că se apropiase, simţea cum îi creşte emoţia în piept. Oare arăta la fel? Şi ce va simţi acum, când era cu mult mai în vârstă? Primi răspunsul în momentul în care ocoli ultimul deal şi văzu valea largă care înconjura micul lac Rosyth. Casa cea mare era intactă, se vedeau însă semne de neglijenţă şi de decrepitudine chiar din depărtare.

Se afla chiar lângă lac, dominând peninsula care parcă voia să arate spre o mică insulă din mijlocul apei. Arăta mai degrabă ca o îngrămădire de mai multe turnuri decât ca un conac obişnuit. Construită din gresie luată din dealurile învecinate, arăta ameninţătoare, dar Brice ştia că în interior era confortabilă şi primitoare. Cel puţin, aşa era atunci, dar poate că acum lucrurile s-au mai schimbat? Suprafaţa lacului era aproape neclintită astăzi, reflectând perfect cerul verii şi dealurile din jur. Brice simţi un val neaşteptat de mândrie când se uită în jos la noua sa moşie: cât vedeai cu ochii era domeniul Rosyth, iar acum acesta îi aparţinea lui.

– Nici nu-mi vine să cred, Starke, murmură el.

Se apropie pe un drum de pământ de vreo jumătate de kilometru, mărginit de cele vreo douăzeci de colibe rotunde care formau aşezarea Rosyth. Totdeauna avuseseră un aspect sărăcăcios, dar Brice nu-şi amintea să le fi văzut vreodată într-o stare atât de jalnică. Erau

versiuni mai mici ale hanului în care înnoptase, făcute din cherestea, turbă și pietre, cu acoperiș de turbă sau de șindrilă. De la distanță, se confundau cu peisajul înconjurător, cu excepția faptului că prin acoperișuri ieșeau fuioare subțiri de fum.

Cele mai multe fuseseră cârpite și reparate de proprietarii lor cum se pricepuseră și ei mai bine, dar multe aveau găuri în pereți. Nu exista nicio regularitate în modul în care fuseseră distribuite, și grădinile despărțite prin ziduri de piatră erau de mărimi diferite. Brice văzu că în multe dintre ele erau straturi de varză și câteva alte legume, dar nu părea să fie suficient nici pentru o singură persoană, darămite pentru o familie de zece oameni sau mai mulți, așa cum locuiau în cele mai multe dintre colibe. Petrecuse suficient timp în ele când era copil ca să știe cât de înghesuite erau.

În timp ce străbătea drumul, văzu bătrâni și bătrâne care ședeau în fața ușilor cu fețele pământii și zbârcite, cu pielea ca de hering afumat și cu ochi care nu mai vedeau clar, dacă mai vedeau, în general. Știa că era urmarea faptului că trăiseră ani la rând în jurul unui foc de turte de turbă. Îl priveau impasibili, deși prindea din când în când și câte o privire speriată din ochii lor. Copiii se jucau în praful din mijlocul uliței, dar păreau liniștiți. Singurul interes pe care îl trezi fu în rândul unui grup de fete care duceau diverse unelte agricole. Erau frumoase, deși la modul rudimentar, dar erau murdare, îmbrăcate prost și cu picioarele goale.

– Bună ziua.

Brice răspunse la privirile lor lungi cu o scurtă plecăciune, ceea ce le alungă, chicotind, în coliba cea mai apropiată, fără să-i mai răspundă la salut. Ușa fiecărei case era flancată de o grămadă de turbă într-o parte și una de gunoi menajer în cealaltă. Mirosul greu degajat de acestea îl făceau pe Brice să-și țină respirația când trecu pe lângă ele. Acoperișul câtorva case era alungit în spate, formând un fel de adăpost pentru o vacă sau o capră, dar cele mai multe aveau un staul încorporat la unul dintre capetele casei, despărțit de partea locuită de oameni printr-un perete de nuiele împletite. Mai era și un cuptor pentru uscat grâul și câteva șoproane unde probabil că se păstrau grânele comunității și rezervele de fân. Dar și acestea erau într-o stare jalnică.

– Nu așa mi le aminteam eu, murmură Brice dând din cap, în timp

ce Starke se ferea din calea unui câine care arăta de parcă n-ar mai fi fost hrănit de câțiva ani.

În apropierea casei principale, erau două clădiri mai solide, amândouă construite în întregime din piatră, cu excepția acoperișului. Una din ele era în mod clar fierăria, căci se auzea zgomotul făcut de metalul lovit. Era deosebită și pentru că avea acoperiș de țiglă, nu de șindrilă, pentru a reduce riscul de incendiu. Cealaltă, din câte își amintea Brice, era prin tradiție casa vechilului. Presupunea că așa era și acum și că acolo locuia Colin Seton. Gândul acesta îl făcu să se întrebe din nou oare ce fel de om era. Dar spera să afle cât de curând.

Intră în curtea Conacului Rosyth și descălecă, apoi privi de jur împrejur să vadă dacă este cineva care să-i ia calul. Deși erau mai mulți flăcăi care stăteau degeaba într-un colț, niciunul nu veni spre el și nici măcar nu-l salută. Un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, fu singurul care îi aruncă mai mult decât o privire fugară și în cele din urmă făcu câțiva pași înainte, mișcându-și picioarele încet și fără chef.

– Bună ziua, spuse el, scoțându-și cu forța cuvintele din gură, de parcă n-ar fi vrut să le rostească. Ochii lui căprui-închis nu erau deloc binevoitori.

– Bună ziua, spuse Brice dând din cap. Numele meu este Aaron, merg spre nord și mă întrebam dacă nu aș putea găsi aici un pat pentru noaptea aceasta? Hanurile din împrejurimi nu sunt exact ceea ce s-ar putea numi locuințe confortabile și am constatat acest lucru chiar pe pielea mea noaptea trecută.

Își îndulci critica printr-un mic zâmbet, pentru ca omul să nu se simtă jignit, dar acesta nu-i zâmbi și nici nu făcu niciun comentariu.

– Familia mea cunoaște familia Kinross și mi-a spus să poposesc aici.

– Am s-o informez pe menajeră, se mulțumi să spună bărbatul. Conașul nu este acasă și conița este indispusă.

Se întoarse și strigă în galeză la unul dintre băieții care trândăveau:

– Ewan, ia calul omului. Știi ce trebuie să faci.

Un băiat îmbufnat veni și îl luă pe Starke fără prea mult entuziasm. Brice decise că va trebui să se ducă mai târziu să verifice el însuși ce face calul, dar deocamdată îl urmă pe bărbatul cel taciturn în casă.

O scară abruptă exterioară ducea la ușa principală, care se deschide direct într-un hol mare, situat la etajul întâi. Brice petrecuse multe seri

aici, jucându-se cu fraţii şi cu verişorii lui şi se bucură că fusese condus în această încăpere. Îşi amintea că era mare, dar caldă şi primitoare. Acum nu mai era cazul.

Căminul mare care ocupa jumătate dintr-un perete era acum plin de pânze de păianjen pe la colţuri şi o grămadă de cenuşă veche zăcea înăuntru. Toate tapiseriile de pe pereţi erau decolorate, culorile lor cândva strălucitoare acum păliseră, acoperite şi de un strat gros de murdărie, iar pernele de pe mobile se aflau în aceeaşi sare jalnică. Câteva carpete erau împrăştiate pe pardoseala de piatră, dar nici vorbă să fie atât de multe cum îşi amintea Brice. Cele mai multe erau roase şi tocite şi ar fi trebuit înlocuite de mult. Brice se încruntă: tatăl lui avusese dreptate, Conacul Rosyth nu era îngrijit.

– Aşteptaţi aici, am să trimit pe cineva, spuse omul cel îndesat, arătându-i unul dintre scaunele de lângă cămin.

– Mulţumesc, domnule...?

– Seton.

– Domnule Seton, sunteţi foarte amabil.

Un gest scurt din cap fu tot ce primi Brice drept răspuns, în timp ce Seton se răsucea pe călcâie şi ieşea din încăpere.

– Ei, păi se pare că va fi interesant, îşi spuse Brice şi se aşeză pe scaun.

Marsaili ura din tot sufletul ziua de spălat. Nu pentru că munca era grea şi îngrozitor de plicticoasă, dar pentru că cei mai mulţi dintre locuitorii bărbaţi de la Rosyth găseau totdeauna un pretext pentru a veni să le privească.

Marsaili nu era proastă, ştia foarte bine de ce veneau. Cu fustele suflecate până sus şi picioarele goale la vedere, ea şi celelalte fete le aţâţau, fără îndoială, fel de fel de pofte, cum stăteau aşa până la genunchi în cadă şi călcau rufele cu picioarele ca să se cureţe. Ca să nu mai spunem că aburul de la apa fierbinte le lipea restul hainelor de corp, scoţându-le în evidenţă diverse părţi ale anatomiei. E de mirare că bărbaţii nu făceau bube la ochi, îşi spunea furioasă în sinea ei Marsaili.

Acum se lupta cu două găleţi grele cu apă fierbinte de care avea

nevoie pentru alt teanc de lenjerie murdară. Muşchii de pe braţe şi spate i se încordaseră din cauza efortului de a nu vărsa nicio picătură. Ziua era caldă şi jilavă, dar aerul moale nu-i vindeca încheieturile julite. Încerca să ignore durerea. Spălatul era pe terminate, şi mâinile umflate erau ceva de la sine înţeles. Se obişnuise cu asta. Şi, pentru că Seton susţinea că nu sunt bani destui ca să mai plătească şi alţi servitori, Marsaili nu avea încotro şi trebuia să ajute şi ea.

În spatele turnurilor masive ale Conacului Rosyth fuseseră adăugate câteva clădiri mai mici în care erau grajdurile şi diverse magazii. Dar spălatul nu se desfăşura în interior, ci în apropiere de malul lacului, deoarece era mai comod pentru clătit. Şase tinere fete, inclusiv Marsaili, munceau la trei căzi mari şi cântau în timp ce trudeau. Marsaili se îndreptă spre cea mai apropiată dintre ele ca să adauge apă fierbinte, în timp ce aburul acesteia îi încreţea părul şi mai mult decât de obicei.

– Ce privelişte încântătoare, zău aşa!

Marsaili se întoarse prea brusc şi înjură în barbă când o parte din apă se vărsă din găleată. Se uită fix la Seton, dar nu învrednici remarca lui cu niciun răspuns. Atenţiile lui erau din ce în ce mai insistente cu fiecare zi, comentariile lui şoptite tot mai îndrăzneţe, dar Marsaili ştia că, atâta timp cât se ferea din calea lui după lăsarea întunericului, nu putea să-i facă nimic. Îşi dorea ca omul să se plictisească de acest joc şi să-şi găsească pe altcineva să-l sâcâie, dar se pare că era puţin probabil.

– Doriţi ceva, domnule Seton? întrebă ea punând găleţile jos şi privindu-l direct în ochi.

– O, sigur că da, spuse el încet, privind fără jenă fiecare parte a trupului ei într-un mod care îi făcea pielea să se încreţească. Marsaili îşi stăpâni un fior de scârbă şi se simţi fericită că îşi lăsase fusta în jos ceva mai înainte.

– Suntem în mijlocul spălatului, spuse ea, aşa că ar fi bine să spuneţi ce doriţi. Nu pot să stau aici toată ziua. Mi se răceşte apa.

– Nobleţea obligă, spuse el cu gura făcută pungă. Avem un musafir, un anume domn Aaron. Trebuie să-i găseşti undeva un loc să doarmă peste noapte şi să-i dai ceva de mâncare. Nimic deosebit, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus când a poposit ultima dată cineva pe-aici.

Marsaili se încruntă.

– Altul care vine să ne verifice?, întrebă ea. Tot nu s-au potolit? Le ai arătat destule scrisori de la conaşul din Suedia.

– Probabil, cam aşa ceva, ridică din umeri Seton. Tocmai de aceea ospitalitatea noastră trebuie să-l facă să plece cât mai curând de aici

– Foarte bine, mă ocup imediat de asta. Vrei să-l duci în holu mare?

– L-am şi dus acolo. Te aşteaptă deja.

– Foarte bine.

Marsaili îi întoarse spatele lui Seton şi îşi continuă drumul spre lac.

– Îmi pare rău, fetelor, dar trebuie să vă părăsesc, le spuse ea celorlalte spălătorese. Se pare că avem un musafir. Mă întorc cât po de repede.

Porni înapoi spre casă şi intră în bucătărie. Aceasta era mare, avea pardoseală de cărămidă, iar căldura de aici era chiar mai mare decâ cea degajată de aburul din căzile de spălat. Câteva cazane cu apă erau puse pe foc la încălzit pentru spălat, iar bucătăreasa, Greine Murray era încinsă la faţă şi prost dispusă.

– Abia ai fost aici! Apa încă nu s-a încălzit, spuse Greine.

– Ştiu, n-am venit după apă. Se pare că avem un musafir. A ma rămas vreo lipie?

Greine încuviinţă din cap, arătând spre cămară.

– Da, trebuie să mai fie câte ceva acolo. Şi vinul care s-a acrit Bucătăreasa zâmbi strâmb. Încă un vizitator de la stăpânire, nu-i aşa' N-ai grijă, le aduc eu şi pregătesc o tavă, în timp ce te duci să-l saluţ pe musafir.

Marsaili îi zâmbi.

– Mulţumesc. Cu cât pleacă mai curând, cu atât mai bine. Dar nu vin, dă-i în schimb bere subţiată cu apă.

CAPITOLUL 5

După ce porunci să se pregătească pentru oaspete o cameră mică, Marsaili se îndreptă spre holul mare. Nu se grăbise prea

aceasta făcea parte din instrucțiunile pe care le primise cu câtva timp în urmă de la Seton.

– Orice străin care apare așa, din senin, este o Tunică Roșie deghizată care încearcă să dovedească stăpânirii că suntem cu toții niște nenorociți de iacobiți, spusese el. Nu merită niciun respect și nici ospitalitatea noastră. Să sperăm că vor pricepe aluzia și nu se vor mai întoarce.

În sinea ei, Marsaili considera că Seton este exagerat de precaut, aproape paranoic, dar își ținea părerile pentru ea. Culloden și ceea ce urmase după aceea era acum de domeniul trecutului și se îndoia că englezii se mai interesau de Rosyth. Dar abia aveau de mâncare pentru locuitorii actuali ai casei, darămite pentru alte guri, așa că, cu cât erau mai puțini oaspeți, cu atât mai bine.

Intră în holul mare, fără să bată la ușă, și se apropie de cele două scaune cu spătar înalt din fața căminului mare. Tot ce vedea din străin deocamdată era o pereche de picioare vânjoase, îmbrăcate în pantaloni scurți până sub genunchi și cizme pline de praf. Deschise gura să-și anunțe prezența, dar nu apucă, deoarece străinul se întoarse s-o privească și vorbi primul în engleza lui limpede, fără accent, care îl dădea de gol: era un englez de cea mai rea speță, un gentilom.

– Ah, credeam că am fost uitat, spuse el. Ce s-a întâmplat cu vestita ospitalitate din Highlands, despre care am auzit atât de mult? Poți să mori de sete aici, după cum se vede!

Marsaili își dădu seama că o lua drept o servitoare, ceea ce nu era de mirare, din moment ce purta rochia veche pe care o folosea în zilele de spălat. Își îndreptă spatele și își recăpătă darul vorbirii.

– Sunt menajera acestei case și îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Am fost reținută cu alte treburi, dar am avut impresia că se ocupă altcineva de Domnia Voastră.

– Nu mi s-a oferit nici măcar o picătură de apă.

Bărbatul se ridică în picioare și înclină capul ca s-o privească critic.

– Zici că ești menajera casei? Mi se pare că ești mult prea tânără, dacă nu te superi că îți spun asta.

Privirea lui pătrunzătoare o examină critic din cap până-n picioare cu sprâncenele ridicate disprețuitor. Marsaili simțea că ia foc. Bărbații începuseră să o privească în felul acesta cam de când trecuse de vârsta

de zece ani şi nu putea să sufere chestia asta. Se simţea întotdeaun stânjenită. Deşi ştia că ar fi trebuit să-i facă plăcere faptul că o găsea frumoasă şi ispititoare, pentru ea asta nu era decât o sursă de enervar Şi bărbatul acesta o examina, dar nu părea impresionat de înfăţişare ei. Dimpotrivă, continua să stea încruntat, ca şi când i-ar fi descoper cine ştie ce defecte, ceea ce o descumpănea. Nu era reacţia pe care stârnea de obicei. Oricum, ştia că nu poate să facă nimic altceva dec să privească fix la el. Dar şi el o privea la fel şi avea ochii uluitor d albaştri.

Tulburată, dar decisă să nu se lase impresionată, îl privi şi ea l rândul ei la fel de critic. Din păcate, nu găsi nimic de criticat, căci e bărbatul cel mai chipeş pe care îl văzuse vreodată până atunci. Poat nu frumos la modul convenţional, dar deosebit de tulburător. La prim vedere părea o statuie aurită, cu pielea foarte bronzată şi părul atât d blond că părea aproape alb. Era drept, câteva şuviţe cădeau din cărare din creştetul capului şi îi mângâiau obrajii, atingând cu vârfuril maxilarele puternice, acoperite de un puf auriu din ultima săptămân de drum. Restul părului era legat la spate într-un fel de coadă care trecea de umeri. Avea nasul drept şi ascuţit, puţin ridicat în sus la vâr o gură fermă şi plină şi o bărbie hotărâtă, care dovedea tărie d caracter.

Privirea lui Marsaili coborî mai jos, plimbându-se pe umerii larg acoperiţi numai de o cămaşă de in, cu mânecile suflecate până su lăsând să se vadă muşchii puternici ai braţului. Bărbatul nu purt vestă, nici eşarfă la gât şi îşi lăsase cămaşa deschisă, aşa că văzu pieptul la fel de bronzat. Era o privelişte de-a dreptul tulburătoare.

– Am trecut examenul? întrebă el sarcastic. Pentru că, dacă est aşa, poate am să primesc şi eu un pahar de apă.

Cuvintele lui o readuseră pe Marsaili la realitate şi îşi îndrept privirile în altă parte.

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule, murmură ea, simţin din nou că obrajii îi iau foc.

Nu-i venea să creadă că îi făcuse şi ea lui ceea ce îi făceau, d regulă, ei bărbaţii. Fusese la fel de nepoliticoasă, şi asta tocmai c singurul bărbat din lume care se pare că nu simţea nicio atracţie fat de ea.

scuze, dar atunci îl văzu cu coada ochiului pe Liath. Câinele mare se lungise pe partea cealaltă a scaunului ocupat de străin, simțindu-se după cum se pare la largul lui în preajma acestuia. De fapt, limba îi atârna afară din gură și arăta ridicol de fericit. Marsaili rămase cu gura căscată și se uită repede în jur să vadă dacă nu-l zărise cineva, mai ales Seton.

– Liath, exclamă ea, știi că nu ai voie aici. Marș înapoi la bucătărie!

Arătă cu mâna spre ușă, dar, deși ridicase capul la auzul vocii ei, câinele nu se clinti din loc. Marsaili clipi repede. Liath o ascultase întotdeauna încă de când era cățeluș.

– O, lasă-l în pace, spuse bărbatul. Mi-a ținut de urât și este cel mai ospitalier de aici.

Se aplecă să-l scarpine între urechi, iar câinele mârâi recunoscător.

– Așadar, tu ești Liath, da? Încântat să te cunosc! Se întoarse apoi către Marsaili. Și pot să știu și cum te cheamă pe dumneata?

Marsaili scrâșni din dinți și își înghiți mânia. Cu cât îl va servi mai repede pe omul acesta, cu atât va scăpa mai repede de prezența lui.

– Marsaili Buchanan. Dacă mai puteți aștepta puțin, vă aduc imediat ceva de mâncare și vă conduc în camera dumneavoastră.

– Mulțumesc. Nu te grăbi din cauza mea, pot să aștept.

Din nou sarcasmul care o făcea pe Marsaili să vrea să-l pocnească, dar știa că are dreptate și nu fusese tratat cum se cuvine, așa că nu spuse nimic și porni repede spre bucătărie.

Brice fusese plăcut surprins să fie lăsat să aștepte de astă dată numai câteva minute, până când femeia se întoarse cu o tavă. Fu însă mai puțin încântat de ceea ce văzu pe tavă: un fel biscuiți mici, învechiți. Cel puțin, aceștia erau însoțiți de o carafă mare de bere și se repezi să soarbă pe nerăsuflate câteva înghițituri, dar își ascunse o grimasă de dezgust, căci berea era îndoită zdravăn cu apă. Dacă nu ar fi călărit atâta tip pe drumuri prăfuite și nu i-ar fi fost atât de îngrozitor de tare sete, ar fi refuzat să bea amestecul acela dubios.

– Hm, ce delicatese! murmură el, apoi mestecă mâncarea jalnică fără alte comentarii. Poate că gazdele erau atât de sărace că într-adevăr

nu puteau să-i ofere nimic altceva. Din ceea ce văzuse până acum, aici nu domnea prosperitatea. De fapt, majoritatea oamenilor arătau de parcă le-ar fi prins bine o mâncare ca lumea. Asta îl făcu să se încrunte, pentru că nu era corect. Din câte îi spusese tatăl lui, domeniul Rosyth ar fi trebuit să fie prosper, în pofida conflictului armat încheiat recent. Atunci de ce nu era?

Aruncă o privire spre femeie.

– Marsaili, ciudat nume... şi descoperi că stă şi aşteaptă în dreptul uşii cu o expresie de nerăbdare pe chip. Poate că o luase de la alte îndatoriri, dar cu siguranţă că ar fi putut să trimită pe altcineva să-l conducă în camera lui. Se mai uită încă o dată la ea, de astă dată mai puţin sfidător. Observase deja ceva mai înainte că are un chip şi o siluetă plăcute, deşi era cam înaltă pentru o femeie. De fapt, se putea spune în mod cert că este o frumuseţe, dar era obişnuit să le compare pe toate femeile cu Elisabet şi să constate că nu erau ca ea şi făcuse şi aici automat acelaşi lucru. Pe lângă aceasta, părul ei împletit într-o coadă groasă care îi cădea pe un umăr era alcătuit din şuviţe de diferite nuanţe de roşcat şi auriu şi femeia se uita la el de parcă ar fi fost cine ştie ce insectă respingătoare. Nu-i plăcuseră niciodată roşcatele şi auzise că au o fire în acord cu culoarea părului, de care prefera să se lipsească. O femeie trebuie să fie blândă şi supusă – aşa cum este Elisabet, naiba s-o ia! – şi nu cu limba ascuţită şi să te privească de sus ca asta! Se ridică în picioare. Am terminat, declară el.

– Atunci urmaţi-mă, domnule, spuse menajera, dând din cap.

Brice şi câinele o urmară împreună, Liath încheind plutonul, deşi femeia îi spusese încă o dată să se ducă la bucătărie.

– Nu ştiu ce l-a apucat, murmură ea. De obicei este foarte ascultător.

Brice îi zâmbi câinelui când Marsaili nu se uita la ei şi câinele îi mulţumi dând afectuos din coadă. Simţea cumva că animalul dorea să compenseze oarecum lipsa de ospitalitate şi se descurca foarte bine. Mult mai bine decât multe fiinţe omeneşti în locul lui, îşi spuse înciudat Brice. Deşi poate că, de regulă, câinele nu era tratat cu prea multă blândeţe şi era încântat de atenţia pe care i-o acordase nou-venitul. Lui Brice îi plăceau câinii şi animalele în general, iar Liath simţise, fără îndoială, imediat acest lucru.

– Am ajuns, domnule. Sper că o să vă simţiţi bine aici.

Brice intră în încăperea pe care i-o arătase Marsaili, în timp ce ea rămăsese la uşă şi îl apucase pe Liath de zgardă, atunci când acesta încercase să se strecoare pe lângă ea înăuntru. Brice se opri după ce făcu doi paşi, căci asta era tot ce putea să facă dacă nu dorea să se lovească de patul îngust care ocupa aproape tot spaţiul. Era mai degrabă o debara decât o cameră de oaspeţi, îşi spuse în sinea lui. Şi era situată în acea parte a casei pe care o considerase întotdeauna rezervată servitorilor. Răsuflă adânc ca să-şi stăpânească mânia în faţa acestei dovezi clare de dispreţ şi mârâi scurt printre dinţi:

– Mulţumesc. Cel puţin patul aşternut curat, şi pătura nu avea găuri, iar Brice îşi descoperi într-un colţ şi bagajele. Se răsuci pe călcâie, decis s-o sâcâie încă puţin pe gazdă. Aş dori să fac o baie, vă rog, dacă nu vă cer prea mult. Drumurile de prin partea locului sunt îngrozitor de prăfuite în acest anotimp.

Marsaili, care tocmai se pregătea să plece, se răsuci pe călcâie şi se încruntă spre el:

– Îmi pare rău, dar nu avem apă caldă, astăzi e zi de spălat. Dar puteţi face o baie în lac, la fel ca toată lumea. Este suficient de cald.

Marsaili plecă, luând şi câinele cu ea, iar Brice privi lung în urma ei. Ce se întâmplă aici, se întrebă el. Să fac o baie în lac? Ar fi putut la fel de bine să-i spună să se ducă la dracu', din moment ce asta era ceea ce gândeau atât ea, cât şi toţi ceilalţi de-aici.

Ei bine, nu vor scăpa de el chiar aşa de uşor! Acum era mai hotărât ca oricând că afle ce se întâmplase cu moşia cândva prosperă a tatălui său şi cu locuitorii ei posaci. Moşia lui.

– O să vedem noi cine va face baie în lac, murmură el. Pot să pun pariu că nu eu voi fi acela.

Marsaili îl trăgea pe Liath înapoi spre bucătărie, iar câinele se împotrivea cât putea de tare. Câinele o privea cu ochii lui mari ca şi când ar fi vrut să spună că fusese rea şi nu-l lăsase să stea cu străinul. Dar, chiar dacă i-ar fi permis să rămână cu el, nu ar fi fost suficient spaţiu şi pentru el, şi pentru domnul Aaron în cămăruţa aceea minusculă. Iar dacă Seton îl prindea pe Liath în altă parte a casei în afară de bucătărie, cu siguranţă că ar fi făcut o criză de furie.

Se simţea puţin vinovată şi se întreba în sinea ei dacă nu cumva făceau o mare greşeală tratându-l pe un posibil reprezentat al stăpânirii cu o lipsă de ospitalitate atât de ostentativă. Dacă asta l-ar fi determinat să fie şi mai sever şi să găsească ceva de care să-i acuze? Dar chestiunea nu depindea de ea, lăsa astfel de decizii în seama lui Seton. El răspundea de treburile moşiei şi, dacă el credea că aceasta este cea mai bună atitudine pe care trebuia s-o adopte, n-avea decât. Era problema lui, el va trebui să se descurce dacă vor urma consecinţe neplăcute.

Se întoarse la spălat, dar gândurile nu-i mai dădeau pace. Imaginea scăldată în nuanţe de auriu a domnului Aaron îi invadase mintea şi se simţea tulburată într-un mod ciudat. Avea în el ceva ce părea fals, dar nu-şi dădea seama ce anume. Era destul de amabil, cu toate comentariile lui răutăcioase, şi ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că nu se uitase la ea cu privirile acelea flămânde de care avea parte de la bărbaţi. Totuşi, nu era aşa. Şi se întreba ce anume nu era în regulă cu el.

Căci altfel de ce ar fi ignorat-o?

L-a interesat Liath mai mult decât mine! Era un gând neplăcut. E bine, poate că te-ai obişnuit prea mult cu atenţiile bărbaţilor, îşi spuse ea. Nu toţi bărbaţii erau ca Seton şi apoi, mai erau şi alţii, de pildă peţitorul lui Kirsty, care păreau să fie imuni la farmecele lui Marsaili. Şi totuşi, până şi acela se uita la ea.

Scutură din cap. Uită de acest bărbat. Mâine o să fie plecat de aici şi să sperăm că n-o să-l mai vedem niciodată.

Dar de ce se simţi oare brusc deprimată la acest gând?

Brice nu ştia dacă menajera se aşteptase ca el să rămână în acea debara tot restul după-amiezii, dar în mod cert nu avea această intenţie. Luă problema în propriile mâini şi decise că este cazul să arunce o privire prin împrejurimi. Dacă tot voia să afle ce se întâmplă putea foarte bine să înceapă chiar acum.

Aruncă o privire afară pe fereastră şi atenţia îi fu atrasă imediat de vreo şase tinere fete care stăteau în căzile cu apă, cu fustele suflecate aproape până la coapse. Deşi erau la distanţă destul de mare, ...

descoperi fără greutate pe menajeră, ale cărei picioare bine modelate lucrau cu aceeași înverșunare ca și ale celorlalte fete. Își amintea de acest mod ciudat de a spăla rufele de pe vremea când venea aici în vizită, dar nu-și dăduse seama niciodată ce imagine îmbietoare reprezintă femeile, și mai ales ea.

Clipi și întoarse privirea de la fereastră, încercând să-și șteargă imaginea din minte. Avea lucruri mai importante de făcut decât să cașe gura la niște femei indecente.

În primul rând, trebuia să vadă ce face Starke. Întrucât cunoștea planul casei, ieși pe ușa din spate fără să fie zărit de nimeni. Ajunse la grajduri și constată că erau aproape pustii, în afară de calul lui, mai erau acolo încă alți doi. Erau mici, de felul celor care se întâlnesc cel mai des în Highlands, de fapt nici nu erau cai, ci ponei, îndesați și vânjoși. Li se spunea garrons din câte își amintea Brice. Și el, și frații lui călăriseră deseori pe ei și știa că au piciorul sigur pe drumurile dificile de munte, dar erau folosiți și la arat. Însă la arat era nevoie de un atelaj de patru. Brice se întreba ce se întâmplase cu ceilalți.

Așa cum bănuise, Starke fusese lăsat într-o boxă, priponit de zid, numai cu o mână de fân în față și fără apă. Pielea îi era plină în continuare de sudoare și de praful adunat pe drum și era clar că nimeni nu încercase să-l curețe. Brice înjură în barbă și dezlegă funia.

– Scuze, prietene, murmură el, mângâindu-i botul mătăsos. Ar fi trebuit să insist să te văd imediat.

Se răsuci brusc, pornind să caute o perie, fân proaspăt și apă și se trezi față în față cu un băiețel care îl spiona. Acesta avea vreo 9 sau 10 ani, păr castaniu ciufulit și ochi negri, o mulțime de pistrui pe nas, iar picioarele lui scheletice erau pline de vânătăi și julituri, astfel că arăta ca un adevărat mic vagabond. Ochii lui se deschiseră înspăimântați când își dădu seama că fusese descoperit. Înainte să apuce s-o ia la sănătoasa, Brice întinse mâna și îl apucă de cămașă.

– Mai încet, tinere, spuse el. Am nevoie de serviciile tale.

Băiatul era suficient de inteligent ca să nu încerce să scape. Lăsă privirile în jos și se strădui să lase impresia că se scuză. Desfăcu brațele în lături și spuse în galeză:

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg.

Brice zâmbi și îi răspunse în aceeași limbă.

– O, nu înțelegi? Mare păcat! Mi-ar fi prins bine o mână de ajutor.

Uimit, băiatul se uită clipind la el.

– Vorbiţi galeza? Dar domnul Seton a spus că sunteţi...

Se opri brusc, dându-şi seama probabil că n-ar fi trebuit să pomenească numele domnului Seton şi teoriile acestuia.

– Ce? O Tunică Roşie? Băiatul dădu din cap şi mormăi ceva de genul „iscoadă“, iar Brice chicoti amuzat. S-ar putea să aibă dreptate, dar nu aşa cum crede el. Acum ai de gând să mă ajuţi sau nu? Calul meu are nevoie de îngrijire, şi asta repede şi cu ajutorul tău. A aşteptat destul, sărmanul animal. Fără să mai aştepte consimţământul băiatului, porni de-a lungul boxelor până ajunse în camera cu unelte, unde găsi repede ceea ce căuta. Când se întoarse la Starke, îl găsi pe băiat în spatele acestuia, privind cu un aer nesigur.

– Ăăăă, păi nu am voie. Domnul Seton a spus să nu ne atingem de calul dumneavoastră.

– Foarte bine, uite cum o să facem: dacă iei peria asta şi îl freci pe spinare, de fapt n-ai să atingi deloc animalul, ci doar peria. Ce părere ai?

Zâmbi larg către băiat şi un zâmbet de răspuns se întinse peste trăsăturile fine ale acestuia, când înţelese şmecheria. Băiatul încuviinţă din cap şi se apucă imediat de treabă.

– Cum te cheamă? îl întrebă Brice în timp ce munceau umăr la umăr. Era clar că băiatul mai făcuse genul acesta de operaţie înainte, deşi era încă prea mic, aşa că trebuia să stea pe o găleată răsturnată cu fundul în sus ca să ajungă mai sus de jumătatea înălţimii calului.

– Archie.

– Mă bucur să te cunosc, Archie. Eu sunt domnul Aaron, pentru moment.

Uluit, Archie vorbi în scoţiană, dovedind în felul acesta că îl înţelesese de la început pe Brice.

– Numai pentru moment?

Ochii căprui priveau miraţi la Brice, care zâmbi din nou şi îi făcu cu ochiul.

– Păi sunt spion, nu ţii minte? Spionii nu-şi spun numele adevărat.

– A, da, sigur că da!

Zâmbi şi el conspirativ, dar după aceea deveni serios.

– Totuşi, n-o să-i spuneţi domnului Seton, da? Adică să nu-i spuneţi că v-am ajutat, asta vreau să zic.

– Nu, dar trebuie să-mi promiţi şi tu că ai să ţii un secret.

– Da, orice.

– Nu vreau să ştie nimeni pe aici că vorbesc galeza, cel puţin nu acum, aşa că să nu sufli o vorbă despre asta. De acord?

– Sigur că da. Jur pe tăişul cuţitului meu!

Băiatul scoase din buzunar un briceag mic, care mai că nu merita să fie numit cuţit, şi puse mâna pe lama lui ruginită.

– Şi eu.

Brice puse şi el mâna alături de mânuţa lui Archie pe tăişul briceagului. Ştia că pentru un om din Highlands jurământul pe cuţit era cel mai solemn cu putinţă şi avea mai multă putere decât oricare altul. Îl amuza faptul că un băiat atât de mic invoca un asemenea jurământ, dar nici prin gând nu-i trecea să râdă de băiat. Pentru Archie era vorba despre o chestiune foarte serioasă, şi Brice simţea că va avea nevoie de cât mai mulţi aliaţi în acest loc, indiferent de vârstă şi dimensiuni.

Iar băiatul reprezenta un început foarte bun.

CAPITOLUL 6

În vara când împlinise 10 ani, Brice fusese iniţiat într-unul dintre secretele familiei Kinross: în zidurile groase ale casei Rosyth erau ascunse uşi şi coridoare secrete. Tatăl lui îi făcuse turul lor într-o seară după ce toţi ceilalţi se duseseră la culcare, şi Brice îşi mai amintea cât de emoţionat fusese în acea noapte.

– Eşti destul de mare acum ca să pot avea încredere în tine, îi spusese tatăl lui, dar trebuie să juri să nu vei dezvălui nimănui acest secret decât dacă vei fi silit. Într-o zi s-ar putea să-ţi salveze viaţa ţie sau cuiva pe care îl iubeşti. Dar nu va fi aşa dacă toată lumea va şti secretul. Mă înţelegi?

– Da, tată.

– Am să i-l spun şi lui Jamie când o să mai crească, dar nimeni altcineva nu trebuie să-l ştie. Este un secret pe care trebuie să-l ştie numai băieţii, atâta timp cât va exista un moştenitor care să ducă mai departe numele nostru, deşi după ce te însori poţi să-l spui şi soţiei tale.

Brice se întoarse în casă fără să fie văzut şi se decise să profite de coridoarele secrete ca să încerce să afle ceva mai multe informaţii. Norocul era de partea lui şi găsi repede vechea bibliotecă a lordului Rosyth, care se afla în spatele casei şi era pustie. Se duse într-un colţ şi apăsă cu degetul într-o gaură mică din tencuială: se deschise o uşă secretă. Un jet de aer stătut îl izbi în faţă, dar Brice păşi repede înăuntru şi închise panoul din spatele lui.

Îmi amintesc corect, îşi spuse el, deşi nu se îndoise niciodată cu adevărat. Killian îl pusese să memoreze fiecare uşă secretă şi planul tunelelor din spatele lor în cel mai mic detaliu. Petrecuseră ore întregi străbătând casa în lung şi-n lat, până când fusese în stare să meargă şi legat la ochi, şi, epuizat de oboseală, se prăbuşise în pat.

Străbătu spaţiul strâmt care i se părea acum mai strâmt, pentru că între timp devenise adult. Se oprea din când în când ca să asculte. În zid fuseseră practicate din loc în loc găurele prin care intra aerul şi care îţi dădeau şi posibilitatea să auzi ce vorbesc duşmanii tăi. Pe partea care dădea spre exterior erau grilaje care lăsau să pătrundă puţină lumină. Nu prea mult, dar suficient ca să se poată merge prin tunel fără să se folosească o torţă.

Mergea paralel cu un coridor care ducea din holul mare spre scările de la bucătărie, prin spatele casei, când deodată auzi nişte voci cunoscute.

– Marsaili, vreau să-ţi spun ceva. Brice îl recunoscu pe Colin Seton. Vocea lui aspră era inconfundabilă, deşi acum bărbatul vorbea galeză, nu engleză.

– Da?

– I-ai spus străinului să stea la el în cameră? Nu vrem să bântuie peste tot şi să vadă obiectele de preţ ale familiei sau alte asemenea lucruri.

– Nu ar face decât să-şi piardă timpul. Nu i-am poruncit exact să nu plece din cameră, dar ultima dată când l-am văzut că şedea pe pat, aşa că presupun că acum trage un pui de somn înainte de cină.

– Să nu presupui niciodată nimic când e vorba despre aceşti fii de căţea. Nu poţi avea încredere în ei.

Vehemenţa din tonul lui Seton îl surprinse pe Brice. Ştia că englezii nu erau bine văzuţi acolo, dar aici părea să fie ceva personal.

Chiar aşa, nu cred că un singur om poate reprezenta un pericol

pentru oricare dintre noi. Părea destul de inofensiv.

– Ce te pricepi tu! Foarte bine, să-i serveşti cina la el în cameră. N-am niciun chef să-i fac conversaţie în seara asta.

– Cum doriţi.

Vocea lui Seton îşi schimbă brusc timbrul, şi bărbatul murmură:

– De fapt, aş prefera să-mi petrec timpul cu tine. Sper că te-ai mai gândit la ceea ce ţi-am spus.

Lui Brice i se păru că aude un respirat zgomotos şi presupuse că Seton îşi permitea anumite libertăţi cu menajera. Lucrul acesta îl deranjă dintr-un motiv oarecare, dar ştia că nu e treaba lui. Părea că au un fel de înţelegere şi femeia era întru totul de acord să-l trateze pe oaspete cât mai prost. Era clar că în această privinţă cei doi erau de aceeaşi părere. Poate că mai conspirau şi în alt fel? Brice îl compătimi pe soţul femeii.

– Domnule Seton, protestă ea, cu o urmă de vinovăţie parcă în voce.

– Spune-mi Colin când suntem singuri.

Brice sesiză intonaţia posesivă din vocea lui, care părea să se şi umfle în pene. Era de înţeles, îşi spuse el. Marsaili era un premiu demn de câştigat, dacă doreai femei înalte cu trup de statuie şi picioare zvelte şi... Îşi întrerupse brusc şirul gândurilor, dar nu-l putea învinui pe Seton pentru că o doreşte.

Înainte ca vreunul din ei să apuce să mai spună ceva, se auziră paşi venind dinspre bucătărie şi cineva strigă:

– Marsaili? Eşti acolo? Au nevoie de tine afară!

– Vin imediat!

Marsaili dispăru repede, lăsându-l pa Seton să se îndrepte ceva mai încet în direcţia opusă. Brice rămase pe loc un timp, reflectând la ceea ce auzise. Clar că aici era un fel de conspiraţie în legătură cu vizitatorii, dar nu înţelegea foarte bine ce urmăreau să câştige în felul acesta.

Oricum, este interesant, îşi spuse Brice. Observaţiile lui Seton referitoare la englezi îl convinseră că trebuie să procedeze cu multă băgare de seamă. Omul era, după toate aparenţele, foarte primejdios şi putea să reprezinte un adevărat pericol în anumite privinţe. Ca să nu mai spunem că era plin de ură. O combinaţie foarte periculoasă.

Marsaili îi aduse personal domnului Aaron în camera sa cina compusă din două lipii stătute şi puţină fiertură de berbec, împreună cu o carafă din vinul oţetit menţionat mai înainte de Greine. Fiertura de berbec era foarte apoasă şi abia dacă avea câteva bucăţele de carne în ea şi câteva fire de varză fierte prea mult. Marsaili văzu mirarea şi furia de pe chipul lui. Era, fără îndoială, un gentleman şi ar fi meritat un tratament mai bun.

Dar era şi duşman.

– Îmi cer scuze că vă servesc aici, spuse ea, dar coniţa nu se simte bine şi nu vă poate primi. Şi sunt sigură că nu doriţi să luaţi masa împreună cu servitorii.

Domnul Aaron nu răspunse imediat, mulţumindu-se să-i arunce numai o privire sfredelitoare, care o făcu să-şi dorească să nu fi fost acolo. Se întoarse dând să plece, dar se opri brusc atunci când oaspetele îi aruncă o altă întrebare:

– Presupun că recolta nu a fost prea bună pe-aici în ultimii ani?

Marsaili ridică din sprâncene şi se întoarse spre el mirată, căci nu înţelegea de ce se interesa brusc de recolta lor.

– Recoltele? Nu, din câte ştiu eu au fost foarte bune în ultimii doi ani. Am avut un an mai greu în '51, dar după aceea ne-a mers bine.

– Văd.

Brice privi spre tava cu mâncare, şi Marsaili sesiză imediat sensul. O întreba de ce îi dădeau o mâncare atât de jalnică, dacă nu sufereau de lipsă de hrană. Simţea cum obrajii îi iau foc şi se blestemă în minte că nu văzuse capcana la timp.

– Ar trebui să discutaţi această chestiune cu domnul Seton, spuse ea sec. Este vechilul moşiei şi el ştie cel mai bine. Acum, dacă nu mai pot face nimic pentru dumneavoastră, plec, căci mai am şi alte îndatoriri.

Un zâmbet mic apăru în colţurile gurii lui Brice, în timp ce ochii lui albaştri scânteiau brusc amuzaţi.

– Nu ştiam că mai oferi şi altceva în afară de mâncare, comentă el.

Marsaili era aşa de tulburată de acel zâmbet, că la început nu înregistră sensul cuvintelor lui. Resimţea toată forţa pe care o avea acel zâmbet asupra ei. Dintr-un motiv care îi scăpa, genunchii i se

înmuiaseră și inima îi bătea mai repede. Își dădu seama că începuse chiar să gâfâie.

– Cum îndrăzniți? răbufni ea. Trebuie să știți că sunt o femeie respectabilă.

Brice zâmbi și mai larg.

– Acestea sunt, de regulă, cele mai bune.

Marsaili nu era sigură dacă era în mod intenționat provocator sau o tachina, deoarece continua să zâmbească. Dar în ambele cazuri nu avea de gând să se lase iritată de el. Nu știa ce are bărbatul acesta, de o tulbura în așa hal, dar nu trebuie să-i permită s-o facă să-și piardă calmul. Își încleștă pumnii pe sub șorț, apoi se îndreptă spre ușă. Nu avea niciun rost a-l învrednici cu vreun răspuns sau comentariu. Tăcerea ei îi va spune mult mai mult.

Închise ușa trântind-o intenționat și auzi în urma ei râsul lui profund, în cascade. Îi răscoli tot stomacul și o tulbură și mai tare, dar ignoră acest sentiment nou și alergă în jos pe scări. O să-i servească altcineva micul dejun, ea se săturase.

Brice privi un moment în urma menajerei furioase, apoi luă lingura de corn și începu să mănânce. Îi făcuse plăcere s-o tachineze și, deși nu ea era de vină pentru tratamentul la care era supus, dar nici nu făcuse nimic ca să-l ajute. Merita un mic șoc, își spuse el.

Când o văzuse prima dată în ziua aceea era nepieptănată și cu hainele de lucru, probabil pentru că ajuta la spălatul rufelor. În seara aceasta se îmbrăcase cu mai multă grijă, avea o rochie și un pieptar care, deși era decolorat și nu chiar de ultima modă, îi scotea în evidență silueta perfectă și pielea fără cusur. Ca să nu mai vorbim despre cei doi ochi verzi, cu gene lungi, negre. Ar fi trebuit să fie de piatră ca să nu fie impresionat de înfățișarea ei, dincolo de faptul că avea părul roșu.

Nu-l mai interesa ideea de a-și găsi o soție, dar aceasta nu însemna că intenționa să ducă o viață de călugăr. Petrecuse suficient timp împreună cu fratele său ca să știe că există o mulțime de femei dispuse să ofere ceva mai mult decât priviri languroase. Și fusese cât se poate de serios când îi spusese lui Marsaili că așa-zisele doamne

respectabile erau cele mai bune. De regulă, tânjeau după o dragoste adevărată, căci soţii lor le foloseau numai ca pe nişte vaci de prăsilă. Un bărbat care ştia cum să le facă plăcere putea culege toate avantajele, fără riscul de a se vedea legat de mâini şi de picioare prin căsnicie. Asta, fireşte, atâta timp cât respectivul soţ nu afla.

Brice nu dorea să se mai gândească la fratele său, dar recunoştea că îi datorează foarte mult în această privinţă. Iar de când aflase despre trădarea lui Elisabet, era hotărât să profite din plin de ceea ce învăţase de la el. Ar fi trebuit să asculte de Jamie şi în altă privinţă: femeile existau numai pentru plăcerea de moment a bărbaţilor. Nu erau toate altceva decât nişte ticăloase trădătoare, mai ales cele frumoase.

Înghiţi cu greu o bucată de berbec şi încercă să nu se înece cu ea şi nici cu sentimentul de furie care i se ridica din nou în gât. Acum nu mai pot să mă rănească, îşi spuse el furios. N-am să le mai las.

Profită de doamnele care se arată dispuse, dar nu te lăsa prins de ele, acesta va fi de acum înainte deviza lui.

Domnul Aaron ieşi pe poartă şi porni în jos spre oraş, iar Seton privi lung în urma lui cât încă mai era vizibil în depărtare, apoi scuipă în praf.

– Călătorie sprâncenată, mormăi el şi se întoarse spre casă. Iain, fiul lui, mergea în urma lui, iar acum îl ajunse şi mergea în pas cu el. Avea în jur de 25 de ani şi era puţin mai înalt decât tatăl lui, dar nu cu mult. Slavă Domnului că nu este aşa de uriaş ca englezul, îşi spuse Seton. Asta ar fi de nesuportat.

– M-am săturat de toţi englezii ăştia care trag cu urechea pe aici, spuse el. N-au ce să găsească.

– Eşti sigur că era englez? întrebă Iain. L-am auzit vorbind şi avea un accent scoţian cât se poate de bun.

– Nu chiar aşa de bun, mârâi Seton. Se auzea forte clar că nu este de aici. Nu, sunt sigur.

Domnul Aaron îşi arătase colţii. Omul avea ochi care vedeau prea mult, şi Seton nu avea încredere în farmecul lui şi pretinsa bună dispoziţie. Toate acestea nu erau decât nişte tertipuri prin care omul urmărea ceva.

– Mă întreb oare de ce a venit, spuse Iain. Adică, vreau să spun că n-a mai dat nimeni pe aici de ani şi ani de zile. Credeam că nu se mai interesează de moşia Rosyth.

– Cine ştie? Poate că au scos vreo lege nouă prin care pot să anexeze moşiile gentilomilor absenţi. Dar pentru noi nu contează, căci oricum o vom primi curând pe a noastră înapoi. Familia Kinross n-are decât să se lupte pentru a lor.

Iain ridică din sprâncene la auzul acestor cuvinte.

– Doar nu speri că guvernul o să ne dea înapoi moşia Bailliebroch? Asta n-o să se întâmple.

– Ştiu şi eu foarte bine. Fireşte că aş fi preferat s-o primesc înapoi gratis, dar curând voi fi în stare s-o răscumpăr şi mă îndoiesc că vor refuza să ne ia banii.

– Să ne ia banii? Banii noştri? Iain ridică şi mai mult sprâncenele către tatăl său.

Iain ştia că Seton fură din profiturile moşiei Rosyth de ani buni. Curând va avea suficient ca să-şi răscumpere pământurile propriei familii. Pământurile pe care idiotul său de frate mai mare nu avusese prevederea să le pună pe numele cuiva care nu era cunoscut ca iacobit, aşa cum făcuse moştenitorul domeniului Rosyth. Naiba să-l ia! Dacă nenorocitul n-ar fi fugit în Flandra, Seton i-ar fi răsucit gâtul cu mâna lui.

Nu, Bailliebroch era de drept al lui, mai ales acum, când Duncan murise fără urmaşi.

– Da, ai noştri, spuse el ferm. Domnul de la Rosyth nu are nevoie de ei. Ce-i pasă lui de moşia asta? N-a mai pus piciorul pe pământul Scoţiei de ani de zile şi nici nu are de gând s-o facă. O să ajungă direct în mâinile noastre şi, pe lângă asta, am avut grijă să-mi asigur şi un anumit sprijin. Iar când va veni momentul – şi acesta nu este foarte departe –, nimeni nu va ridica obiecţii dacă vom dori să răscumpărăm domeniul Bailliebroch.

– Sper că ştii ce faci, ridică din nou din sprâncene Iain. Aşa cum ai spus chiar tu, în Tunicile Roşii nu se poate avea încredere.

– Cu anumite stimulente, se poate. Aurul este o motivaţie foarte convingătoare. Oricum, nu avem nevoie aici de cei de teapa lui, spuse el arătând spre direcţia în care dispăruse domnul Aaron, ca să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala.

– Ei bine, mă îndoiesc că o să se mai întoarcă, spuse Iain rânjind. După cum a fost tratat aici, ar fi un prost să mai vină înapoi.

– Amin! Sper cu toată sinceritatea să nu mai dau ochii cu el niciodată.

Şi Marsaili răsuflă uşurată după ce plecă străinul. După ce strânse cearşafurile de pe patul în care dormise – alte rufe de spălat, naiba să le ia! –, netezi cuverturile şi se retrase la bucătărie.

Aici Greine era ceva mai binedispusă, căci acum putea să-şi reia îndatoririle normale, în loc să încălzească la nesfârşit cazanele cu apă pentru spălat.

– Cum i-a plăcut oaspetelui budinca noastră? Am cam scăpat sarea în ea, spuse ea rânjind.

Marsaili râse, dar îi părea rău că fusese nevoie de asemenea măsuri. I se părea o cruzime, dar îşi amintea şi ceea ce făcuseră Tunicile Roşii în Highlands în trecutul nu foarte îndepărtat, şi inima i se întări pe dată.

– Nu ştiu. Am trimis-o pe Isobel cu tava, iar fata asta e atât de timidă, că probabil a lăsat-o acolo şi a fugit imediat.

Kirsty coborî pe scara din spate şi aruncă o privire din uşă:

– Acum putem să ieşim? întrebă ea, cercetând încăperea cu ochi ei albaştri.

– Da, e în ordine, zâmbi Marsaili. Căpcăunul a plecat.

– Slavă Domnului. Nu pot să sufăr să stau toată ziua încuiată acolo sus. Nu înţeleg cum de suportă Flora toată ziua sporovăiala maică-mii. Pentru că, de fapt, nu spune nimic. Nici nu are despre ce să vorbească, din moment ce nu iese niciodată din casă.

Kirsty se aşeză la masa mare de brad din mijlocul bucătăriei. Luă un cuţit şi începu s-o ajute pe Marsaili să cureţe ceapă.

– Şi a fost chiar aşa de înspăimântător musafirul acesta al nostru? Am auzit că arăta destul de bine.

Aruncă o privire conspirativă spre Marsaili.

– Dacă îţi plac bărbaţii egoişti şi înfumuraţi, cu siguranţă.

Marsaili încerca din răsputeri să adopte o atitudine nonşalantă. Dacă ar fi recunoscut că domnul Aaron o tulburase în mai multe feluri

nu ar mai fi scăpat de comentariile lor. Kirsty era o pețitoare înnăscută și foarte hotărâtă și dorea ca toți să fie la fel de îndrăgostiți cum era ea. Nu înțelegea nici în ruptul capului reticența lui Marsaili de a-i lua în considerare pe candidații pe care îi propunea ea.

- Pare să fie o pereche perfectă pentru tine, o tachină Kirsty.

– Kirsty, ripostă Marsaili, ți-am mai spus. Nu mă interesează subiectul!

– Ei, haide, haide, numai pentru că tatăl tău s-a purtat urât cu mama ta nu înseamnă că toți bărbații sunt la fel. Și, la felul cum arăți tu, sunt sigură că poți găsi oricând unul care să-ți mănânce din palmă.

Marsaili îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Și la ce mi-ar folosi un asemenea neputincios? Dacă așa se poartă Iain cu tine, nu este nici pe jumătate bărbatul care credeam că este.

– Ei, există diverse modalități și diverse purtări, zâmbi duios Kirsty. Și apoi, e vorba să dai și să iei.

– Hm, oricum, nu e pentru mine.

Vocea ei suna ferm, dar, chiar și-așa, imaginea domnului Aaron zâmbind îi reapăru în fața ochilor.

Slavă Domnului că plecase.

CAPITOLUL 7

Brice porni mai întâi spre nord, pentru că acolo spusese că merge, dar, imediat ce ajunse la Aberfeldy, coti spre sud-est, spre Dunkeld. De acolo, drumul ducea înapoi spre Stirling prin Perth și, deși era mai lung decât drumul precedent, nu dură prea mult. Trebuia să ajungă cât mai repede la Edinburgh ca să se pregătească pentru faza următoare a planului tatălui său și constată că abia aștepta să înfrunte noua provocare.

Încă nu realizase pe deplin că este proprietarul unui domeniu uriaș din Highlands. Nu era nici foarte sigur că își dorește acest lucru, deoarece își imaginase întotdeauna că își va petrece toată viața în Suedia. Dar, dacă era dreptul lui de întâi născut, cel puțin putea să-l facă să devină profitabil pentru ca apoi să-l vândă la un preț bun. Și apoi dorea să știe ce pune la cale domnul Seton.

Avusese foarte multe de învăţat într-un timp foarte scurt înainte să plece din Suedia. Deşi Brice ştia cum este administrată moşia tatălui său de la Askeberga, din Suedia, îşi dădea seama că o moşie din Scoţia este cu totul altceva, sub mai multe aspecte. În primul rând, era mult mai mare. Producţia moşiei se baza în cea mai mare parte pe creşterea animalelor, spre deosebire de cea din Suedia, care producea în special cereale. Dar cu puţin ajutor din partea tatălui său, Brice era sigur că se va descurca.

– Spune-mi exact cum trebuie făcute lucrurile, spusese Brice. Atunci am să-mi dau seama dacă vechilul a fost neglijent sau nu.

Killian îi dăduse un caiet.

– Ai aici totul, adică tot ce-mi amintesc. M-am gândit că este mai bine să pun totul pe hârtie, pentru că n-am să fiu acolo să-ţi pot răspunde la întrebări pe loc.

– Mulţumesc. Şi ce fel de om este acest Colin Seton?, întrebase Brice.

Killian ridicase din umeri.

– Nu-l cunosc prea bine. Fratele lui, Duncan, deţinea domeniul învecinat, Bailliebroch, înainte de '45, dar a fost confiscat, şi Duncan a fugit în străinătate. Colin, care nu participase la răscoală, spera că va fi cel puţin numit vechil al acestuia, dar autorităţile au fost de altă părere. Casa a fost arsă până în temelii, şi familia a fugit înainte să vină forţele guvernului.

– Cum, chiar toţi? Inclusiv servitorii?

– Nu, aceştia au primit permisiunea să rămână acolo. Adică cei care nu erau suspectaţi că ar fi iacobiţi. Ceilalţi au fost împuşcaţi sau luaţi prizonieri. Apoi a fost numit un vechil din afară, iar Colin şi familia lui au căutat adăpost la Rosyth. Am auzit toate acestea abia mai târziu, dar se pare că bunicul meu fusese foarte bun prieten cu tată lui Duncan, aşa că l-a numit pe Colin vechil la Rosyth, în absenţa mea, cu câteva luni înainte să moară. Mi s-a părut o soluţie bună şi nu m-am gândit s-o contest.

– Dar acum îl suspectezi că te înşală... că ne înşală?

– Ceva nu e în regulă, încuviinţase Killian, dând din cap. Asta e sigur. Nu pot să cred că moşia dă din ce în ce mai puţin în fiecare an.

Brice rămăsese pe gânduri o clipă.

– Dar ce este cu mătuşa Ailsa şi cu verişoarele mele? Cu siguranţ să se ocupă de tot ce trebuie!

– Păi nu mai am veşti de la ele de foarte multă vreme. Ailsa este femeie foarte fragilă şi, ca să fiu sincer, nu cred că ştie cum se conduc o gospodărie, cu atât mai puţin o întreagă moşie. Cât despre fete, aş cum spuneam, probabil că sunt deja măritate şi plecate la casele lo Cea mai mare trebuie să aibă douăzeci şi opt de ani dacă nu mă înşe

– Şi ce propui? Să mă duc, să preiau frâiele şi să-l concediez p Seton?

– Nu, nu chiar dintr-odată. Trebuie să dovedim că nu-şi fac datoria şi s-ar putea să nu fie prea uşor. Cred că e nevoie aici de puţin viclenie.

Killian zâmbise şi îi expusese planul.

– Ce părere ai?

Brice zâmbise şi el – primul lui zâmbet sincer în ultimel săptămâni – şi fusese de acord.

Când se gândea acum la tot ceea ce văzuse la Rosyth, Brice n regreta deloc să pornise în misiune de spionaj. Era clar numai din cee ce se vedea de la fereastra camerei lui că domeniul era neglijat şi pro condus. Vedea delăsarea la tot pasul, grădina era năpădită de tufişu sălbatice şi de buruieni, într-un colţ era şi o căsuţă pentru porumbe în care nu locuia niciun porumbel. Toţi bărbaţii trândăveau prin curt şi, deşi văzuse nişe vite la păşune, nu erau nici pe departe atâtea cât ar fi trebuit să fie.

Femeile erau ocupate cu spălatul rufelor, dar chiar şi de la distanţ observase că cearşafurile pe care le atârnau la uscat erau subţiate ş cârpite. Copiii care se jucau în curte prezentau o combinaţie cât s poate de ciudată de haine care le erau prea mari, căci le primiseră d la fraţii lor. Iar femeile purtau fuste decolorate şi şaluri pline de găur

Se pare că temerile cele mai sumbre ale lui Killian se adevereau

– E timpul pentru o schimbare, murmură Brice. Aş spune că un oameni de aici au nevoie de un apel de deşteptare.

Zâmbi din nou şi îl îndemnă pe Starke să o ia la tran

– Haide, prietene, avem treabă.

Brice intră în curtea Conacului Rosyth aproape la două săptămâı după ce plecase, dar de astă dată nu mai era singur. În urma lui venea două aşa-numite *kellach* – două căruţe primitive cu roţi solide, foarl potrivite pentru drumurile dificile din Highlands, pline cu tot felul d mărfuri. Kellach-urile nu puteau lua greutăţi prea mari, aşa că Bric mai adusese şi şase garrons – ponei mici şi zdraveni – care luaseră î spinare cât puteau duce. Urma apoi o mică cireadă de vaci negr câteva capre şi oi, mânate de doi flăcăi pe care îi angajase anum pentru această treabă. Alaiul mergea încet, aşa că Brice nu se mir când îl găsi pe Seton şi, probabil, pe toţi locuitorii casei aşteptându în faţa porţii. Fusese suficient timp pentru ca unul dintre sătenii s alege şi să le dea de veste că soseşte.

Se opri chiar în faţa bărbatului cu expresie dispreţuitoare şi zâml amabil:

– Bună dimineaţa, domnule Seton! Sper că sunteţi bine.

Omul se încruntă şi mai tare, şi Brice îşi imagină că, dacă Seton a fi fost câine, acum i s-ar fi zburlit tot părul de pe spinare.

– Aţi plecat din nou la drum? Sau aţi uitat ceva? spuse Seton n tocmai amabil, căscând ochii mari în faţa cavalcadei care intra în curl în urma lui Brice.

– Da, chiar asta s-a întâmplat.

Zâmbetul lui Brice se lăţi şi mai mult.

– Am uitat cu desăvârşire să vă spun că sunt noul lord Rosyth.

Descălecă cu o săritură graţioasă şi ateriză la numai câţiv centimetri în faţa lui Seton.

– Numele meu este Brice Aaron Rosyth. Sunt sigur că tatăl meu v a vorbit despre mine în scrisorile sale.

Cel puţin douăzeci de perechi de ochi se fixară asupra lor, şi Bric aproape că simţea fizic atingerea lor. Se auzi un murmur de surpriz din rândurile privitorilor, dar Brice îi ignoră pe toţi şi rămase c privirea aţintită la Seton. Ştia că toţi ceilalţi vor lua tonul de la Setoı aşa cum făcuseră şi în timpul vizitei precedente.

Seton încremenise la auzul acestui anunţ şi gura îi rămas

întredeschisă pentru o clipă. Arăta ca trăsnit de fulger. Brice îl privea fix în ochi ca să-i arate că este serios, iar Seton în cele din urmă oftă adânc şi clipi.

– Presupun că aveţi o dovadă în acest sens, da? articulă el cu o voce nu tocmai sigură. Sunt sigur că nu vă aşteptaţi să vă cred numai pe cuvânt.

– Fireşte, încuviinţă Brice.

Venise pregătit şi băgă mâna în sacoşa prinsă de şa ca să scoată documentele pregătite de Rory.

– Iată documentele oficiale.

Seton luă hârtiile cu fereală, de parcă s-ar fi temut că o să-l frigă, şi desfăcu sulul cu misivele cu aspect oficial. Şi, metaforic vorbind, chiar ar putea să te frigă, îşi spuse Brice. Dar la exterior rămăsese calm, în timp ce vechilul se uita la primul document. Urmă o linişte lungă, dar Brice aştepta răbdător.

– Va trebui să le citesc cu atenţie, spuse în cele din urmă Seton şi le împături la loc.

– Desigur. Brice întinse mâna după ele; nu avea intenţia să le piardă din ochi.

– Vei avea ocazia să le examinezi pe îndelete mai târziu. Acum ţi-aş fi recunoscător dacă ai pune pe cineva să aibă grijă de cai şi...

Făcu un gest către restul convoiului care se oprise în spatele lui.

– Kellach-urile trebuie descărcate, iar animalele duse în grajd sau într-o curte împrejmuită. Toate lucrurile pot fi depozitate deocamdată în holul mare şi o să le găsim un loc mai târziu. Presupun că asta este, oricum, sarcina menajerei. Privi de jur împrejur, dar n-o zări printre cei aflaţi acolo. Abia aşteptase să vadă ce figură o să facă, anticipase cu aceeaşi nerăbdare surprinderea ei ca pe cea a lui Seton.

Vechilul îi înapoie documentele şi păru că vrea să protesteze împotriva acestor ordine, dar, deşi deschisese gura, nu rosti niciun cuvânt. O clipă mai târziu, expresia de pe faţa lui deveni neutră, omul se înclină, căci luase decizia înţeleaptă să nu conteste autoritatea lui Brice de astă dată.

– *Fàilte*, aşadar, domnule, spuse el, deşi Brice era sigur că ultimul lucru pe care şi-l dorea Seton era să-i ureze lui bun-venit. Voi fi fericit să lucrez cu dumneavoastră.

Brice observă că spusese „cu“ şi nu „pentru“, ca şi când ar fi fost

egali, dar se făcu că nu bagă de seamă. Îl șocase suficient pe om și nu avea de gând să-i submineze demnitatea de față cu toată lumea. Atâta timp cât nu putea să dovedească faptul că Seton se făcea vinovat de neglijență crasă și poate de abuz, trebuia să dea dovadă de prudență. S-ar fi putut chiar ca vechilul să fie nevinovat, și problema să fie în altă parte. Era mai bine să fie sigur înainte de a formula acuzații.

– Mulțumesc, răspunse el.

Seton se întoarse și strigă la oameni:

– Ați auzit ce-a spus omul, mișcați-vă!

Apoi se îndepărtă fără a se oferi să dea și el o mână de ajutor.

Brice respiră adânc și zâmbi când îl văzu pe Archie care privea pe ascuns din spatele altui băiat mai înalt. Îi făcu semn să vină la el și îi dădu frâul lui Starke.

– Ia de-aici, poți să ai grijă de calul meu. Știi ce să faci, nu-i așa?

Archie radia de fericire și îl mângâie pe Starke pe bot.

– Da, domnule... da, stăpâne. Știu.

Privi peste umăr, ca să se asigure că nu-l aude nimeni, și apoi șopti:

– Și mă bucur tare mult că v-ați întors și nu mai sunteți numai domnul Aaron.

Brice izbucni în râs și îi ciufuli părul.

– Și eu, Archie. Acum du-te. Și ia pe cineva cu tine să te ajute.

Se uită în urma băiatului care conducea calul uriaș, chemându-l pe prietenul lui mai înalt să-l ajute. Brice știa că pe cei doi băieți nu-i amenință nicio primejdie, pentru că Starke era cel mai blând cal din lume și nu ar fi făcut rău niciunei muște, cu toată statura lui uriașă. Mulțumit că de astă dată animalul va fi îngrijit așa cum se cuvine, își îndreptă atenția spre oamenii care descărcau mărfurile din căruțe, și de pe spinarea cailor. Nu se mulțumi numai să se uite, ci puse și el mâna la treabă. Asta dădu naștere câtorva priviri mirate, dar se prefăcu că nu vede nimic. Locuitorii de pe moșia Rosyth aveau să afle cât de curând că nu era genul de stăpân care să stea cu brațele încrucișate și să se uite la alții cum muncesc.

Când ultima căruță fu descărcată și conținutul ei cărat înăuntru, de după colțul casei apăru o tânără și se opri privind emoționată. Era în mod clar o doamnă, deși rochia ei era decolorată și uzată. Părul blond-cenușiu încadra o față în formă de inimă, și Brice zări doi ochi de un albastru-pal. Era mai scundă și mai plinuță decât menajera pe care o

cunoscuse data trecută, dar foarte atrăgătoare. Ochii ei se opriră mai mult asupra lui, apoi scoase un strigăt, o luă la fugă spre el şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

– Brice! Pe toţi sfinţii, ce faci aici? Tu eşti, nu-i aşa? Măi, măi, dar ce ai mai crescut!

Brice îi zâmbi şi o sărută la rândul lui pe obraz, apoi o ridică în aer şi o învârti ca pe un copil. Kirsty gângurea şi râdea, dar nu protesta.

– Şi tu ai crescut, Kirsty, dar poate nu chiar aşa de mult ca mine. Nu credeam să te mai găsesc aici, dar mă bucur tare mult să te revăd!

Era cu patru ani mai mare decât el, dar chiar şi-aşa se mai juca cu ei când erau mici. Ultima dată când o văzuse, avea 17 ani şi era deja o tânără domnişoară, dar când nu se uita nimeni la ea, era o adevărată ştrengăriţă. O puse jos şi tocmai să pregătea s-o tachineze puţin pe tema asta, când o mână puternică îl înşfăcă de umăr pe la spate şi îl răsuci cu faţa. Următorul lucru de care avu parte fu un pumn zdravăn într-un obraz şi pentru o clipă văzu o grămadă de stele verzi.

– Ce naiba...?

Se feri din drum în cazul că ar fi urmat încă un pumn şi clipi ca să-şi revină. O auzi vag pe Kirsty strigând ceva, dar era concentrat numai la bărbatul aflat în faţa lui.

Mai scund decât Brice cu o jumătate de cap, era însă îndesat şi musculos. Cu părul lui negru şi tenul neted ar fi fost chiar chipeş, dacă nu ar fi fost strâmbătura aceea arogantă de pe faţă care îi schimonosea trăsăturile. Brice bănuia că şi ochii căprui luminoşi ar fi putut fi frumoşi, dacă nu ar fi fost atât de plini de furie. Nu avu timp şi de alte speculaţii, căci omul se pregătea să-l atace din nou. De astă dată, Brice era pregătit.

Reacţionă instinctiv, fără să se întrebe de ce fusese atacat. Pe când erau copii, şi el, şi Jamie se luau adesea la bătaie, aşa că învăţase să lupe cu pumnii de la o vârstă fragedă. Devenise un reflex pentru el să răspundă mai întâi la pumni şi să pună întrebările după aceea. Killian îi învăţase şi câteva mici trucuri când mama lor nu era prin preajmă – căci aceasta ar fi fost îngrozită –, dar Killian considera că face parte din educaţia lor.

– Fireşte că nu vreau să vă văd împărţind pumni în stânga şi-n dreapta, le spusese el, dar dacă este inevitabil, doresc să fiţi în stare să vă descurcaţi cum se cuvine.

Exact asta își propunea Brice să facă acum. Fiind mai înalt, avea alonja mai lungă și reuși să-i aplice câteva lovituri, fără să fie atins. Omul cu părul negru, al cărui nume ghicise că este Iain, după cum striga Kirsty, nu se dădea însă bătut cu una, cu două. Se pare că putea să încaseze cu ușurință toate loviturile lui Brice, fără să se clintească din loc. Dar Brice nu dorea să prelungească prea mult lupta, așa că se apropie și îi aplică câteva lovituri mai puternice, iar când, amețit de ele, Iain lăsă garda jos pentru o clipă, Brice îl lovi cu putere, țintindu-i bărbia.

Văzu uimirea din ochii adversarului și se grăbi să-i aplice o serie de lovituri puternice în stomac și în piept. Iain se clătină și probabil că ar fi căzut, dacă Brice nu ar fi întins mâna să-l apuce de braț. Se ajunsese prea departe și tocmai se pregătea să strige „Gata!“, când se trezi înmuiat din cap până-n picioare de un potop de apă rece apărută ca din senin.

Brice se răsuci pe călcâie și se trezi față în față cu Marsaili Buchanan, menajera. Se uita fix la cei doi bărbați, strângând în mână o carafă în care probabil că mai înainte fusese bere. Conținutul ei se scurgea în jos pe fața și pe hainele lui, iar Brice își șterse puțin și din ochi, strângând din maxilare de furie. Mirosul înțepător se lipise deja de el și își simțea cămașa lipicioasă.

– Ce dracu' te-ai apucat să faci, măi femeie? se stropși el, gâfâind din greu atât din cauza încăierării recente, cât și din cauza nevoii de a-și stăpâni dorința de a striga la ea, pentru că se băgase acolo unde nu era treaba ei.

– Să te împiedic să-i faci rău lui Iain.

Stătea acolo înfiptă în picioare în fața lui, cu ochii ei verzi sfidători deși vedea cum îi zvâcnește pulsul la baza gâtului. Îi admira îndrăzneala, dar în acel moment era chiar prea furios ca să aprecieze imaginea minunată pe care o oferea atunci când era pusă pe luptă.

– Nu e treaba ta, spuse el printre dinții încleștați. Se uită la Iain ca să fie sigur că omul nu are de gând să-l atace pe la spate, ceea ce părea foarte posibil după cum îl privea. Tocmai se pregătea să-i spună să plece, când Marsaili i-o luă înainte.

– Iain Seton, nu ai chiar niciun pic de minte în creierașul ăla al tău? îl dojeni ea. Să te iei la bătaie cu noul stăpân chiar în prima zi când a venit aici? Ce fel de purtare e asta?

Brice observă abia acum că tânărul semăna cu Seton cel bătrân și se miră cum de nu remarcase acest lucru și mai înainte. Iain se întoarse spre Marsaili.

– Stăpân sau nu, a sărutat-o pe Kirsty. N-am de gând să las pe nimeni să se bage peste mine într-un mod așa de nerușinat.

– Dar este verișoara mea, spuse Brice, înțelegând ce se întâmplase. Am sărutat-o de bun-venit.

– Mai slăbește-mă cu poveștile astea, pufni disprețuitor Iain. Kirsty nu are niciun fel de verișori.

– Suntem, de fapt, veri de-al doilea, dar tot suntem rude.

Brice nu vedea nicio diferență. Kirsty, care nu spusese nimic până atunci, interveni în discuție.

– Dacă vrei să știi, nu ne-am văzut de zece ani. Am fost foarte apropiați, așa că nu e de mirare că ne-am bucurat să ne revedem!

– Foarte apropiați, de asta sunt sigur, mormăi Iain.

– O, pentru Dumnezeu, nu se poate discuta cu tine! N-am de gând să-mi pierd vremea cu un catâr ca tine. Și, ca să fiu sinceră, m-am săturat de crizele tale de gelozie.

Îi întoarse spatele lui Iain și îl apucă pe Brice de braț.

– Haide, vere, să căutăm niște apă și săpun pentru tine. Brice o lăsă să-l conducă spre ușă, dar aruncă o privire peste umăr spre Marsaili și Iain care rămăseseră acolo unde îi lăsase. Îi făcu semn fetei: Doresc să stau de vorbă cu dumneata, madam, după ce mă spăl. Așteaptă-mă, te rog, în holul mare.

– Foarte bine, răspunse ea, dar expresia ei era tot sfidătoare.

Naiba să te ia de muiere băgăreață, își spuse el. Tocmai fusese pe punctul de a câștiga prima lui bătălie de aici, de la Rosyth, dacă nu s-ar fi amestecat ea, și le-ar fi arătat tuturor că nu este de glumit cu el. Va avea destul de mult de furcă pentru a-și impune autoritatea după cum stăteau lucrurile acum. Nu voia ca femeia asta să-i răpească o ocazie atât de prielnică de a dovedi din ce fel de aluat este făcut.

Ei bine, va avea grijă ca asta să nu se mai repete.

CAPITOLUL 8

Marsaili ar fi vrut să-şi dea cu pumnii în cap, dar crezuse în mod sincer că bruta blondă uriaşă avea să-l rănească rău pe Iain. Era mai solid şi, fără îndoială, mai puternic şi, după cum se lupta, se vedea că se pricepe. Să arunce cu bere peste el fusese singura idee care îi venise în minte, dar acum îşi dădea seama că ar fi făcut mai bine să se abţină. Fără îndoială că o să fie dată afară din postul ei şi alungată probabil şi de la Rosyth datorită reacţiei ei necugetate şi-atunci unde o să se ducă?

Dar poate că oricum n-ar fi contat. După cum se purtase cu noul lord Rosyth în timpul vizitei lui precedente, acesta avea toate motivele s-o dea oricum afară. Scrâşni din dinţi, simţind cum i se aduna în gât un val de furie. Ce tertip ordinar! Să facă pe străinul ca să-i păcălească pe toţi! Ce fel de om e acesta care face aşa ceva? Incredibil! Deşi, ca să fim corecţi, nimeni nu-i pusese nicio întrebare şi nici nu-i dăduse ocazia să explice de ce venise. Abia aşteptaseră să se descotorosească de el.

Simţi cum i se strânge stomacul. Fusese o greşeală şi acum plăteau pentru ea.

– Ticălos înfumurat, murmura Iain alături de ea, frecându-şi coastele care fără îndoială că se învineţiseră după pumnii pe care îi încasaseră. Dar Marsaili nu simţea niciun pic de milă sau simpatie pentru el.

– Numai tu eşti de vină, îl dojeni ea, când Iain îi aruncă o privire de câine plouat. Nu-ţi intră în cap că Kirsty nu are ochi decât pentru tine, eşti mai prost decât te credeam. Nu e nevoie să faci scene de-astea de fiecare dată când se uită cineva la ea.

Îl lăsă să rumege la ce-i spusese şi se îndreptă spre casă. Trebuia să dreagă cumva lucrurile cu lordul Rosyth, chiar dacă era puţin probabil să reuşească. Dar pur şi simplu nu-şi putea imagina că poate trăi în altă parte şi nu avea niciun chef să încerce să-şi caute o altă slujbă. Locul ei era aici.

Era deja în holul mare şi îl aştepta pe Brice, când acesta intră acolo. Pe o măsuţă de lângă un fotoliu pusese o tavă cu bere proaspătă, chifle de ovăz atunci scoase din cuptor, brânză şi unt. Îşi încleştă strâns mâinile pe sub şorţ, încercând să citească expresia de pe chipul lui. În

timp ce acesta se apropia de ea. Era tot încruntat, iar ochii lui albaștri erau întunecați, prevestitori de furtună. I se făcu inima cât un purice.

Brice era furios ca un cuib de viespi stârnit.

– Stai jos, te rog, spuse el, luând-o prin surprindere. Brice se așeză pe scaunul de lângă tava cu mâncare și îi arătă scaunul pe care trebuia să se așeze ea.

– Dar... eu sunt menajera, sunt servitoarea Domniei Voastre, protestă Marsaili, roșind la auzul poruncii lui.

– Asta rămâne de văzut, murmură el, făcând-o să tragă repede aer în piept.

– Zău așa, stăpâne, îmi cer iertare că am procedat cu atâta grabă și nechibzuință, dar Domnia Ta ești mult mai mare și mai puternic decât Iain și eram sigură că o să-l...

Brice ridică o mână în sus ca să oprească șuvoiul de vorbe și arătă din nou spre scaun.

– Te rog! Stai jos și lasă-mă și pe mine să vorbesc, doamnă Buchanan.

Marsaili se așeză pe marginea scaunului, stânjenită de această cerere neobișnuită. Părea ceva cam prea personal – să stea așa, așezată lângă el ca și când ar fi fost o veche cunoștință, și nu un stăpân și servitoarea acestuia. De fapt, simpla lui prezență o făcea să se simtă stingherită și roși din nou.

– Domnișoara Buchanan. Nu sunt măritată, murmură ea, apoi adăugă cuvântul „încă", deși nu înțelegea nici ea însăși de ce, din moment ce nu avea nicio intenție să lase pe cineva s-o ducă la altar. După ce se gândi mai bine, își dădu seama că ar fi fost mai bine să-l lase să creadă că este văduvă, dar acum era prea târziu. Era cât se poate de conștientă de faptul că Seton nu era singurul care o considera prea tânără pentru postul de menajeră. Dar oricum, noul lord ar fi aflat curând care este starea ei civilă.

Brice o măsură cu privirile din cap până-n picioare.

– Serios? Dar ce, bărbații de aici sunt orbi?

Marsaili clipi repede, obrajii îi luară foc la auzul acestei întrebări care părea să fie un compliment. Omul acesta o deruta, acum era furios, acum îi lăuda farmecele.

– Eu...ăăă... nu, se bâlbâi ea. Dar sunt o menajeră foarte capabilă și, dacă aveți îndoieli cu privire la respectabilitatea mea pentru că încă

nu sunt căsătorită, puteţi s-o întrebaţi pe stăpână. Sunt sigură că va garanta pentru mine şi...

– Domnişoară Buchanan, o întrerupse el. Problema aceasta nu are importanţă pentru moment. Mă interesează mai mult ceea ce se întâmplă afară decât starea dumitale civilă. Aş dori să te fac să înţelegi cât se poate de clar că, pe viitor, nu voi tolera niciun fel de amestec din partea dumitale atunci când sunt angajat într-o dispută. E clar?

– Dar...

– Nimic, domnişoară Buchanan. Ar fi o mare nesăbuinţă din partea dumitale să te amesteci în treburile mele şi pot să te asigur că nu aveam nici cea mai mică intenţie să-l rănesc serios pe tânărul domn Seton.

– Nu părea deloc să fie aşa, murmură Marsaili.

– Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Marsaili încuviinţă din cap cam fără să vrea, dar nu se putu abţine să adauge:

– Înseamnă că intenţionaţi să aveţi „dispute“ dese?

Gura lui făcu o scurtă grimasă – ca şi când întrebarea ei l-ar fi amuzat –, dar dispăru atât de repede, încât s-ar putea să i se fi părut numai.

– Nu, dacă pot să le evit, spuse Brice. Totul va depinde de restul bărbaţilor de aici, dar sper că nu au capul la fel de înfierbântat ca tânărul Seton.

Marsaili recunoştea că avea dreptate. Iain reacţionase exagerat şi nu era pentru prima dată când făcea aşa ceva. Spera însă să fie ultima. Întoarse privirea spre noul stăpân, ai cărui ochi parcă mai pierduseră ceva din aerul acela sever de mai înainte.

– Acum, dacă doreşti să-ţi păstrezi postul de menajeră, aş dori să-mi răspunzi sincer la câteva întrebări, spuse el.

Marsaili rămase cu gura căscată.

– Sigur că vreau, dar... ce fel de întrebări?

– Ei bine, în primul rând ai putea să-mi spui în ce calitate este angajat aici Iain Seton.

– Nu ar fi mai bine să-l întrebaţi pe vechil?

– Poate că da, dar te întreb pe dumneata.

Îşi împreună vârfurile degetelor şi îşi rezemă bărbia în ele, cu privirile albastre aţintite asupra ei într-un mod cât se poate de

tulburător. Marsaili nu înțelegea ce joc joacă acum, dar decise că cel mai bine era să-i facă pe plac.

– Foarte bine. Iain este unul dintre oamenii care au grijă de vite, printre altele.

Noul stăpân rămase o clipă pe gânduri.

– Înțeleg. În acest caz, nu ar trebui să fie acolo unde sunt vitele, în loc să caște gura prin curte și să-i atace pe străini?

– Păi, nu, acum toți au venit de acolo, dar cred că ar fi trebuit să fie la pășunat și să aibă grijă ca vitele să nu intre în câmpurile semănate.

Marsaili simți cum obrajii îi roșesc din nou, deși nu înțelegea de ce se simte stânjenită din cauza lui Iain. Nu era vina ei, dacă iubitul lui Kirsty își neglija îndatoririle și venea să-și petreacă timpul cu ea. Asta era o chestiune pe care ar fi trebuit s-o rezolve tatăl tânărului.

– Înțeleg că este soțul lui Kirsty. Dar nu este decât argat la vite. Mi se pare cam ciudat.

– O, încă nu s-au căsătorit. Ea locuiește aici împreună cu mama ei, firește, iar Iain este aici de când tatăl lui a preluat postul de vechil al domeniului. Învață și el meseria tatălui. Adică să devină vechil. Poate că din acest motiv se învârte pe-aici.

Văzu că Brice se încruntă.

– Dar Kirsty a cam ajuns fată bătrână, dacă pot spune așa. Cât are acum, douăzeci și șase de ani, nu-i așa?

Marsaili ridică din umeri.

– Da, dar din păcate nu-și pot permite să se căsătorească. Să sperăm că se va putea în curând, însă tatăl lui Iain controlează baierele pungii, așa că trebuie să aștepte până când o să fie el de acord.

– Dar zestrea lui Kirsty? Nu a fost suficientă?

Marsaili se uită mirată la el.

– Ați uitat, stăpâne? Kirsty nu are zestre. Casa aceasta cu tot ce este în ea a fost a tatălui Domniei Voastre, iar acum presupun că este a dumneavoastră. Tatăl ei nu i-a lăsat nimic.

Dintr-un motiv pe care Marsaili nu-l înțelegea, această explicație păru să-l înfurie cumplit. Se întunecă la față și văzu că își încleștează fălcile. Rămase un timp tăcut, ca și când ar fi rumegat această veste, apoi Marsaili îndrăzni să întrebe:

– Asta este tot, stăpâne? Am multă treabă.

Spera din toată inima să fi fost tot şi că nu avea de gând s-o înlocuiască cu altcineva. Brice respiră adânc şi o fixă din nou cu privirile lui sfredelitoare. Marsaili simţea cum i se umezesc palmele şi se întreba dacă are de gând s-o concedieze chiar acum. Respiră adânc şi expiră apoi aerul forte încet, ca să rămână calmă.

– A, da, îndatoririle dumitale. De când eşti menajeră aici, dacă îmi dai voie să te întreb?

Marsaili ridică o clipă bărbia.

– De patru ani, răspunse ea. Şi nimeni nu s-a plâns până acum, adăugă ea repede. Cu excepţia domnului Seton, adăugă ea în gând, dar asta nu se pune, pentru că domnul Seton se plânge tot timpul de orice.

– Serios? În acest caz, probabil că această încăpere nu este folosită niciodată, comentă el pe un ton sarcastic pe care Marsaili îl sesiză fără putinţă de greşeală.

– Ce vreţi să spuneţi?

Brice arătă spre cămin.

– Pânze de păianjen. O grămadă de cenuşă veche care n-a fost măturată. Arătă apoi spre restul încăperii: Tapiseriile de pe pereţi nu au mai fost scoase la scuturat, după cum se vede, de ani de zile. Murdărie peste tot. Un aspect de delăsare şi neglijenţă peste tot. Dacă aşa îţi îndeplineşti îndatoririle, am nevoie de o explicaţie foarte serioasă ca să te păstrez în această funcţie.

Marsaili înghiţi un nod. Avea dreptate, naiba să-l ia. Dar nu putea să-i spună adevăratul motiv pentru care holul fusese lăsat să ajungă într-o stare atât de deplorabilă: Seton era de părere că este mai bine ca Rosyth să nu li se pară vizitatorilor un conac prea prosper. Părerea lui era că, cu cât arăta mai jalnic, cu atât vor fi mai puţini doritori să pună mâna pe el. Dar acum, când privea în jur, nu mai era sigură că avea dreptate.

– Încăperea aceasta nu a mai fost folosită de foarte mulţi ani, spuse ea în cele din urmă. Stăpâna ia masa sus, în apartamentul ei, împreună cu fiicele Domniei Sale, astfel că toată lumea mănâncă la bucătărie.

– Cu fiicele? Vrei să spui că Flora încă nu s-a măritat?

Marsaili clipi.

– Păi nu, nu s-a măritat. Aşa cum v-am spus, nu au fost bani pentru zestre. Flora are grijă de mama ei.

– La naiba! înjură el și sări în picioare, speriind-o pe Marsaili care sări și ea în picioare. Cineva va plăti pentru asta! Marsaili nu înțelegea ce vrea să spună, dar de un lucru era sigură: nu dorea câtuși de puțin să fie tocmai ea cea care să suporte răzbunarea lui. Se întreba cât va mai dura până când va putea să scape de prezența lui? Brice inspiră adânc și încercă să rămână calm, trecându-și mâna distrat prin păr. Observă figura înspăimântată a fetei și își dădu seama că îl crede probabil nebun sau, în cel mai bun caz, deosebit de bădăran. Îmi cer scuze, spuse el scurt, n-am vrut să înjur în fața unei doamne.

Dar la naiba și la toți dracii! Era sigur că tatăl lui îi spusese că trimisese zestrea pentru fete cu ani în urmă. Câte cinci mii de mărci de argint pentru fiecare, nu-i așa? Atunci de ce nu veniseră? Una era că moșia era prost administrată și decăzuse, putea fi vorba despre lene și delăsare din partea vechilului și a celorlalți. Dar faptul că lipsea o sumă atât de mare de bani era cu totul altceva.

Aici era vorba despre furt calificat, și acesta se pedepsea prin lege.

Marsaili îl privea îngrijorată în tip ce Brice se plimba prin fața căminului, încercând să-și organizeze gândurile. Zestrea putea să mai aștepte, holul mare, nu.

– Indiferent dacă mătușa Ailsa dorește să ia masa sus sau eu vreau ca noi toți ceilalți să folosim această încăpere de acum înainte, spuse el. Vreau să se facă curat și să fie gata până diseară, când vom lua cina aici, dacă se poate. Poți să mai angajezi pe cineva din sat să te ajute și voi avea grijă ca oamenii să fie plătiți pentru asta. Te rog să-i spui bucătăresei să pregătească un banchet pentru toată lumea! Și să fie clar, pentru toată lumea, pentru toți cei din sat și de la curte, dacă doresc să participe. Trebuie să fie mâncare pentru toată lumea, să termine cu supele ei lungi, apoase și fără gust, altfel se va trezi fără loc de muncă.

Arătă cu mâna spre grămada mare de mărfuri așezate lângă ușa principală.

– Cum doriți. Să înțeleg așadar că sunt în continuare angajată aici?

Privirea lui Marsaili se fixase provocatoare asupra lui, dar pentru o singură zi avusese parte de destulă luptă. Se săturase să mai fie furios, mai ales după evenimentele recente.

– Da. Deocamdată.

Înainte ca fata să apuce să protesteze în vreun fel în fața acestui

avertisment, Brice îi făcu semn să-l urmeze.

– Pentru început vom sorta proviziile pe care le-am adus. Unele dintre ele trebuie probabil depozitate într-un loc mai răcoros şi porumbeii trebuie să se ducă în noua lor locuinţă.

– Porumbei?

Marsaili rămăsese cu gura căscată la nenumăratele lăzi, putini şi saci, ca şi când n-ar mai fi văzut de multă vreme atâta mâncare (sau niciodată).

– Da, ultima dată când am fost aici am văzut căsuţa porumbeilor din spatele casei şi m-am gândit că este păcat să nu aibă locuitori. Plăcinta cu carne de porumbel este foarte gustoasă şi ar fi bine să gătim aşa ceva din când în când, nu crezi? Dar cred că mai întâi trebuie şi ea curăţată.

– Sigur. Mă mir că aţi observat. Aţi procedat foarte temeinic cu toate cumpărăturile.

Marsaili făcu ochii încă şi mai mari când văzu ce mai adusese. Acum, când se calmase, Brice observă din nou cât de verzi erau ochii fetei. Era culoarea muşchiului proaspăt din pădure, îşi spuse el. Îşi amintea că i se păruseră minunaţi când era furioasă, dar erau frumoşi chiar şi fără acea scânteie de mânie. Şi, spre deosebire de cele mai multe roşcate, avea gene negre, care îi subliniau şi mai mult linia perfectă a ochilor. Scutură din cap şi împinse la o parte aceste gânduri, încercând să se convingă că farmecele ei nu-l interesau deloc.

Planificase cu multă grijă ce trebuie să cumpere, asta e adevărat. Pe lângă sacii de ovăz, orz, secară şi mazăre uscată, cumpărase şi câteva căpăţâni de zahăr, douăsprezece jamboane de porc afumate, sare, condimente, legume, ţuică, vin, ba chiar şi ciocolată. Mai era şi o ladă cu grilaj în care erau porumbei şi alte patru cu găini care cloncăneau netulburate. Şi, în ultimul rând, mai era şi o ladă cu aspect exotic. Marsaili o privi curioasă, apoi exclamă:

– Asta este… este ceai, nu-i aşa?

– Da, dar este numai o ladă. Însă mai pot cumpăra dacă nu ajunge, spuse Brice.

Marsaili se holba la el de parcă i-ar fi crescut coarne.

– Ai înnebunit? Adică, vă rog să mă iertaţi… asta ne ajunge pentru toată viaţa.

– Serios? Mama mea bea galoane întregi, pot să jur. Credeam că

și doamnele de aici fac la fel.

Și lui Brice îi plăcea câte o ceașcă de ceai cu puțină miere, totuși prefera berea.

– Dar este așa de scump! protestă Marsaili.

Brice nu-și putu reprima un zâmbet în fața uimirii ei.

– Nu, și dacă îl aduci tu însuți din China, spuse el. Și asta este ceea ce am făcut eu.

Brice ridică lada pe umăr.

– Dar, dacă crezi că este așa de valoros, poate e mai bine să-l ții undeva sub cheie. Să-l duc în camera ta?

– În camera mea?

Marsaili roși ușor.

– Nu, nu este nevoie. Bucătăreasa ține cămara încuiată, așa că o să fie în siguranță acolo. Sau aș putea s-o duc mai târziu la doamna Kinross. O să dispună dânsa de ea cum dorește.

– Foarte bine, ia-o înainte să-mi arăți drumul.

– Vreți să mergeți la bucătărie?

– De ce nu? Rezolvăm treaba mai repede în felul ăsta. Sau bucătăria este într-o stare încă și mai jalnică decât încăperea asta?

– Nu, este lună! Urmați-mă!

Marsaili luă un sac greu, fără prea mult efort, și Brice fu impresionat de puterea ei. Se pare că participa și ea la muncile din gospodărie, nu se mulțumea numai să supravegheze totul, așa cum făcea Elisabet în casa tatălui ei. Fu cât pe-aici să izbucnească în râs când și-o imagină pe fosta lui iubită făcând ceva atât de greu. Nici n-ar fi fost în stare să ridice un sac precum cel pe care îl ducea Marsaili, dar oricum nu ar fi fost dispus să facă așa ceva. Se încruntă când își dădu seama că nu se gândise niciodată la asta mai înainte. Era o latură a caracterului lui Elisabet pe care nu avea de gând s-o tolereze după căsătorie, dar de ce își imaginase că ar fi putut s-o schimbe? Acum nu mai era deloc așa de sigur.

O, dar ce mai contează acum! Ar trebui să uite cu totul de Elisabet.

Marsaili mergea în fața lui spre bucătărie și Brice o urma. Ar fi găsit drumul și singur, dar decisese că vederea era mai frumoasă din spatele ei și că trebuie să învețe să aprecieze astfel de priveliști, dacă dorește să îngroape definitiv trecutul. Se felicită pentru că remarcase legănarea grațioasă a șoldurilor în timp ce mergea și proporțiile

perfecte ale trupului ei. Fusese atât de mult timp orb la farmecele femeilor, dar acum era un bărbat liber. Nu greşea cu nimic dacă admira farmecele menajerei, chiar dacă aceasta era în vorbă cu cineva atâta timp cât nu dădea curs gândurilor lascive pe care i le inspira.

Oricum, orice era mai bine decât să se lase măcinat de gândul la ce ar fi putut să fie.

CAPITOLUL 9

Marsaili nu-l înţelegea deloc pe omul acesta. Acum î poruncea să nu se amestece în treburile lui şi în secunda următoare o ajuta să care lucrurile în bucătărie. Din câte ştia, vechiu stăpân nici măcar nu pusese vreodată piciorul în partea de casă rezervată servitorilor, darămite să-i ajute la ceva. Aşa ceva ar fi fost cu mult sub demnitatea lui. Dar acesta gândea altfel.

O derută şi mai mult Liath, care veni în fugă şi se repezi la Brice ca la un vechi prieten, lătrând vesel. Câinele stătea în locul lui obişnui dintr-un colţ, dar sărise imediat în sus când în văzuse pe Liath şi acum dansa emoţionat în jurul lui.

– Liath, fii cuminte! strigă Marsaili severă, dar, la fel ca şi data trecută, câinele o ignoră. Îşi concentră toată atenţia asupra lui Brice care lăsă jos lada şi îngenunche ca să-l alinte pe Liath şi să-l scarpine între urechi.

– Bună, băiete! îi spuse el câinelui, ignorând-o pe bucătăreasă ş pe celelalte două fete de la bucătărie care rămăseseră cu gura căscată la el. Mă bucur să te revăd. Aşa e că ţi-a fost dor de mine?

Liath nu mai putea de bucurie, dădea din coadă aşa de energic că se clătina cu totul pe picioare. Marsaili murmură încet „trădătorule" Nu înţelegea de ce se purta aşa câinele ei atât de credincios. Nu ma făcuse niciodată una ca asta. Brice se ridică apoi în picioare, ş Marsaili făcu prezentările:

– Aceasta este doamna Murray, bucătăreasa şi ajutoarele ei, Isobe şi Fionna.

Amândouă se înclinară politicos, şi Brice făcu şi el o plecăciune.

– Vă rog să mă iertaţi dacă la început n-am să reţin numele tuturor

din nou lada de ceai și întrebă: Unde doriți să punem asta, doamnă Murray?

Greine rămase cu gura căscată la fel ca și Marsaili când văzu atâta ceai, dar reuși să descuie cămara:

– Aici, vă rog, stăpâne.

– Ar fi bine să trimiți după un băiat de la grajduri să ajute la căratul celorlalte lucruri aici, spuse el. Și cineva trebuie să se ocupe de porumbei și de găini. Vă rog să lăsați jumătate din sacii cu fulgi de ovăz acolo. Am alte planuri pentru ei.

– Foarte bine, voi avea grijă să se facă întocmai, spuse Marsaili.

– Mulțumesc. Acum am să mă duc să văd ce s-a întâmplat cu vitele.

Marsaili văzuse vitele, caprele și oile când venise în curte ceva mai devreme, după ce Seron îi dăduse vestea că sosise noul stăpân. Se mira de ce le adusese și, fără să se gândească, își exprimase mirarea cu voce tare.

– Pentru ce le-ați adus? Să le tăiați? Nu cred că avem suficient spațiu pentru atât de multă carne.

Brice făcu o figură uimită.

– Nu, nu toate odată. Pe rând. M-am gândit că cireada este cam mică și am decis să mai adaug câteva femele.

– Dar vine iarna. Cele mai multe animale vor fi tăiate și vândute curând. Iar cele pe care le-ați adus nu au timp să se îngrașe destul.

– Nu cred că este nevoie. Au fost bine îngrijite. Le-am ales chiar eu. Și apoi, așa cum am spus, nu sunt pentru tăiere. O să le păstrăm pe cele mai multe peste iarnă ca să creștem cireada pentru anul viitor. Deocamdată vor trebui duse afară, la pășunat. Te superi dacă îl iau pe Liath cu mine? Pare că abia așteaptă să facă o plimbare.

Marsaili era așa de uluită de ceea ce auzise, că îi pierise graiul, dar reuși să dea din cap că este de acord cu cererea lui. Până să-și revină ea, Brice și câinele plecaseră. Se întoarse spre Greine:

– A spus ceea ce cred eu că am auzit?

– Da, așa a spus.

– Dar de unde o să ia fân ca să hrănească vitele peste iarnă? Nu s-a cosit mai nimic!

Greine ridică din umeri.

– Poate că o să pună să se cosească pe undeva? Mai este iarbă în

lunci care nu a fost atinsă.

Bucătăreasa zâmbi.

– Ha! Aş dori să am timp să mă duc să văd mutrele bărbaţilor când o să le dea această veste.

– Da, n-o să le placă ideea să mai facă ceva în plus. Dar asta nu e treaba noastră, avem şi noi destule de făcut şi e bine să ne apucăm cât mai curând. Stăpânul doreşte un banchet şi a poruncit să mâncăm cu toţii în holul mare. Nu ştiu cum îşi închipuie că lucrurile se pot aranja aşa de repede.

– O să ne descurcăm cât se poate de bine, zâmbi Greine. O să fie minunat să facem o mâncare ca lumea, fără să mai fie nevoie să economisim din toate. Şi o să fiu şi mai bucuroasă dacă îl dă afară pe Înălţimea Sa Atotputernicul Seton din slujba lui, aşa cum sigur că o va face.

Marsaili râse.

– Da, că bine zici.

Seton simţea că lumea lui bine pusă la punct se întorsese brusc cu capul în jos. Chiar în dimineaţa aceea numărase banii pe care îi strânsese. Ajunsese la concluzia că în curând va avea suficienţi ca să-şi răscumpere pământurile. Încă vreo câteva luni şi va putea pleca de la Rosyth, un loc pe care începuse să-l deteste.

Dar planurile lui fuseseră date peste cap de sosirea unui om despre care credea că nu-l va vedea niciodată. Naiba să-l ia cu neruşinarea lui!

Seton nu mai rămăsese să vadă cum le porunceşte tânărul Kinross oamenilor lui. Era suficient că fusese nevoit să-l salute în mod politicos şi să pretindă că este dispus să lucreze împreună cu el. Ha! Peste cadavrul meu! Dar îşi dădea seama că trebuie să procedeze cu multă băgare de seamă, căci altfel tot ce se străduise să realizeze în atâţia ani de zile avea să dispară într-o clipă.

Dar nu poate dovedi nimic, îşi spuse el. Conturile moşiei sunt ţinute la zi, avusese grijă de asta. Kinross nu va afla niciodată că Seton înregistrase numai jumătate dintre sumele reale. Şi nici că ascunsese banii furaţi într-un loc secret. Dar cum va reuşi să obţină acum restul

sumei de care mai avea nevoie? Pentru moment, Seton nu avea nicio idee, dar se va mai gândi şi va găsi o soluţie. Întotdeauna găsea.

Într-un fel sau altul, se va înţelege cumva cu noul stăpân.

Înainte ca Brice să plece de la Gothenburg, Killian îi explicase cum funcţionează sistemul clanurilor în Highlands şi adăugase:

– Presupun că acesta a fost abolit de englezi după lupta de la Culloden, dar obiceiurile vechi se menţin încă.

Din câte înţelesese Brice, lordul proprietar al unui domeniu era considerat şeful clanului şi dădea în arendă pământul celor care locuiau pe teritoriul respectiv şi care, în cea mai mare parte, erau şi înrudiţi cu lordul, astfel că legătura era încă şi mai puternică. Aceştia erau arendaşii care, la rândul lor, permiteau altora să cultive o parte din pământurile primite de la lord. Muncitorii de rând erau cei care efectuau munca propriu-zisă, iar arendaşii trebuiau să le plătească lorzilor proprietari o anumită sumă. Pe lângă aceştia, mai erau şi meşteşugari – fierari, dulgheri şi ţesători. În afară de cei care stăteau chiar la Conacul Rosyth, restul oamenilor locuiau în satul din apropiere sau în cătune mai mici risipite în văile învecinate.

– Lordul este mai mult un fel de figură patriarhală, spusese Killian. Pe vremea bunicului meu, lordul aştepta supunere şi loialitate totală, dar în zilele noastre cred că trebuie să procedezi cu mai multă băgare de seamă. Şi nu uita, până nu reuşeşti să te impui ca adevărat stăpân, vei avea şi tu însuţi un statut de probă.

Brice avea de gând să ţină bine minte acest sfat.

– Aşadar, arendaşii trebuie să-mi plătească o chirie?

– Da, dar nu neapărat în bani gheaţă, spusese Killian. Este mai probabil să primeşti plata în natură: unt, brânză, făină şi poate viţei, oi şi in ţesut în casă. Dacă ai surplusuri, le vinzi şi de aici vin banii, la fel ca şi la Askeberga.

Atât Brice, cât şi fratele lui, Jamie, învăţaseră cum se conduce o moşie, aşa că nu era foarte îngrijorat cu privire la preluarea domeniului Rosyth. Producţia putea să fie întru câtva diferită, căci aici se pare că principala sursă de venit era creşterea animalelor, dar principiile erau cu siguranţă aceleaşi.

Lucrul cel mai important pe care i-l transmisese Killian era că şeful unei gospodării trebuie să fie întotdeauna ospitalier, să nu se arate zgârcit şi de aceea poruncise să se pregătească un banchet pentru cina din seara aceea. Şi era şi un fel subtil de a le aduce aminte tuturor că nu fuseseră deloc ospitalieri cu el când venise aici în vizită prima dată. Era sigur că nu este nevoie să li se spună explicit acest lucru celor care se făcuseră vinovaţi de aceasta.

Sosise pe la mijlocul dimineţii ceea ce, trebuia să recunoască, nu le dădea menajerei şi bucătăresei prea mult timp. Dar cererile lui nu păruseră să le deranjeze, aşa că era sigur că se vor strădui din răsputeri să-i facă pe plac. Acum însă trebuia să-i invite pe oaspeţi – pe toţi membrii comunităţii pe care va reuşi să-i găsească – şi, după ce porunci ca vitele să fie duse la păşunea cea mai apropiată, decise să se ocupe personal de această problemă. Nu era deloc sigur că aceştia vor veni, dar trebuia să încerce.

În acest scop, se duse la grajduri ca să-l ia pe Starke. Ar fi putut să se ducă şi pe jos, dar putea străbate o distanţă mult mai mare călare. Şi îi mai oferea şi avantajul că va putea vorbi de la înălţime, ceea ce era important din moment ce voia să-şi impună autoritatea. Lordul ştia prea bine că are nevoie de tot ajutorul din lume pentru aceasta.

– Bună dimineaţa, dom... adică, stăpâne!

Chipul strălucitor al micului Archie răsări din spatele despărţiturii dintre boxe. Grajdul părea pustiu, aşa că apariţia băiatului îl făcu să tresară pe Brice. Îi zâmbi băiatului, care avea ceva foarte atrăgător, cu nasul lui plin de pistrui, cu ochii scânteietori şi părul mereu ciufulit.

– O, bună! Te joci de-a v-aţi-ascunselea?

– Nu, aveam grijă de calul Domniei Voastre, aşa cum aţi poruncit. I-am dat de mâncare şi l-am adăpat. Ăăă... cred că am făcut bine, nu-i aşa?

– Foarte bine, te-ai descurcat admirabil, făcu Brice, mulţumesc. Dar nu voiam să faci totul singur. Unde e prietenul tău?

– A trebuit să se ducă să-l ajute pe tat-su.

Archie făcu semn către Starke.

– Iar acesta a fost flămând, nu glumă. Zău aşa.

Calul necheză uşor, ca şi când ar fi vrut să confirme ceea ce spusese băiatul.

Brice râse.

– Da, e un stomac pe picioare. Dar să nu te laşi păcălit şi să-i dai porţii suplimentare, pentru că o să se îngraşe şi o să se lenevească.

– Vă rog să mă iertaţi, stăpâne, dar nu mai este nutreţ pentru el. Aţi mai adus ceva?

– Da, am adus câte ceva, dar va trebui să strângem fân pentru la iarnă, şi nu numai pentru cai. Am să le spun oamenilor să cosească cât pot de mult. Brice ştia că fânul natural era rar în Highlands şi trebuia adunat de peste tot, sarcină forte dificilă chiar şi atunci când vremea era deosebit de prielnică. De regulă, fânul nu se cultiva în mod special, căci toate suprafeţele cultivabile erau ocupate cu alte recolte. O amintire din copilărie răzbătu la suprafaţă. De fapt, când eram mic, noi, copiii, eram cei care ajutam la culesul ierbii din locurile mai dificile, de sub tufe şi de la marginea drumurilor. Ai putea să răspândeşti ştirea printre prietenii tăi că le plătesc câte un bănuţ pentru fiecare braţ de fân cules? Asta s-ar putea să le stârnească interesul.

– Şi încă cum! Să pornesc chiar acum?

– Se poate şi ceva mai târziu, râse Brice. Dar să-mi duci aminte să arunc o privire în magazii. Din câte am văzut când am fost aici ultima dată, mi se pare că acolo nu se poate păstra nimic uscat.

– Aşa este, şi am să vă amintesc.

Archie încuviinţă din cap şi veni mai aproape, iar Brice văzu în ce stare jalnică era îmbrăcămintea băiatului. Archie avea nevoie urgentă de haine noi. Pantalonii îi rămăseseră mult prea scurţi şi lăsau să i se vadă picioarele goale. Cămaşa îi era ruptă în câteva locuri; era încropită dintr-o cămaşă mult mai mare şi tăiată la poale pe măsura lui. Atârna pe el ca pe un umeraş, ieşind la spate de sub o vestă tot aşa, mult prea mare pentru el. Brice îşi puse în minte să facă ceva în legătură cu această stare precară a îmbrăcămintei lui Archie.

– Plecaţi undeva călare? îndrăzni Archie să întrebe.

– Da, vreau să invit pe toată lumea la petrecerea de diseară. În acelaşi timp, mă gândeam să mă duc să văd ce fac vitele. Vrei să vii cu mine?

Cât ai clipi, expresia de pe chipul lui Archie se transformă din uimire într-o bucurie sinceră. Un zâmbet larg se întinse pe faţa lui, şi băiatul încuviinţă din cap plin de entuziasm.

– Da, da, vă rog! Apoi se întristă puţin. Dar aici nu sunt decât poneii domnului Seton şi nu am voie să-i iau. Iar cei pe care i-aţi adus

în dimineaţa asta sunt prea obosiţi.

Brice luă şeaua lui Starke de pe bârna unde fusese atârnată.

– Asta nu e o problemă. Numele lui Starke înseamnă în suedeză „cel puternic", şi aşa şi este. O să ne ducă pe amândoi. O să stai în faţa mea ca să fii călăuză.

– Uau!

Ochii lui Archie se aprinseră, şi Brice îşi spuse că sărmanul băiat nu se bucura de prea multă atenţie, din moment ce era nevoie de atât de puţin ca să fie fericit. Poate că pe viitor va reuşi să îndrepte lucrurile.

Era o zi însorită, şi Starke părea încântat să iasă din nou la aer. Şi la fel şi Liath, care ţopăia vesel în urma lor. Calul mare străbătea drumul cu paşi mari, era greutatea suplimentară reprezentată de trupul firav al băiatului nu era o problemă pentru el. Brice ţinea frâul cu o mână şi şi-o pusese pe cealaltă protector pe umărul lui Archie. Băiatul nu părea deloc speriat, deşi calul era atât de înalt. Se ţinea şi el de coama lui Starke.

– Te-ar deranja să vorbim numai în galeză? întrebă Brice. Trebuie să mai exersez puţin că n-am mai vorbit de mult.

– Câtuşi de puţin, făcu Archie.

– Se vede că ai mai călărit şi altă dată. Ţii spatele drept şi genunchi strânşi, foarte bine.

– Păi întotdeauna mi-au plăcut caii. Iar bărbatul lu' tuşica era grăjdar-şef, dar a murit anul trecut. El m-a învăţat să călăresc.

– Ce i s-a întâmplat?

– A făcut aprindere la plămâni. N-au mai avut ce să-i facă.

– Dar tatăl tău? El ce face? Şi mama ta?

– Amândoi au murit. Eu stau acum cu tuşa Greine, bucătăreasa.

– A, înţeleg. Păcat de domnul Murray. Îţi este dor de el?

– Nu prea. Mi-e dor numai de cai. Era un om cam aprig şi nu mă suferea întotdeauna în preajma lui.

Brice decise că era mai bine să schimbe subiectul.

– Şi ai locuit pe domeniul Rosyth toată viaţa ta? întrebă el. Presupun că te-ai născut după ce am venit eu aici ultima dată, ceea ce înseamnă că trebuie să ai vreo 10 ani, aşa este?

– Ba am 11, spuse Archie şi adăugă posomorât: Dar nimeni nu crede, pentru că sunt mic şi pipernicit.

– N-aş spune că eşti pipernicit, spuse Brice. Poate că încă nu eşti foarte înalt, dar eşti puternic şi vânjos, ceea ce înseamnă foarte mult. Şi o să mai creşti, nu te teme. Dar nu toţi oamenii cresc la fel de repede.

– Aşa credeţi?

Vocea lui Archie era plină de speranţă şi îl privi peste umăr pe Brice cu ochii lui mari, plini de încredere.

– Nu cred, ştiu.

Brice simţi o împunsătură în inimă. Îşi dădea seama că poate schimba viaţa acestui copil prin simplul fapt că se afla acolo. Ca stăpân al domeniului Rosyth, era datoria lui să aibă grijă ca Archie şi ceilalţi copii să aibă suficientă hrană ca să poată creşte aşa cum trebuie. Lucrurile începeau să capete o oarecare perspectivă şi, deşi ştia că va avea mult de furcă până să se facă acceptat, se simţea dintr-odată mai hotărât ca oricând să nu se dea bătut. Avea o datorie faţă de Archie şi faţă de toţi oamenii care locuiau pe domeniul lui.

Şi faţă de el însuşi.

– Dar nu m-am născut aici, îi întrerupse Archie gândurile.

– Nu? Dar unde?

– La Bailliebroch.

Vocea copilului devenise foarte gravă şi parcă îşi smulgea cu forţa cuvintele din gură. Brice se încruntă:

– O, înseamnă că ai venit odată cu vechilul?

I se spusese că, atunci când Seton primise postul de vechil, câţiva dintre oamenii de pe domeniul lui îl urmaseră şi se stabiliseră pe domeniul Rosyth.

– Nu tocmai. M-a luat tuşa Greenie când... după ce au venit soldaţii.

Brice văzu că mâinile lui Archie se încleştaseră pe coama calului. Strângea aşa de tare pumnii, că încheieturile i se albiseră, iar fruntea băiatului se aplecase în faţă, şi şuviţele castanii ciufulite îi acopereau faţa.

– Ce vrei să spui? întrebă el blând. Tunicile Roşii v-au jefuit casa de pe domeniul Bailliebroch? Fiindcă fratele domnului Seton luptase pentru iacobiţi?

Archie încuviinţă din cap. Brice îl strânse mai tare de talie pe copil ca să-i dea de înţeles că se bucură de tot sprijinul lui, iar acesta izbucni

în plâns.

– Eram foarte mic, dar îmi amintesc. Au venit urlând la coliba noastră. Au spus că tata este trădător. Au spus că şi noi suntem trădători. Au... au înşfăcat-o pe mama şi... ea mi-a strigat să fug. N-am ştiut ce să fac, dar... după aceea am făcut cum mi-a spus. Am fugit cât am putut de tare. Am găsit o ascunzătoare. Am rămas acolo până au plecat. Nu m-au găsit, dar... dar mama...

Brice putea să ghicească restul şi simţi cum îl doare inima. Niciun copil atât de mic nu ar fi trebuit să fie martor la asemenea scenă. De fapt, nimănui nu ar fi trebuit să i se întâmple aşa ceva. O furie cumplită îi creştea în piept şi blestemă în gând forţele guvernului pentru brutalitatea lor fără milă. Una era să te războieşti cu bărbaţii adulţi, care deciseseră să treacă de partea răsculaţilor, şi alta era să chinuieşti femeile şi copiii! Aceasta era o crimă.

– E în ordine, Archie, nu trebuie să-mi spui nimic, dacă nu vrei, spuse el.

Archie inspiră adânc.

– Vreau, dar nu-mi mai amintesc foarte bine ce a fost după aceea. M-am aşezat lângă mama, dar nu s-a mai trezit. Cineva m-a luat de acolo şi am ajuns aici. Întoarse privirile îngrijorate spre Brice: Domnul Seton a spus că şi dumneavoastră sunteţi ca oamenii aceia, dar nu este adevărat, aşa este?

Brice clătină din cap în tăcere şi îl blestemă în sinea lui pe Seton.

– Nu, Archie, jur pe tăişul cuţitului meu că nu sunt ca ei! Băiatul reuşi să zâmbească auzind de jurământul pe care îl rostise el prima dată când se cunoscuseră. Nu sunt toţi englezii aşa, iar în drumurile mele am cunoscut câţiva chiar foarte cumsecade. În toate ţările sunt şi oameni buni, şi oameni răi. Oricum, nu am nicio picătură de sânge englezesc în mine, din câte ştiu. Şi, chiar dacă aş avea, nu m-aş purta niciodată în felul acesta. Mă crezi?

Susţinu privirea lui Archie, şi băiatul încuviinţă din cap.

– Da. Am ştiut eu că greşeşte.

– Greşeşte în multe privinţe, dar poate că noi doi împreună o să putem îndrepta câte ceva. Ce zici, o să mă ajuţi?

– Aş vrea, dar cum?

– Ei bine, pentru început, să mă prezinţi oamenilor. Poate că, dacă ai să fii alături de mine, o să fie mai dispuşi să stea de vorbă cu mine.

Dacă domnul Seton le-a spus că sunt duşmanul lor, nu m-aş mira să nu mă privească tocmai cu ochi buni. Trebuie să-i convingem că nu este aşa. Crezi că putem face asta, ce zici?

– Am să fac tot ce pot.

Brice era sigur că băiatul va face tot ce-i stă în putinţă. Chiar dacă era mic, era la fel de hotărât ca şi Brice.

CAPITOLUL 10

Străbătură poteca bine bătătorită spre păşunea din partea de jos a dealurilor, unde animalele erau păzite ca să nu intre în ogoarele cultivate şi să strice recolta. Fuseseră aduse numai de curând de la păşunile de mai sus, unde îşi petrecuseră vara, dar unde cum iarba se ofilise deja. Spre marea încântare a lui Archie, Brice îl puse pe Starke să sară peste zidul de piatră care despărţea păşunea de ogoare. Calul depăşi obstacolul fără niciun fel de dificultate şi ateriză sigur pe picioarele lui, în timp ce Brice îl ţinea strâns pe băiat de talie.

– Putem să mai face asta încă o dată când ne întoarcem? întrebă Archie emoţionat.

Brice îşi ascunse un zâmbet în faţa acestei rugăminţi a copilului.

– Sigur, dacă aşa vrei.

Drumul călare fusese partea cea mai plăcută a zilei. Chiar şi cu Archie în calitate de facilitator, Brice constată că era foarte greu să stea de vorbă cu oamenii de pe domeniul lui. Oamenii care trândăveau peste tot se gândeau că venise să-i verifice şi era posomorâţi şi încruntaţi, dând răspunsuri în doi peri, ori de câte ori le adresa o întrebare mai precisă. Se aşteptase la asta, dar nu chiar aşa.

În timpul vizitei lui anterioare, observase că cirezile nu erau aşa de mari cum ar fi trebuit să fie pentru o moşie de asemenea dimensiuni. Înainte de a aduce noul transport de vite, voia să ştie dacă cifrele reale se potriveau cu cele din registrele lui Seton. Şi cum nu reuşise să obţină un răspuns exact de la văcari, şi-a pus în minte să numere el însuşi vitele împreună cu Archie.

– Aş dori ca nesuferitele astea de vaci să stea la un loc, murmură el, după ce le numărase de trei ori şi obţinuse de fiecare dată altă cifră.

– Astea sunt kyloe, nu vaci, râse Archie, folosind denumirea locală.

– Ştiu, dar pentru mine sunt vaci, dacă fac lapte, şi bivoli, dacă toamna se transformă în carne de consum, spuse Brice.

De fapt, animalele negre, păroase şi cu coarne lungi nu semănau câtuşi de puţin cu vacile pe care le ştia Brice. Vacile din Highlands erau mici şi vânjoase, aveau părul lung şi ondulat şi ştia că stăteau aproape tot anul afară şi mâncau foarte puţin. Cu atât mai bine, din moment ce trebuiau să se descurce cu te-miri-ce mai tot timpul, îşi spuse el.

Erau amestecate cu capre şi câteva oi, iarăşi, nu atât de multe cum s-ar fi aşteptat Brice. Oile erau albe, cu faţa neagră şi cu coarne răsucite, la fel de rezistente şi puţin pretenţioase, dar i se spusese că au nevoie de mult mai mult păşunat decât kyloe şi de aceea nu se puteau creşte turme prea numeroase. Cu toate acestea, era convins că ar fi putut să fie mai multe decât ceea ce vedea el acolo.

După ce reuşi să numere toate vacile şi oile şi memoră numărul acestora, se întoarse spre grupul cel mai apropiat de oameni. Unul dintre ei, care nu fusese acolo mai înainte, păşi în faţă şi, spre marea sa uşurare, Brice îl recunoscu.

– Domnul Ross?, întrebă el, căci numele îi răsărise din memorie în clipa în care îi văzuse chipul. Apoi adăugă timid: Sandy Mor?

Pe când era copil, Brice auzise că i se spunea întotdeauna Sandy cel Mare. Mulţi oameni din Highlands aveau porecle, pentru că mulţi dintre ei aveau acelaşi nume de botez. Întrucât era unul dintre arendaşi şi rudă de departe cu familia Killian, fără îndoială că Sandy era purtătorul de cuvânt al celorlalţi. Brice descălecă şi întinse mâna. Ştia că arendaşii scoţieni se considerau egali cu şeful clanului, deoarece aveau cu toţii un strămoş comun şi dădeau întotdeauna mâna cu lordul când se întâlneau.

Sandy apucă mâna lui Brice după o scurtă ezitare.

– MacCoinneach, spuse el dând din cap.

Brice se încruntă derutat pentru o clipă, apoi o altă amintire îi veni în minte. Arendaşii care erau descendenţi în linie directă dintr-un strămoş ilustru erau numiţi „fii“ ai acestuia, chiar dacă între ei erau acum nenumărate generaţii. În cazul lui Brice, cel mai vestit strămoş era un anume Coinneach, care se pare că fusese prieten cu Robert the Bruce[5].

---

[5] *Robert I (1274–1329), numit şi Robert the Bruce, rege al Scoţiei din 1306 până la moarte, unul dintre cei mai vestiţi războinici ai generaţiei sale; a condus armata Scoţiei în primul război de independenţă împotriva Angliei (n.tr.)*

Îi zâmbi nesigur lui Sandy.

– Așadar, mă mai ții minte?, spuse el în galeză, ca să-i demonstreze că nu uitase verile petrecute la Rosyth.

– Da, parcă îl văd pe băiatul slăbănog care se juca cu Rob al meu.

Sandy îi aruncă o privire unuia dintre tinerii din apropiere și Brice îl recunoscu pe vechiul său tovarăș de joacă.

– Foarte bine, asta înseamnă că n-o să mă iei drept impostor, spuse Brice.

– Nu.

Cuvântul rostit scurt îi spunea lui Brice că, deși nu-l credeau impostor, tot nu erau pregătiți să-l accepte imediat drept stăpânul și noul lord al domeniului. Mi se pare corect, își spuse el.

– Sandy, știu că unii dintre oameni trebuie să stea aici mereu, dar aceia dintre voi care pot să lipsească un timp, sunt bineveniți la petrecerea pe care o dau în seara asta la curte pentru toată lumea. Mătușa băiatului – arătă scurt spre Archie, care rămăsese tot cocoțat pe spinarea lui Starke – pregătește mâncare din belșug pentru toată lumea. Vrei, te rog, să trimiți vorbă tuturor celor la care poți să ajungi?

Văzu surpriza din privirile lui Sandy, dar aceasta dispăru repede.

– Foarte bine, spuse acesta, dar Brice vedea bine că omul era reticent. Oftă în sinea lui. Nu se aștepta să fie acceptat sau respectat imediat, dar nu realizase până atunci câtă adversitate va întâmpina din partea lor. Cu siguranță că oamenii aceștia ar trebui să înțeleagă că Killian nu avusese posibilitatea să se întoarcă în Scoția ca să vadă de moșie. Poate că se bizuiseră pe faptul că Brice ar fi trebuit să vină mai curând?

Își ascunse gândurile și salută din cap:

– Sper să vă văd ceva mai târziu.

Brice decise că trebuia nu numai să-și numere vitele, ci să și vadă până unde se întinde domeniul lui, câți oameni trebuia să hrănească pământul, ce se cultiva și unde. Cu alte cuvinte, trebuia să facă un inventar serios al proprietăților sale, ca să vadă cum stă. Așadar, a făcut împreună cu Archie o plimbare lungă de-a lungul câmpurilor, descălecând de pe cal de fiecare dată când lui Starke îi era prea greu. Au vizitat împreună ogoarele cultivate cu cereale – în special orz și ovăz, dar și mazăre și cânepă pentru țesături, după care s-au întors în sat.

Aici Brice descălecă şi se opri la fiecare colibă de pe uliţă ca să se prezinte personal gospodarilor. Găsi mai mult femei şi, deşi păreau să se ferească, erau în general mai binevoitoare decât bărbaţii. Archie făcea tot ce putea ca să spargă gheaţa şi a fost bine că unele dintre femeile mai în vârstă îşi mai aminteau de Brice de pe vremea când era copil.

– Mare ştrengar mai erai, stăpâne, spuse una dintre ele zâmbind. Femeia îi spuse cum o cheamă, Bridie Ross, şi că este nevasta lui Sandy, cel pe care îl întâlnise mai înainte. Imediat ce îi spuse asta, Brice îşi aminti că fusese dojenit de ea de mai multe ori.

Brice zâmbi, dând din cap poznaş.

– Ştiu, probabil că i-am scos mulţi peri albi mamei mele. Dar nu aşa de mulţi ca fratele meu.

Îl durea încă şi acum când îşi amintea de Jamie, dar Brice ştia că acesta îi fermeca pe toţi cei din Rosyth chiar de pe când era numai un puşti şi probabil că toţi îşi aminteau de el. Şi chiar aşa era.

– O, da, era un drac împeliţat, asta e sigur.

Dar femeile rosteau cuvintele cu un zâmbet îngăduitor, aşa cum se întâmpla întotdeauna când vorbeau despre Jamie. Lui Brice îi venea să scrâşnească din dinţi şi să arunce cu ceva, dar se împăcase de mult cu gândul că Jamie ar fi putut scăpa basma curată şi cu o crimă şi oamenii tot l-ar fi plăcut. Dar nu şi fratele lui, nu şi de astă dată.

Alungă gândul şi încercă să facă concurenţă farmecelor fratelui său.

– Sper să mă onoraţi cu toţii în seara aceasta şi să veniţi la petrecerea pe care o dau la curte, spuse el. Doamna Murray va fi foarte dezamăgită dacă nu veţi veni să gustaţi din bucatele gustoase pe care le pregăteşte acum, trudind din greu.

A durat ceva timp, dar în cele din urmă şi-a dat seama că reuşise să-i convingă mai pe toţi să vină. Schimbă o privire cu Archie şi îi făcu cu ochiul.

– Excelent, acum am face bine să ne întoarcem acasă şi să ne facem şi noi prezentabili. Deşi nu prea ştiu ce-o să facem cu tine. Oricum, puţin săpun şi apă caldă ar putea să ne ajute. Doamnelor, pe diseară!

Marsaili era foarte mândră de calitățile ei de menajeră și critica lordului o atinsese profund, chiar dacă starea în care se afla holul mare nu era în mod direct vina ei. Se puse așadar pe treabă cu toată înverșunarea, hotărâtă să facă holul să strălucească de curățenie până seara.

– A naibii să fiu dacă îl mai las să găsească un singur fir de praf pe aici, mormăi Marsaili către sora ei vitregă.

Kirsty îi aruncă una dintre privirile ei usturătoare.

– O, da? Vrem să-l impresionăm pe tânărul stăpân! Oare de ce?

Marsaili îi aruncă lui Kirsty ceea ce spera ea să fie o privire ucigătoare.

– Ăsta e ultimul lucru care mă interesează, dar n-am să permit nimănui să poată spune despre mine că sunt nepricepută, pentru că nu este așa. Numai Seton este de vină pentru felul în care arată holul mare și n-am de gând să încasez eu săpuneala în locul lui. Și apoi, vreau să-mi păstrez locul de muncă.

– Mă îndoiesc că Brice o să te dea afară, zâmbi Kirsty. Este mult prea drăguț ca să facă una ca asta. Dacă n-ar fi fost fratele lui... ei bine, orice s-ar fi putut întâmpla. Dar Brice a fost întotdeauna chibzuit.

– Nu asta spuneai în dimineața aceasta, când l-a bătut măr pe iubitul tău Iain!

Kirsty se întunecă la față.

– Nătărăul a meritat-o. Sinceră să fiu, credeam că și-a băgat mințile în cap până acum. De ce i-aș fi rămas credincioasă atâta timp, dacă aș fi preferat pe altul? Sper că Brice i-a băgat mințile în cap, spuse ea, dând din cap.

– O să vedem. Între timp, varsă-ți mânia pe tapiseriile astea, dacă nu ai nimic împotrivă. Le-ar prinde foarte bine o mamă de bătaie!

Brice fu surprins să găsească holul mare într-o stare cu mult mai bună în seara cinei. Ultimele raze ale soarelui răzbăteau fără dificultate prin geamurile perfect spălate. Căminul fusese curățat de

pânzele de păianjeni şi de cenuşa veche, mobila şi lambriurile de lemn străluceau, frecate cu ceară proaspătă. Nu era niciun firicel de praf şi cineva culesese chiar şi buchete de flori şi le aşezase pe pervazul ferestrelor.

Mirosul proaspăt de flori şi de ceară de mobilă se amesteca cu aromele bucatelor de pe masă, care te făceau să-ţi lase gura apă. Pulpe de berbec şi de vită, bucăţi mari se somon, castroane cu supă şi farfurii mari cu brânză şi ceapă, alături de chifle proaspăt ieşite din cuptor. Printre acestea tronau carafele cu vin, halbele cu bere şi sticlele cu whisky. Era un banchet demn de un rege, şi Brice era foarte încântat.

Între timp, câţiva oameni se plimbau împrejurul meselor; arătau stingheriţi şi nu se simţeau în largul lor. Aduceau cu ei mirosul de fum de turbă şi de seu, dar aceste mirosuri erau repede acoperite de miresmele de curăţenie şi bucate gustoase. Brice decise să ia problema în mână înainte ca oamenii să decidă că e mai bine să plece. Bătu uşor cu lingura de argint în cana de cositor care fusese pusă pentru el şi se făcu linişte.

– Bun venit tuturor şi vă mulţumesc că mă onoraţi cu prezenţa voastră! spuse el cât se poate de tare. Vă rog să vă aşezaţi aşa cum este obiceiul.

Killian îi spusese că fiecare îşi va şti locul şi, spre surprinderea lui, chiar aşa şi era. Tocmai se pregătea să se aşeze în capul mesei, acolo unde era locul lui, când se auzi o exclamaţie de surpriză şi toţi se întoarseră să privească spre uşa care dădea în partea de nord a casei. În cadrul uşii se afla o femeie de vârstă mijlocie, cu păr şaten-deschis şi chipul palid. Arăta incredibil de fragilă, dar păşi în încăpere cu pas sigur şi cu capul sus. Brice se ridică imediat de pe scaun şi porni în întâmpinarea ei.

– Mătuşă Ailsa, spuse el zâmbind şi aplecându-se să-i sărute obrazul de porţelan. Mi s-a spus că te odihneşti şi nu vrei să fii deranjată, aşa că mă gândeam să-ţi fac o vizită mai târziu. Şi Flora, ce mă bucur să te văd din nou!

O salută pe verişoara sa care venea în urma mamei ei, îi aranja şalul şi îşi făcea de lucru în jurul ei.

– Şi eu mă bucur, Brice. Bine ai venit înapoi la Rosyth!

Lui Brice îi plăcuse întotdeauna de Flora, care era blândă şi duioasă, dar cum era cu şase ani mai mare decât el, nu se jucaseră

niciodată împreună. Făcea mai degrabă pe cloşca pe lângă fraţii şi verişorii ei, dar fără prea mult succes atunci când vreunul dintre ştrengarii familiei Ross o lua razna. Brice era încântat să constate că era încă destul de drăguţă, cu părul ei blond, cu aceiaşi ochi albaştri ca şi ai lui Kirsty şi cu silueta zveltă. Din păcate, faţa ei avea semne de vărsat şi se întreba când fusese bolnavă. Probabil că în cei zece ani când nu se văzuseră, sărmana de ea.

– Mulţumesc, spuse Brice şi o luă pe Ailsa de braţ ca s-o conducă la masă lângă el. O aşeză la dreapta lui, cu Flora lângă ea, iar Kirsty se aşeză pe scaunul din faţa mamei ei. Apoi toţi ceilalţi se aşezară unde ştiau că le este locul. Brice privi de jur împrejur şi observă că Seton se aşezase lângă Kirsty. Fiind cel mai important membru al gospodăriei, după membrii familiei, acest loc i se cuvenea de drept, dar era o excepţie. Brice îşi ascunse un zâmbet şi îl strigă pe Iain, care era undeva mult mai departe, spre capătul celălalt al mesei.

– Iain, nu te-ai aşezat unde trebuie, băiete. Am auzit că urmează să faci parte din familie, aşa că locul tău este lângă Kirsty.

Iain ezită numai o fracţiune de secundă. Brice înţelegea că omul nu voia să se simtă îndatorat faţă de noul lord, mai ales după altercaţia din dimineaţa aceea. Dar, pe de altă parte, nu avea de gând să rateze ocazia de a sta alături de iubita lui, Kirsty. Brice sesiză o expresie de iritare de pe chipul lui Seton, dar, întrucât aceasta era o onoare pentru fiul lui, nu putea să spună nimic.

Toţi se aşezară în sfârşit la locurile lor, Brice se ridică în picioare şi de astă dată se făcu linişte imediat.

– Vă mulţumesc încă o dată că aţi venit în această seară, începu el. Vă reţin numai o clipă de la mâncare pentru a le mulţumi doamnei Murray şi domnişoarei Buchanan pentru eforturile lor deosebite de astăzi. Organizarea unei petreceri atât de repede a fost un ordin greu de îndeplinit, dar ele au făcut faţă cu succes. Aşadar, vă mulţumesc vouă şi celor care v-au ajutat.

Văzu cum Marsaili lasă privirile în jos şi obrajii i se îmbujorează de plăcere.

– Doresc să-mi cer scuze în numele meu personal şi al tatălui meu pentru că v-am lăsat atâta timp să vă luptaţi singuri cu greutăţile. Împrejurările au fost de aşa natură, încât nu am putut locui aici, aşa cum sunt sigur că ştiţi cu toţii. Dar acum m-am întors, şi intenţia mea

este să îmbunătăţesc starea moşiei, nu numai pentru câştigul meu, ci şi pentru voi toţi. Sper că mă veţi ajuta în această strădanie în aşa fel încât de-acum înainte nimeni să nu mai sufere de foame sau de frig la Rosyth. Vă promit că voi face tot ce îmi stă în putere dacă veţi face şi voi la fel. Acum să mâncăm, poftă bună!

Cuvintele lui fură întâmpinate cu murmure şi câteva privi sceptice, dar fără nicio exclamaţie de apreciere. Nu se aşteptase la o aprobare universală imediat, se simţea totuşi uşor decepţionat de această primire atât de călduţă. Dar trebuia să înceapă de undeva şi îşi va confirma spusele cât de curând. Îşi dădu seama dintr-odată că se simţea într-adevăr răspunzător pentru oamenii aceştia şi era foarte hotărât să facă în aşa fel încât oamenii aceştia să nu mai sufere de foame niciodată. Erau oamenii lui, clanul lui.

Killian avusese dreptate – aici îi era locul şi voia să rămână aici, aşa că să facă bine cu toţii să se obişnuiască cu acest gând.

Marsaili era istovită după toată truda zilei, dar nespus de încântată de laudele pe care le primise de la stăpân. Holul mare arăta admirabil sau cel puţin atât cât se putea, dată fiind starea tapiţeriei de pe mobile. Era uimitor ce puteau să facă apa, săpunul şi pasta de lustruit într-un interval de timp atât de scurt.

Ascultase micul discurs rostit de noul stăpân şi trebuia să admită că sunase sincer. Dacă va fi sau nu în stare să-şi ţină promisiunile, asta numai timpul o va dovedi, dar i se părea că fiecare cuvânt pe care îl rostise fusese sincer. Ar fi vrut să nu-l placă pe omul acesta, după tertipul la care recursese şi după schimbul de replici pe care îl avuseseră în dimineaţa aceea. Dar o parte din sufletul ei recunoştea că avusese totuşi dreptate. Mai ales dacă se gândea la faptul că, după părerea ei, Seton îl fura de ani de zile. Moşia la care se întorsese Brice Kinross nu era deloc ceea ce ar fi trebuit să fie.

Numai un prost nu şi-ar fi dat seama că ceva nu este în ordine la Rosyth. Marsaili fusese martoră de-a lungul anilor la multe întâlniri dintre Seton şi arendaşii de pe domeniu.

– Avem nevoie de mai multă hrană, de raţii suplimentare pentru noi şi pentru argaţi, spuneau aceştia. Murim de foame şi e dreptul nostru.

Erau refuzați întotdeauna.

– Nu avem mai mult, spunea Seton.

Dar recoltele fuseseră foarte bune ani la rând și animalelor le mergea bine. Atunci unde se duceau aceste surplusuri, se întreba Marsaili? E adevărat că moșia nu producea la fel de mult ca altă dată, asta în niciun caz, dar Marsaili era sigură că recolta era suficientă pentru ca oamenii să poată mânca pe săturate. Însă nu știu cum, nu erau niciodată suficiente grâne și nici destui bani pentru reparații. Ceva nu era în regulă.

Aruncă o privire în diagonală peste masă, la Seton, care era la câteva locuri mai departe de ea, pe partea cealaltă a mesei. Chipul lui arăta ca un nor de furtună în miniatură. Toți ceilalți se relaxaseră, și volumul vocilor din jurul lui crescuse. Seton nu spunea nimic și mânca în tăcere.

Odată ridică privirile și își aținti ochii căprui asupra ei. Marsaili își stăpâni un fior. Dacă era nefericit, numai el era de vină. Nu avea nicio legătură cu ea și nu simțea niciun pic de milă pentru el. Seton se întunecă și mai tare la față când la sfârșitul mesei Brice anunță că lângă ușă este un sac de ovăz pentru fiecare familie.

– Sper că va fi destul pentru fiecare familie ca să ajungă până la următoarea recoltă, spuse el.

Marsaili văzu cum gura lui Seton se strânge pungă și omul plecă imediat ce toți se ridicară în picioare. Îmbrânci câțiva oameni în graba lui de a ajunge la ușă.

– Hm, a mers destul de bine, ce zici?

Vocea din spatele ei, profundă și ușor sarcastică, o făcu pe Marsaili să se răsucească atât de brusc, încât coada ei groasă îl plesni pe tânărul lord peste bărbie.

– O, vă rog să mă iertați, eu...

Marsaili simțea cum obrajii îi iau foc, dar lui se părea că nu-i pasă.

– Ce spuneați?

– Masa nu a fost chiar un calvar, așa cum mă temeam, spuse el, zâmbind ștrengărește. Ar fi fost drăguț dacă ar fi vrut să stea de vorbă cu mine, dar cel puțin nu au încercat să mă înjunghie cu cuțitele. Sau oricum, nu încă.

Marsaili privea împreună cu el cum ultimul oaspete pleca în seara îmbălsămată, cărând sacul greu cu ovăz.

– Ai confirmat vorbele cu faptele, spuse ea. Oamenii care a copii de hrănit nu se pot grăbi prea tare cu cuţitele. Şi apoi, adăugă ea privind în sus spre el, nu aţi auzit? Cuţitele sunt interzise.

Brice dădu din cap şi zâmbetul se lărgi şi mai mult pe chipul lui.

– Oi fi eu un intrus, dar până şi unul ca mine ştie că nu au de gând să respecte această regulă. Mă îndoiesc că au fost predate autorităţilor foarte multe cuţite, oricum, nu cele mai bune. Ridică o mână ca să oprească protestele ei. Dar nici nu vreau să ştiu. Nu e treaba mea.

– Poate că nu. Dacă vă ajută cu ceva, am să vă spun că deocamdată sunt rezervaţi în ceea ce priveşte. Dacă vreţi să câştigaţi încrederea, sunteţi oricum pe calea cea bună.

– Mulţumesc. Este exact ceea ce voiam să ştiu, şi am să reţin ideea aceasta.

Se înclină în faţa ei.

– Noapte bună, domnişoară Buchanan. Sper că vei dormi bine după cât ai muncit astăzi.

Apoi îi făcu cu ochiul şi adăugă:

– Pentru cineva care doreşte să-şi păstreze postul, şi dumneata mergi în direcţia cea bună.

Marsaili era sfâşiată între dorinţa de a-i arde o palmă şi de a izbucni în râs. În cele din urmă se mulţumi să dea din cap, iar după ce Brice se retrase se duse şi ea la culcare, murmurând:

– Nesuferit om. Sper să te văd spânzurat cât mai curând.

Dar ştia că nu asta simţea cu adevărat şi tocmai asta o îngrijora cel mai tare.

CAPITOLUL 11

Marsaili dormi prost. Se răsucise toată noaptea în pat din cauza combinaţiei dintre mâncarea prea abundentă, cu care stomacul ei nu era obişnuit şi noaptea neobişnuit de caldă. Când se lumină de ziuă, decise că nu avea rost să lâncezească de pomană în pat. După truda din ziua precedentă simţea nevoia să se spele temeinic, aşa că îşi luă cele de trebuinţă şi se îndreptă spre lac. Cu Liath tropăind în urma ei, se simţea în siguranţă să se ducă să înoate în apa rece. De regulă, atunci când voiau să se scalde, femeile foloseau

un mic golfuleț ascuns între copaci. Cum era foarte devreme, nu credea că va mai fi cineva pe acolo și, oricum, Liath stătea de pază și avea s-o avertizeze.

Era prima zi de septembrie și apa se răcise destul de tare, dar Marsaili se încordă și alergă aruncându-se în apă. Scoase un mic strigăt, dar era deja sub apă, așa că nu putea fi auzit, apoi înotă cât putea de repede înainte și înapoi până când corpul i se obișnui cu temperatura joasă. Nu era ușor să înoate cu cămașa pe ea, dar se descurca. Nu dorea în niciun caz să riște să fie văzută fără nimic pe ea, dacă înota fără cămașă, așa cum făceau alte fete. În mintea ei, ăsta ar fi fost un adevărat dezastru. Apoi începu să se spele cu săpunul de casă făcut de Flora, căci aceasta este specialitatea ei. Spălatul părului lung îi luă ceva timp.

Ieși din apă, se șterse și își puse o cămașă curată, un pieptar și o fustă. Ceva mai departe pe mal, mai aproape de casă, era un mic debarcader cu o vedere splendidă spre lac, iar Marsaili se decise să stea acolo să se odihnească o clipă și să-și pieptene părul lung și ud. Descâlcitul părului ei cârlionțat era întotdeauna o treabă foarte complicată și dificilă și îi făcea plăcere să privească la ceva frumos în timp ce se trudea cu pieptănul.

– Haide, Liath, îl strigă Marsaili pe câine, deși nu era necesar, pentru că oricum câinele se ținea după ea peste tot. Îl mângâie pe blana aspră, cenușie, când se apropie de ea, împingând-o afectuos cu botul.

– Ce băiat cuminte! Ce m-aș face fără tine?

Îi zâmbi și luă un băț să se joace cu el de-a aruncatul și de-a prinsul.

Se așeză apoi la marginea debarcaderului, scoase pieptănul și își începu munca laborioasă. Blestema adesea destinul care îi dăduse o claie de păr atât de cârlionțat, în loc s-o fericească cu părul ușor ondulat cu care fuseseră binecuvântat surorile ei vitrege, dar se obișnuise. Lucra metodic, împărțea părul în șuvițe și o descâlcea pe fiecare în parte și abia după aceea pieptăna tot părul laolaltă. Când ajunsese cam la jumătatea capului scăpă pieptănul în apă, căci un chip țâșni pe neașteptate din apă chiar în fața ei.

– O! făcu ea încântată de priveliște.

Noul stăpân, gol până la brâu, se ridicase din apă la numai câțiva

iarzi de ea. Trupul lui bronzat strălucea în soarele dimineţii timpurii, în timp ce apa şiroia în pârâiaşe mici pe pieptul lui. Marsaili le urmărea traiectoria cu privirile, dar clipi şi întoarse ochii când acestea ajunseră la marginea pantalonilor. Nu se putu abţine să nu mai arunce încă o privire pe sub sprâncene – era cu adevărat încântător.

Muşchii puternici jucau pe sub pielea bronzată, o cărare de păr blond se desena de la ombilic spre marginea pantalonilor lipiţi de el. Braţele şi umerii puternici arătau de parcă ar fi fost o nimica toată pentru el să traverseze înot tot lacul. Avea pântecele plat şi musculos în acelaşi timp în modul cel mai fascinant. Marsaili simţi cum o străbate un fior din cap până-n picioare. Apoi îşi dădu seama că bărbatul îi zâmbeşte.

– Îmi pare rău că te-am speriat, domnişoară Buchanan, spuse el. Nu am avut această intenţie.

– Oricum, aţi reuşit foarte bine chiar şi fără intenţie, se stropşi Marsaili, înciudată pe ea însăşi pentru că se lăsase surprinsă căscând din nou gura la el. Şi acum mi-a căzut şi pieptănul în apă.

Acesta se izbise de marginea debarcaderului şi sărise apoi direct în lac.

– Cel puţin lucrul acesta pot să-l repar, spuse el şi se cufundă din nou în apă. O clipă mai târziu apăru din nou la suprafaţă, ţinând pieptănul în mână, şi Marsaili trebui să înghită în sec, căci acum era aşa de aproape că ar fi putut să-i atingă cu mâna pielea moale dacă ar fi vrut.

Ceea ce nu dorea în niciun caz. Sau cel puţin aşa încerca să se convingă.

– Mulţumesc, murmură ea şi încercă să nu se arate mirată de faptul că degetele lui erau atât de fierbinţi când se atinseră de degetele ei, deşi ieşise din apa rece. Simţi un fior în clipa în care se produse scurtul contact dintre ei, şi asta o tulbură şi mai tare. Oare ce naiba se întâmpla cu ea?

– Cu plăcere, răspunse el.

Vocea lui era puţin răguşită în dimineaţa aceasta. Dar intonaţia aspră îi trimise alţi fiori pe şira spinării de care nu se putea plânge. Îşi dădu seama că se uita în continuare cu gura căscată la el şi încercă să-şi revină.

– Ce faceţi aici aşa de devreme?, întrebă Marsaili.

Vocea ei era puţin cam morocănoasă, dar nu avea încotro. Omul acesta avea darul s-o enerveze în ultimul hal, dar s-o şi atragă cumplit de tare. Era o stare cât se poate de tulburătoare.

Brice îşi încrucişă braţele peste piept, ceea ce îi scoase şi mai mult muşchii în evidenţă. Marsaili apucă strâns pieptănul ca să nu atingă cu degetele bicepşii lui puternici. Erau incredibil de ispititori şi ar fi vrut foarte mult să ştie dacă erau la fel de tari cum păreau.

– Am făcut o baie, răspunse el zâmbind, aşa cum m-ai sfătuit ultima dată când am fost aici. Mi s-a dat de înţeles că nu este apă caldă.

Marsaili era sigură că faţa ei se făcuse roşie ca focul la amintirea impoliteţei ei din timpul primei lor întâlniri. Iar privirea cu care o tachina el nu o ajuta deloc. Ştia că o face să se simtă prost şi o privea dinadins aşa. Ticălosul! Dar nu era cu adevărat supărată pe el şi fu chiar nevoită să-şi ascundă un zâmbet.

– Asta numai pentru că era zi de spălat, se apără ea. Oricând altă dată nu trebuie decât să cereţi.

– E bine de ştiut.

Apoi schimbă subiectul.

– Dar şi dumneata te-ai sculat devreme, spuse el. Nu este periculos să vii aici singură? Ai putea fi răpită de Omul Apelor.

– Ce prostie! Şi apoi, îl am şi pe Liath aici ca să mă apere. Deşi...

Întoarse o privire acuzatoare spre Liath care se întinsese alături de ea, dând vesel din coadă spre stăpân. Nu o avertizase în niciun fel că se apropia cineva.

– Deşi se pare că nu este de prea mare folos atunci când este vorba despre dumneavoastră.

Zâmbetul lui Brice se lărgi şi mai mult şi întinse mâna să-l mângâie pe cap pe Liath.

– Asta pentru că este un băiat deştept şi ştie că nu ai de ce să te temi din partea mea.

Liath profită de ocazie ca să-i lingă mâna, ca pentru a confirma cele spuse de el.

– Hm!

Marsaili nu ştia dacă trebuie să se simtă încântată sau supărată de această afirmaţie. Pe de o parte, ar fi trebuit să se simtă liniştită că lordul nu are intenţii în legătură cu virtutea ei, pe de altă parte... Simţi

cum obrajii îi roşesc din nou, în timp creierul refuza să continue această linie de gândire. Ei bine, bărbatul era frumos şi ce-i cu asta? Văzuse cum fusese tratată mama ei atunci când, în cele din urmă, se măritase cu cineva. Fusese un adevărat infern.

Şi apoi un bărbat precum Brice Kinross nu se însura niciodată cu o servitoare, chiar dacă este de rang ceva mai înalt. Cu siguranţă că părinţii lui îi vor găsi pe cineva dintre cunoştinţele lor bogate. De la Marsaili nu-şi dorea probabil decât cel mult o tăvăleală în fân. Şi, oricât de ispititoare ar fi putut să fie aceasta când se uita la pieptul lui auriu, nu merita consecinţele. Aşa cum aflase şi mama ei.

Ar face mai bine să se ţină cât mai departe de tânărul stăpân.

„Dumnezeule mare, dar are ochi atât de albaştri! Îţi vine să te îneci în ei!”

Brice nu putea să-şi ia ochii de la femeie în dimineaţa aceasta. Nu ştia de ce, dar i se părea diferită astăzi. Mai blândă şi mai vulnerabilă. Sau poate că, înotând atât de mult în lac, se relaxase şi devenise mai îngăduitor.

Privea la părul splendid, o combinaţie încântătoare de bucle aurii, de culoarea mierii, a aurului şi a aramei, amestecate cu şuviţe în nuanţe de ocru şi de culoarea focului. Nu mai văzuse niciodată un păr ca acesta şi ar fi greşit dacă l-ar fi numit pur şi simplu, roşu. Nici vorbă de aşa ceva! Începea să sclipească în soare, căci câteva şuviţe se şi uscaseră deja în adierea dimineţii. O mare parte din el era însă încă ud şi încâlcit, iar ea se lupta cu pieptănul în timp ce vorbea. Nu era o sarcină uşoară, judecând după strâmbăturile gurii ei din când în când, în timp ce încerca să treacă pieptănul prin părul des şi lung.

Gura ei era generoasă, dar nu prea tare, cu o gropiţă într-o parte. O văzuse o singură dată, atunci când Marsaili zâmbise la o observaţie făcută de Kirsty seara trecută. Până acum, Marsaili nu zâmbise prea des în prezenţa lui, ceea ce era de înţeles, îşi spuse el. Soarele îi bronzase numai puţin pielea, care era în cea mai mare parte albă şi fără cusur. Şi ochii aceia verzi păreau şi mai intenşi afară, în plin soare, decât în camerele întunecoase din conacul Rosyth.

Fără să-i ceară permisiunea, Brice sări pe marginea debarcaderului

și îi întinse o mână:

– Haide, dă-mi pieptănul și lasă-mă să te ajut, că altfel n-o să termini niciodată.

Marsaili întoarse privirile uimită spre el, și Brice auzi o scurtă exclamație.

– Cum? A nu, adică, nu puteți...

– Bineînțeles că pot. Am patru surori mai mici. Ai să vezi, mă pricep foarte bine la descâlcit șuvițele încurcate.

– Patru?

Marsaili se uita la mâna lui întinsă și șovăi o clipă, apoi îi dădu pieptănul. Brice strânse degetele cuprinzând și pieptănul, iar mâna ei pentru o clipă și ochii fetei se cufundară din nou în ochii lui. Brice simți un val de dorință, dar îl reprimă rapid. Era promisă altcuiva și îi dăduse foarte clar de înțeles încă de la prima vizită că nu era deloc interesată să primească astfel de propuneri. Nu voia s-o sperie. Cel puțin deocamdată.

– Întoarce-te și îți descâlcesc cârlionții încâlciți cât ai clipi, porunci el, iar ea făcu așa cum i se spusese.

– Ce știți dumneavoastră despre cârlionți?

– Numai că se încâlcesc foarte tare, dar sunt foarte frumoși, răspunse el.

Începu să-i pieptăne părul, lucrând metodic exact așa cum făcuse și ea. Singura diferență era că el putea să lucreze mai repede, deoarece nu trebuia s-o facă pe pipăite. Descoperi că îi place să se joace cu părul ei. Chiar și așa ud, era deosebit de mătăsos și de moale, iar culoarea continua să-l uimească tot mai mult, pe măsură ce se usca. De unde stătea, avea și o vedere perfectă spre pieptarul ei legat nu prea strâns. Curbele perfecte ale părții superioare a sânilor îi produceau mâncărimi în vârfurile degetelor și abia rezista să nu le atingă.

– Văd că ești o femeie practică, comentă el.

– Cum adică?

Vocea ei suna puțin visătoare, ca și când i-ar fi plăcut foarte mult că îi piaptănă părul.

– Porți un pieptar legat în față, așa că nu ai nevoie de nimeni să te ajute să-l pui. Păcat, căci aș fi putut să-ți servesc drept cameristă.

Marsaili îi aruncă o privire bănuitoare peste umăr, cu o sprânceană ridicată.

– Şi presupun că sunteţi priceput şi la asta, cu atât de multe surori, nu?

– Fireşte, zâmbi el. Unde aş fi putut învăţa?

– Da, chiar aşa, unde!, pufni ea. Mă credeţi chiar aşa proastă, stăpâne?

– Te rog să-mi spui Brice. Cel puţin atunci când nu mai este nimeni prin preajmă. Toată chestia asta cu „stăpâne“ mi se pare ridicolă. Până acum, toată viaţa mea am fost Brice sau domnul Kinross.

– Dar aşa ceva ar fi... necuviincios.

Marsaili se uita la el şi îşi muşcă o buză. Brice simţi nevoia s-o muşte şi el sau cel puţin să atingă puţin carnea fragedă.

– Nu, răspunse el, ar fi o dovadă de bunăvoinţă.

– Hm, să zicem că da.

Brice termină de descâlcit şi ultima şuviţă şi trecu pieptănul din creştetul capului până dincolo de poponeţul ei frumos rotunjit până la lemnul debarcaderului.

– Gata, am terminat!

Nu se putu abţine, luă o şuviţă în mână şi trase în piept mireasma ei proaspătă.

– Hm, încântător! Cu ce l-ai dat?

Marsaili îşi trase uşor părul din mâna lui.

– Zău aşa, Brice... nu trebuie să faci asta. Şi este un amestec de călină şi de flori de lavandă făcut de Flora, dacă chiar vrei să ştii.

Marsaili roşise, şi Brice îşi dădu seama că Elisabet nu roşise niciodată când îi făcea complimente. Le luase întotdeauna ca pe ceva ce i se cuvine şi îi mulţumise cu un aer cochet. Oare Elisabet îl iubise? Îi păsase de complimentele lui? Poate că nu-şi dăduse prea bine seama de asta mai înainte. Scutură gândul din amintire.

„Uit-o pe Elisabet! Nu are nicio importanţă. Concentrează-te pe viaţa de acum, bucură-te de ea, trăieşte momentul!” Dar nu era chiar aşa de uşor. Trebuie oricum să încerce, aşa că alungă cu totul din minte amintirea ei.

Marsaili îşi strângea lucrurile, iar el sări înapoi în apă.

– Aşteaptă aici, spuse el. Îmi iau lucrurile uscate şi vin să te însoţesc până acasă.

– Nu este nevoie. Îl am pe Liath.

– A, dar Liath nu s-a luptat niciodată cu Omul Apelor. N-ai de unde

să știi cum va reacționa în fața lui!

Un hohot de râs izbucni din pieptul ei, și Marsaili scutură din cap spre el.

– Ești de-a dreptul trăsnit, așa să știi! Ori așa, ori încă nu te-ai trezit de tot după cheful de ieri.

– Nici una, nici alta, râse el. Acum stai acolo nemișcată! este o poruncă de la stăpânul tău.

– Da, stăpâne! răspunse ea sarcastic, dar când Brice se întoarse să-și ia hainele uscate pe carele lăsase pe o piatră ceva mai departe, Marsaili era tot acolo.

Brice întinse o mână și făcu o plecăciune, ca și când ar fi însoțit o doamnă la un bal. Marsaili zâmbi, dar scutură din cap.

– Haide, Liath, se adresă ea câinelui. Nu merg nicăieri singură cu nebunul ăsta după mine.

Liath o ascultă, dar numai după ce Brice începu să meargă.

– Deștept câine, chicoti Brice.

Colin Seton nu locuia în casa mare. Ca vechil, avea casa lui proprie în sat, deși era mai mare decât celelalte, avea fundație de piatră și pardoseală de cărămidă și era mobilată frumos. Lui îi convenea de minune. Oricum, abia dacă dădea atenție acestor lucruri. Mintea lui era concentrată numai pe viitor, gândindu-se la momentul când va deveni stăpân pe domeniul Bailliebroch și va intra în posesia moșiei mari cu o locuință corespunzătoare. Faptul că nu mai rămăsese mare lucru din fosta lui casă nu-l descuraja – avea să pună să fie reconstruită. Își amintea până și cel mai mic detaliu al arhitecturii ei și nu se îndoia că va fi în stare s-o refacă.

Dar era nevoie de bani, și schema pusă la punct de el pentru a face rost de ei părea să nu mai funcționeze. Strânse din pumni și se îndreptă spre ușa care dădea în curte, căci se pregătea să se ducă la biroul lui de la conac. Trebuia să facă ceva cu noul stăpân, asta era clar. Simpla lui prezență aici îl împiedica pe Seton să-și realizeze planurile.

Sprâncenele i se încruntară și mai mult, când își aminti cum fusese jignit seara trecută. Să-l pună pe fiul lui mai presus de el, asta era chiar prea de tot! Băiatul nu era nici măcar logodit cu fata fără o

leţcaie de zestre de care era îndrăgostit. Seton sperase că, dacă amână lucrurile, va reuşi să-l convingă pe Iain să-şi ia gândul de la ea, dar băiatul se dovedise a fi surprinzător de încăpăţânat. Ei bine, poate că Seton va trebui să se împace cu ideea că Kirsty va deveni nora lui, dar la el în casă el va sta în capul mesei până la moarte.

Intră în casă şi străbătu un coridor, aruncând din când în când câte o privire afară pe fereastră. O mişcare îi prinse privirea şi se opri să vadă ce este, când îşi dădu seama că era noul stăpân şi cu Marsaili, care păşeau foarte aproape unul de altul, venind împreună dinspre lac. La ora asta? Seton clipi şocat de ceea ce vedea.

Ce punea la cale fiul de căţea? Nu era suficient că se amesteca în administrarea domeniului? Trebuia să se insinueze şi în graţiile femeilor? Asta era de-a dreptul intolerabil!

Cei doi râdeau, putea să jure că este aşa, chiar dacă nu vedea foarte bine la distanţă. Iar stăpânul nici nu era complet îmbrăcat. Asta era o adevărată nenorocire!

Seton simţi cum i se urcă fierea în gură de furie. Marsaili era a lui. O dorise din prima clipă când pusese ochii pe ea, chiar dacă pe-atunci încă nu era femeie. Aşteptase răbdător şi avea de gând s-o facă femeia lui. Niciun fel de venetic nu avea să i-o smulgă, de asta va avea el grijă.

Da, stăpânul acesta nenorocit trebuie să dispară şi după aceea şi javra de câine. Dar cum?

– Mulţumesc că m-ai însoţit, stă... Brice. Şi pentru serviciile de cameristă.

Marsaili se simţi brusc stânjenită, căci stătea foarte aproape de el, iar hainele uscate acopereau numai parţial trupul lui pe jumătate gol. O făcuse se râdă cu poveştile despre spiriduşii suedezi şi alte fiinţe magice, despre care susţinea că sunt mult mai rele decât Omul Apelor din Scoţia. Marsaili înţelesese că Brice nu este întotdeauna bărbatul sobru şi serios pe care îl cunoscuse mai înainte. Avea şi o latură veselă, pe care nu se putea abţine să n-o admire.

A fost plăcerea mea. Şi, chiar dacă îmi face mare plăcere să-mi spui Brice, poate ar fi mai bine să nu-mi spui aşa când ne poate auzi

cineva, o tachină el.

– Mi-a scăpat fără să vreau, aşa cum ştii prea bine, spuse ea şi ridică mâna prefăcându-se că vrea să-l lovească.

– Hm, nu-mi da idei, râse Brice.

Strânse din sprâncene şi se uită fix la gura ei. Marsaili simţi cum se îmbujorează.

– Să-ţi fie ruşine, stă... Brice. Nu mai stau să te ascult.

– O, dar nici nu trebuie să asculţi nimic, spuse el, clipind ştrengăreşte. Nu trebuie decât să închizi ochii şi îţi arăt eu.

Vocea lui era tot răguşită, plină de un fel de promisiune care o făcea pe Marsaili să simtă că se topeşte pe dinăuntru şi aproape că o convinse să facă aşa cum îi ceruse, dar îşi reveni în ultimul moment şi scutură din cap.

– N-am de gând să fac nimic de felul acesta. Şi ai face bine să te duci să te usuci, că altfel s-ar putea să răceşti rău de tot şi să mori.

Brice oftă dramatic.

– Foarte bine, femeie fără inimă. Atunci te văd la micul dejun. Ai grijă să nu mai fie budinca aia apoasă, că o răstorn peste părul tău proaspăt spălat.

Făcu câţiva paşi cu spatele zâmbind spre ea, iar Marsaili nu se putu abţine şi îi zâmbi la rândul ei, deşi îi reamintise de purtarea ei urâcioasă de mai-nainte.

– Cât mai mult unt şi miere, te rog, şi smântână, adăugă el. Şi am nevoie de cel puţin două porţii. Pieptănatul unui păr ca al tău e muncă grea.

– Pleacă odată de-aici!, îl alungă ea şi se întoarse spre uşa de la bucătărie, hotărâtă să nu-i mai dea atenţie. Dar nu se putu abţine şi îi mai trimise o ultimă privire cu colţul ochiului, fiind răsplătită cu imaginea umerilor lui largi şi puternici, dezgoliţi în lumina vie a soarelui dimineţii.

Oftă. Era de-a dreptul încântător!

CAPITOLUL 12

– Perfect, domnule Seton, cred că avem câte ceva de discutat în legătură cu gospodărirea domeniului.

Brice amânase inevitabila confruntare cu Seton pentru a doua zi, ca să vadă cum va reacţiona omul în prezenţa lui la Rosyth. Până acum, vechilul nu contramandase niciunul dintre ordinele lui Brice, dar nici nu verificase să vadă dacă sunt duse la îndeplinire sau nu. La banchetul din seara precedentă nu fusese deloc binedispus, iar în dimineaţa aceasta fusese încă şi mai posac, dacă aşa ceva era în general posibil, ca şi când Brice l-ar fi jignit mortal. Poate că chiar l-am jignit prin simplul fapt că sunt aici, îşi spuse Brice, dar nu avea intenţia să-l dojenească, astfel că supărarea lui era prematură.

Seton era deja aşezat la birou când sosi Brice, dar acesta îi aruncă o privire ascuţită şi vechilul eliberă imediat scaunul. Fu nevoit să se aşeze în faţa biroului, în timp ce Brice se instala în fotoliu. Brice înţelese că vechilul se simţea probabil stânjenit din acest motiv, dar îşi zise că poate nu strică în situaţia de faţă. Seton trebuia să răspundă la câteva întrebări.

– Mi-am aruncat privirea pe registre, spuse Brice, şi totul se potriveşte exact.

– Da, aşa şi trebuie. Ţin eu însumi evidenţa, spuse Seton, cu o privire rece şi ochii mijiţi de parcă se pregătea să se apere.

– Nu pun la îndoială nicio clipă calităţile dumitale de a ţine socotelile, domnule Seton. Dar mă întreb de ce sumele sunt atât de mici. Se pare că nu a mai existat niciun fel de profit în ultimii ani.

Seton ridică din umeri.

– Aşa cum probabil că aţi auzit, au fost vremuri rele aici, în Highlands. Tunicile Roşii au avut grijă de asta. Ne-au distrus casele, apoi au pus fel de fel de biruri şi impozite. Nu se mai termină.

– Chiar şi-aşa, au trecut aproape opt ani de-atunci şi, din câte am înţeles, ultimii doi au fost relativ buni în ceea ce priveşte recolta. Totuşi, profitul de la Rosyth a rămas ridicol de mic. Cum îţi explici acest lucru?

Obrajii lui Seton deveniră stacojii, şi Brice observă că un muşchi tresărise pe faţa bărbatului, dar acesta reuşi să se stăpânească.

– După recolta slabă din '51, n-am mai avut grâne ca să însămânţăm şi după aceea nici recoltă. Oameni trebuiau să mănânce şi familiile au crescut. Prea multe guri de hrănit.

– Dar ai fi putut să cumperi grâne pentru semănat, nu-i aşa? Şi ce este cu vitele? Păşunile de aici ar trebui să poată hrăni cel puţin trei

sute de capete, dintre care jumătate ar putea fi vândute la târg în fiecare an. Anul trecut ai vândut douăzeci.

Vechilul se străduia să pară calm, dar Brice își dădea seama că era tulburat. Poate că nu se așteptase ca noul stăpân să se priceapă la gospodărirea unei moșii și nici să fie interesat de aceste chestiuni.

– Am fost nevoiți să vindem multe vite în anii precedenți, așa că nu s-au mai născut destui viței, spuse Seton. I-am vândut pe cei pe care ne puteam permite să-i pierdem. Ceilalți au crescut încet. Poate pentru că sunteți din altă țară nu cunoașteți specificul animalelor din Scoția? Vacile kyloe au nevoie de vreo patru ani ca să ajungă la greutatea cerută și nu are rost să fie vândute înainte. Și apoi, nu au reușit toate să supraviețuiască peste iarnă.

– Acum câte avem exact?

Brice verifică registrul.

– După cum scrie aici, au rămas numai 85 după ce restul au fost duse fie la abator, fie la târg toamna trecută. Presupunând că majoritatea erau vaci și că taurii și-au făcut treaba, în primăvara aceasta, ar fi trebuit să se nască în jur de 70–80 de viței. După calculele mele, aceasta ar însemna 165 de capete.

– Păi... da. Seton lungise cuvântul, ca și când n-ar fi fost de acord cu Brice.

– Hm, e ciudat, pentru că la pășunat sunt 216. Au fost așa de mulți gemeni?

Sprâncenele groase și negre ale lui Seton se lăsară în jos și omul se uită posomorât la Brice.

– Cum ați ajuns la această cifră, domnule?

Rostise ultimul cuvânt cu o intonație oarecum jignitoare, dar Brice decise să lase impresia că nu a auzit și zâmbi.

– Le-am numărat.

– Poftim?

Vechilul căscă ochii mari și se îndreptă pe scaun.

– Am fost ieri pe-acolo ca să-i invit pe oameni la petrecere. Și, cum pășunea era în drum, am profitat de ocazie ca să număr și vitele. Și erau 216.

Pentru o clipă, Seton păru că nu va răspunde nimic. Gura lui se deschise și se închise la loc. În cele din urmă trase adânc aer în piept și spuse:

– Probabil că v-aţi înşelat. Se mişcă mereu dintr-un loc în altul, e ;reu să le numeri. Şi mai sunt întotdeauna şi câteva în plus care ıparţin oamenilor de pe moşie. Da, asta trebuie să fie, şi-au pus şi /itele lor în cireadă.

– Aşa crezi? Ei bine, vom vedea mai târziu, când o să le aducem os. Dar pot să te asigur că vederea mea este excelentă, iar, dacă vor î mai puţine decât am numărat eu, voi dori să ştiu ce s-a întâmplat cu :le. La asta vechilul nu mai răspunse, ceea ce îl făcu pe Brice să ıuspecteze că omul avea intenţia să ia din vite în timpul nopţii şi să e trimită pe ascuns la târg. Era încântat că dibuise şmecheria încă din 'aşă. Aşa cum probabil că ai observat, continuă el, am adus mai multe 'emele, aşa că acum numărul total trebuie să fie 250. Cred că ar trebui ;ă vindem 50 de tăuraşi anul acesta şi să tăiem pentru început vreo :inci.

– Pentru început? Asta înseamnă că vor rămâne vreo 190 de hrănit ɪeste iarnă. Imposibil!

– Nu este imposibil dacă mai cumpărăm nutreţ şi dacă începem să :ulegem fânul chiar acum, ca prima noastră grijă. O să pun şi eu mâna ;ă ajut în după-amiaza acesta, dacă ai o coasă în plus. Din câte înţeleg, /itele pot să stea afară în cea mai mare parte a anului, dar va trebui să e hrănim bine când vor fi aduse înăuntru.

– Aici nu se procedează aşa, protestă Seton, întunecându-se şi mai nult la faţă.

– De ce nu? La primăvară vreau să am cel puţin 120 de vite vii ca ;ă avem o cireadă cum se cuvine anul viitor. Aşa cum spuneam, ıăşunea poate hrăni peste 300 de capete.

Dar unde o să le ţineţi când vine vremea rea? Oamenii din sat nu ɪot lua la ei decât între 3 şi 6, în funcţie de dimensiunea colibelor, ınii dintre ei nu au loc decât pentru una singură.

– Sunt sigur că putem construi un staul nou în acest scop. La ıevoie, unele dintre ele pot merge şi în grajd, care este dezolant de ɪustiu în momentul de faţă, căci nu sunt acolo decât calul meu şi patru ɪonei. Nu va fi o problemă. Şi presupun că avem nevoie şi de un fânar. Cu asta va trebui să începem. Eşti de acord?

Fără să-i dea lui Seton şansa de a spune ceva sau de a protesta, Brice schimbă subiectul.

[illegible]

Kinross, aşa este?

– Da, în măsura posibilităţilor, căci dânsa este femeie şi aşa mai departe.

– Vrei să spui că nu se pricepe la chestiunile moşiei?

– Nu, nu prea se pricepe. Şi este mai tot timpul suferindă, aşa cum probabil că ştiţi. Aşa că mi-a dat mână liberă în cea mai mare parte.

– Înţeleg. Şi dumneata ai rezolvat şi toată corespondenţa în numele ei, nu-i aşa?

– Da, puţina corespondenţă care vine aici, da.

– Deci dumneata primeai scrisorile de la tatăl meu?

– Nu au fost prea multe, din câte îmi amintesc. M-am mirat şi eu, dar, dată fiind situaţia din Scoţia, m-am gândit că poate nu au ajuns. Şi doamna Kinross a remarcat.

– Tata mi-a spus că ţi-a scris de cel puţin patru ori pe an, se încruntă Brice.

Seton ridică din umeri.

– N-am primit nici pe departe atât de multe scrisori.

Brice nu-l credea, dar nu comentă. Schimbă din nou subiectul discuţiei.

– Ieri am aruncat rapid o privire şi pe ogoare. Aş spune că în următoarele două săptămâni ar trebui să începem recoltatul. Ce părere ai?

– Da, dar mai avem nevoie de câteva zile însorite.

– De acord. Ce-ar fi să începem, să zicem, peste zece zile?

– Să începem?

Brice ridică din sprâncene.

– Da, bineînţeles. În timpul recoltei toată lumea iese la câmp, nu-i aşa? Cel puţin aşa este acolo de unde vin eu.

Seton se holbă la el, apoi clătină din cap.

– Pe mine va trebui să mă iertaţi, stăpâne, dar eu am trecut de prima tinereţe şi m-am şi rănit nu demult la un picior.

– Înţeleg.

Brice era convins că înţelese totul cât se poate de clar, dar se decise să nu-l forţeze pe om să participe. Îşi ascunse un zâmbet. Nu se aşteptase la nimic altceva, deşi, din câte vedea, vechilul nu suferea de nimic. Dimpotrivă, rareori îi fusese dat să vadă un bărbat de vârsta lui într-o formă aşa de bună, poate cu excepţia tatălui său.

– Să sperăm că sunt mulţi alţi bărbaţi vânjoşi prin preajmă. Ai destule coase sau trebuie să mai cumpărăm?

– Coase? Pentru ce? Grânele se smulg pur şi simplu din pământ, aşa că nu avem nevoie decât de mâini.

Seton părea foarte încurcat.

– Se smulg din pământ? Cu tot cu rădăcini?

Lui Brice nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Păi da, aşa se face de obicei. Şi după aceea boabele se scot din spice prin ardere.

– Incredibil! Nu e de mirare că trebuie să tăiaţi aşa de multe animale toamna. Nu aveţi paie ca să le hrăniţi în timpul iernii!

– Exact!

Expresia de pe chipul lui Seton arăta că acesta era sigur că îl convinsese pe stăpânul său, când, de fapt, Brice era mai hotărât ca oricând să-şi impună punctul de vedere.

– Ei bine, anul acesta nu vom mai face aşa. Vom folosi coasele. Fă-mi te rog pe plac cel puţin prima dată.

Nu era o rugăminte şi amândoi înţelegeau foarte bine.

– Pe răspunderea Domniei Voastre, în acest caz, mârâi furios Seton.

– Absolut. Te rog să le spui oamenilor să se apuce să cosească iarba imediat. Vin şi eu să cosesc alături de ei imediat ce voi putea.

Brice îi făcu semn cu capul că este liber.

– Ne vedem mai târziu.

După ce plecă Seton, Brice rămase un timp pe gânduri. Va avea mult de furcă până va dovedi că vechilul făcuse matrapazlâcuri, aşa că trebuia să mai ia şi alte măsuri drastice. Scoase o foaie curată de hârtie şi începu o scrisoare către tatăl său.

Avea nevoie de ajutor.

– E un flăcău tare ciudat, spuse Greine, intrând în bucătărie cu un coş plin de varză pe care tocmai o spălase în lac. Nu ştiu cum să-l înţeleg.

Marsaili, care stătea la masa din bucătărie şi încerca să facă o listă cu toate proviziile noi ca să le treacă în registru, ridică ochii de pe

hârtie.

– Cine?

– Stăpânul, cine altul?

– De ce zici că e ciudat? Ce a mai făcut? A mai împărțit de mâncare?

Deși glumea, știa că nu e nimic de râs, dar își dădea seama că stăpânul nu va reuși să câștige afecțiunea supușilor lui numai prin simplul fapt că le oferă diverse lucruri. Ar trebui să-i pieptăne. Alungă gândul ștrengar, dar nu-și putu reprima un tremur delicios care îi străbătu tot trupul când își aminti de întâmplarea din acea dimineață.

– Nu, acum face fân. Și mânuiește coasa de parcă s-ar fi născut cu ea în mână! Și când te gândești că e stăpânul! Eu n-am mai văzut așa ceva.

Marsaili se uită la Greine:

– Serios? Păi nici eu!

Îi trecu brusc prin minte un gând și zâmbi:

– A venit și domnul Seton să ajute?

– Nici gând, pufni Greine. Nu l-am mai văzut de azi-dimineață, de când au avut discuția aia în birou. L-ai văzut cum a plecat cu coada între picioare?

– Nu, dar sper că stăpânul știe ce face, spuse Marsaili și se încruntă. Poate fi periculos să te pui cu domnul Seton. Poate să riposteze.

– Păi n-am auzit nimic, de-aia cred că vechilul s-a împăcat cu gândul că nu mai poate să fie el șeful. La urma urmelor, trebuia să se fi gândit că asta o să se întâmple o dată și-o dată.

– Da, dar nu așa de curând.

Așa cum îi spusese chiar el nu de mult.

– Oricum, n-ar fi rău să faci o plimbare până jos, în luncă, spuse Greine clipind ștrengărește.

– Ce să văd acolo? Am treabă aici, spuse Marsaili, încercând să pară indiferentă.

– Ei, păi ai ce vedea, asta e sigur. Strașnic bărbat, orice femeie ar fi gata să facă mai mult decât numai să se uite la el, spuse Greine râzând zgomotos, în timp ce Marsaili luă un sucitor, prefăcându-se că o amenință cu el.

– Zău așa, mai e cineva pe aici care nu și-a pus în minte să-mi

găsească un peţitor?

Dar tot restul după-amiezii se luptă cu o dorinţă copleşitoare de a face o plimbare până în luncă.

Numai câţiva bărbaţi răspunseseră la chemarea de a ajuta la cositul ierbii, dar Brice fu încântat să vadă că printre aceştia erau Sandy Mor şi fiul acestuia, Rob. Ştia că, dacă reuşeşte să câştige încrederea sătenilor de vază, ceilalţi le vor urma exemplu. Deşi ar fi avut nevoie de ceva mai multe braţe, reuşiră să termine până seara. Cosiseră iarba care creştea în apropierea lacului. O parte dintre femeile din sat o împrăştiaseră în urma lor, ca să se usuce bine, şi promiseseră să o întoarcă periodic. Nu era prea mult, dar era un început. Brice spera că iarba va mai creşte destul înainte de venirea iernii. Fusese, de asemenea, încântat să-l vadă pe Archie şi alţi băieţi de vârsta lui venind cu coşurile pline de iarbă culeasă din alte părţi, mai greu accesibile pentru cositori.

– Asta ne este de mare ajutor, le spuse el copiilor. Ţineţi-o tot aşa şi după aceea să veniţi la mine să vă fac plata. Archie, să-mi spui cât de mult datorez fiecărui copil, bine?

Archie îi aruncă o privire fericită şi o luă rapid din loc.

Când se întoarse acasă, Brice se spălă, îşi schimbă hainele şi se duse în turnul din nord, unde bătu la uşa mătuşii sale, Ailsa. Îi deschise Flora şi zâmbi când îl văzu.

– Intră, Brice. Sunt sigură că mama va fi încântată să te vadă. Adăugă apoi în şoaptă: Nici n-ai idee cât de mult a înviorat-o sosirea ta aici. De ani de zile n-am mai văzut-o aşa de plină de viaţă.

– Mă bucur, spuse el.

Îi plăcuse întotdeauna Ailsa, deşi pe când era copil nu înţelesese niciodată de ce era atât de melancolică. Mama lui era întotdeauna plină de viaţă, mulţumită şi zâmbea întruna. Contrastul dintre cele două femei nu putea fi mai mare nici dacă s-ar fi străduit. Dar, cu toată tristeţea ei, Aisla îl tratase întotdeauna cu blândeţe şi de aceea era încântat să-i facă o vizită şi să stea puţin cu ea. Tatăl lui îi povestise şi despre căsnicia ei cu vărul lui, Farquhar, un om brutal şi probabil violent cu ea. Era de înţeles că aceasta îşi lăsase amprenta pe sufletul

femeii atât de blânde.

– O, dragul meu, ce mă bucur să te văd! spuse Ailsa, luminându-se la față. Brice se aplecă să-i sărute obrazul translucid și fu învăluit imediat de un parfum de trandafiri. Kirsty stătea la fereastră și o salută și pe ea.

– Și eu mă bucur să te văd și sper că te simți bine, spuse el.

– Mai bine ca oricând. A fost așa de plăcut la banchetul tău de bun sosit de aseară. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai avut o seară atât de încântătoare. Te așteptam de mult să vii să-ți preiei drepturile de întâi născut și acum, în sfârșit, ești aici, oftă Ailsa fericită.

Brice nu era sigur că poate fi de acord în privința petrecerii de ieri-seară, căci nu fusese chiar atât de încântătoare, cel puțin nu așa cum spunea ea, dar decise că e mai bine să nu comenteze observațiile ei.

– Ei bine, spuse el, trebuie să recunosc că eu nu mă așteptam. Adică nu mă așteptam să vin vreodată aici, continuă el, văzând figura nedumerită pe care o făcuse Ailsa. Tata nu mi-a vorbit despre această moștenire decât acum câteva săptămâni. Nu prea știu nici eu de ce.

– Sunt sigură că a avut motivele lui. Killian a fost întotdeauna un om chibzuit. Spre deosebire de răposatul meu soț…

Ailsa lăsă fraza neterminată și chipul i se umbri ușor, dar apoi scutură capul și îi zâmbi.

– Dar nu are rost să mai scormonim în trecut. Acum totul s-a dus.

– Așa este, deși văd că pe aici unii oameni nu pot să uite lucrurile care s-au întâmplat.

Brice nu voia s-o supere pe Ailsa, dar avea nevoie de anumite răspunsuri și era convins că mătușa lui știa mai multe decât lăsa să se creadă. Descoperise de mult lucrul acesta.

– Presupun că ai făcut cunoștință cu vechilul, așa este? întrebă Ailsa, strângând puțin din buze.

– Da, exact. Știi cumva… I s-a întâmplat ceva personal care să-l facă să fie atât de pornit împotriva englezilor? Adică, știu că familia lui și-a pierdut toată averea, mi-a povestit tata, dar cu siguranță mai este și altceva.

– Nu cred. Dar anumiți oameni – și domnul Seton se numără printre aceștia – sunt foarte mândri de strămoșii lor și consideră că li s-au făcut nedreptăți forte mari. Ca să fim corecți, numai fratele lui s-

a declarat iacobit pe faţă, aşa că probabil Seton se aştepta să preia el moşia Bailliebroch după luptele de la Culloden. Din păcate, nu a fost aşa, iar Seton al nostru este omul care nu iartă şi nu uită nimic.

– Asta pot să-mi imaginez.

– Ai probleme cu el? întrebă Ailsa. Din păcate, eu m-am străduit să am cât mai puţin de-a face cu el.

Pe chipul ei trecu o umbră.

– Mă descurc.

Brice decise să schimbe subiectul. Nu voia s-o indispună pe Ailsa şi era clar că mătuşa lui nu-l plăcea deloc pe Seton.

– Hai să discutăm acum despre lucruri mai importante, şi anume despre garderoba voastră.

– Poftim? Ailsa îl privea uluită şi Brice izbucni în râs.

– Aşa cum ai auzit, despre hainele voastre sau poate despre lipsa lor. Mi-am permis să cumpăr mai multe materiale de la Edinburgh, dar nu sunt sigur dacă am nimerit corect culorile care vă plac. Şi s-ar putea să nu fie suficiente, deoarece nu ştiam că verişoarele mele sunt tot aici. Le-am adus aici, dar te rog să-mi promiţi că îmi spui dacă vrei să le returnezi sau să le schimbi, da? Şi voi la fel, se întoarse el spre Flora şi Kirsty. Mai ales ochii acesteia din urmă se luminară de bucurie.

– Ce minunat că te-ai gândit la noi! Mulţumim. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai făcut rochii noi. Orice materiale sunt cât se poate de bine-venite, indiferent de culoare, poţi să fii sigur.

– Bine. Atunci poate că vreţi şi nişte mătase? Am adus câte ceva cu mine din ultima mea călătorie în China şi cred că o să vă placă.

Încercă să nu se gândească la faptul că le cumpărase iniţial pentru Elisabet. Oricum, ele nu trebuiau să ştie asta.

– Zău aşa, e prea mult. Nu trebuia să ne aduci nimic.

Ailsa părea copleşită.

– Să nu îndrăzneşti să refuzi, mamă, râse Kirsty. N-am mai avut o rochie ca lumea de ani de zile şi, în ceea ce mă priveşte, eu accept. Dar mai este un lucru, vere…

– Da?

Brice văzu cum fata clipeşte ştrengăreşte şi se întreba oare ce urmează.

– Este destul şi pentru cealaltă soră a noastră?

Era rândul lui Brice să fie uimit şi privi fix la Kirsty, apoi ridică din sprâncene:

– Vă rog să mă iertaţi, dar mi s-a spus că Mairie a murit. Nu este adevărat? Sunt sigur că tata mi-a spus că a făcut variolă şi...

Era cât pe-aici să adauge că probabil Flora insistase să aibă grijă de sora ei şi se îmbolnăvise şi ea, ceea ce explica urmele de vărsat de pe faţa ei.

– O, dar nu vorbeam despre Mairie, ci despre Marsaili.

– Cum? Acum chiar că nu mai înţeleg nimic.

– Kirsty, o certă blând Ailsa, fără prea multă convingere, aşa că fata o ignoră şi îi spuse lui Brice povestea fetei, aflată de la preot.

– Ce extraordinar!, făcu Brice, când Kirsty termină de povestit. Aveam impresia că tatăl vostru... adică sunt surprins să constat că s-a preocupat atât de mult de un copil ilegitim pe care l-a zămislit.

Gura Ailsei se strânse din nou.

– Poţi să fii sigur că n-a făcut asta cu niciunul dintre ceilalţi.

Brice făcu o mutră uimită, dar Ailsa zâmbi trist:

– O, nu sunt oarbă, Brice, şi nici surdă. Farquhar a lăsat în urma lui o mulţime de copii pe aici, dar toate erau fete, aşa că nu şi-a bătut capul să le recunoască. Se pare că încă mai spera să aibă un băiat şi de aceea a scris acea scrisoare şi a vorbit cu preotul înainte să plece în ultima sa călătorie. Iar eu, în ce mă priveşte sunt foarte bucuroasă.

– Eşti bucuroasă?

Brice îşi spuse că femeia aceasta blândă continuă să-l uimească. Sub învelişul moale, sufletul ei avea un miez de fier, pe care cei mai mulţi oameni îl subestimau.

– Cum aşa?

– Marsaili este o fată de toată isprava, zâmbi Ailsa şi, întrucât ea şi-a pierdut mama, iar eu am pierdut o fiică de vârsta ei – chiar şi cu un nume asemănător – am înţeles că soarta ne-a unit. Şi apoi locul ei este aici, e rudă cu noi.

– Dar ce este cu celelalte?

– Niciuna dintre ele nu a venit să spună că este rudă cu noi.

Ailsa ridică din umeri.

– Dacă ar fi venit, aş fi făcut ce aş fi putut pentru ele.

Kirsty o întrerupse:

– Atunci este destulă mătase şi pentru ea? Poate să primească şi ea

o bucată de material?

Brice izbucni în râs în fața entuziasmului ei.

– Firește, și pot să mai și cumpăr.

Ailsa deveni brusc serioasă.

– Dar nu avem cu ce să facem astfel de cumpărături. Noi nu dorim să fim o povară pentru tine.

– Nu vă faceți griji în privința asta. Am să mă străduiesc să aduc cât mai curând toate materialele ca să puteți începe să le coaseți așa cum doriți. Mă întorc imediat.

CAPITOLUL 13

– Marsaili, vino repede! Trebuie să vezi ceva.

Kirsty dădu buzna în bucătărie, unde Marsaili tot mai verifica proviziile din cămara lor neobișnuit de plină. Se întoarse și o văzu pe sora ei vitregă, care țopăia de bucurie cu ochii strălucind de emoție. Cel puțin se pare că acel „ceva" pe care trebuia să-l vadă nu era un lucru rău.

– Nu poate să mai aștepte? Sunt puțin cam ocupată.

– Nu, nu poate să aștepte. Vino!

Kirsty o apucă de mână și o trase spre ușă. Marsaili dădu din cap și râse.

– Foarte bine. Ce este?

– Vino să vezi!

Ochii lui Kirsty aruncau scântei, și Marsaili se întreba ce Dumnezeu putea fi așa de important.

O urmă sus, în camera Ailsei, unde ușa era deschisă. Marsaili se opri ca paralizată în cadrul ușii și făcu ochii mari. Avea impresia că un magazin întreg de imprimeuri se mutase în salonul Ailsei. Bucăți de bumbac cu dungi stăteau rezemate de pereți, alte suluri de pânză albă erau pe mobile, dar ceea ce atrăgea imediat privirile erau bucățile mari de mătase strălucitoare, întinse pe genunchii Ailsei, pe scaune și pe măsuțe. Marsaili duse o mână la gura care îi rămăsese deschisă.

– Ce frumusețe!, exclamă ea, apoi observă că în încăpere, în afară de femei, mai era și Brice.

– O, îmi cer iertare, nu v-am văzut, stăpâne

Acesta zâmbi și ridică o mână în sus.

– Te rog, nu mă băga în seamă, eu sunt doar figurant.

– Mincinosule!, strigă Kirsty râzând. Tot ce vezi aici este isprava lui, îi spuse ea lui Marsaili. El a adus totul. Nu-i așa că sunt splendide?

– Desigur.

Marsaili era din nou surprinsă de faptul că se gândise la tot, dar poate că era mâna mamei lui sau a surorilor lui la mijloc. Privirea i se întoarse spre mătasea strălucitoare. Nu mai văzuse niciodată așa ceva și nu-și putea lua ochii de la ea.

– Ce culoare îți place cel mai mult? întrebă Kirsty, ridicându-le una după alta și ținându-le în lumină. Mie îmi place asta albastră, este precum cerul de vară, iar Flora este înnebunită după asta liliachie.

– Nu, cea verde este cea mai frumoasă, spuse Marsaili fără să stea pe gânduri. Smaraldul profund se transforma într-un verde-pal de fiecare dată când Kirsty atingea mătasea și Marsaili își spuse că nu văzuse în viața ei ceva atât de delicat.

– Atunci asta trebuie să fie a ta, spuse Ailsa. În ce mă privește, acest gri-argintiu este mai pe gustul meu.

– Să fie a mea? Ce vreți să spuneți? Sunt mătăsurile voastre, nu-i așa?

Marsaili ieși din transă și clipi către Ailsa.

– Este câte una pentru fiecare... verișoară, spuse Brice zâmbind.

– Dar eu... nu, nu se poate... nu se cuvine. Adică...

Ailsa ridică o mână și rosti pe un ton mult mai ferm decât de obicei.

– Draga mea, am mai avut această conversație și altă dată și știi care este părerea mea în această privință. Brice este acum capul familiei și este de acord cu mine. Ești una dintre fiicele acestei case și ai dreptul să fii tratată ca atare. Te rog să accepți acest dar generos din partea vărului tău.

– Văr de-al doilea, spuse Brice și îi făcu cu ochiul. Dar cine mai ține socoteala? În afară de Iain.

Se lăsă repede pe vine, râzând, căci Kirsty îndreptase un pumn în direcția lui.

Marsaili era copleșită. Nu mai primise niciodată în viața ei ceva atât de frumos și era extraordinar de ispititor, dar asta însemna să se îndatoreze față de Brice. Ce va aștepta de la ea în schimb?

De parcă i-ar fi citit gândurile, Brice zâmbi şi spuse:

– Dacă vreţi să-mi oferiţi ceva în schimb, vă rog să-mi faceţi o cuvertură pentru pat. De fiecare dată când mă uit la cea care este acolo, îmi amintesc de străbunicul meu şi am impresia că i-am încălcat teritoriul.

– Te înţeleg foarte bine, râse Ailsa. Bătrânul căpcăun stă cu ochii pe tine şi probabil bombăne că îi foloseşti camera.

– Ei bine, el a dorit să-i moştenesc casa, aşa că va trebui să se împace şi cu asta, spuse Brice. Dar n-are decât să-şi ţină cuvertura dacă vrea.

Râseră cu toate, şi Marsaili nu mai putu să protesteze în legătură cu mătasea verde şi, ca să fie sinceră, nici nu prea voia.

Marsaili fu una dintre ultimele persoane care intrară în holul mare pentru a participa la masa de seară. Ştia că stăpânul transmisese o nouă invitaţie şi de astă dată încăperea părea mai aglomerată. Erau cel puţin cincizeci de chipuri în jurul mesei, inclusiv bărbaţii, femeile şi copiii care ajutaseră la strânsul fânului. Se îndreptă spre locul ei obişnuit, dar vocea lui Brice o opri din drum:

– Verişoară Marsaili, de-acum înainte vei sta aici.

Îi arătă locul de lângă Flora, chiar în faţa lui Seton.

– Nu cred că... începu ea, dar, spre surprinderea ei, Ailsa o întrerupse brusc:

– Fără discuţii, draga mea. Aşa este corect.

Vocea bătrânei doamne era fermă. Declarase că de-acum înainte va lua masa întotdeauna jos, în holul mare, ceea ce era deja un mic miracol.

Marsaili nu era deloc convinsă că este corect şi nici Seton nu credea aşa, judecând după expresia de pe chipul lui. Îşi plimba privirile bănuitoare de la ea la Brice, ca şi când ar fi crezut că este vorba despre cine ştie ce conspiraţie. Sau şi mai rău: că se culcase cu omul ca să-i câştige favorurile. Marsaili simţi cum roşeşte, dar nu putea să facă nimic împotriva unei porunci din partea Ailsei, aşa că nu avea încotro.

– Da, foarte bine, spuse ea şi se aşeză.

Nimeni nu părea să considere că este ceva greşit în acest aranjament, dar ea continua să se simtă stingherită. Flora, binevoitoare ca întotdeauna, şopti:

– Să fii mulțumită că nu eşti băiat. Ai fi invidiat poziția lui Brice ca moştenitor, pentru că eşti născută cu o lună înaintea lui.

– Da?

Marsaili fu surprinsă de această noutate, căci până atunci nu ştiuse exact când se născuse.

Flora dădu din cap şi adăugă:

– Acum nu te mai gândi la asta, locul tău este alături de noi.

Marsaili încercă să se concentreze asupra mâncării şi nu participă la conversație. Zâmbea din când în când din cauza discuției dintre Brice şi verişoarele lui. Acesta le tachina că-i vor atrage pe toți burlacii din Highlands atunci când rochiile lor noi vor fi gata. Flora şi Kirsty îi răspundeau şi Marsaili îşi dădu seama că se purtau ca între frați. Niciuna dintre surorile ei vitrege nu se uita la Brice ca la un bărbat, deşi pentru ea era un mister cum de puteau să facă asta. Poate pentru că amândouă erau mai în vârstă decât el? Oricum, dintr-un motiv sau altul, Marsaili era încântată că este aşa, deşi nu-şi dădea seama ce importanță are.

Când ridică privirile la un moment dat, îl surprinse pe Seton care se uita la ea cu o expresie gânditoare. Era ca şi când ar fi evaluat-o din nou şi fata simți un fior neplăcut pe şira spinării. Ce mai punea la cale acum? Îi era foarte tare teamă că a găsit o nouă modalitate de a se băga cu forța la ea în pat. Dar cum?

Întoarse privirile şi îl blestemă în gând. Îşi spuse că trebuie să fie cu mare băgare de seamă. Omul acesta viclean putea lovi în orice clipă.

Brice constată că, de fapt, chiar se distrează bine, mai ales datorită verişoarelor lui, care nu aveau deloc intenția să lase conversația să lâncezească. Câțiva dintre ceilalți meseni le urmară exemplul şi, când îi adresă o întrebarea lui Sandy Mor, acesta răspunse imediat foarte încântat.

– Coinneach Kinross? Nu-ți mai aminteşti poveştile despre el? Ei

bine, este cineva aici de-a dreptul încântat să-ţi reîmprospăteze memoria. Mungo? Ai auzit? Pentru o dată are cine să te asculte, şi chiar cu toată atenţia.

Izbucni în râs şi cei mai mulţi dintre comeseni râseră şi ei. Tensiunea din încăpere scăzuse simţitor, iar Brice le era recunoscător. Îi zâmbi lui Sandy, apoi îi făcu semn cu capul bărbatului mai în vârstă care se ridicase în picioare la îndemnul lui Sandy. Cu pielea înnegrită şi zbârcită din cauza fumului, cu părul rar care îi stătea în smocuri pe craniul ca o cupolă, bătrânul Mungo îi amintea lui Brice de un duh al pădurii. Dar avea memoria şi plămânii intacţi, aşa cum constatară de îndată cu toţii. Nu degeaba era considerat bardul clanului.

Mungo bătu cu pumnul în masă şi ceru să se facă linişte.

– Ascultaţi cu toţii, am să vă spun o poveste. O poveste despre vremurile de demult, când capul clanului Kinross era primul bărbat Coinneach şi strămoşii noştri luptau alături de el pentru drepturile lor. Asta este ceea ce s-a întâmplat şi este adevărul adevărat, aşa cum ştim cu toţii...

Toţi ascultau înfioraţi povestirea lui despre isprăvile care îţi ridicau părul măciucă la ceafă, despre aventuri, răzbunări împotriva altor clanuri trădătoare şi despre vitejia bărbaţilor din clanul Kinross de-a lungul veacurilor. Lui Brice i se părea o ceată de certăreţi cărora le plăcea să poarte pică celorlalţi şi nu şovăiau să se răzbune la cea mai mică provocare. Toate aceste povestire erau pline de vărsări de sânge, dar se pare că pe ascultătorii bătrânului Mungo aceasta nu-i supăra câtuşi de puţin. Ascultau ca vrăjiţi, de parcă n-ar fi auzit niciodată aceste poveşti în viaţa lor, şi Brice îşi dădea seama că îi plăceau şi lui.

Simţea tot mai puternic înrudirea dintre el şi toţi aceşti oameni pe măsură ce povesteau. Era şi el un MacCoinneach, descendentul direct al bărbatului din acele poveşti şi avea datoria să aibă grijă de toţi aceşti oameni. Acum onoarea lor depindea de el.

Bătrânul Mungo îşi terminase poveştile şi atunci doi alţi bărbaţi, care nu voiau să se lase nici ei mai prejos, îşi luară instrumentele şi îl delectară pe noul lor stăpân cu alte balade despre faptele eroice ale strămoşilor lui. Marsaili trebui să admită că tânărul stăpân suporta

totul cu stoicism, reuşind să păstreze o expresie serioasă chiar şi atunci când artistul cânta fals, căci nu prea avea timp să exerseze la instrumentul său.

Marsaili se întreba dacă, peste ani, se vor relata astfel de poveşti şi despre stăpânul de acum. Arăta în mod clar ca un erou de baladă, cu părul lui auriu şi chipul frumos, subliniat acum şi mai mult de lumina caldă a lumânărilor. Dar avea stofă de erou şi în interior?

Asta rămânea de văzut.

A doua zi, Marsaili tocmai se pregătea să ducă o tavă de mâncare la birou, când o ceată de copii extrem de agitaţi năvăli dintr-odată în bucătărie. Greine fu nevoită să strige:

– Gura!

Şi să arate apoi către unul dintre ei ca să înţeleagă ce spuneau:

– Tu, Roy, respiră adânc şi spune ce s-a întâmplat! spuse ea.

Tânărul Roy făcu aşa cum i se spusese şi apoi cuvintele începură să se rostogolească şuvoi în galeză:

– Ne jucam acolo, în pădure, doamnă Murray, şi ne-am căţărat pe nişte crengi din copacul ăla mare şi Archie a spus că el poate să se urce cel mai sus şi nimeni nu are curaj să se caţăre aşa de sus ca el, iar noi am spus că e un lăudăros şi că n-o să aibă curaj să se caţăre până acolo, dar s-a căţărat şi acum a rămas acolo şi nu mai poate să se dea jos şi acum ce ne facem?

Roy nu mai avea aer la sfârşitul acestei fraze lungi şi Greine îl întrebă:

– Vrei să spui că Archie a rămas cocoţat în copac?

Toţi copiii încuviinţară din cap la unison şi începură să vorbească toţi deodată din nou. Greine îi aruncă o privire lui Marsali.

– Doamne-ajută! spuse ea. Trebuie să mă duc să văd.

– Stai puţin, aşteaptă să duc tava asta stăpânului şi vin şi eu.

Marsaili porni în mare grabă spre biroul domeniului, uitând chiar să mai bată la uşă. Lăsă tava în faţa lui Brice, care o privea mirat, şi se întoarse imediat spre uşă, murmurând:

– Iertaţi-mă, mă grăbesc.

– Stai! Spune-mi te rog ce s-a întâmplat!

Vocea lui era poruncitoare, aşa că Marsaili îi povesti repede ce se întâmplase. Spre uimirea ei, Brice aruncă pana din mână şi sări în picioare.

– Vin şi eu să vă ajut, spuse el. Ia-o înainte!

Marsaili se mulţumi să dea din cap, prea îngrijorată pentru Archie ca să mai protesteze.

Greine plecase deja din bucătărie şi au ajuns-o din urmă la marginea crângului. Era, de fapt, numai un pâlc de copaci, nici vorbă de pădure, oricât de bogată imaginaţie ai fi avut, dar aşa i se spunea de mult dintr-un motiv oarecare. Era acolo în special un stejar foarte frumos, probabil că avea câteva sute de ani, cel puţin aşa credea Marsaili, şi nu departe de vârful lui şedea Archie. Se vedea de jos cum strânge cu braţele copacul ca să-şi salveze viaţa şi era alb la faţă ca un mort.

– Dumnezeule mare, băiete, n-ai minte deloc! îl certă Greine. Ce naiba te-a apucat să te cocoţi acolo?

Archie nu răspunse. Se vedea că nu mai este în stare să vorbească şi închisese ochii.

Alţi câţiva oameni se apropiau în goană, dar nimeni nu părea că ştie ce să facă. Marsaili îşi muşcă buza. Băiatul era aşa de sus că, dacă ar fi căzut, nu ar fi supravieţuit, chiar dacă ramurile i-ar fi încetinit căderea.

Spre uimirea ei, Brice îşi scoase pantofii şi ciorapii, apoi îşi dezbrăcă şi haina.

– Am să-l dau jos, spuse el şi strigă apoi în sus, spre Archie:

– Ţine-te bine, vin acum. Să nu-i dai drumul, m-ai înţeles?

Lui Marsaili i se păru că vede cum Archie încuviinţează din cap, dar nu era sigură.

– Eşti sigur că trebuie să faci asta? îl întrebă ea pe Brice, dar acesta dădu din cap şi se apucă de una dintre crengile de jos.

Inima lui Marsaili se făcu cât un purice la gândul că Brice se va căţăra până acolo sus, dar, după ce îl privi câteva clipe, îşi dădu seama că stăpânul ştie ce face. Trecu repede de crengile de jos care erau groase şi suficient de depărtate una de alta. Ajuns mai sus procedă cu mai multă băgare de seamă, ceea ce se dovedi a fi o mişcare înţeleaptă, căci, o dată sau de două ori, creanga se rupse şi îşi pierdu sprijinul. O exclamaţie de spaimă trecu de fiecare dată prin mulţimea

care se adunase acum sub copac, dar el nu părea tulburat şi îşi continuă drumul în sus.

– Aproape am ajuns, îi strigă el lui Archie, care stătea iarăşi cu ochii închişi. Ţine-te bine!

Acest îndemn nu era câtuşi de puţin necesar, dar Marsaili înţelese că, vorbind cu băiatul, Brice îl încuraja şi nu-l lăsa să intre în panică. Admiraţia ei pentru el mai urcă o treaptă.

Într-un interval de timp care păru o veşnicie, dar care, în realitate, fusese foarte scurt, Brice ajunse la Archie şi îşi trecu un braţ în jurul taliei băiatului.

– Te-am prins, acum poţi să-i dai drumul, îl auziră toţi spunând.

Dar fu nevoit să repete de mai multe ori îndemnul, până când cuvintele străbătură ceaţa de groază care înconjura fără îndoială mintea băiatului. În cele din urmă, reuşi să-l facă pe Archie să înţeleagă că trebuie să-şi pună braţele în jurul gâtului lui Brice şi să se ţină strâns de el.

– Trebuie să am amândouă braţele libere ca să ajungem jos cu bine, înţelegi? îi explică el.

Marsaili văzu că cei doi încep să coboare şi simţi o sudoare rece care îi curgea pe ceafă şi apoi pe şira spinării. Muşchii stomacului i se strânseseră aşa de tare că abia mai putea respira şi nu mai înregistra murmurele mulţimii din jurul ei. Nu avea ochi decât pentru Brice.

Acesta părea să facă totul cu mare uşurinţă şi graţie, inclusiv căţăratul în copaci, iar ea privea ca vrăjită cum îşi foloseşte braţele şi umerii puternici ca să-şi ţină echilibrul. Cobora cu grijă împreună cu povara sa de pe o creangă pe alta până ajunse pe cea mai de jos şi putu să-i dea drumul copilului în braţele întinse ale celor de jos. Apoi sări şi el pe pământ cu agilitatea unei pisici plecate la vânătoare. Marsaili nu-şi putea lua ochii de la el.

Brice ridică ochii şi întâlni privirile ei, apoi îi zâmbi în felul acela care îi producea ameţeală. I se părea că zâmbetul îi fusese adresat numai ei, dar Brice se întoarse ca să primească felicitările celor din jur şi mulţumirile lui Greine.

– Îmi cer iertare, stăpâne, că v-am produs atâtea necazuri, spuse bucătăreasa. Am să-i tăbăcesc spinarea, o să vadă el!

Brice îi ciufuli părul lui Archie.

– Nu, te rog să nu-l pedepseşti, sunt sigur că a tras deja învăţă-

mintele necesare. A fost o dovadă de curaj că s-a urcat până acolo.

Îi făcu cu ochiul lui Archie.

– Dar data viitoare lasă-mă să-ţi dau mai întâi nişte lecţii de căţărat, da?

Archie încuviinţă din cap şi reuşi să zâmbească.

– Mm-ulţumesc că mm-aţi dat jos, domnule, spuse el abia auzit.

– Foarte bine, acum ce-ai zice să călătoreşti pe umerii mei înapoi în casă?

Brice nu mai aşteptă răspunsul băiatului şi îl instală pe umerii lui, apoi porni cu el spre casă. Archie scâncea, dar de astă dată nu de frică. Era forte mândru, ca un erou care se întorcea victorios de la o bătălie şi culoarea îi reveni în obraji.

Marsaili schimbă câteva priviri cu Greine, care dădu din cap.

– Stăpânul este prea blând, murmură bucătăreasa. Dar poate că are dreptate. Băiatul a tras o spaimă zdravănă, însă a fost curajos. După toate prin câte a trecut... Ei, mai bine să nu mai vorbim. Ar fi mai bine să ne întoarcem la treburile noastre.

În timp ce urmau ceata de copii emoţionaţi care alergau şi ţopăiau în jurul lui Brice şi Archie, Marsaili simţea că în sufletul ei se topeşte ceva la vedea acestei privelişti. Erau puţini bărbaţi care se purtau aşa de blând cu copiii, mai ales când făceau o prostie aşa de mare.

Se uită la Liath care venea tăcut în urma ei ca de obicei.

Presupun că eşti mai înţelept decât oamenii de aici, de la Rosyth. L-ai înţeles chiar de la început, nu-i aşa? Mă întreb dacă ne va ierta pe ceilalţi vreodată!

Liath lătră scurt şi se uită la ea de parcă ar fi zâmbit. Marsaili îi zâmbi şi ea.

CAPITOLUL 14

O săptămână mai târziu, într-o dimineaţă strălucitoare şi însorită, Brice se trezi devreme ca să fie sigur că recoltatul merge bine. Avuseseră parte de câteva zile călduroase, fără ploaie, şi grânele se copseseră. Orzul, ovăzul şi încă o varietate de ovăz, pe care o cultivau pe terenurile mai puţin fertile. Ştia că trebuie să se grăbească, dacă vor să pună cât mai repede toată recolta la adăpost.

Fusese foarte serios atunci când spusese că va participa şi el la toate muncile câmpului şi dovedise deja acest lucru atunci când cosise iarba împreună cu bărbaţii satului. La Askeberga toţi bărbaţii apţi de muncă, toate femeile şi copiii participau la strânsul recoltei şi nu vedea de ce aici lucrurile ar trebui să fie diferite. Bărbaţii cei mai voinici vor cosi grânele cu coasa, femeile vor merge în urma lor, câte două la fiecare bărbat. Una pregăteşte mănunchiurile, în timp ce cealaltă le leagă în snopi. Copiii vin în urmă şi adună spicele răzleţe. Era o adevărată muncă în echipă.

– Cine nu ia parte la strânsul recoltei nu va primi nimic, îi spusese el lui Seton mai înainte. Decât dacă are un motiv foarte serios.

Îi aruncase vechilului o privire foarte tăioasă, care însă nu avusese niciun efect, căci pielea de pe obrazul omului era la fel de groasă ca tovalul de pe pingelele lui.

Brice fu încântat să vadă că toată populaţia satului se prezentase în dimineaţa aceea şi Seton îi organiza pe oameni în echipe. Îl lăsase pe vechil să-l repartizeze şi pe el într-unul dintre aceste grupuri şi cineva îi dădu o coasă ascuţită şi o cute. Sătenii îl priveau în continuare cam chiorâş, dar, îndată ce începu munca, toată lumea se relaxă. Unul sau doi dintre oameni îşi permiseră chiar câte o glumă, comparând tehnica lui cu a lor.

– Aşa cosesc suedezii? Păi se vede că la ei durează strânsul recoltei până la Sfântul Aşteaptă!

Brice vedea că nu există nicio diferenţă, aşa că le răspunse pe acelaşi ton:

– Dimpotrivă, voi sunteţi cei care rămâneţi de căruţă, spuse el zâmbind.

Strânsul recoltei era o muncă grea şi cerea forţă şi rezistenţă. Brice ştia că are şi una, şi alta, şi chiar îi făcea plăcere efortul fizic pe care îl cerea aceasta. Va avea o mare satisfacţie când va vedea grânele puse la adăpost în cazul în care vremea va decide să se modifice, ceea ce se putea întâmpla în orice moment aici, în Highlands. Îi pusese pe oameni să repare una dintre magazii, astfel că aveau un loc uscat în care să depoziteze recolta. Tot ce mai aveau acum de făcut era să o ducă acolo.

După cum îşi dădea seama, ziua se anunţa a fi bună.

Marsaili era în altă echipă decât Brice. Şi, întrucât Seton era cel care aranjase echipele, Marsaili îl suspecta că făcuse intenţionat acest lucru. Continua să arunce priviri bănuitoare către ea şi Brice la fiecare masă, deşi Marsaili se străduia să nu se uite spre capul mesei decât dacă era absolut necesar. Nu voia să producă în mod inutil necazuri noului stăpân, iar acesta nu-i mai dăduse atenţie în mod special în ultima vreme.

Dar nu era chiar aşa de departe pe câmp, încât să nu-l poată observa pe Brice şi era încântată să constate că ţine perfect pasul cu ceilalţi cositori. Era chiar în mijlocul şirului de cositori, care descriau arcuri largi de cerc cu coasa. Marsaili ştia că munca aceasta necesită mulă îndemânare, dar nu trebuia să-şi facă griji în privinţa lui Brice. Părea să ştie exact ce trebuie să facă şi cum.

Era furioasă pe ea însăşi că îi păsa aşa de mult de el, dar de la întâlnirea lor la lac şi după ce îl salvase pe Archie, începuse să fie îngrijorată pentru el. Ştia că Brice trebuie să se impună aici şi îşi dorea foarte mult să vadă că este acceptat de oameni. Poate că era o prostie, dar, dacă Liath îl plăcuse, înseamnă că era un om bun, îşi spunea ea.

La amiază, toţi luară o binemeritată pauză, iar Greine şi câteva fete de la bucătărie veniră cu mâncare. Aduseră cu ele şi carafe cu bere şi toţi îşi primiră porţia. Marsaili se aşeză la umbra binefăcătoare a unui copăcel şi îşi rezemă spatele de trunchi. Spre uimirea ei, Brice se apropie de ea.

– Pot să stau lângă tine?, întrebă el politicos.

Marsaili încuviinţă din cap, şi Brice se aşeză alături, rezemându-se cu spatele de acelaşi copac. Era aşa de aproape, că îi simţea umărul alături de al ei, dar, deşi ştia că ar fi trebuit să protesteze, nu spuse nimic. Constată că îi făcea plăcere să-l simtă aproape de ea.

– Sper că... ăăă... logodnicul tău n-o să se supere, şopti el, dar am văzut că s-a dus la el acasă, aşa că să sperăm că n-o să observe. M-am săturat să stau de vorbă cu ceilalţi.

– Lo... logodnicul meu? Ce vrei să spui?

Marsaili se ridică în capul oaselor şi se răsuci ca să se uite drept la el.

– Nu sunt logodită cu nimeni.

– Oh? Mi s-a dat de înțeles că... sau poate că am înțeles eu greșit.

– În mod sigur ai înțeles greșit.

Marsaili scrâșni din dinți și simți un val de furie cum i se adună în gât. Dacă Seton răspândise zvonuri în sensul că îi aparține lui, era mai mult decât o obrăznicie. Brice ridică brațele în sus.

– Foarte bine, te cred și îmi cer scuze. N-am vrut să te jignesc.

Marsaili se așeză la loc și încercă să se calmeze. Nu era vina lui Brice și nu ar fi trebuit să se răstească la el.

– Nu, eu trebuie să-mi cer scuze. Dar este un subiect cam delicat, asta e tot.

– Jur că n-am să-l mai ating niciodată, spuse Brice.

Marsaili dădu din cap, dar o clipă mai târziu întrebă:

– Cine ți-a spus?

– Cum? O, nu mi-a spus nimeni nimic, dar am dedus din privirile pe care le-am primit de fiecare dată când am stat de vorbă cu tine, am crezut că... dar e clar că m-am înșelat.

Marsaili se simțea ușurată că Seton nu spusese nimănui că avea să fie curând a lui. Era suficient de rău și că se uita strâmb la stăpân când acesta era în preajma ei. Va trebui să-l facă să înțeleagă foarte clar într-una dintre zilele următoare că nu va fi niciodată a lui.

– Te rog să uiți de asta, murmură ea.

Mestecară în liniște pâinea și brânza și Marsaili se simțea ciudat de liniștită stând așa, alături de Brice. Își dădea seama că, cu excepția primei lui vizite, nu o privise niciodată așa cum se uitau ceilalți bărbați la ea, făcând-o să se simtă stingherită. Avea un efect ciudat asupra trupului ei, dar nu pentru că ar fi făcut în mod conștient ceva anume, în afară de faptul că o tachina cu blândețe.

– De ce nu mi-ai spus că suntem rude?, întrebă el, după ce termină de mâncat și își rezemă capul de trunchiul copacului.

– Nu mi s-a părut important. Nu m-am considerat niciodată rudă cu familia ta, indiferent de ce spune doamna Kinross.

– Ei bine, ar trebui să te consideri. Ești rudă cu noi, mătușa are dreptate. Și este clar că te iubește, ceea ce în împrejurările date mi se pare ceva neobișnuit.

– Este o femeie neobișnuit de bună.

Marsaili spunea acest lucru din adâncul inimii. Nu auzise niciodată un cuvânt aspru din gura Ailsei și în niciun caz vreun reproș pentru că

era cine era.

– Da, aşa este.

Brice se întoarse s-o privească, şi Marsaili înghiţi un nod. Era aşa de aproape, ochii aceia ca iarba erau la numai câţiva centimetri de ochii lui. O ţineau sub vraja lor, pur şi simplu nu se putea desprinde de ei. Dacă se mai apleca numai puţin, nasul lui îl va atinge pe al ei şi buzele lui... Înghiţi încă un nod şi clipi des. Ochii lui se încreţiră la colţuri, şi Brice îi zâmbi:

– Mă bucur că ai ales mătasea verde, se asortează perfect cu ochii tăi.

Marsaili ştia că roşise, dar zâmbi şi răspunse:

– Mulţumesc foarte mult, dar... chiar n-ar fi trebuit s-o primesc. Probabil că era pentru doamna Kinross.

– Poţi să ţii un secret? o întrebă el, şi Marsaili observă că privirea lui devenise gravă dintr-odată. Dădu din cap că da. Ca să spun drept, toate mătăsurile alea erau pentru altcineva, dar nu le-a meritat, aşa că, atunci când am plecat din Suedia, le-am luat cu mine. Îmi pare rău, dar nu m-am gândit nicio clipă să fiu drăguţ cu mătuşa Ailsa sau cu altcineva. Nu-i aşa că acum ai o părere mai proastă despre mine?

– Nu. Cel puţin nu le-ai vândut ca să scoţi un profit de pe urma lor, iar acum le-ai dăruit altor oameni şi i-ai făcut atât de fericiţi cu ele.

– E adevărat. Totuşi, nu a fost foarte frumos din partea mea să pretind că le-am adus special pentru ea şi pentru verişoarele mele.

– Cred că te vor ierta, râse Marsaili. Sunt convinsă că orice femeie îl va ierta pe bărbatul care îi aduce un dar atât de frumos. Şi chiar le-ai cumpărat tu însuţi în China?

– Da, încuviinţă el, dând din cap. Am fost acolo de două ori şi de fiecare dată am cumpărat multe mărfuri, inclusiv mătase.

– Acolo ai învăţat să te caţări, aşa cum ai făcut când l-ai salvat pe Archie?

– Da. Mă urcam şi coboram pe frânghiile velelor împreună cu marinarii. Tata spunea că am înnebunit, dar mie îmi place enorm. Vederea de acolo, de sus, este incredibilă. Simţi numai fluturi în stomac.

Marsaili se cutremură la acest gând.

– Nu cred că mi-ar plăcea. Dar să mergi în China, asta trebuie să fie frumos. Eşti aşa de norocos. Să navighezi atât de departe şi să vezi

lumea...

Marsaili lăsă fraza neterminată şi oftă.

– Şi să mănânci varză mucegăită, şi să bei apă cu viermi săptămâni în şir, da, e foarte drăguţ, n-am ce zice.

Acum era rândul lui Brice să râdă când Marsaili se strâmbă.

– Nu e chiar aşa de minunat cum pare, dar trebuie să recunosc că peisajele de acolo te recompensează pentru greutăţile călătoriei.

– Vrei să mă tachinezi, îi reproşă ea.

– Puţin, dar sunt şi foarte serios. Mă bucur că am fost acolo, dar nu-mi doresc să mă duc din nou. De-acum înainte, le las altora plăcerea.

– Ai să-mi povesteşti şi mie odată ce ai văzut pe-acolo?

– Păi, de pildă, un calmar uriaş cu tentacule lungi de opt metri care a fost cât pe-aici să ne răstoarne corabia.

Marsaili îi dădu în glumă un pumn într-un braţ şi simţi că parcă lovise o stâncă.

– Încetează!

Brice chicoti.

– Foarte bine. Atunci am să-ţi povestesc aventurile mele oricând o să ai chef. Dar va trebui să cer o răsplată, pentru că este destul de greu să-mi amintesc tot ce am pătimit.

– Ce fel de răsplată? întrebă ea privindu-l bănuitoare.

Brice se aplecă şi-i şopti la ureche:

– Câte o sărutare pentru fiecare poveste.

Înainte ca Marsaili să aibă timp să protesteze sau măcar să-şi adune curajul, Brice sări în picioare şi strigă că e timpul să se întoarcă la muncă.

Marsaili era fericită că nu fusese nimeni în preajma lor ca să audă ce vorbiseră.

Brice nu ştia de ce îi ceruse sărutări lui Marsaili. Ştia foarte bine că nu ar trebui să se încurce cu ea, mai ales acum când aflase că nu este o simplă servitoare. Ailsa îl va jupui de viu dacă încearcă ceva. Dar nu putea nega faptul că Marsaili era foarte frumoasă şi se simţea atras de ea aproape împotriva voinţei sale. Ca să fie cinstit, trebuia să

recunoască faptul că se simţise tentat s-o sărute chiar acolo, dar fireşte că nu putea face aşa ceva. Ar fi echivalat cu o declaraţie de intenţie, şi acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Nu avea de gând să se mai lase legat de mâini şi de picioare prea curând.

Gândul la căsătorie îl făcea în mod inevitabil să-şi amintească de Elisabet, dar, spre mirarea lui, durerea care însoţea de regulă imaginea ei nu se mai manifesta de astă dată. Se încruntă şi îşi dădu seama că, atunci când închide ochii, o vede pe Marsaili, nu pe Elisabet. Iar când le compara pe cele două, nu o găsea pe verişoara lui cu nimic mai prejos decât cealaltă.

Asta era ciudat.

Aruncă o privire spre locul unde Marsaili îngenunchea pe pământ, legând cu îndemânare un snop de orz. Era o muncă grea, îţi rănea pielea de pe mâini şi de pe antebraţe, dar ea părea să ignore asta şi lucra repede. Părul ei uluitor strălucea în lumina soarelui, acolo unde scăpase de sub basmaua groasă care îi atârna pe umăr. Se mişca cu graţie, iar mâinile şi braţele ei erau nu numai frumoase, ci şi puternice. Cât despre silueta ei... ei bine, niciun bărbat nu s-ar fi putut plânge. Deşi era înaltă – mult mai înaltă decât Elisabet, care arăta mai degrabă ca o păpuşă de porţelan cu oase fine –, era perfect proporţionată. Brice întoarse privirile în altă parte.

Nu contează. În femei nu se putea avea încredere, indiferent cât de bine arătau. Îşi învăţase lecţia şi nu avea de gând s-o uite.

Cu toate acestea, un mic flirt din când în când nu avea cum să strice, nu-i aşa? Atâta timp cât nu mergea mai departe.

După o săptămână şi jumătate de muncă susţinută, recolta era depozitată în siguranţă. Marsaili era ruptă de oboseală, dar avea un sentiment de satisfacţie în timp ce se întorcea cu ceilalţi de la câmp în ultima zi. Toţi erau foarte binedispuşi, aşteptând cu nerăbdare sărbătoarea recoltei pe care Brice o anunţase pentru ziua următoare.

Brice mergea şi el în fruntea unui grup, alături de Seton care nu participase la strângerea recoltei decât în calitate de supraveghetor. Marsaili se uita la spinarea vechilului. Auzise de la cineva că Seton se plânsese de dureri de spate ca scuză pentru că nu ajuta la muncă, dar

știa că, după părerea lui, munca manuală era sub demnitatea lui. Nu muncise niciodată cu mâinile de când îl știa ea.

Părea că se ceartă într-o anumită privință cu Brice și Marsaili întinse pasul ca să audă ce spun.

– Anul acesta nu facem graddaning. Ți-am mai spus, este o risipă îngrozitoare, îl auzi ea pe Brice. Știi bine că anul acesta avem nevoie de paie.

– Dar la noi așa se face, replică Seton cu muzele strânse într-o singură linie. Întotdeauna am făcut așa. Cred că o să fie foarte greu să găsiți pe cineva care să dorească să procedeze altfel.

– Nu ardem nimic. Anul acesta facem așa cum spun eu și, dacă nu e bine, anul viitor te ascultăm pe dumneata.

– N-or să vrea, vă spun eu.

– Or să vrea dacă vor să aibă ce mânca la iarnă, ripostă Brice neclintit pe poziții. Seton deschise gura să mai spună ceva, dar Brice nu-l lăsă. Stați așa, spuse el și se opri brusc, apoi sări pe un bolovan din apropiere. O clipă, vă rog, strigă el. Vreți să mă ascultați?

Toți se opriră și se apropiară ca să audă ce spune. Își mutau privirile de la Brice la vechil, al cărui chip era departe de a exprima mulțumire.

– Domnul Seton și cu mine nu ne putem pune de acord într-o anumită chestiune, și anume cum să extragem boabele. Eu spun că trebuie să treierăm, în timp ce domnul Seton preferă să le ardem, așa cum se pare că este obiceiul prin partea locului.

Urmă un schimb de priviri perplexe printre săteni, dar se văzură și câteva capete care încuviințau.

– Ei bine, dați-mi voie să vă întreb – sunteți dispuși să mai munciți câteva săptămâni și să vă păstrați vitele în viață în timpul iernii ca să vă hrăniți familiile sau preferați să muriți de foame?

Seton protestă furios.

– Păi vedeți și dumneavoastră, începu el, nu puteți să-i siliți pe oameni să facă după cum e obiceiul prin străinătățile de unde veniți.

– Nu silesc pe nimeni, răspunse Brice, făcând un gest către oamenii din fața lui. Eu doar le cer părerea și îi las să aleagă.

Seton deschise gura să mai protesteze, dar, înainte să poată rosti ceva, unul dintre oameni luă cuvântul.

– Eu sunt pentru treierat, declară el și făcu un pas înainte ca să-și

exprime şi în felul acesta solidaritatea cu Brice. M-am săturat să-mi văd vitele murind de foame.

– Şi eu cred că e mai bine aşa, spuse un altul.

– Şi eu. Sandy Mor se alătură şi el grupului, la fel şi fiul acestuia.

Printre ceilalţi izbucniră mici certuri, dar în cele din urmă cei mai mulţi se alăturară lui Brice.

– Bine, aşa o să facem, dacă ne promiteţi că o să avem şi noi partea noastră.

– Vă promit, spuse Brice. Ştiu că este o muncă anevoioasă, care durează mult, dar, dacă reuşim să aranjăm treieratul chiar lângă magazie şi să-i tragem deasupra un acoperiş, nu avem de ce să ne grăbim. Putem să facem cu schimbul după lăsarea întunericului, după ce ne terminăm celelalte treburi. De acord?

– Da, mă ocup eu de asta, spuse Sandy.

– Foarte bine, nu vrem să pătrundă apa de undeva şi să ne strice tot. Nu vreau să risc nimic, grânele sunt preţioase.

Brice se întoarse spre Seton, care ridică din umeri.

– Dar este pe răspunderea Domniei Voastre, spuse el şi se îndepărtă.

Marsaili se cutremură remarcând privirea ca un pumnal ascuţit pe care o aruncă Seton în direcţia lui Brice înainte să plece. Era semn rău. Înţelegea foarte bine de ce era Brice împotriva arderii spicelor, căci într-adevăr era mare risipă, dar Seton avea dreptate că aşa era obiceiul la ei. Spera că Brice avea dreptate când insista să se aplice noul procedeu.

Mulţimea se împrăştie şi se puse din nou în mişcare. Cei care nu se întorceau la casele lor intrară curând în curtea conacului Rosyth chiar în spatele lui Brice şi îl găsiră stând faţă în faţă cu un omuleţ scund, îmbrăcat în negru, chiar lângă treptele din faţa intrării principale. Marsaili simţi cum îi tresare inima în piept, căci îl recunoscuse imediat. Domnul Keil era predicator şi ultima dată când fusese aici i se arătase uşa şi fusese rugat să nu mai vină niciodată la Rosyth.

Şi totuşi venise.

Era clar că Brice nu ştia cine este omul şi nici că nu era un preot oarecare. Îi vorbea foarte politicos şi îi dădea de înţeles că este binevenit, poftindu-l să intre în casă. Marsaili vru să se repeadă şi să-

l oprească, dar decise că este mai bine să-l avertizeze pe Brice între patru ochi. Îi aruncă o privire lui Seton, care aştepta în apropierea casei. Cu mai puţin de două luni în urmă el fusese acela care îi poruncise predicatorului să plece, dar acum nu spunea nimic.

Marsaili se încruntă. Ceva nu era în ordine.

Îi urmă pe ceilalţi înăuntru, dar, în loc să se ducă la ea în cameră să se spele şi să se schimbe, aşteptă până văzu că Brice îşi cere scuze şi se pregăteşte să se ducă în camera lui. Având grijă să nu fie văzută de nimeni, îl urmă repede şi îl ajunse chiar în faţa uşii.

– Un moment, te rog, stăpâne, şopti ea.

Brice se întoarse uimit.

– Marsaili? Ce...?

Marsaili îşi duse un deget la buze şi îi făcu semn să intre în cameră. Brice zâmbi şi făcu ce i se ceruse, închizând apoi uşa în spatele lor.

– Nu mi-am dat seama că eşti aşa de nerăbdătoare să asculţi poveştile pe care ţi le-am promis, spuse el zâmbind. Sau poate doreşti să-mi dai deja răsplata?

Înainte ca Marsaili să apuce să protesteze, braţele lui o înconjurară şi o traseră aproape de el. Marsaili trase aer în piept şi rămase cu ochii aţintiţi la el, dar în scunda următoare Brice îi fură respiraţia, acoperindu-i gura cu gura lui.

Marsaili uită de tot şi de toate, delectându-se cu senzaţia pe care o simţea pe buze. Mai fusese sărutată şi altă dată, dar întotdeauna cu brutalitate şi împotriva voinţei ei. Acum era altceva. Era ca şi când bărbatul i-ar fi cerut permisiunea să continue, mişcându-se încet, aşa de încet, că s-ar fi putut smulge oricând din îmbrăţişarea lui. Dar dintr-un motiv anume asta o făcea că-l dorească şi mai mult. Îi permise să-i muşte uşor buza de jos şi să i-o mângâie cu limba. Apoi Brice continuă s-o sărute mai apăsat şi ea răspunse sărutului lui. Parcă limba ei dobândise o voinţă a ei proprie şi dorea să se încolăcească în jurul limbii lui.

Avea gust de bere, mirosea a paie, a praf şi a bărbat. Amândoi erau murdari şi încinşi după ziua lungă de muncă, dar ei nu-i păsa. Nu conta nimic altceva decât sentimentul minunat că era ţinută în braţe de el şi adorată de limba lui.

Dacă ar fi putut rămâne aşa pentru totdeauna... dacă n-ar fi venit ca să...

Creierul ei îşi aminti brusc de ce venise după el şi încercă să-l împingă la o parte, murmurând:

– Nu, stai puţin, nu de asta...

Brice se opri şi privi în jos spre ea, cu privirile puţin tulburi. Marsaili simţi că respiraţia i se accelerase şi lui, dar şi ei pulsul îi bătea de două ori mai repede decât de obicei. Brice zâmbi, dar nu-i dădu drumul.

– Nu de asta... ce anume?

– Am venit să te previn, Brice. Omul pe care l-ai primit în casă... trebuie să scapi de el. Este periculos.

Brice ridică din sprâncene.

– Un om în sutană? Eşti sigură?

– Nu este preot, este unul dintre cei fără jurământ.

– Ah! Brice deveni brusc grav.

– Ştii ce înseamnă asta?

Marsaili voia să fie sigură că înţelegea în ce pericol este. Brice încuviinţă din cap.

– Un cleric al Episcopiei, nu-i aşa? Unul dintre cei care au refuzat să depună jurământul de supunere faţă de regele englez. Cu alte cuvinte, un proscris.

– Da. Preoţii vechii credinţe scoţiene care nu depun jurământul sunt urmăriţi în permanenţă de autorităţi, confirmă Marsaili.

– Am auzit şi eu despre asta, dar nu credeam că a mai rămas vreunul. M-am mirat şi eu de ce a apărut din senin un preot la uşa mea, mai ales că m-am întâlnit deja cu preotul prezbiterian care răspunde de parohia Rosyth. Acum înţeleg.

Preoţii care nu depuseseră jurământul nu mai aveau voie să predice şi casele lor de rugăciune fuseseră distruse, chiar şi bisericile episcopale fuseseră arse. Oricine adăpostea un astfel de om încălca legea.

– Trebuie să-l faci să plece, insistă din nou Marsaili, apucându-l de cămaşă cu amândouă mâinile fără să-şi dea seama ce face.

Dar Brice dădu din cap şi rămase gânditor o clipă.

– Nu. Am sentimentul că a venit aici dintr-un motiv anume şi vreau să ştiu care este acesta.

Marsaili clipi repede.

– Ai înnebunit? Tunicile Roşii te pot aresta oricând. Singurul fapt

că l-ai primit în casă pe domnul Keil este suficient.

– În acest caz trebuie să avem grijă să nu-l găsească.

– Dar...

Brice îi puse degetul pe gură şi Marsaili tăcu.

– Ascultă-mă, cred că e vorba despre o capcană, dar, atâta timp cât nu-l prind pe om asupra faptului, nu se poate face nimic. Cred că am un plan. Pot avea încredere în tine?

Marsaili încuviinţă din cap. În mod ciudat, avea încredere în el.

– Vreau să te ajut. Ce să fac?

Brice zâmbi şi se aplecă să-i mai dea o ultimă sărutare, iar ea nu se împotrivi.

– Dacă vezi Tunicile Roşii dând târcoale pe aici, ţine-i puţin afară şi îţi garantez că nu-l vor găsi pe domnul Keil.

– Foarte bine, am să fac tot ce pot.

– Perfect, atunci e mai bine să nu-l lăsăm să ne aştepte.

Îi dădu drumul, dar mai întinse un deget ca s-o mângâie pe obraz.

– Şi, în cazul în care nu vrei să faci baie împreună cu mine, îţi sugerez să pleci chiar acum. Am să verific dacă drumul e liber.

Marsaili ajunse la ea în cameră imediat după aceea cu picioarele moi ca piftia. Dar nu din cauza temerii pentru Brice, căci avusese încredere în el când spusese că nu-l paşte nicio primejdie.

Era cu totul altceva şi o înspăimânta mult mai rău.

Dragoste.

CAPITOLUL 15

– Se pare că am avut dreptate. Cum e tatăl, aşa e şi fiul.

Seton se uită spre locul unde şedea preotul, delectându-se cu o halbă de bere, în timp ce aştepta să se întoarcă gazda.

Keil ridică privirile, cu o expresie rezervată.

– Pare totuşi destul de prietenos, dar o să vedem mai bine cu timpul, aşa presupun.

Seton observase că preotul arăta tras la faţă şi obosit, ca şi când ar fi dus-o greu în ultima vreme. Probabil că nu mai rămăseseră mulţi ca el, urmăriţi cum erau de Tunicile Roşii. Presupunea că este din ce în ce mai greu pentru oameni ca preotul Keil să se ascundă şi să găsească

adăpost. Reuşise numai cu mare greutate să-l convingă pe om să se întoarcă aici, şi nu era de mirare. Avuseseră un schimb destul de dur de cuvinte în timpul ultimei lui vizite la Rosyth şi aflase numai din întâmplare că omul este prin preajmă.

Se uita la Brice care se întorsese după ce îşi schimbase hainele de lucru. Din felul cum vorbea cu Keil se vedea că nu are nici cea mai mică idee că adăposteşte un fugar, şi asta era exact ceea ce spera Seton. Brice considera, fără îndoială, că ospitalitatea este una dintre principalele lui îndatoriri în calitate de stăpân al domeniului şi nu-i pusese prea multe întrebări străinului.

Drept urmare, Seton era mult mai binedispus în această seară decât fusese vreodată în ultima vreme. Nu numai că se putea uita la Marsaili peste masă, dar cu coada ochiului vedea şi că tânărul lord se împrietenea tot mai strâns cu domnul Keil. Era o situaţie cât se poate de îmbucurătoare.

Abia aştepta să vină dimineaţa, când lucrurile vor deveni încă şi mai interesante. Cel puţin din punctul meu de vedere, îşi spuse în sinea lui şi zâmbi.

Brice încerca să se comporte ca şi când totul ar fi fost normal. Nu-l îngrijora prezenţa domnului Keil, se putea descurca cu asta. Ceea ce îl preocupa era Marsaili.

Sau, mai degrabă, de ce reacţionase în felul acesta în faţa ei.

Naiba să mă ia, îşi spunea el, nu ar fi trebuit să profit de ea în felul acest. Dar cum ar fi putut: era în camera lui, atât de aproape că îi simţea mirosul de lavandă pe care îl răspândea părul ei, nu putuse rezista. Un singur sărut, îşi promisese, dar nu-i fusese de-ajuns. Voia mai mult.

O simţise atât de bine în braţele lui. Ar fi dorit s-o strângă mai tare la piept şi să nu-i mai dea drumul niciodată, niciodată. Ori de câte ori o săruta pe Elisabet ceea ce fata îi permisese de câteva ori –, o ţinuse cu mare grijă, ca şi când ar fi fost o păpuşă de porţelan. Era atât de mică şi de fragilă, totdeauna se temea că ar putea să se spargă dacă nu se purta cu ea cu mănuşi. Cu Marsaili, gândul acesta nici măcar nu-i trecuse prin minte. Deşi era înaltă şi zveltă, nu era nimic fragil în

silueta ei. De fapt, era perfectă.

Se scutură alungând gândul. Ce era cu el? Se hotărâse deja să se ţină departe de ea, atunci de ce nu putea? Nu avea niciun sens.

Va trebui să se străduiască mai mult.

Marsaili tocmai se întorsese de la bucătărie în dimineaţa următoare, când auzi zarvă şi agitaţie în curte. Se dusese să mai comande budincă pentru Brice şi oaspetele său, cu care discuta despre toleranţa religioasă, din câte putuse ea să-şi dea seama. Văzând că sunt singuri la masă, îşi dăduse seama că nu este nicio primejdie, dar se temea că cineva ar putea să tragă cu urechea şi să-i audă.

Cu siguranţă că şi Brice auzise zgomotul de afară. Ridică ochii şi întâlni privirile lui Marsaili, dar nu părea prea îngrijorat.

– Vă rog să mă scuzaţi o clipă, domnule Keil, îi spuse el preotului, apoi se ridică şi se apropie de Marsaili.

– Mai ţii minte ce ţi-am spus ieri? şopti el. Când ea dădu din cap că da, Brice continuă: Excelent. Atunci te rog să te duci afară şi încearcă să tragi de timp cât mai mult. Spune că nu l-ai văzut pe domnul Kiel. Iar după aceea te rog să te duci la bucătărie, să iei mâncare şi băutură pentru două zile, adu câteva pături şi o pernă şi lasă totul în bibliotecă.

Marsaili nu înţelesese această ultimă cerere, dar spuse:

– Foarte bine.

Era sigură că avea motive întemeiate să-i ceară aşa ceva.

– Mulţumesc. Acum grăbeşte-te, te rog, trebuie să mai vorbesc ceva cu oaspetele meu între patru ochi.

Afară, Marsaili zări un grup de Tunici Roşii, conduşi de un bărbat corpolent, a cărui tunică stacojie se întindea gata să plesnească peste pântecele lui voluminos. Fruntea îi era brobonită de sudoare, ca şi când ar fi alergat în goana mare ca să ajungă acolo şi atât cizmele lui, cât şi flancurile calului erau pline de praf. Marsaili nu se miră când îl zări pe Seton discutând cu el cu un aer de satisfacţie întipărit pe chip.

– Bună dimineaţa domnilor! Ce zi frumoasă, nu-i aşa? spuse Marsaili şi se îndreptă spre locul unde căpitanul şi oamenii lui descălecau. Se opri în faţa căpitanului. Îi dărui cel mai frumos zâmbet

al ei şi văzu cum ochii acestuia se fac mai mari.

– Bună dimineaţa, doamnă! spuse el şi se înclină. Căpitan Sherringham la ordinele dumneavoastră.

Ochii lui alunecau pe curbele trupului ei, apoi înapoi spre chip şi Marsaili văzu cum în privirile lui se aprinde flacăra atât de binecunoscută a poftei. Se făcu că nu observă nimic, dar se simţea oricum măgulită în sinea ei. Zău aşa, bărbaţii erau atât de previzibili, deşi pentru o dată lucrul acesta îi pica bine.

– Îmi pare rău, dar stăpâna casei nu se simte bine, eu sunt menajera. Dacă doriţi, vă aduc imediat ceva de băut să vă răcoriţi.

– Păi, ăăă, nu, doamnă, deşi fireşte că o picătură de ceva este întotdeauna bine-venită.

Căpitanul Sherringham îşi drese vocea.

– Noi, mmm, ni s-a raportat că un preot a fost văzut prin preajmă şi tocmai îi ceream permisiunea domnului Seton să cercetăm locul.

– O, înţeleg. Ei bine, dacă dumneavoastră consideraţi că este necesar, sigur, dar trebuie să vă spun că sunt în casă de ieri şi n-am văzut nicio astfel de persoană.

Deschise ochii mari către Sherringham, care ridică din sprâncene. Marsaili îl văzu cu coada ochiului şi pe Seton care se încruntase.

– Vezi tu, Marsaili, începu el, dar fata se întoarse şi îl pironi cu privirile, făcând să-i îngheţe vorbele în gură.

Marsaili se întoarse apoi către căpitanul Sherringham, care îşi mai drese vocea încă o dată, obicei care începuse s-o irite.

– Din păcate, trebuie să insist, oricât ar fi de neplăcut, doamnă, spuse el. Nu va dura mult.

Marsaili oftă exagerat de zgomotos, dar cedă cu multă bunăvoinţă.

– Presupun că aceasta este datoria Domniei Voastre, domnule căpitan, spuse ea, întrebându-se dacă trăsese de timp suficient de mult. Nu ştia de cât timp avea nevoie Brice, dar spera că reuşise cumva să-l scoată pe preot afară prin uşa din spate. Următoarele cuvinte rostite de căpitan îi îngheţară sângele în vene.

– Mi-am luat deja libertatea să-mi trimit câţiva oameni la uşa din spate. Sper că nu vă supăraţi, doamnă.

– Nu, fireşte că nu.

Marsaili se străduia să păstreze o figură nevinovată şi îşi încleştase pumnii pe sub şorţ ca să nu se vadă cât este de nervoasă.

– Poftiți înăuntru, vă rog.

Îi făcu semn căpitanului s-o urmeze.

– Jones, Allder, voi stați aici! lătră căpitanul spre doi dintre oamenii lui. Să nu lăsați pe nimeni să plece.

Holul mare era gol, dar Marsaili nu se putu abține să arunce rapid câteva priviri de jur împrejur. Nu vedea unde s-ar fi putut ascunde un bărbat aici. Numai dacă nu s-au cățărat pe hornul căminului. Se pare că și Sherringham ajunsese la aceeași concluzie și porunci altor doi oameni să cerceteze hornul.

– Nu e nimic aici, domnule. Permiteți să căutăm și în restul casei?

– Da, desigur.

Căpitanul Sherringham nu părea dispus să participe personal la percheziție, dar se plimbă prin cameră inspectând tapiseriile decolorate și picturile vechi cu un aer bănuitor. Seton stătea lângă ușă, urmărind procedura și Marsaili ar fi dat orice să-i poată șterge de pe față aerul acela triumfător.

– Ei, dar ce se petrece aici?

Brice intră în încăpere fără să se grăbească, cu o expresie de uimire pe față.

– Am fost invadați?

Întrebarea fusese pusă clar în glumă, căci Brice zâmbea.

– Căpitan Sherringham, Regimentul 5 Dragoni al Majestății Sale.

Căpitanul făcu o plecăciune, dar nu la fel de galantă precum cea pentru Marsaili.

– Efectuăm o percheziție a locului cu permisiunea acestei doamne. Arătă spre Marsaili.

– Îmi cer scuze, stăpâne, am crezut că nu veți avea obiecții. Domnul căpitan crede că aici se ascunde un preot, deși eu am spus că n-am văzut pe nimeni, spuse ea.

– Foarte bine, vă rog să continuați, spuse Brice. Sper că nu vă supărați dacă eu îmi văd de treburile moșiei.

– Nicio problemă, încuviință Sherringham.

Brice ieși, iar Marsaili se scuză și ea. Își aminti de cea de-a doua poruncă a lui Brice și se duse să aducă mâncarea și păturile. Duse apoi totul în bibliotecă, care fusese deja percheziționată, căci o parte dintre mobile erau deplasate de la locurile lor. Norișori de praf dansau în jurul draperiilor de la ferestre, ca și când ar fi fost trase la o parte

recent şi în cămin căzuse puţină funingine atunci când Tunicile Roşii inspectaseră interiorul hornului.

Puse mâncarea, păturile şi perna pe masă, apoi tresări când auzi o voce care şopti în spatele ei.

– Mulţumesc, Marsaili. Te rog să închizi uşa în spatele tău şi rămâi afară o clipă ca şi când ai fi căzut pe gânduri. Apoi deschide-o din nou şi mâncarea va fi dispărută.

Brice! Marsaili privi în jur, dar nu era nimeni. Privirea îi alergă spre draperii care erau suficient de mari ca să ascundă un om, dar se vedea că nu ascund pe nimeni în acel moment. Îşi dădu seama că trebuie să fie undeva o ascunzătoare secretă în spatele zidurilor şi încercă să vadă unde este. Nu văzu nimic neobişnuit, dar dădu din cap în direcţia de unde se auzise vocea.

Făcu aşa cum i se ceruse şi o clipă mai târziu, când deschise din nou uşa, camera era goală. Făcu câţiva paşi înăuntru ca să se asigure, dar era singură.

Aşadar am avut dreptate, îşi spuse ea. Există o cameră secretă. Auzise despre ele, fireşte, dar nu-şi imaginase că aşa ceva se găseşte şi la Rosyth.

– Marsaili? Ce faci aici?

Marsaili se răsuci pe călcâie, şi inima i se opri în piept, după ce făcuse un triplu salt mortal în pieptul ei.

– Domnul Seton! Nu v-am auzit! Păi... am venit să verific dacă soldaţii nu au stricat ceva pe-aici.

Seton mormăi ceva şi examină rapid încăperea cu privirea.

– N-au stricat nimic.

– Da, n-au stricat, aşa că mai bine mă întorc la treburile mele. Vreţi, vă rog, să vă daţi la o parte? Am foarte multe de făcut.

Brice lipi urechea de perete şi îşi ţinu respiraţia. Auzise vocea lui Seton imediat după ce închisese uşa secretă şi ştia că Marsaili este singură în încăpere cu el. Judecând după vehemenţa cu care negase orice legătură între ea şi vechil ceva mai înainte în săptămâna aceea, probabil că acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Marsaili. Iar acum era prinsă în capcană şi totul era numai din vina lui Brice.

Acesta înjură încet.

Auzi o schimbare în vocea lui Seton când răspunse la cererea ei de a se da la o parte din ușă.

– O, mereu ești ocupată, dar într-una dintre zilele astea ai să-ți faci timp și pentru mine, nu-i așa?

– Nu, deloc. V-am mai spus și înainte, nici nu poate fi vorba.

Se auzi o ușoară bufnitură în zidul de lângă Brice, care era foarte subțire în acel loc.

– Nu vrei să mă asculți, Marsaili. N-am de gând să aștept la infinit și mai devreme sau mai târziu am să iau ceea ce îmi doresc, cu sau fără voia ta.

Vocea lui Seton era răgușită, vibrând de furie reprimată și, după cum își dădea seama Brice, de dorință.

– Ia-ți mâinile de pe mine imediat!, rosti Marsaili pe un ton la fel de furios, și Brice clipi repede. Ce va face dacă Seton va încerca s-o ia cu forța? Nu putea să stea să privească ce se va întâmpla, dar nici nu putea să se lase descoperit că ascultase prin peretele subțire. Și mai trebuia să se gândească și la domnul Keil. Predicatorul era în altă parte a culoarelor secrete, dar, dacă soldații aflau despre existența unor eventuale ascunzători, vor răscoli tot conacul ca să le găsească.

La naiba! Brice asculta cu respirația tăiată, cu pumnii încleștați.

Marsaili rezolvă problema. Scoase un fluierat strident, de care ar fi fost mândru orice băiat, iar Brice auzi cum Seton scoate o exclamație de furie. În același timp, pe coridor se auzi zgomot de gheare pe pardoseala de cărămidă.

– Naiba să te ia de dulău al iadului!, înjură Seton. Liath mârâia și se opri lătrând furios, cu o voce groasă și amenințătoare. Să nu îndrăznești să te atingi de mine că...

– Știi foarte bine că nu-ți face nimic decât dacă îi spun eu, spuse Marsaili, pe un ton mult mai ușurat. Și nu crezi că ar fi mai bine să vezi dacă nu cumva Tunicile Roșii se servesc cu ceva ce n-ar trebui, domnule Seton?

Seton mormăi ceva ce suna a înjurătură, dar ieși din încăpere.

– Târfă nenorocită! Fu ultimul lucru pe care îl auzi Brice din gura omului, după care se făcu un timp liniște.

Marsaili lăsă să-i scape un oftat de ușurare, apoi murmură spre câine:

– Bravo Liath, mulţumesc. Într-una dintre zilele astea am să te las să-l tăvăleşti, aşa să-mi ajute Domnul.. Numai de-ar renunţa odată!

După ce fata plecă urmată de câine, Brice luă păturile şi proviziile şi străbătu tot coridorul secret până în locul unde îl lăsase pe domnul Keil. Dar era cu gândurile la ceea ce tocmai auzise şi îşi dădu seama că greşise atunci când considerase că Seton este înţeles cu Marsaili. Era clar că vechilul o dorea pe menajeră, dar ea îl refuzase. Şi de mai multe ori, după cum reieşise din discuţie. Iar acum el o ameninţa dacă nu-i cedează. De cât timp dura treaba asta?

Oricum, aceasta schimba lucrurile în legătură cu prima lui vizită la Rosyth şi era limpede ca lumina zilei că atunci Marsaili îndeplinise ordinele lui Seton. Dintr-un anume motiv, gândul acesta îl făcu foarte fericit. Apoi se opri brusc în loc şi trase adânc aer în piept când înţelese motivul.

O voia pe Marsaili pentru el.

Seton se năpusti ca o furtună în casa lui şi trânti uşa cât putu de tare, de zăngăniră toate rafturile. Lovi cu piciorul într-o găleată goală care se nimeri în apropiere şi înjură în barbă. Deşi găleata făcu un zgomot destul de mare când se lovi de perete, tot nu-i potoli mânia. Iar discursul de despărţire al căpitanului Sherringham nu avusese nici el darul să-i îmbunătăţească dispoziţia.

– Nu ştiu cine a avut ideea să trimită după noi, dar poţi să-i spui idiotului din partea mea că nu apreciez deloc faptul că m-a făcut să-mi pierd timpul. N-am de gând să mai vin vreodată aici fără un motiv foarte întemeiat.

Cum „idiotul" în chestiune era chiar Seton, abia se abţinuse să nu răspundă.

– Nu înţeleg, izbucni el acum. Cum a reuşit nenorocitul de popă să scape? Am avut grijă ca englezii să se apropie din două direcţii de casă, cu toate astea a reuşit să fugă. Este incredibil!

– Tu i-ai chemat?

Iain privea la tatăl său cu o expresie de dezaprobare. Era suficient ca Seton să se înfurie şi mai rău.

– Bineînţeles. Cine credeai că i-a chemat? Vrem să ne desco-

torosim de stăpânul ăsta, ţi-am mai spus. Dacă putem să facem cumva să fie arestat, poate că o să se gândească mai bine dacă chiar vrea să rămână în Scoţia.

– Englezii nu vor putea niciodată să-l condamne pentru că a oferit adăpost unui preot care nu a depus jurământ. El este străin şi numai Dumnezeu ştie ce religie are. Nu pot să-i facă o vină din asta.

– Nu e vorba despre asta, nătărăule. Vrem să-l speriem, să plece de bunăvoie cu coada între picioare. Chiar dacă Tunicile Roşii nu-l condamnă pentru nimic, cu siguranţă că n-au să se poarte bine cu el atâta timp cât va fi la ei în arest. Asta o ştim prea bine cu toţii.

Iain rămase tăcut un timp, apoi spuse:

– Nu este corect, tată. Moşia este a lui şi ai luat deja mai mult decât suficient din ceea ce îi aparţine.

– Te-ai scrântit de tot la cap, băiete?

Seton îl apucă pe Iain de umeri şi îl scutură zdravăn, dar Iain se eliberă şi privi fix la el.

– Nu, cred că dimpotrivă, începe să-mi vină mintea la cap. Ceea ce faci este incorect. Atâta timp cât lordul era un străin oarecare, care trăia undeva, departe, nu m-am gândit la asta. Mă gândeam că este un ticălos arogant căruia nu-i păsa de oameni şi de pământul lui. Dar acum, că l-am cunoscut, ştiu că nu este aşa. Este un om de treabă care încearcă să îmbunătăţească lucrurile şi să-şi ajute oamenii. Asta schimbă lucrurile.

– Nu, nu schimbă nimic, spuse Seton scrâşnind din dinţi. Nu pentru noi. Noi trebuie să ne gândim la pământurile noastre şi la oamenii noştri. Aceştia au nevoie de noi şi singurul mod în care îi putem ajuta este să ne redobândim domeniul Bailliebroch. Şi cum propui să facem asta, dacă nu mai continuăm ceea ce am început eu aici? Gândeşte-te, băiete, nu există altă cale. Nu vom câştiga niciodată destui bani altfel, decât dacă ne facem tâlhari la drumul mare.

– Cam asta este ceea ce faci acum, mormăi Iain.

– O fac pentru tine, pentru noi!

Seton simţea că se îneacă de furie şi îi venea să dea cu pumnii în cel mai apropiat zid.

– Nu-ţi dai seama?

– Tot ce văd este că ceea ce faci este greşit şi nu vreau să mai fiu părtaş la înşelăciunile tale. Priveşte adevărul în faţă, am pierdut

domeniul Bailliebroch şi trebuie să ne împăcăm cu situaţia asta, aşa cum este. În ce mă priveşte, eu sunt mulţumit să rămân aici şi să devin vechil după dumneata. Iar pe Kirsty n-o deranjează, nu doreşte să fie mare doamnă.

– Kirsty! izbucni Seton. Idioata asta de fată ţi-a băgat numai gărgăuni în cap. Nici nu înţeleg ce vezi la ea. O blondă spălăcită şi cu gura ca o meliţă...

– Dacă mai spui ceva urât despre ea, ai să regreţi.

Vocea lui Iain era suficient de încărcată de mânie ca să străpungă ceaţa furiei lui Seton.

Cei doi bărbaţi priviră unul la altul, apoi Iain se îndreptă spre uşă:

– Fă ce vrei, tată, dar din acest moment pe mine să nu mai contezi.

– Ba ai să faci ce îţi spun eu, altfel îi spun lordului că ai furat de la el tot timpul! O să mă creadă pe mine, pentru că niciun om cu scaun la cap nu-şi denunţă propriul fiu decât dacă acest lucru este adevărat. Şi este adevărat, pentru că ai fost părtaş chiar de la bun început, şi pot s-o dovedesc.

Iain privi la tatăl lui cu ochii scânteind de furie.

– Eşti dezgustător!, spuse el înainte să plece.

Trânti uşa în urma lui şi Seton aruncă după el cu o cană de bere. Aceasta se sfărâmă lovindu-se de perete, dar nu-l ajută să se calmeze aşa cum nu-l ajutase nici găleata care se izbise de perete zăngănind asurzitor. Îi venea să omoare pe cineva, dar nu avea de gând să se lase învins cu una, cu două. Planul acesta nu funcţionase, nu-i nimic. O să inventeze altul.

CAPITOLUL 16

Thomas Sherringham era omul cel mai potrivit pentru a participa la acţiunea de „purificare“ întreprinsă de ducele de Cumberland în Highlands. Îi ura pe scoţieni cu înverşunare şi considera că are un motiv întemeiat: singura lui soră murise din cauza lor. Simţea cum începe să-i fiarbă sângele numai cât îşi aducea aminte.

Susannei îi sucise capul un iacobit atunci când Tânărul Pretendent intrase cu trupele în Anglia. Crezând că este îndrăgostită, Susanna îl urmase pe iubitul ei în Nord şi nu mai fusese văzută niciodată de

atunci. Sherringham aflase ceva mai târziu că murise la naștere într-o cocioabă nenorocită dintr-un cătun din Highlands și îi făcuse mare plăcere apoi să-i ucidă pe toți locuitorii și să ardă cătunul până în temelii. Era încântat la culme ori de câte ori putea să aplice o pedeapsă oricărui suspect iacobit, tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie. Pentru el erau niște viermi. Lumea ideală era pentru el aceea în care represaliile nu luau sfârșit niciodată, dar din păcate acestea se cam încheiaseră, și guvernul avea acum alte sarcini pentru ei.

Asta nu era de suportat.

Sherringham știa că revolta nu se terminase. Oamenii aceștia erau niște monștri, după părerea lui, niște barbari care nu știau ce este onoarea și ducele avusese dreptate când refuzase să-i trateze pe iacobiți ca pe niște simpli dușmani de război. Era de acord cu ducele că aceștia erau trădători ai Coroanei, toți până la unul, și nu aveau dreptul la niciun fel de considerație, nici măcar în calitate de prizonieri. Lucrurile continuară să fiarbă în adânc, chiar dacă la suprafață era liniște. Nu avea decât să scormonească puțin și totul va izbucni.

Fusese trimis recent în misiune chiar la marginea ținutului Highlands, unde superiorii lui considerau că va avea mai puține motive să pedepsească pe cineva. Dar el avea de gând să le demonstreze că se înșelaseră.

– Iacobiții sunt peste tot, le declarase el soldaților săi. Oamenii de pe-aici fac pe nevinovații, dar eu văd în ochii lor sfidarea și viclenia. Este numai o chestiune de timp până îi vom da în vileag pe cei mai răi criminali, cu mijloace cinstite sau mai puțin cinstite. Apoi o să-i arestăm și o să le dăm ceea ce merită.

În loc să recurgă la forță, Sherringham folosea acum fel de fel de tertipuri. Pretindea că este prieten cu mai mulți localnici și aștepta să-i ia gura pe dinainte ca să scape vreo informație utilă despre activitățile dubioase ale vecinilor lor. Se așeza uneori alături de ei la un pahar din băutura aceea îngrozitoare a lor, whisky, pe care o tolera numai pentru că nu avea încotro. Oamenii vorbeau fără fereală sub influența alcoolului și profitase de aceasta în nenumărate ocazii.

Seton era diferit. Se dusese la Sheringham din proprie inițiativă de mai multe ori. Chiar de curând îl informase despre sosirea tânărului lord la Rosyth și despre posibilele lui legături cu iacobiții.

Sherringham mirosise imediat că aici era şi un motiv ascuns şi presimţirea lui se dovedise curând corectă. Seton avea nevoie de cineva cu relaţii ca să-l ajute să-şi răscumpere domeniul şi era dispus să plătească pentru asta.

Seton se gândise probabil că informaţia aceasta era suficientă ca să-i asigure târgul, dar se înşelase. Sherringham nu avea de gând să vândă servicii pentru simple speculaţii. Cerea plata în aur şi în informaţii sigure.

– Atunci cât doreşti?

În mod clar, Seton nu agrea ideea de a se despărţi nici măcar de o para chioară.

– Depinde de cât de dificil va fi să-i conving să-ţi vândă domeniul dumitale. Să începem cu un aconto, da?

Îl făcuse să plătească de mai multe ori până acum şi probabil că acesta era motivul pentru care îl chemase astăzi prosteşte. Sherringham bombănea furios în timp ce pleca de la conacul Rosyth. Nu se îndoia că acolo fusese un preot, dar noul lord era prea şiret ca să se lase prins adăpostindu-l sub acoperişul lui. Era neplăcut, dar nu era sfârşitul lumii. Omul era nou-venit şi, dacă într-adevăr avea înclinaţii iacobite, aşa cum susţinea Seton, era numai o chestiune de timp până şi le va manifesta. Iar, când se va întâmpla asta, Sherringham va fi pregătit.

Sărbătoarea recoltei sau *ceilidh*, cum îi spuneau sătenii, era un mare succes. Cum vremea se menţinea frumoasă, au organizat-o în curtea conacului Rosyth, unde s-au instalat bănci şi mese improvizate. Văzând că stăpânul lor munceşte cu atâta râvnă la strânsul recoltei, toţi începuseră acum să aibă o părere mai bună despre el. Marsaili auzise multe şoapte şi comentarii în sensul că: „omul nu a fost chiar aşa de rău, la urma urmelor“ sau „pare să fie un om de treabă“. Un bărbat cumsecade? Era întru totul de acord, dar ştia că mai are încă multe de aflat despre el.

Brice primise o porţie zdravănă de priviri languroase din partea tuturor fetelor de măritat, ba chiar şi din partea unor femei căsătorite. Nu era de mirare, îşi spunea Marsaili, căci era un bărbat cu adevărat

chipeş. Era totuşi puţin indispusă, deoarece Brice nu le descuraja deloc. Când îi zâmbea câte o fată, îi zâmbea şi el imediat. Marsaili se trezi că se întreabă dacă ochii lui adânci şi albaştri erau la fel de fascinanţi şi pentru celelalte fete cum erau pentru ea. Şi se uita la ele la fel cum se uita la ea, vrând parcă s-o tachineze mereu? Încerca să-şi alunge din mine asemenea gânduri. Nu erau bune pentru pacea sufletului ei.

După ce mâncară cu toţii pe săturate din bucatele gustoase, şi câţiva dintre oameni băură chiar câte un pahar prea mult de vin, bere sau whisky, bătrânul Mungo îşi luă vioara, şi unul dintre nepoţii lui, un fluier.

– E timpul să dansăm puţin! strigă el şi toţi tinerii săteni prezenţi acolo săriră imediat în picioare, gata să se prindă într-o horă în bătăi de palme şi de picioare.

Marsaili privea din umbră, încercând să se ţină departe de privirile lui Seton. Ştia că acesta îi va cere să danseze cu el, chiar dacă nu voia, şi prefera să evite pe cât posibil aşa ceva. În ultimul timp, mâinile lui rătăceau prea liber după părerea ei şi, indiferent ce ar fi făcut, nu reuşea să-l descurajeze. Dar, cu puţin noroc, avea să fie curând beat turtă. Se mai întâmplase şi altă dată.

– Nu dansezi? se auzi o voce din întuneric care o făcu să tresară.

Brice se materializase lângă de ea şi o privea cu ochi strălucitori în lumina slabă a torţelor din apropiere. Zâmbea şi îi întinsese mâna.

– Nu se poate ca cea mai frumoasă fată din Rosyth să nu aibă un partener. Uite, acum se formează perechile, vrei, te rog, să-mi arăţi paşii?

– Eu... nu-i ştii?

– A trecut mult timp de când n-am mai dansat, trebuie să-mi reîmprospătez memoria.

Marsaili ar fi trebuit să spună nu. Omul acesta era periculos pentru echilibrul ei şi conştiinţa ei îi spunea – ba nu, ţipa la ea! – să stea departe de el. Dar trupul ei avea alte idei. Îşi puse mâna în mâna lui şi îl urmă acolo unde erau ceilalţi dansatori care se mişcau cu mult foc. Îi arătă lui Brice paşii şi îi spuse ce să facă. Brice prinse repede mişcările, făcând-o să-l suspecteze că nu fusese tocmai sincer cu ea.

– Mincinos, domnule, sunteţi un mincinos! spuse ea, dar îndulci acuzaţia cu un zâmbet. Aţi mai dansat.

Brice zâmbi fără mustrări de conştiinţă.

– Ţi-am spus, asta a fost demult, dar trebuie să mărturisesc că am vrut să te aud cum descrii paşii şi să mă uit la tine cum îi execuţi mai întâi.

– De ce...

Brice n-o lăsă să termine propoziţia. Izbucni în râs şi o cuprinse pe după talie, o ridică şi o răsuci în aer. Asta nu făcea parte din paşii de dans, dar nu-i păsa. Marsaili uită de tot, în afară de modul în care ochii lui dansau fericiţi şi de căldura mâinilor lui care o ţineau de talie. Puternice şi vânjoase, îi cuprindeau aproape în întregime talia, iar Marsaili era încântată de senzaţia pe care o simţea.

– Nu trebuie să mă ridici, protestă ea. Poţi să păţeşti ceva. Nu sunt chiar o păpuşă.

O expresie ciudată flutură pentru o clipă pe chipul lui, dar dispăru imediat.

– Nu, spuse el zâmbind, dar eşti oricum perfectă.

Marsaili nu ştia cum să răspundă, aşa că se mulţumi să murmure:

– Mulţumesc.

Se opriră să se răcorească cu un pahar de vin roşu, pe care Marsaili îl simţi imediat cum îi furnică prin vene. Sau pentru că era emoţia pentru că dansase cu el? Oricum ar fi fost, îi dădu curaj să-l întrebe de preot.

– Şi ce s-a întâmplat cu domnul Keil? şopti ea, având grijă să nu-i audă nimeni.

Brice se apropie şi mai mult şi simţi cum respiraţia lui îi gâdilă urechea, trimiţându-i un fior în jos, pe şira spinării.

– N-ar trebui să-ţi spun, este mai bine pentru tine să nu ştii nimic, dar a plecat, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

– A scăpat de Tunicile Roşii?

– Da, n-o să-l găsească, te asigur. Şi nici nu va mai veni înapoi, decât dacă ajunge într-o situaţie disperată. I-am dat destui bani ca să aibă din ce trăi un timp şi a spus că mai sunt locuri unde poate să stea în siguranţă.

Marsaili încuviinţă din cap. Era bine că primejdia trecuse, cel puţin deocamdată.

– Păcat că nu-l lasă în pace, dar asta a fost alegerea lui, aşa cred... Dar tu... adică, tu faci parte din Biserica lui?

– Nu, am fost crescut în credinţa Bisericii suedeze. Este puţin diferită, dar nu foarte mult. Dar, ca să spun drept, nu am cine ştie ce sentimente religioase. Merg şi eu la biserică, aşa, ca toată lumea. Cred că Dumnezeu mă ascultă oriunde aş-fi atunci când mă rog.

Îi aruncă o privire şireată însoţită de un zâmbet larg.

– Iar acum mă rog să mai dansez încă o dată cu tine. Crezi că mă ascultă?

– Vai, ce ruşine, şopti ea, dar nu se putu opri să chicotească. Asta e blasfemie, stăpâne.

– Brice, mai ţii minte? Aici nu ne aude nimeni.

– Brice...

Iubea acest nume, iubea felul în care suna. Îl iubea şi pe posesorul lui? Nu! În niciun caz! Ridică ochii spre el şi descoperi că acesta o privea cu o expresie stranie în ochi. Simţea cum se topeşte toată, dar îşi spuse ferm că asta nu e dragoste şi că nu este pentru ea. Mincinoaso, îi şoptea o voce micuţă în creier. O ignoră. Indiferent cum ar fi, încă un dans nu poate să facă nimic rău, nu-i aşa? Inspiră adânc şi întinse mâna.

– Foarte bine, numai unul.

– Unul, ce? A, da.

Brice ieşi din transă şi o apucă de degete, trăgând-o spre ceilalţi dansatori. Dar nu făcură prea mulţi paşi, când Marsaili se simţi smulsă din mâna lui Brice. Un braţ puternic îi încercuise talia şi o trăgea într-o parte.

– Cred că e rândul meu. Nu-i aşa că nu vă supăraţi, domnule?

Marsaili privi în ochii căprui ai lui Seton şi îşi stăpâni un tremur. Era ceva ameninţător în privirea lui, ceva care o înspăimânta, chiar dacă ştia că nu poate să-i facă nimic. Aruncă o privire spre Brice, întrebându-se dacă să facă o scenă, aşa cum făcea Iain întotdeauna când cineva dorea să danseze cu Kirsty. Dar Brice se înclină şi îi zâmbi:

– Nu, deloc. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnişoară Buchanan.

Apoi dispăru în mulţimea din spatele lui. Marsaili se strădui să nu privească în urma lui, dar se simţea ca şi când ar fi fost jefuită de ceva.

Seton o trase spre locul unde se dansa şi începu să execute paşii foarte energic şi cu multă graţie. Marsaili îşi spuse că arăta ca o pisică

sălbatică, cu mişcări agile, dar înspăimântătoare pentru prada sa. Iar ea se simţea ca o pradă din cauza modului în care o smulsese de lângă Brice şi şi-o revendicase. Nu avea niciun drept să facă aşa ceva fără să-i ceară mai întâi ei permisiunea şi era ca şi când ar fi vrut să-i demonstreze lui Brice că Marsaili era teritoriu interzis pentru el. Dar numai ea avea dreptul să-i spună asta. Bărbatul acesta nu avea niciun drept asupra ei.

– Aşadar, acum îi faci ochi dulci stăpânului? pufni Seton. N-o să realizezi nimic. Lordul spune tuturor că nu are de gând să se însoare, aşa că nu poţi deveni o mare doamnă decât dacă te măriţi cu mine.

– E o cerere în căsătorie?

Abia îşi putea stăpâni surpriza din voce. Probabil că omul ajunsese la disperare dacă era dispus să se însoare ca să-şi atingă scopul.

– S-ar putea. Ideea este că lordul nu te va cere niciodată.

Ştia că nu are niciun rost să se certe cu el sau să-i schimbe părerea referitoare la faptul că îi făcea ochi dulci lui Brice. N-are decât să creadă orice doreşte. Deşi o propunere de căsătorie dovedea intenţii mai onorabile, Marsaili tot nu-l voia nici aşa. Nu-l dorea în niciun fel de condiţii.

– Poate o să vă vină greu să credeţi, domnule Seton, dar nu toate femeile îşi doresc să fie doamne. Mai ales dacă pentru aceasta trebuie să se mărite cu cineva care le este nesuferit.

Seton o strânse puternic spre el, deşi dansul nu cerea o astfel de mişcare, iar ea se simţi prinsă în capcană pentru o clipă. Trupul lui era puternic şi neclintit ca un stâlp de oţel, ceea ce o făcea pe Marsaili să se simtă cuprinsă de panică. Încercă să se lupte ca să scape din strânsoarea lui, dar nu avea nicio şansă, căci omul era mult mai puternic decât ea.

– Daţi-mi drumul, scrâşni ea printre dinţii încleştaţi. Nu aveţi niciun drept să...

– Nesuferit, spui? Asta o să mai vedem. Sunt sigur că eşti fiica mamei tale, şi ea nu era foarte greu de convins. Ceea ce îţi trebuie ţie este un bărbat adevărat, şi am să-ţi dovedesc asta cât de curând.

Marsaili tresări ca şi când ar fi fost pălmuită. Ştia că mama ei se culcase cu mai mulţi bărbaţi înainte să se mărite, dar nu bănuise niciodată că printre ei fusese şi Seton. Iar faptul că dorea să se căsătorească cu fiica unei femei cu care se culcase cândva înrăutăţea

şi mai mult lucrurile. Marsaili scoase un mormăit furios şi îl lovi puternic cu piciorul în gambă. Din fericire, fu suficient pentru ca Seton să slăbească strânsoarea, iar Marsaili se smulse de lângă el.

– Lasă-mă-n pace!

– Vulpe nenorocită! murmură el, dar Marsaili văzu, spre consternarea ei, că privirea îi era în continuare plină de poftă, şi bărbatul îi zâmbi. O să-mi facă mare plăcere să te domesticesc, şi asta va fi foarte curând, îţi promit.

Se răsuci brusc şi îşi făcu drum spre masa unde era băutura. Marsaili rămăsese singură printre dansatori. Primi câteva priviri compătimitoare, dar nu rămase pe loc să le îndure. Cu capul sus, se îndreptă spre casă şi se duse direct la ea în cameră, urmată de Liath, care o aştepta la uşă. Aprinse o lumânare cu degete tremurătoare, apoi se aruncă pe pat şi înconjură cu braţele gâtul blănos al câinelui.

– O, Liath, ce mă fac? şopti ea. Dacă nu renunţă?

Dulăul mare oftă încet, ca şi când ar fi înţeles şi el tulburarea fetei, şi o linişti cu căldura lui. Era singurul ei apărător, dar va putea oare să-l ţină pe Seton la distanţă pentru totdeauna?

Nu, dacă asta depindea numai de Seton.

Brice privea pe furiş cum o trăsese Seton pe Marsaili la dans. Omul era un bădăran şi trebuia să înveţe cum să se poarte, dar Brice credea că nu este nici locul, nici momentul potrivit pentru aşa ceva. Toată lumea se distra şi se simţea bine, iar, dacă s-ar fi luat la bătaie cu vechilul, ar fi stricat armonia serii. Cei mai mulţi dintre săteni păreau să-l fi acceptat deja pe Brice, chiar dacă mai aveau anumite reţineri, iar el nu dorea să le schimbe opinia favorabilă impunându-se atât de brutal.

Dar naiba să-l ia, individul o atingea pe Marsaili ca şi când ar fi fost a lui.

Chiar când se gândea că ar fi trebuit să intervină, judecând după privirile furioase ale fetei, aceasta rezolvase din nou problema de una singură. Îl lovise pe om în picior cu o forţă considerabilă, iar aceasta fusese suficient pentru ca el să-i dea drumul şi să dispară. Brice văzu că Marsaili rămăsese o clipă singură, pradă unei emoţii puternice.

Pumnii ei se încleştau şi se descleştau, dar fata observase privirile curioase pe care i le aruncau ceilalţi şi pornise spre casă. Se întrebă dacă să se ducă după ea şi să se asigure că nu a păţit nimic, dar decise că e mai bine să n-o facă. Cu siguranţă că fata dorea să fie singură.

Se simţea neliniştit şi nu avea chef să danseze cu niciuna dintre fetele care îi aruncau priviri duioase, aşa că se îndreptă spre grajduri. Nu avusese timp să mai călărească dimineaţa cât timp strânseseră recolta, aşa că se gândi să vadă ce mai face Starke. Calul mare era îngrijit în mod special de Archie, dar îl prefera oricum pe Brice. Când străbătuse jumătate din drumul spre boxa calului, îşi dădu seama că nu era singur în grajd. Dintr-o altă boxă se auzeau murmure. O pereche de îndrăgostiţi, îşi spuse el şi dădu să plece. Singurul lucru pe care şi-l dorea era să deranjeze pe cineva în astfel de momente intime. Starke va trebui să mai aştepte.

Dar o voce pe care o cunoştea îl opri din drum.

– Nu, Iain, nu aşa. Aşa nu vreau, ţi-am mai spus!

Kirsty! Avea necazuri? Brice şovăi. Dacă iubitul ei încerca s-o seducă împotriva voinţei ei, trebuia să facă ceva. Deşi erau ca şi logodiţi, aceasta nu-i dădea lui Iain dreptul s-o forţeze. Brice luă o decizie: va trebui cel puţin să afle ce se întâmplă.

Se îndreptă spre boxă şi îşi drese vocea zgomotos.

– Kirsty? E totul în ordine? întrebă el.

Un felinar atârnat pe perete arunca o lumină blândă, şi Brice văzu că verişoara lui roşeşte puternic când îşi băgă capul prin despărţitura boxei. Iain, care îi ridicase fustele cu o mână, le lăsă jos ca opărit şi se răsti la Brice.

– Suntem foarte bine, se răsti el. Şi dacă nu te superi, avem puţină treabă.

Brice ridică din sprâncene şi spuse:

– Vorbeam cu verişoara mea. Kirsty, vrei să te salvez?

Îi zâmbea, ca să-i dea de înţeles că nu trebuie să se simtă ruşinată că fusese surprinsă în felul acesta, dar culoarea din obrajii ei se aprinse şi mai tare.

– Nu, scutură ea din cap. Aşa cum a spus Iain, e în ordine.

– Foarte bine. Amândoi sunteţi bine. Mă bucur să aud. Eu... ăăăă... atunci ne vedem afară. Sau nu.

Brice chicoti şi dădu să plece, dar vocea lui Kirsty îl opri

– Stai! Trebuie să-ţi spun ceva.

– Da?

– Nu, Kirsty, asta n-are nicio legătură cu el, sâsâi Iain.

– Poate că o să ne ajute. Te rog, Iain, nu mai putem continua în felul acesta! Ştii şi tu.

Brice se uita de la unul la altul şi aştepta. Gura lui Iain era strânsă, desenând o linie subţire, dar la o altă privire rugătoare din partea lui Kirsty ridică din umeri şi murmură:

– O, foarte bine, dar îţi răceşti gura de pomană.

Kirsty îşi muşcă buza.

– Este vorba despre tatăl lui Iain. Este împotriva căsătoriei noastre dintr-un motiv anume, şi Iain nu doreşte să se căsătorească fără încuviinţarea domnului Seton. Poţi să-l convingi? Aşteptăm deja de o veşnicie!

Lui Brice mai că-i venea să izbucnească în râs. Era probabil ultimul om din lume de la care ar fi fost dispus Seton să primească sfaturi în această privinţă, de asta Brice era absolut sigur. Oricum nu era dispus să asculte de sfaturile nimănui.

– Îmi pare rău, Kirsty, dar nu cred că se cuvine să mă bag între tată şi fiu.

Văzu cum umerii verişoarei lui se prăbuşesc, şi fata începu să clipească des, ca să-şi ascundă lacrimile.

– Dar poate că există o altă cale? Ce zici dacă îi spun că îţi pregătesc o zestre suficient de mare ca să tenteze orice familie?

Brice îl privi pe Iain drept în ochi.

– Crezi că asta l-ar convinge?

Iain încuviinţă din cap şi în ochi îi apăru o rază de speranţă, ba chiar şi o oarecare admiraţie.

– Banii îi vor schimba părerea, asta e sigur. Dar cum poţi face rost de o sumă mare?

Brice zâmbi.

– N-am spus că am de gând să i-o arăt. Putem să tragem de timp, spunând că urmează să sosească din Suedia. Între timp, vom spune că aţi anticipat puţin depunerea jurămintelor şi că nunta trebuie să se facă repede. Va trebui să sperăm că tatăl tău va fi orbit de lăcomie şi îşi va da consimţământul.

– Şi dacă nu? Dacă insistă să aşteptăm până vin banii?

Brice ridică din umeri.

– Atunci am să-ţi dau ţie o parte din ei, suficient cât să-l convingem. Iar, după ce căsnicia va fi încheiată, tatăl tău nu va mai avea puterea s-o anuleze. Sunt sigur că vei avea grijă să fie îndeplinite toate condiţiile legale pentru consumarea căsătoriei, spuse el zâmbind din nou. Kirsty roşi din nou şi îi dădu un pumn vărului ei în braţ, mormăind ceva, dar Iain şi Brice schimbară o privire de complicitate masculină. Brice deveni serios. După căsătorie, va trebui să-i spui tatălui tău că eu voi fi singurul care va păstra banii în siguranţă pentru tine, iar el nu se va putea atinge de ei.

– Sigur că da, încuviinţă Iain.

– Atunci ne-am înţeles?

Întinse mâna şi Iain o luă şi strânse puternic.

– S-a făcut.

Apoi o ridică în braţe pe Kirsty şi o răsuci în aer.

– Acum pot să-i spun s-o şteargă de-aici? râse el.

– Nu, îi spun eu. Acum dispari de-aici, Brice, şi şterge-ţi rânjetul ăsta de pe mutră până nu ţi-l şterg eu.

Ochii lui Kirsty străluceau de fericire, şi Brice dădu mulţumit din cap.

– Ce nebuni îndrăgostiţi! puse el, dar se conformă şi dispăru din preajma lor.

CAPITOLUL 17

Brice ieşi din grajd şi rămase pe loc o clipă, gândindu-se dacă să se ducă la culcare sau să mai stea la petrecere. Dar, până să apuce să se decidă, se auzi o voce şi cineva veni spre el dinspre petrecere. Seton. La naiba!

– Aici sunteţi, domnule! Rostise ultimul cuvânt pe un ton dispreţuitor ca de obicei, dar Brice îl ignoră. Principala lui preocupare în acel moment era să-l îndepărteze pe vechil de grajd, căci altfel ar fi putut să dea peste Iain şi Kirsty, aşa cum făcuse şi Brice. Şi în acest caz s-ar fi dezlănţuit infernul.

– Pe mine mă căutai? întrebă el şi ieşi să-l întâmpine la jumătatea drumului.

– Da. Câțiva oameni vă invită să participați la o întrecere la băutură. Sper că vă place whisky-ul?

– Întrecere la băutură? De ce nu?

Brice se gândea și el să-și vindece neliniștea cu un pahar sau două din băutura locală, dar nu ea sigur că dorea să facă acest lucru în compania lui Seton. Însă, dacă mai erau și alții de față, poate că nu va fi chiar așa de rău.

– Ia-o înainte, spuse el și se prefăcu că nu vede rânjetul disprețuitor al celuilalt.

Află curând de ce rânjea Seton. Întrecerea consta în a vedea câte pahare de whisky poate să bea cineva și să meargă drept pe o bârnă îngustă, fixată între două capre. Paharele nu erau mari, conțineau cam trei înghițituri. Dar, întrucât majoritatea bărbaților de la petrecere băuseră deja mai mult decât puteau duce, își pierdură echilibrul imediat după primul sau al doilea pahar. Seton era agil ca o pisică și ajunse până la șase pahare, la fel ca și Brice și prietenul lui din copilărie, Rob.

După al șaptelea pahar, norocul lui Seton se schimbă. Deși reușise să ajungă aproape până la capăt, calculă greșit ultimul pas și se răsturnă.

– La dracu'! urlă el, căci era în mod clar un om care nu știa să piardă.

Ateriză în iarbă cu o bufnitură surdă și continuă să mai înjure mult timp și zgomotos, în timp ce își freca diverse părți ale anatomiei. Cineva îl ajută să se ridice, și Seton se duse și se așeză cu umerii lăsați în jos pe o bancă.

Se auzeau strigăte de încurajare „Robie! Robie!“ și altele mai puțin îndrăznețe „MacCoinneach, MacCoinneach!“, în timp ce Brice și celălalt tânăr își încercau puterile pe rând. Amândoi se descurcau de minune, făcându-l pe Seton să le arunce priviri furioase, de parcă i-ar fi adus o jignire personală. Când Rob căzu la următoarea încercare, Seton se mulțumi doar să dea din cap. Privi apoi cu ochii mijiți pe jumătate cum Brice dădea pe gât cel de-al optulea pahar și se urca din nou pe bârnă, încercând să-și țină echilibrul.

– Opt, opt, opt!, scandau cei din jur. MacCoinneach, Mac Coinneach!

Brice își ascunse un zâmbet. Era sigur că va reuși și avea avantajul

că fusese mai mult sau mai puţin treaz atunci când începus întrecerea. Şi mai avea încă două avantaje: era obişnuit cu brännwin ul suedez, care era şi mai tare, şi se balansase pe multe bârne în timpu călătoriei sale în China.

– Haide, haide! Vocile deveniseră mai puternice şi îl încurajau di toate părţile. Dar Brice nu voia ca oamenii să creadă că face p grozavul, aşa că porni încet, clătinându-se puţin şi prefăcându-se la u moment că e gata să cadă. Când ajunse în sfârşit la capătul bârnei uralele deveniră asurzitoare. Acceptă felicitările şi bătăile pe spate dar observă că Seton nu era printre cei care se apropiaseră de el. Omu închisese ochii şi se prefăcea că doarme.

Brice nu-l băgă în seamă.

– Vă mulţumesc tuturor, spuse el. Dacă mai reuşesc să găses drumul, cred că acum am să mă duc la culcare. Noapte bună!

Câteva dintre femei îl strigară în timp ce se ducea spre casă, ş Brice se întrebă dacă vreuna dintre ele nu s-ar fi oferit să-i ţin companie. Dar nu se simţea deloc ispitit. Nu voia să-şi câştige reputaţie de seducător al fetelor din preajma locului.

Şi atunci imaginea lui Marsaili îi apăru brusc în minte şi s împiedică uşor. La naiba, dar n-o vreau nici pe ea! N-o vreau? Se opr o clipă în holul mare, căci capul i se învârtea. Nu era chiar mort d beat, dar nici chiar treaz, îl blestemă în gând pe Seton şi-i ură să s trezească a doua zi cu o durere de cap de zile mari. După săptămân de pomină de la Gothenburg, Brice jurase să nu mai ajungă niciodat într-o asemenea stare, dar în seara aceasta nu avusese încotro.

Gândurile i se întoarseră din nou la Marsaili. Oare se simţea c adevărat bine? Era totul în regulă? Ce-i spusese ticălosul de înfuriase în aşa hal? Poate ar trebui să se ducă s-o vadă?

Prostule, îşi spuse el, nu are nevoie de tine!

Dar ce strica să verifice?

Marsaili nu putea să adoarmă din cauza gândurilor şi se plimb prin cameră şi prin interiorul creierului ei obosit. Tocmai cân începuse să se mai relaxeze, se auzi o bătaie uşoară în uşă. Se ridic în pat încordată şi o cuprinse panica imediat ca un duş rece. În tim

ce plămânii parcă nu mai aveau aer. Se uită la Liath şi observă că acesta stătea liniştit. Se încruntă la el. Atunci se auzi o şoaptă prin uşă:

– Marsaili? Eşti bine?

Inima îi bătu imediat mai repede, dar Marsaili oftă uşurată constatând că este vocea lui Brice, nu a lui Seton.

– Da, sunt bine, spuse ea blând. Mulţumesc.

– Eşti sigură? Pentru că... am văzut că te-ai certat cu Seton. Vrei să stau de vorbă cu el? La urma urmelor, este angajatul meu!

Marsaili şovăi. Nu se îndoia că Brice ar fi putut să-l determine pe Seton să n-o mai hărţuiască, dar ştia că vechilul nu se va lăsa cu una, cu două. Va găsi o modalitate să se răzbune cumva pe Brice şi Marsaili nu putea suporta gândul acesta.

– Marsaili? Spune ceva! Marsaili inspiră adânc. Avea impresia că Brice nu va pleca până nu va vedea cu ochii lui că nu a păţit nimic, dar ştia că nu era o mişcare înţeleaptă să deschidă uşa. Cu toate acestea, dacă aşa va pleca mai repede... Ridică bara grea şi îl văzu în faţa uşii, încruntat. Lumina lunii care răzbătea printr-o fereastră îngustă dădea o strălucire ciudată trăsăturilor lui. Nu ştiam că suntem într-o fortăreaţă, spuse el. Ne aşteptăm la invadatori?

Marsaili simţi că roşeşte.

– Eu... ăăă... partea asta de casă este cam... ăăă... cam izolată. Şi nu vreau să intre nimeni pe nepusă masă, căci Liath ar putea înţelege greşit.

Brice privi în spatele ei la câine, care se uita cu adoraţie la el şi izbea de zor cu coada în covor.

– O, bună, băiete! Brice zâmbi şi se întoarse din nou către Marsaili. Mă bucur să ştiu că are cine să te apere. Adică dacă va fi nevoie, asta vreau să spun.

Marsaili încuviinţă din cap. Brice emana un miros puternic de whisky şi Marsaili strâmbă din nas, chiar dacă tânărul nu părea beat. Oare făcuse baie în whisky, se întrebă ea. În orice caz, era mai bine să fie precaută, aşa că apucă strâns clanţa uşii şi spuse ferm:

– Da, aşa este. Acum, după cum vezi, sunt cât se poate de bine, aşa că ai putea să te duci înapoi la ceilidh. Eu trebuie să dorm, ca să mă pot scula mâine-dimineaţă să-mi văd de treburile mele. Îţi urez noapte bună!

Fără să-i dea răgaz să spună ceva, Brice întinse braţul şi o mângâie pe obraz cu două degete destul de aspre.

– Credeam că toată lumea merită o zi de odihnă după o săptămână atât de grea. Şi tu meriţi la fel. Degetele lui abia o atingeau, dar Marsaili nu mai era conştientă de nimic altceva. Contactul îi făcea pielea să se înfioare şi îi oprea respiraţia în piept. Îi venea să-şi înfăşoare propriile degete în jurul încheieturii mâinii lui şi să-l tragă cât mai aproape de ea. Aburii de whisky, combinaţi cu mirosul proaspăt de aer de afară şi cu mirosul lui personal o copleşeau. Era un amestec ameţitor. Închise ochii şi reuşi să reziste impulsului de a-l atinge, dar nu-i mai spuse să plece. Brice luă aceasta drept o invitaţie, pentru că următorul lucru de care îşi dădu seama Marsaili fu gura lui peste gura ei. Sărutări ca nişte aripi de fluturi, lungi şi languroase, picurate pe buzele ei, fiecare durând ceva mai mult decât cel de dinainte. Era mai blând decât ultima dată când o sărutase şi îşi pusese numai uşor mâinile pe umerii ei. Marsaili găsi că era încă şi mai excitant în felul acesta. Ştia că lucrul cel mai înţelept ar fi fost să-l împingă afară şi să închidă uşa, dar nu-i venea s-o facă. Încă nu. Se juca cu focul, dar era bine. Minunat, de fapt, şi nu voia ca el să se oprească. Este o idee proastă, murmură el la urechea fetei, apoi se contrazise imediat punându-şi braţele în jurul ei ca s-o tragă spre trupul lui robust. Deşi era tot ceea ce făcuse şi Seton ceva mai înainte, Marsaili nu simţi nici panică, nici repulsie, aşa cum îi provocase vechilul. Dimpotrivă, atingându-se de trupul lui Brice de la gât până la genunchi simţi că ia foc.

– Da, foarte proastă, şopti ea, deschizând gura pentru ca limba lui s-o poată explora pe îndelete. În acelaşi timp, nu rezistă tentaţiei de a-şi plimba degetele pe umerii şi pe spatele lui puternic.

Nu-i plăcuse niciodată whisky-ul, dar aroma lui făcea ca buzele lui să aibă un gust divin. Marsaili nu înţelegea de ce. Ar fi trebuit să se simtă dezgustată şi scârbită, dar ea, dimpotrivă, nu se mai sătura de el.

Mâinile lui coborâră să-i mângâie fundul, împingând-o spre el. Marsaili simţi dovada dorinţei lui, dar nici asta n-o sperie aşa de tare cum ar fi trebuit. Dorea să se frece de el ca o pisică şi tocmai se pregătea să facă acest lucru, când un mârâit înăbuşit din partea lui Liath o readuse cu picioarele pe pământ. Probabil că îl auzise şi Brice,

pentru se opri din sărutat. Amândoi încremeniră şi ascultară.

Cineva urca scara în spirală.

Brice privi în jur şi încercă să-şi pună creierul în funcţiune. Combinaţia letală dintre prea multă băutură şi senzaţia provocată de Marsaili în braţele lui nu îl ajuta prea mult, dar reuşi cumva să-şi cântărească opţiunile. Se aflau pe o platformă îngustă care nu ducea nicăieri decât în camera lui Marsaili, căci aceasta se afla chiar în vârful turnului. Nu era decât un singur lucru de făcut, din câte îşi dădea seama. O împinse pe Marsaili în cameră şi închise uşa cât mai încet, apoi puse bara la locul ei. Văzu că Marsaili deschide gura, dând să protesteze, dar îi puse un deget pe buze ca să tacă. Ştiau amândoi că nu se cuvenea să fie acolo împreună încuiaţi, dar nu avea de gând să rămână prea mult şi nimeni nu va afla.

Paşii se auzeau acum foarte clar, căci cel care venea nu se străduia deloc să se ferească. Marsaili privea la uşă ca în transă, cu ochii măriţi de spaimă. Brice îşi dădea seama că ştie cine vine şi că în mod clar asta nu se întâmpla pentru prima dată. Strânse din dinţi. Ei bine, va fi pentru ultima dată, îşi jură el.

Liath continua să mârâie din ce în ce mai tare, pe măsură ce paşii se apropiau, până când urletul umplu ameninţător toată încăperea. Brice îl bătu pe cap încurajator, apoi se mişcă încet şi se aşeză în spatele fetei. Îşi puse braţele în jurul taliei ei şi o trase la piept. Simţea cum tremură, dar se relaxă puţin şi se rezemă de el, ca şi când ar fi vrut să spună că are încredere în el, că ştie că o s-o salveze. Aceasta îl făcu pe Brice să respire profund, dar nu avea timp să-şi analizeze instinctul protectiv pe care i-l trezise. Poate va avea timp pentru asta ceva mai târziu.

Un picior izbit în uşă îi anunţă că vizitatorul sosise.

– Marsaili? Ştiu că eşti acolo şi să nu pretinzi că nu eşti. Şi javra aia infra... infor... infernală!

Seton. Brice îi venea să-şi rânjească colţii şi să mârâie la fel ca Liath. Un val de mânie îl cuprinse din cap până-n picioare, dar se strădui să se stăpânească. Seton era beat, şi Brice nu avea cum să-l înfrunte în acel moment. Ar fi însemnat s-o compromită definitiv pe

Marsaili. O strânse mai aproape şi îşi rezemă bărbia de creştetu capului ei. Fu uimit să constate cât de bine se potrivea cu el, de parc: toate curbele ei moi ar fi fost modelate anume pentru trupul lui.

Vocea împleticită a lui Seton îi întrerupse gândurile.

– Să nu crezi că ai să scapi de mine... Ştii că n-ai încotro... eşti : mea. Ai fost întotdeauna.

Seton râse gros, un râs de beţiv.

– Nici n-ai fi aici dacă n-aş fi fost eu. Ar trebui să-mi mulţumeşti Că altfel ai fi o curvă ca mă-ta... Eu l-am făcut pe popa ăla... drăgăla şul de popă să vină s-o vadă pe văduvă. Îmi spusese despre tac-tu d mult.

Pieptul lui Marsaili se ridica şi cobora rapid, arătându-i lui Bric că omul de afară o tulbura profund cu această dezvăluire. Dar Bric îi puse degetul pe buze, ca să-i dea de înţeles că este mai bine să n răspundă. Ştia din proprie experienţă că să te angajezi într-o discuţi cu un om beat nu însemna altceva decât s-o lungeşti fără rost, ia acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Seton mai urlă o dată de ciudă şi lovi cu piciorul în uşă.

– Somn uşor, vulpe vicleană. Când o să fii a mea, o să te ţin treaz: toată noaptea, ai să vezi tu...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer şi uşa se zgudui, ca şi cân ceva greu s-ar fi izbit de ea. Brice bănui că Seton adormise pe scar: şi probabil că nu se va trezi prea curând. Înjură în gând, dar nu îndrăz nea să rişte să-l trezească, aşa că nu mai putea pleca pe acolo. Nu ave: decât o singură opţiune.

Ei bine, de fapt, două, dar pe a doua deocamdată nu o lua î considerare.

O împinse uşor pe Marsaili din îmbrăţişarea lui. Fata se întoarse ş se încruntă spre el frustrată, iar ochii ei verzi frumoşi erau plini d îngrijorare. Brice se aplecă şi îi şopti la ureche:

– Nu te teme. Acum am să plec şi trimit pe cineva să-l ia pe Seto şi să-l ducă înapoi la el acasă.

– Dar dacă se trezeşte când păşeşti peste el?

– Nu plec pe acolo.

Zâmbi şi nu se putu abţine să-i mai dea încă o sărutare.

– Dar, dacă sufli cuiva vreo vorbuliţă despre ceea ce am să-ţi ară acum, te jupoi de vie.

Glumea numai pe jumătate, căci tatăl lui îl convinsese că este absolut necesar să se păstreze secretul în această privință.

Ochii ei se deschiseră larg, dar de astă dată de uimire, când Brice se duse spre un mic dulap zidit în peretele exterior. Pipăi cu degetele și găsi o mică adâncitură ascunsă; împinse pietrele dintr-o parte. Fu nevoie de un oarecare efort, dar în cele din urmă acestea se dădură la o parte, lăsând să se vadă o deschizătură îngustă care nu mai fusese folosită de foarte multă vreme. În partea de sus fluturau pânzele de păianjen și un miros vag de mucegai pătrunse în încăpere.

Marsaili clipi, dar Brice nu-i dădu timp să facă niciun comentariu. Zâmbi și îi făcu semn cu mâna, apoi păși în culoarul secret și închise ușa în urma lui. După ce așteptă puțin să i se obișnuiască ochii cu lumina slabă, coborî treptele abrupte cu un sentiment de ușor regret.

Știa că luase decizia corectă. Deși nu i-ar fi displăcut deloc să-și petreacă noaptea cu Marsaili, știa că asta ar fi putut avea anumite consecințe. Consecințe pe care nu era sigur că este dispus să le accepte. Trebuia să se gândească și, cu Marsaili în brațe, creierul lui părea că nu mai poate funcționa deloc. Ca să nu mai vorbim despre cantitatea de whisky care se zbătea în capul lui. Așadar, își exprimă recunoștința față de strămoșii lui care îi asiguraseră o cale de scăpare.

Nu știa însă foarte exact de ce anume scăpase.

Marsaili petrecu o noapte fără somn, gândindu-se din nou la tot ceea ce se întâmplase și privind țintă la zidul în care se afla ușa secretă.

Oare Brice o mai folosise și înainte? Intrase la ea în cameră în timp ce dormea? Gândul acesta o făcu să se cutremure, dar nu credea că se întâmplase așa ceva. Oricum, Liath ar fi semnalat cumva prezența lui Brice. Chiar dacă nu mârâia niciodată la el, îl saluta întotdeauna măcar cu o bătaie din coadă în podea, și asta ar fi trezit-o cu siguranță pe Marsaili.

Dar ce știa ea, de fapt, despre Brice? Cum putea fi sigură că poate avea încredere în el. Acum, când știa și ea de existența trecerii secrete, nimic nu l-ar mai fi putut opri dacă ar fi vrut s-o seducă. Și lucrul care o înspăimânta cel mai tare era că nu era sigură că poate să i se împo-

trivească. „L-am dorit". Nu putea nega faptul că își pierduse complet capul când o sărutase. Era gata să dea curs dorinței, să uite de toate principiile și să-i dea voie să facă tot ce dorește cu ea. Nu-i oprise în niciun fel mâinile atunci când începuseră s-o cerceteze în voie. Dimpotrivă, își plimbase și ea mâinile pe umerii aceia largi, pe mușchii tari ai brațelor și... „Dumnezeule mare, oare ce crede acum despre mine?"

Jurase să nu permită niciodată niciunui bărbat s-o trateze așa cum se purtaseră cu mama ei. Mai întâi tatăl ei – Farquhar Kinross –, apoi o mulțime de alții profitaseră de Janet până când bătrânul Simon Grant se hotărâse să se însoare cu ea. Și o făcuse numai ca să aibă pe cineva care să-i vadă de gospodărie și pe care s-o zvânte în bătaie atunci când îi venea cheful. Marsaili simți ura pentru tatăl ei vitreg cum i se adună în piept, dar o domoli. Era mort, nu avea rost să scormonească trecutul.

„Asta nu se va întâmpla cu mine".

Trebuia să-i explice clar lui Brice că nu era ca mama ei și nici nu va fi vreodată. Și va face asta cât mai curând. Va trebui să-l facă să înceteze cu jocurile acestea, pentru că nu avea încredere în ea însăși și se temea că îi va răspunde.

Brice ieși de la el din cameră pe la amiază și se îndreptă direct spre lac. Apa era rece, dar îl trezi și reuși să-i mături pânzele de păianjen care încă îi mai atârnau în creier. Nu putea să-i vindece durerea de cap, dar știa că asta este numai o chestiune de timp.

Un prânz zdravăn cu friptură rece rămasă de ieri și chifle îl ajutară în acest sens și o carafă de bere îi atenuă într-o oarecare măsură bubuiturile din spatele ochilor. Dar nu se simțea încă în stare să se răfuiască cu lumea înconjurătoare, așa că, atunci când apăru Marsaili și ceru să vorbească cu el între patru ochi, se încruntă. Probabil că voia să-i pună întrebări despre coridorul secret, iar el nu avea chef de dat explicații.

– Nu poate aștepta? Nu mă simt chiar foarte bine și intenționez să mă duc înapoi la mine în cameră.

Ridică o mână și își masă fruntea, ceea ce îi făcea foarte bine.

– Nu va dura mult, promit... Eu... vreau să spun numai ceva foarte scurt.

Ochii ei priveau îngrijorați, ceea ce nu-i era caracteristic și observă și cearcănele de sub ochi, deoarece dormise foarte prost.

– Foarte bine, atunci urmează-mă, oftă el.

O luă înainte spre biblioteca bătrânului lord și închise ușa imediat după ce intră și ea. Marsaili se opri imediat și se întoarse cu fața spre el.

– Câte camere din casă au uși ca cea pe care mi-ai arătat-o astă-noapte? întrebă ea.

– N-am de gând să-ți spun. Este un secret pe care îl cunosc numai tatăl și fratele meu și n-ar fi trebuit să-ți arăt nici ușa de la camera ta. Am făcut-o numai pentru că nu am avut încotro. Sper că nu ai vorbit cu nimeni despre ea.

Se uită la ea, în timp ce capul începea să-l doară și mai rău. Credea că poate avea încredere în ea, oare se înșelase?

– Nu, bineînțeles că nu, dar trebuie să înțelegi că nu mă simt în siguranță.

Brice înclină capul într-o parte, prefăcându-se că nu înțelege.

– Dimpotrivă, trebuie să te simți în totală siguranță. Dacă vine Seton din nou și reușește cumva să-ți spargă ușa, poți să dispari și nu va ști ce s-a întâmplat cu tine.

Fata făcu un pas înainte, arătă spre el și ochii ei verzi se încruntară, aruncau scântei:

– Sunt îngrijorată din cauza ta, nu a lui Seton. Nu va putea trece de ușă și, chiar dacă ar fi așa, Liath s-ar descurca cu el. Dar pe tine nu te poate opri nimeni. Nu cred că Liath te-ar ataca nici dacă i-aș ordona s-o facă. Trădătorul!

Brice își încrucișă brațele pe piept și o privi pe sub sprâncene.

– Dar ce te face să crezi că m-aș strecura la tine în cameră în timpul nopții? Sunt un bărbat bine-crescut. De obicei aștept să fiu invitat.

– Așa cum ai făcut noaptea trecută?, pufni Marsaili.

Brice își permise să zâmbească.

– Din câte îmi amintesc, ai deschis singură ușa și, deși te-am împins după aceea înăuntru, am făcut-o ca să-ți protejez reputația, nu ca s-o distrug.

Marsaili privi fix la el.

– Şi tot de asta m-ai sărutat?

Brice râse, deşi asta îi provocă un nou val de durere de cap.

– Nu, te-am sărutat pentru că n-am putut să rezist şi pentru că am simţit nevoia s-o fac. Nu mi-ai spus să mă opresc şi am presupus că avansurile mele erau binevenite.

– Ei bine, nu sunt, aşa că pe viitor te rog să te abţii. Eu sunt o femeie respectabilă şi nu poţi să mă zăpăceşti cu farmecele tale, aşa cum faci cu toată lumea.

– Hm, vrei să facem o încercare? întrebă el, apropiindu-se cu câţiva paşi şi plimbându-şi degetul pe buza ei de jos în timp ce se uita în ochii ei plini de flăcări. Văzu că aceştia se fac şi mai mari când spuse:

– Nici măcar acum nu te-ai îndepărtat de mine.

Marsaili îi dădu mâna la o parte şi îi întoarse spatele.

– Încetează, te rog. Eu... ţi-aş fi recunoscătoare dacă de acum înainte ai sta departe de mine. Du-te şi exersează-ţi farmecele pe altcineva! Sunt o mulţime de fete pe-aici care ar fi cât se poate de încântate să-ţi ţină de cald în pat.

– Dar poate că eu nu le vreau pe ele.

Marsaili îi aruncă o privire peste umăr.

– Eu am auzit altceva. Mi s-a spus că, după părerea ta, toate femeile sunt la fel şi niciuna nu merită să-ţi baţi capul cu ea prea mult timp, dar eşti dispus să o accepţi pe oricare este gata să-ţi ofere o distracţie temporară.

Era rândul lui Brice să se încrunte. Îşi aminti că spusese ceva în sensul acesta în glumă probabil unui bărbat sau altuia, dar nu erau vorbe destinate urechilor de femeie. Spuse pe un ton nonşalant:

– Ei bine, poţi încerca să-mi schimbi părerea. Poate că încă nu am cunoscut femeia potrivită, o provocă el. Oricum, tata aşa crede.

– Poate că nu e cazul să-ţi baţi capul cu mine, contră ea, pronunţând cuvintele cu o mare cantitate de sarcasm.

– Nu, chicoti el, poate consideri că eu nu merit să-ţi iroseşti timpul cu mine. Mai este şi altceva sau pot să mă duc să mă culc?

– Tot nu mi-ai promis că o să mă laşi în pace, insistă ea, privindu-l bănuitor.

– Aşa este.

Zâmbetul i se lărgi şi mai tare, dar nu rosti cuvintele pe care aştepta

ea să le audă. Marsaili făcu un gest nerăbdător şi se repezi spre uşă.

– O, eşti imposibil! Stai departe de mine, ai auzit?

– Da, madam, am auzit cât se poate de clar şi de tare.

Făcu o plecăciune exagerată, continuând să zâmbească.

– Chiar prea tare, de fapt. Auuu!

Îşi duse o mână la capul care îl durea din nou.

Exasperată, Marsaili smulse clanţa uşii mai tare decât ar fi fost nevoie şi păşi afară din încăpere, dar în clipa următoare reveni zburând în cameră, de parcă ar fi ricoşat lovindu-se de ceva. Scoase o exclamaţie de uimire.

Brice privi peste capul ei şi mormăi.

– Ca de obicei, ai nimerit cum nu se poate mai bine, spuse el.

CAPITOLUL 18

Marsaili se străduia să nu pice din picioare. Se lovise de cineva care ţinea mâna ridicată în sus, gata să bată la uşă. Un străin care arăta la fel de uluit cum probabil că arăta şi ea. O pereche de ochi de un albastru-închis o priveau de sub sprâncenele cafenii şi prin părul castaniu ondulat, ceva cam prea lung. Se izbise rău de un piept puternic, căci, deşi cam masiv, omul nu era, de fapt, gras, ci numai musculos şi îndesat.

– Vă rog să mă iertaţi, spuse el, dar îl căutam pe Brice Kinross.

Privi în sus şi îl văzu pe Brice.

– O, aici erai! Un zâmbet se întinse larg pe faţa omului. Te rog să mă ierţi, nu ştiam că eşti... ăăă... că te întreţii cu o doamnă.

Modul în care bărbatul ezitase înainte să rostească ultimul cuvânt o făcu pe Marsaili să vadă roşu înaintea ochilor.

– Dacă nu vă supăraţi, domnule, eu sunt menajera casei şi discutam despre provizii, îl informă ea pe străin, privindu-l drept în ochi, ca să vadă dacă îndrăzneşte să spună ceva. Acesta ridică în sus braţele, prefăcându-se că se predă, dar Marsaili îşi dădea seama că nu este foarte convins, deoarece ochii lui continuau să râdă.

Brice zâmbi şi înaintă să-l îmbrăţişeze pe nou-venit.

– Ramsay, nici nu ştii cât mă bucur să te văd. Şi pe Alex, şi pe Ida! Ei, este o onoare pentru noi.

Marsaili privi în urma bărbatului voinic numit Ramsay şi constată cu întârziere că acesta nu era singur. Un adolescent cu o claie de păr negru cârlionţat şi ochi de culoarea mierii le zâmbea vesel tuturor. Gropiţele din obraji îi dădeau un aer de puştan, subliniat şi de trupul subţirel şi de nasul cârn. De mâna lui se ţinea o fetiţă de vreo 4 sau 5 ani, cu părul la fel de blond ca al lui Brice şi cu ochi albaştri, gravi.

Marsaili inspiră adânc. Brice era tată? Nu ştia de ce, dar gândul acesta nu-i trecuse nicio clipă prin minte până acum.

– Domnilor, daţi-mi voie să v-o prezint pe domnişoara Buchanan, menajera mea, aşa cum a spus şi ea. Marsaili, acesta este Ramsay Fergusson, unchiul meu, şi un tânăr prieten al nostru, Alex Adair, amândoi veniţi în vizită din Suedia dacă nu mă înşel. Şi, în sfârşit, cea mai mică, dar şi cea mai importantă: Ida!

Se lăsă pe vine şi întinse braţele înainte.

– Bună, iubito! Îmi dai un pupic?

Micuţa zâmbi şi alergă spre el. Brice o ridică şi o răsuci prin aer, făcând-o să ţipe de bucurie.

– Mai sus, te rog, mai sus!

Marsaili simţea cum un nod i se răsuceşte în piept, provocându-i o durere cumplită. Din moment ce Brice nu era căsătorit, aceasta trebuia să fie fiica lui ilegitimă şi nu putea să nu se întrebe care era relaţia dintre el şi mama fetiţei. Era o relaţie bună, asta era limpede, din moment ce mama permitea copilului să călătorească aşa de departe ca să-şi vadă tatăl. Totuşi, probabil că Ida nu călătorise singură cu doi bărbaţi! Marsaili privi afară pe uşă şi zări o tânără care şedea pe o banchetă în holul mare. O doică sau poate chiar mama?

Bărbatul numit Ramsay îi întrerupse gândurile glumind cu Brice.

– Bineînţeles că am venit în vizită. Doar ai trimis după noi, râse Ramsay. Deşi, dacă stau să mă gândesc, nu arăţi prea bine, aşa că poate ai uitat? Să îndrăznesc să ghicesc cum ţi-ai petrecut seara trecută?

Îi aruncă o privire veselă lui Brice, vrând să-l tachineze.

– Se vede chiar aşa de rău? Brice scutură din cap, apoi se apucă cu mâinile de el, căci era clar că îl durea. Naiba s-o ia de sărbătoare a recoltei! Sătenii m-au obligat să mă iau la întrecere cu ei la băutură şi nu puteam să nu le fac pe plac. Nu voiam să creadă despre mine că sunt vreun papă-lapte sau poate mai rău.

Ramsay râse din nou.

– Nu cred că te-ai lăsat foarte greu convins. Dar mă bucur că ești într-o stare de spirit incomparabil mai bună decât ultima dată când te-am văzut.

O umbră trecu peste chipul lui Brice, dar își ascunse repede durerea pe care Marsaili o zări în ochii lui.

– Mă simt foarte bine, firește, cu excepția faptului că îmi crapă capul de durere.

– Mă bucur să aud. Ți-am adus și câteva scrisori, dar probabil că ai să vrei să le citești ceva mai târziu, când n-o să mai vezi dublu.

Ramsay scoase șase scrisori dintr-un săculeț și i le întinse.

Brice le frunzări pe toate, privind scrisul ca și când ar fi știut de la cine este fiecare. Când ajunse însă la ultimele două, încremeni o clipă, apoi i le întinse lui Ramsay cu gura strânsă.

– Pe astea poți să le arzi. Nu le vreau.

– Ești sigur? Poate că n-ar strica totuși să citești ce au de spus Jamie și Elisabet.

– M-am săturat să aud fel de fel de scuze. Și apoi, este de domeniul trecutului, acum nu mai contează.

Marsaili știa că Jamie este fratele lui Brice, dar se întreba cine poate fi Elisabet. Fără îndoială, cineva care îi făcuse rău lui Brice, judecând după felul în care ochii i se întunecaseră la auzul acestui nume. Mama Idei? O femeie pe care o iubise? Gândul acesta îi provocă o înțepătură în inimă, dar strânse din dinți. Ce-i pasă ei dacă Brice a iubit pe cineva? Oricum, ea nu-l voia. Ca să nu se mai gândească la asta, se concentră asupra îndatoririlor ei de menajeră.

– Ar fi mai bine să mă duc să pregătesc camerele pentru oaspeții dumneavoastră, stăpâne, îi spuse ea lui Brice. Să le dăm camerele de lângă dumneavoastră?

Brice încuviință ridicând din sprâncene.

– Da, te rog. Și trimite după o gustare și ceva de băut. Sunt convins că sunt toți morți de sete, am dreptate?

Ultima întrebare era adresată lui Ramsay, care dădu din cap.

– Ceva de băut ar fi binevenit, mulțumesc, și poate niște biscuiți pentru Ida.

– Bineînțeles, ne vom ocupa de asta imediat.

Marsaili șovăi.

– Doriţi ca fetiţa să doarmă în camera dumneavoastră sau într-o cameră învecinată?

– Ce? Sprâncenele lui Brice se ridicară, apoi începu să râdă. Nu, nu, micuţa Ida este fiica lui Ramsay, nu a mea. Apoi adăugă sarcastic: Dar ştiu că ai o părere nemaipomenită despre mine!

– Păi, eu...

Marsaili îşi mută privirile de la fetiţă la el şi apoi la Ramsay, care râdea şi el de această greşeală. Nodul din stomac se desfăcu brusc. De ce era important dacă fetiţa era a lui Ramsay, şi nu a lui Brice, asta Marsaili nu înţelegea şi se feri să analizeze sentimentul mai în profunzime.

– Mama ei era blondă, explică Ramsay, iar mama şi surorile mele sunt tot blonde. Din fericire pentru ea, Ida nu a moştenit trăsăturile mele. Făcu un semn spre uşă. Ida o să doarmă foarte bine cu Kristina, camerista ei, iar, dacă aveţi o altă cameră pentru mine, este excelent. Mulţumesc.

Marsaili plecă din bibliotecă cu un vârtej de gânduri în cap, dar nu avea timp să zăbovească asupra lor. Avea îndatoririle ei aici, la Rosyth, şi acesta era singurul lucru care trebuia s-o preocupe. Brice şi familia lui nu o priveau pe ea.

– Vrea să-i dea aşa de mult? Ochii lui Seton ieşiseră din orbite şi îl puse pe fiul lui să repete presupusa sumă a zestrei lui Kirsty. E nebun?

– Nu, numai bogat, spuse Iain zâmbind. Sau, oricum, tatăl lui este, în orice caz. Stăpânul spune că banii trebuie să vină din Suedia, aşa că vom primi numai o parte din ei acum.

– Dar este mult mai mult decât la început... Seton se întrerupse, dar chiar şi aşa Iain îi aruncă o privire bănuitoare.

– Care început?

– Suma pe care credeam la început că o va primi ca zestre înainte să constat că nu are nimic.

– A, da, dar acum presupun că nu mai ai obiecţii.

– Cred că nu.

Seton nu mai asculta. Creierul lui calcula acum febril cât de mult

o să-i mai rămână după ce va răscumpăra moşia Bailliebroch. Va fi mai mult decât suficient ca să redea şi casei vechea ei strălucire, cu toată starea jalnică în care o lăsaseră Tunicile Roşii. Gândul acesta îl umplu de bucurie şi, pentru prima dată în ultimele săptămâni, se simţea împăcat cu lumea.

– Tată?

Îşi dădu seama că Iain îi vorbea şi se scutură de toate aceste gânduri.

– Scuză-mă, ce spuneai?

– Te întrebam dacă acum pot să mă duc să vorbesc cu preotul? Ne dai consimţământul?

– Da, cum să nu! Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Flutură mâna arătând spre uşă. Femeile sunt nestatornice. Indiferent ce-ai face, să nu laşi să-şi scape printre degete o asemenea pradă. Du-te, ce mai aştepţi?

– Foarte bine, mă duc. Şi după aceea am să mă apuc să construiesc o casă pentru mine şi pentru Kirsty. Cu toţi banii aceştia putem să ne facem o casă mare, nu-i aşa? Şi nu facem economii, cu ziduri de piatră şi cu tot ce trebuie.

Seton îl privi dojenitor.

– Nu fi prost, băiete! Nu trebuie să trăieşti într-o cocioabă, vom folosi banii de zestre ca să refacem Bailliebroch. Acolo e locul tău şi al soţiei tale.

– Pentru numele lui Dumnezeu... tot n-ai renunţat la ideea asta, tată? N-o s-o recuperăm, aşa că nu are rost să economisim bani pentru ea.

– Ba da, aşteaptă numai şi-ai să vezi! Acum du-te!

Iain ieşi grăbit pe uşă, iar Seton se aşeză pe scaun, cufundându-se în gânduri. Se va duce la ascunzătoarea secretă de îndată ce va putea să se furişeze acolo, fără să fie văzut de nimeni. Simţea brusc nevoia de a număra teancurile de bani pe care le strânsese deja, ca să fie sigur. Nu pentru că ar fi crezut că acest lucru era necesar acum, dar pentru simpla bucurie de a vedea că este aşa de aproape de ţintă. Aşa de aproape. În sfârşit!

Nu se putu abţine să zâmbească cu toată gura şi, mai târziu, când se îndreptă spre conac, îi spuse chiar vesel „bună dimineaţa" lui Archie, care, de regulă, îl irita îngrozitor. Băiatul era protejatul tână-

rului lord, iar Seton nu putea suferi să vadă cum îl idolatriza pe omul pe care el îl ura. Dar astăzi nu mai conta.

Curând nu va mai trebui să-i vadă pe niciunul din ei.

– Aşadar, te-ai decis până la urmă să vii în Scoţia?

Brice se plimba pe malul lacului împreună cu tânărul Adair, care privea în jur cu ochi strălucitori. Nu e de mirare, îşi spunea Brice. Era o zi senină de toamnă, cu un strat subţire de ceaţă atârnând chiar deasupra apei şi pe creştetele dealurilor. Nuanţele liliachii ale călinilor, amestecate cu dalii galbene şi cu culoarea de cositor a stâncilor formau un fundal spectacular pentru conacul Rosyth din apropiere. Totul părea feeric.

– Da, este absolut încântător aici! exclamă Alex. Tata mi-a spus o mulţime de poveşti despre ţinutul lui natal. Voiam de ani de zile să ajung aici, dar nu mi-a dat voie. Tânărul zâmbi. Însă, când a sosit scrisoarea ta, n-a mai putut să spună nu, căci veneam cu domnul Fergusson.

Brice îi zâmbi la rândul lui.

– Aşa m-am gândit şi eu.

– Dar de ce eu? Vreau să spun, domnul Fergusson te poate ajuta mai bine să gospodăreşti domeniul decât mine. Eu am fost pregătit pentru comerţ.

Alex se strâmbă.

– Nu mă deranjează foarte tare, dar prefer să fiu în largul mării decât să trebuiască să învăţ toate cifrele şi treburile astea.

– Ştiu că vei deveni comerciant, dar, din câte îmi amintesc, mai ai şi alte... cum să le spunem, „talente speciale“, de care s-ar putea să am nevoie. Asta dacă nu cumva te-ai transformat recent în sfânt?

– Nu prea cred, zâmbi Alex. Sunt la fel de priceput ca de obicei şi mai şi exersez câteodată, când nu mă vede nimeni.

Cei doi schimbară o privire plină de înţelesuri. Talentele despre care vorbea Brice erau ilegale şi probabil că nu ar fi trebuit încurajate, dar le învăţase de la tatăl lui şi uneori şi metodele neortodoxe se dovedeau utile. Tatăl lui Alex fusese cândva hoţ de buzunare şi spărgător, dar Killian îl salvase din viaţa de mizerie şi de ticăloşii

Acum era un membru de vază al comunității din Gothenburg, dar bătrânul Adair îl învățase pe fiul său toate șmecheriile și trucurile meseriei lui de odinioară.

– Nu se știe niciodată când pot să-ți prindă bine, se pare că spusese el. Atâta timp cât le folosești numai în cazuri de extremă urgență și nu pentru propriul profit. Dacă faci așa ceva, îți tăbăcesc pielea de nu te vezi!

– Nu știu ce ți s-a spus, dar este aici un om, vechilul Colin Seton, pe care îl bănuiesc că a furat din veniturile domeniului. Este foarte viclean, de aceea cred că nu și-a adăpostit câștigurile necinstite chiar la el acasă, dar pentru orice eventualitate, aș vrea să te strecori înăuntru și să arunci o privire. Te deranjează?

Alex ridică din umeri.

– Nicio problemă, atâta timp cât îl ții ocupat în altă parte.

– De asta o să am eu grijă. Ține ușa încuiată, dar încuietoarea este veche și nu poate fi o problemă pentru tine. Iar, dacă nu găsești nimic pe acolo, ți-aș fi recunoscător să-l ții sub supraveghere un timp să vezi dacă nu te conduce spre ascunzătoare. Și poate încerci să-i tragi de limbă pe cei ai casei, să vezi dacă nu s-a comportat mai ciudat în ultima vreme. Orice indiciu în legătură cu locul în care ține banii este binevenit.

– Nicio problemă. Numai să mi-l arăți și mă pun pe treabă.

– Mulțumesc. Îți rămân dator.

– Numai după ce am să găsesc ceva, râse Alex. Atunci o să-mi dai un procent. Tocmai am învățat despre treburile astea.

Brice se prefăcu că îi pune cătușele lui Alex.

– Milog obraznic, mormăi el. Haide, vino să vedem unde este domnul Seton. O să-i spun că trebuie să examineze acoperișul grajdului împreună cu mine.

Ailsa și Flora coborâră la masa de prânz, și Marsaili constată că femeile îi salută pe nou-veniți la fel de călduros ca și Brice.

– Ei, Ramsay, cum ai mai crescut! spuse Ailsa. Erai înalt și ultima dată când te-am văzut, dar cum te-ai mai împlinit.

Ramsay zâmbi și o sărută pe obraz pe bătrâna doamnă.

– Sper că nu prea mult! Sora mea insistă să mă hrănească, pentru că își închipuie că mâncarea bună vindecă orice.

– Sunt sigură că îți vrea numai binele. Să înțeleg că acum stai cu ea și cu Killian?

– Da, ne-am gândit că așa este cel mai bine pentru Ida.

Aruncă o privire plină de dragoste spre fetiță, care stătea de vorbă cu Flora și cu Kirsty.

Marsaili privea atentă scena și tresări când Brice șopti în spatele ei:

– Ramsay a rămas văduv acum doi ani. Soția lui și copilul au murit la naștere.

Marsaili ridică privirile spre el.

– Ce trist!, șopti. Dar se pare că s-a împăcat cu soarta.

– Da, Ramsay nu e genul care să se lamenteze mereu. Și o are pe Ida. Privirea i se înmuie pentru o clipă. Îl invidiez.

Marsaili privi mirată spre el.

– Ai dori să ai copii?

Nu i se păruse că este genul de bărbat care să-și dorească să fie tată de familie, așa că afirmația o surprinse. Cu toate acestea, ca să fie corectă, recunoștea că știe să se poarte cu copiii și cu animalele.

– Da, cât mai mulți, în special fete.

– Acum chiar că mă uluiești.

Din câte știa Marsaili, bărbații își doreau întotdeauna să aibă băieți așa cum o dovedise și comportamentul tatălui ei.

– Câtuși de puțin, spuse el. Ți-am mai spus, am patru surori și am observat că toate îl adoră pe tata, fără rezerve. Cred că băieții au o atitudine mai critică. Și oricum, tatei nu i-a fost deloc ușor cu mine și cu fratele meu, râse el.

– Hm, da, nu știam.

Brice sesiză tristețea din glasul ei.

– Iartă-mă, n-am vrut să...

– E-n ordine, nu contează. Sinceră să fiu, din câte am auzit a fost mai bine că nu am avut tată. Nu dorea decât băieți, așa că probabil că n-ar fi vrut să mă vadă prin preajma lui.

– Din păcate, cred că este adevărat.

Marsaili fu rechemată la datorie, căci una dintre servitoare o întrebă unde să pună castronul cu supă de vită, iar Brice se duse să-s

ia locul în capul mesei. Marsaili se mută mai departe, ca să-i facă loc lui Ramsay să stea lângă Flora, cu micuța Ida între ei. Nu o deranja deloc să se mute mai spre coada mesei, mai ales că avea acum și avantajul de a nu-l mai avea pe Seton chiar vizavi, care, dintr-un motiv oarecare, arăta astăzi de parcă ar fi fost motanul care dăduse lovitura la oala cu smântână. Marsaili își mușcă buzele. Nu era semn bun.

Când toți își luară locul la masă, Brice se ridică și lovi cu lingura în cana de bere.

– Vă rog să mă ascultați o clipă. Am un anunț foarte important să vă fac.

Zâmbi către Kirsty și Iain, care stăteau ca de obicei unul lângă altul.

– Astăzi s-a fixat data căsătoriei acestor doi tineri și sunt fericit să vă spun că Iain o va lua de soție de Kirsty nu duminica aceasta, ci peste două duminici – au așteptat deja destul. Să închinăm un pahar pentru ei, vă rog – pentru Kirsty și Iain!

Toată lumea ridică paharul, și Marsaili observă că Seton radia de încântare. Nu părea firesc, căci fusese împotriva acestei căsătorii chiar de la început. Nu înțelegea ce se întâmplase de își schimbase părerea, dar îi evită privirile. Seton continua să-i arunce ocheade pline de înțelesuri, ca și când ar fi vrut să spună că acum venea ea la rând.

Numai peste cadavrul meu, își spuse Marsaili.

Ida sporovăia de zor cu Flora și nu se mai putea opri din turuit. Ramsay se întoarse spre Marsaili cu un zâmbet în chip de scuză, dându-și ochii peste cap.

– Îmi pare rău, dar nimic nu o poate opri pe micuța doamnă când vede că cineva îi dă atenție. Cu siguranță că sărmana Flora va dori să stea mâine în altă parte.

– Mă îndoiesc, răspunse Marsaili zâmbind, adoră copiii. Păcat că nu a avut până acum parte de propriii copii. Dar, întrucât acesta nu era un subiect care se cuvenea abordat în conversația cu un străin, schimbă vorba. Așadar, chiar sunteți unchiul lui Brice? Nu păreți prea în vârstă, dacă îmi permiteți să spun.

După părerea ei, se apropia de treizeci de ani sau poate că tocmai îi împlinise.

– Este ceva mai complicat, dar mama m-a născut foarte târziu cu

al doilea soţ, aşa că mama lui Brice este numai pe jumătate soră cu mine. Sunt cu cinci ani mai mare ca el, aşa că am fost întotdeauna mai mult ca fraţii.

– Înţeleg.

Era clar că cei doi aveau o relaţie foarte bună, ceea ce o făcu pe Marsaili să se întrebe ce era cu celălalt frate.

– Dar Jamie? Vă înţelegeţi şi cu el şi surorile lor la fel de bine?

– Da, sigur, numai că..., spuse Ramsay şi se opri şovăind, cu o privire întrebătoare în ochi. Nu ştiu ce v-a povestit Brice, dar el şi cu Jamie nu se înţeleg chiar foarte bine în momentul de faţă. Pentru mine este destul de dificil, bineînţeles, pentru că sunt prins la mijloc. Nu vreau să iau partea niciunuia şi nici să-mi stric relaţiile cu ei, spuse el ridicând din umeri.

– Înţeleg. Aş simţi şi eu acelaşi lucru dacă Flora şi Kirsty s-ar certa.

– Exact, dar sper că vor ajunge cu timpul la o înţelegere.

Marsaili nu voia să insiste prea mult în legătură cu cearta dintre cei doi fraţi. Era o chestiune personală şi, dacă ar fi vrut, Brice le-ar fi povestit chiar el. Brice nu părea genul de om care să ţină ranchiună multă vreme sau să se supere pentru fleacuri. Asta însemna că, indiferent ce ar fi făcut Jamie, fusese ceva serios.

În aceeaşi seară, mai târziu, Brice se închise în bibliotecă şi scoase scrisorile pe care le adusese Ramsay. Le parcurse rapid pe cele de la părinţi şi de la surori, zâmbind pe rând la fiecare. Nu erau niciun fel de veşti deosebite, dar erau pline de întâmplări nostime din viaţa de toate zilele şi simţi că îi este puţin dor de casă. Se bucura să ştie că sunt bine cu toţii şi că le este dor de el, aşa cum îi era şi lui de ei.

La fundul teancului se aflau totuşi şi cele două scrisori de la Elisabet şi de la Jamie. Ramsay insistate să i le dea după ce Marsaili părăsise încăperea în dimineaţa aceea.

– Nu fi căpos, Brice, cel puţin vezi ce au de spus, îl sfătuise el. Atâta lucru poţi să faci şi tu.

Brice nu era deloc convins, dar le luase fără un cuvânt. Nu voia să se certe cu Ramsay când acesta abia sosise. Şi acum dorinţa de a arunca scrisorile nedeschise în focul din cămin era încă foarte

puternică. În ultimele săptămâni se gândise din ce în ce mai rar la dezastrul de atunci și se temea că citirea acestor două scrisori îi va scormoni rănile vechi care vor începe din nou să-l doară. La ce bun? se întrebă el.

Amintirea durerii se revărsase peste el numai cât îi recunoscuse scrisul. Dar trebuia să admită că simțea o curiozitate morbidă, când se gândea la modul în care își vor justifica fapta. Cât timp fusese în Suedia, refuzase să le asculte explicațiile. Dacă va citi ce au de spus, cu asta se va termina totul și va putea să-și scoată din minte toată treaba asta odată pentru totdeauna.

– Naiba să-i ia! murmură el. Privi lung scrisorile înainte să se decidă.

– Ei, dar ce dracu'...

O deschise mai întâi pe cea de la Elisabet și începu să citească, parcurgând rândurile cu o mirare crescândă. Nu-și dădea seama la ce anume se așteptase, dar oricum, se gândea că își va cere scuze. Dar ceea ce citea acum era mai degrabă un act de acuzare, pretinzând că el fusese de vină și că „o neglijase", ceea ce o împinsese în brațele fratelui lui. „Cruzimea" cu care o părăsise ani la rând și nu fusese alături de ea atunci când avusese nevoie de el era o dovadă „clară de indiferență", căci nu catadicsise să stea și să aștepte în aceeași țară cu ea până va crește suficient de mare ca să se poată mărita cu el.

Brice dădu din cap, râse și mototoli scrisoarea, făcând din ea un cocoloș pe care îl aruncă cu precizie direct în focul din cămin.

– Drăgălașa de Elisabet, puteam să ghicesc că ai să fii în stare să răstălmăcești totul în favoarea ta. Tata avea dreptate și îmi este milă de Jamie.

Ceea ce nu scuza perfidia fratelui său, își spuse el. Asta era cu totul altceva. Dar scrisoarea îi confirma ceea ce bănuia acum de câteva săptămâni: că nu este fata pe care credea că o iubește. Ce ușurare!

Inspiră adânc și deschise scrisoarea de la Jamie, întrebându-se dacă și el va încerca să-și justifice acțiunile dând vina pe Brice. Dar nu încerca. Brice găsi numai câteva propoziții și scrâșni din dinți când le citi.

Dragă Brice,

Știu că tu consideri că am pierdut dreptul de a te numi frate, dar

voiam numai să-ţi spun că, indiferent ce s-ar întâmpla, eu te voi considera întotdeauna fratele meu, cel mai bun prieten al meu, persoana pe care am admirat-o cel mai mult pe lume întotdeauna. Nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare de tot ceea ce s-a întâmplat. Dar nu există cale înapoi şi trebuie să suport toate consecinţele. Ştiu că probabil n-ai să mă poţi ierta şi nici nu mă aştept, dar, dacă vei găsi vreodată în inima ta puterea s-o faci, te rog să mă crezi că sunt gata să fac orice pentru ca să îndrept lucrurile între noi. Spune numai un cuvânt.

Jamie

Fără explicaţii, fără scuze. Brice închise ochii, copleşit de emoţie. Mânia, tristeţea şi regretul se luptau în sufletul lui, dar rana era prea proaspătă, şi furia avu câştig de cauză. Nu-l putea ierta pe Jamie şi probabil că nu-l va ierta niciodată.

Cu o înjurătură cumplită, aruncă şi cea de-a doua scrisoare tot în foc şi privi la flăcările care devorară lacome hârtia, transformând cuvintele lui Jamie în cenuşă. Ar fi dorit să poată face la fel şi cu gândurile, ca să-şi recâştige liniştea sufletului, dar deocamdată acestea nu-i dădeau pace.

Să ierte şi să uite? Poate, într-o zi, dar nu prea curând.

CAPITOLUL 19

Nunta lui Kirsty cu Iain avu loc zece zile mai târziu. Brice o conduse pe mireasă la altar şi apoi urmă altă petrecere. Cântecele şi dansurile ţinură până noaptea târziu. Până şi tatăl mirelui părea încântat, deşi Brice observase că nu fusese tocmai fericit atunci când anunţase că deocamdată va ţine el zestrea pentru mai multă siguranţă. Îşi dădea seama că este numai o chestiune de zile până când Iain va fi trimis să ceară cel puţin o parte din ea cu un pretext sau altul.

La două zile după nuntă, Brice îi puse pe oameni să strângă vitele într-un ocol de la poalele dealului.

– E timpul să vindem tăuraşii. Ramsay, Alex şi cu mine vom duce mâine vitele la târg, aşa că trebuie să-i alegem pe cei pe care vrem

să-i ținem și pe cei pe care îi vindem, îi spuse el vechilului.

– Dar aveam de gând să merg la Crieff abia la sfârșitul săptămânii, protestă Seton. Nu e nevoie să ne ducem așa de devreme.

– Ba este, îl contrazise Brice. Trebuie să vindem atunci când oameni sunt dispuși să cumpere și probabil că deja așteaptă ofertele.

– Păi nu știu dacă pot să mă pregătesc de călătorie așa de repede. Iar mă doare spatele și...

Brice ridică o mână în sus.

– Nu-ți face probleme, prefer să rămâi aici și să fii cu ochii-n patru în absența mea. N-aș vrea să mă jefuiască cineva cât timp sunt plecat. Nu am nevoie la drum decât de Ramsay și de Alex și mai luăm câțiva băieți din sat. Nu, dumneata ia-o ușor, odihnește-te și ai grijă de spate. Lasă-l pe Iain să facă munca mai grea, asta după ce se trezește din fericirea lunii de miere.

Văzu cum ochii lui Seton aruncară fulgere, dar omul nu putea să anuleze un ordin direct din partea stăpânului, mai ales când acesta se arătase îngrijorat pentru sănătatea lui. Brice își dădu seama că Seton intenționase să bage în buzunar o parte din banii luați pe tăurași și nu-i plăcea că planul îi fusese dejucat. Cu atât mai rău pentru el! își spuse Brice. M-am cam săturat de furtișagurile și de potlogăriile lui.

În drum spre casă, se întâlni cu Alex, care-l trase deoparte și îi șopti:

– Am ceva să-ți spun.

Brice încuviință din cap și așteptă până rămaseră singuri.

– Ai descoperit ceva? întrebă Brice.

Tânărul dădu din cap, iar gura îi devenise o linie subțire.

– O, da! Este o colibă veche și dărăpănată la marginea pădurii, spuse Alex arătând spre est. Acolo își are ascunzătoarea, sub o lespede mare care a făcut parte cândva din vatra colibei.

– Excelent, mulțumesc! Dar cum ai aflat?

– Ei bine, micul tău prieten de la grajduri, zâmbi Alex, are ochi foarte buni și mi-a spus că l-a văzut deseori pe Seton că se duce la plimbare în direcția aceea. Mi s-a părut ciudat, pentru că acolo nu este nimic. Așa că am început să-l pândesc și apoi l-am urmărit. Dar nu vrei să știi ce-am găsit?

– Cum, ai văzut?

– Bineînțeles! Ce rost ar avea să găsești ascunzătoarea unui om dacă nu știi ce este în ea?

– Spune mai departe, îl îndemnă Brice râzând.

– Este o lădiță plină ochi cu monede de aur. Niciun fel de argint sau alte metale, numai guinee de aur. Probabil că le strânge de ani și ani de zile!

Brice simți cum i se strâng maxilarele.

– Nerușinatul! murmură el. Ar fi trebuit trimiși tatălui meu sau folosiți pentru oameni.

– Vrei să iau lădița și să ți-o aduc? Am pus-o deocamdată la loc, pentru eventualitatea că omul s-ar fi dus din nou acolo înainte să apuc să-ți spun.

– Nu, las-o acolo. Nu putem dovedi că este a lui decât dacă îl prindem asupra faptului. Am să-i spun lui Iain să aibă grijă ca tatăl lui să nu se ducă nicăieri până ne întoarcem noi și atunci o să-l luăm la întrebări. Cel puțin n-o să-și mai poată mări comoara prea curând, de asta voi avea eu grijă.

Micuța Ida rămăsese la conac, în timp ce bărbații plecaseră cu vitele la târg. Copila nu părea neliniștită pentru că rămânea fără tatăl ei câteva zile și, cum doica ei suedeză era cu ea, nici Ramsay nu era îngrijorat.

– Sper să nu vă dea prea multă bătaie de cap, doamnelor, le spuse el Florei și lui Marsaili, care erau din întâmplare acolo.

– Am observat că s-a atașat în special de tine, Flora, dar, dacă te necăjește, poți s-o cerți. Mi-e teamă că este puțin cam răsfățată, pentru că toată lumea o compătimește acum, că nu are mamă. Iar ea profită cât poate de asta.

Marsaili observă că obrajii surorii ei se îmbujoraseră ușor când răspunse:

– Nu mă necăjește deloc. Ida este un copil adorabil și este binevenită să stea cu mine și cu mama. Mama o învață să coasă.

– Hm, bine, atunci noroc! râse Ramsay. Mă îndoiesc că o să stea liniștită prea mult timp. Apreciez bunătatea voastră față de ea, zău așa!

Obraji Florei se înroșiră și mai tare.

– Nu e nicio povară, te asigur

După ce plecă Ramsay, Marsaili nu se putu abţine s-o tachineze puţin pe Flora.

– Îţi place omul, să nu spui nu, zise ea.

Flora evită privirile ei şi răspunse pe un ton voit indiferent.

– E foarte drăguţ, dar nu este pentru mine.

– Şi de ce nu, mă rog? Este văduv, poate chiar îşi caută o soţie şi, aşa cum a spus chiar el, Ida s-a ataşat de tine.

– Poate că da, dar el nu cred că o să mă vrea.

Flora se întoarse încet spre Marsaili.

– Uită-te la faţa mea! Nimeni n-o să mă vrea!

Marsaili văzu tristeţea din ochii surorii ei şi i se strânse inima de milă. Întinse o mână şi i-o puse pe umăr.

– Ba sigur că o să te vrea. Dacă cineva te place cu adevărat, câteva ciupituri de vărsat nu contează. Zău aşa, Flora, nu cred că le mai vede şi altcineva în afară de tine.

Nu era tocmai aşa, dar Marsaili voia ca Flora s-o creadă. În afară de obrajii ciupiţi, Flora era la fel de frumoasă ca şi Kirsty, iar Marsaili ştia că are o fire mai blândă. Ar fi fost o soţie şi o mamă perfectă.

Marsaili spera că Ramsay este genul de bărbat care putea trece cu vederea câteva mici imperfecţiuni, pentru că, dacă o va face, cu siguranţă că va fi răsplătit din plin.

Înainte să pornească la târg cu vitele, Brice îi organiză pe ceilalţi bărbaţi şi flăcăi în echipe de patru şi cinci persoane.

– Aş vrea să vă apucaţi să reparaţi toate colibele din sat şi vă rog să începeţi cu cele mai dărăpănate. Fierarul a făcut o mulţime de cuie, aşa că ar trebui să ajungă şi ştiu că puteţi găsi toate celelalte materiale de care aveţi nevoie aici. Iar, dacă aveţi probleme, mergeţi la domnul Seton.

– Dar domnul Seton nu ne-a lăsat să reparăm nimic niciodată, mormăi cineva.

Brice se uită la cel care vorbise:

– De astă dată, nu are niciun cuvânt de spus în chestiunea asta. Chiar vreţi să vă îngheţe femeile şi animalele la iarnă? Am văzut în ce stare se află unele dintre locuinţele voastre şi, sincer să fiu, sunt

îngrozit. Dacă nu vreţi să vă puneţi pe treabă, foarte bine, treaba voastră.

– Unele dintre colibe trebuie reparate din temelii, spuse cineva încet.

– Asta înseamnă că, cu cât vă apucaţi mai repede, cu atât mai bine.

Se auziră şi murmure de aprobare, iar Sandy Mor, cel mai important membru al comunităţii după domnul Seton şi fierar, luă cuvântul:

– Ai dreptate, MacCoinneach, o să facem treaba pe cinste. Mulţumim. Haideţi, băieţi!

– Nu înţeleg de ce au fost atât de reticenţi, bombăni Brice către Ramsey, în timp ce se pregăteau de plecare. Chiar le place să trăiască în coteţele alea?

– Cred că vor numai să te încerce, zâmbi Ramsay. Încă nu te-au acceptat de tot ca stăpân şi nu le place să li se dea ordine.

– Hm. Asta e chiar o prostie atunci când e vorba despre binele lor!

– Dă-le timp, Brice, dă-le timp, spuse Ramsay ridicând din umeri. Ce-ai zice să mergem la Edinburgh câteva zile după ce terminăm cu tăuraşii? Mi-e poftă de-o bere ca lumea şi de o distracţie adevărată.

– Nu prea cred că e o idee bună, clătină Brice din cap. N-aş vrea să lipsesc prea mult timp de la Rosyth chiar acum, nu sunt sigur că Seton nu pune ceva urât la cale cât sunt plecat. Dar tu şi Alex puteţi să vă duceţi. Ida este bine acolo unde este, aşa că puteţi sta oricât doriţi.

– Eşti sigur?

– Foarte sigur.

– Foarte bine, atunci o să mergem o zi sau două, dar să trimiţi imediat după noi dacă este nevoie.

Seton stătea în uşa casei sale şi se uita în urma stăpânului care se îndepărta, urându-i să nu se mai întoarcă niciodată. Îi stătea ca un ghimpe în coastă şi, pentru că preluase şi conducerea zilnică a treburilor moşiei, Seton nu mai avea nimic de făcut. Nu că înainte ar mai fi făcut şi altceva în afară de a fura bani, totuşi...

Zestrea lui Kirsty era un alt punct dureros pentru Seton – Iain nu

ăzuse până acum niciun sfanț, iar Seton bănuia că nici nu va vedea reodată. Fusese un vicleşug, deşi Seton nu înțelegea ce-i păsa :ăpânului cu cine se însura Iain. Băiatul ar fi trebuit să facă aşa cum spusese el, să aştepte şi să se însoare cu o femeie înstărită, după ce or fi luat înapoi domeniul Bailliebroch, dar credea că este îndrăgostit.

– Pfui! făcu Seton şi scuipă pe pământ. Fiul lui era la fel de lipsit e minte ca şi femeia netoată care îl născuse. Mare ghinion avusese u ea, îi dăduse un singur copil, iar după aceea trăise aşa de mult că u se mai putuse însura cu alta. Cel puțin acum se dusese şi curând vea s-o pună pe Marsaili în locul ei. În privința aceasta era ferm otărât să nu-l lase pe stăpân să-i dejoace planurile.

De fapt, nu intenționase chiar să se căsătorească cu ea, dar, cu cât : gândea mai mult, cu atât i se părea că ar fi o idee foarte bună. Nu umai că, dacă ar fi nevasta lui, ar fi în totalitate sub controlul lui, dar ici nu va mai putea s-o aibă nimeni altcineva. Seton era cât se poate : conştient de felul în care o priveau ceilalți bărbați. Să aibă toate repturile asupra ei ar fi fost cât se poate de plăcut. Şi apoi, oricum ebuia să se însoare cu cineva şi acum, când stăpânul o recunoscuse ı făcând parte din familie, nici nu mai era o oarecare.

Se uită la zidul de piatră care îi înconjura casa şi observă că o parte in stratul de sus căzuse. Sandy Mor tocmai trecea pe acolo cărând ıai multe ustensile, iar Seton îl strigă.

– Ai grijă să repari aici, vezi? spuse el şi îi arătă zidul. Şi asta :pejor, până nu mai cad şi alte pietre.

– Îmi pare rău, domnule Seton, dar stăpânul a poruncit să se repare ıate colibele oamenilor. Acum nu avem timp de fleacuri, spuse Sandy : un ton vădit zeflemitor. Era clar că omul este încântat să-l poată :fuza măcar o dată pe Seton.

Seton privi furios la Sandy, dar îşi dădu seama că pe moment este ıvins. Aceasta îi întări şi mai mult hotărârea de a se descotorosi de ăpân; şi, cum se părea că în acel moment nimeni nu avea nevoie de , se aşeză în fața focului să născocească alt plan.

De astă dată nu va mai da greş.

Brice intră în curtea conacului Rosyth simțindu-se obosit, dar

vite de vânzare – căci dorea să-şi mărească cireada, nu s-o distrugă – , suma obţinută era binevenită. Oricum, tăuraşii nu erau buni de altceva decât de abator, femelele erau cele care trebuiau păstrate.

Archie veni în fugă să ia frâiele lui Starke imediat ce Brice descălecă. Brice nu se putu abţine şi îl îmbrăţişă pe tânărul flăcău, zâmbindu-i afectuos înainte să-i dea frâul.

– E totul în ordine aici? întrebă el.

– Păi cum să nu, zâmbi Archie. Nu l-am văzut deloc pe aici pe domnul Seton, aşa că este linişte peste tot.

Brice râse şi îi ciufuli părul.

– Mă bucur să aud.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet.

–Uite, am găsit ceva la târg şi m-am gândit că o să-ţi placă. Dar să ai grijă cum umbli cu el, că nu vreau să te văd plin de sânge.

Archie desfăcu pachetul cu o grabă aproape indecentă, apoi scoase un strigăt de bucurie:

– Un cuţit adevărat, nu pot să cred! Mulţumesc, mulţumesc foarte mult! E minunat!

Brice bănuia că băiatul îşi doreşte un cuţit nou, căci cel vechi era foarte primitiv. Găsise un cuţit mic, dar foarte ascuţit, cu mâner de corn şi incrustaţii de argint care părea perfect pentru Archie.

– Mă bucur că-ţi place! L-ai câştigat pe merit, pentru că îl îngrijeşti aşa de bine pe Starke. Acum trebuie să mă duc înăuntru, ne vedem mai târziu.

Urcă treptele câte două spre holul mare şi îşi dădu seama că era foarte fericit şi, ceea ce era încă şi mai important, nu se mai gândise deloc la Elisabet din momentul în care arsese scrisoarea de la ea. Abia dacă îşi mai amintea cum arată. Acea parte din viaţa lui era cu adevărat de domeniul trecutului şi nu se mai gândea deloc la ea. În timpul cât fusese plecat, un alt chip îi invadase visurile, un chip cu ochi verzi şi o gură generoasă, făcută parcă anume pentru... Dădu uşa de perete şi se trezi faţă în faţă cu posesoarea tuturor acestor atribute, care scoase un mic ţipăt.

– O, te-ai întors!

Brice îşi puse mâna pe umărul ei ca s-o liniştească şi constată că fata nu se scutură, deşi mai înainte îi ceruse să se ţină la distanţă de ea. Zâmbi şi, înainte să aibă timp să reacţioneze, se aplecă repede şi

o sărută pe gura plină.

– Da, m-am întors, spuse el, şi mă bucur foarte mult că sunt aici.

– Credeam că ţi-am spus că... început ea, dar Brice o întrerupse cu alt sărut, zăbovind ceva mai mult de astă dată.

– Da, da, murmură el, ştiu, dar numai tu eşti de vină pentru că eşti atât de ispititoare. Omul nu se poate abţine, Marsaili.

– Păi sigur! Tot eu sunt de vină, protestă Marsaili, dar în obrajii ei apăruse o uşoară roşeaţă care îi spunea că fata fusese încântată de compliment.

O privi amuzat în timp ce Marsaili încerca să-şi revină, dar nu-i dădu răgazul să se gândească prea mult.

– Înţeleg că ţi-a fost dor de mine, spuse el şi se aplecă în faţă ca s-o tragă mai aproape şi s-o ciupească cu buzele de gât, chiar sub urechea stângă. Pielea ei era moale ca puful şi trase în nări parfumul cunoscut de lavandă, care era numai şi numai al ei.

– Nu, nu mi-a fost, răspunse ea, gâfâind în timp ce îl îi săruta lobul urechii. Vrei să fii amabil să...

Îl împinse în piept cu amândouă mâinile, dar nu cu foarte multă convingere.

– Cum aşa? Nici măcar un pic? Ce păcat! Şi eu care am tânjit tot timpul după buzele tale dulci...

Gura lui îşi făcu drum spre bărbia ei şi o atinse la colţul gurii.

– Ardeam de nerăbdare să te strâng în braţe, să-ţi simt gustul...

Îşi plimbă limba pe buzele pline, care se deschiseră imediat pentru el, apoi se afundă în gura ei caldă. Brice mai auzi vag o respiraţie agitată, apoi fata capitulă şi îi răspunse la sărut. Mâinile ei începură să i se plimbe prin păr, să-i mângâie gâtul şi umerii, iar el îşi lăsă mâinile să hoinărească în jos, în timp ce sărutul devenea tot mai profund.

Un lătrat zgomotos şi ceva greu care se izbi de coapsa lui Brice îi întrerupse. Liath îl saluta cu entuziasmul lui din totdeauna, iar Brice murmură:

– Va trebui să te învăţăm cum să-ţi alegi momentul, băiete. Dar nu se putu abţine şi îl mângâie pe dulău pe capul lui mare. Da, da, şi eu mă bucur să te revăd.

– Păi, ăăăă, ar fi mai bine să plec, spuse Marsaili, iar Brice îşi înăbuşi un oftat. Am să-ţi trimit o gustare, adăugă ea.

– Excelent, mulţumesc. Şi, dacă nu cumva este şi astăzi zi de pălat, crezi că aş putea face o baie? Mă simt de parcă tot praful din Scoţia s-ar fi lipit de mine.

– Foarte bine.

Brice ştia că s-ar fi putut duce la lac. Temperatura apei era încă uportabilă, dar la limită. Îşi simţea muşchii încordaţi de atâta stat în a toată ziua, şi apa fierbinte ar fi fost mult mai bună. Zâmbi din nou n sinea lui când se duse şi se aşeză în faţa căminului unde focul de urbă fumega calm, iar fumul se aduna în nori leneşi deasupra.

Era bine să fie din nou acasă.

Dar abia termină de rostit în gând această propoziţie, că uşa se lădu de perete şi Sherringham, englezul, se năpusti cu paşi mari în :ameră, fără să fi bătut la uşă. Brice sări imediat în picioare cu trupul ncordat ca un arc.

– Domnule, sunteţi arestat! îl anunţă Sherringham.

Câţiva dintre oamenii lui îl urmaseră în încăpere şi căpitanul le ăcu semn să-l înhaţe pe Brice.

Brice se ridică cât era de înalt în picioare, ceea ce însemna că îi ırivea pe toţi de sus.

– Poftim? Pe ce motiv?

Sherringham arătă cu degetul spre Brice şi miji ochii.

– Am găsit ascunzătoarea dumneavoastră cu arme, domnule.

– Cum? Ce ascunzătoare?

Brice simţi cum sprâncenele i se ridică singure. Nu avea nici cea nai mică idee despre ce vorbeşte omul. Pe pereţii din holul mare ıtârnau câteva săbii vechi şi ruginite, relicve din vremuri de demult, lar când se uitase ultima dată erau la locul lor, aşadar presupuse că ımul vorbea despre altceva.

– Spade lungi, muschete, pistoale, pumnale... Sherringahm enumeră obiectele, îndoind câte un deget de la mână pentru fiecare. Un lepozit în toată regula, deşi ar fi trebuit să-l ascundeţi ceva mai bine. ˀânul este foarte uşor de mutat, ştiţi şi dumneavoastră.

– Nu ştiu absolut nimic despre niciun fel de arme, spuse Brice. Abia m-am întors dintr-o călătorie din Sud.

– Şi ce-i cu asta? După cum se pare, armele sunt acolo de o veşnicie, probabil de la bătălia de la Drummossie Moor. Aşa după cum unt sigur că ştiţi, este împotriva legii să posedaţi astfel de obiecte. Nu

am încotro, trebuie să vă duc la Fortul George, la Inverness.

– Uite ce este! Brice era din ce în ce mai mânios și dădu la o parte mâinile care încercau să-l apuce. Nu știu nimic despre niciun fel de arme și, dacă oamenii de pe moșia mea au arme, trebuie să discutați chestiunea cu ei. Și apoi, eu sunt cetățean suedez și nu aveți dreptul să mă arestați!

– Suedez sau nu, dumneavoastră sunteți stăpânul moșiei aici, și în această calitate răspundeți de oamenii voștri și de ceea ce posedă ei. Sunteți supus legilor noastre.

Brice își încleștă pumnii și privi la omul bătăios.

– Faceți o greșeală, domnule căpitan Sherringham. Am prieteni suspuși la Edinburgh și vor garanta pentru mine.

– Am mai auzit povestea asta, mârâi Sherringham. Și, chiar dacă este așa, prietenii ăștia nu sunt acum aici, așa este? N-aveți decât să-i convocați la proces. Deocamdată o să mergeți cu noi. Jones, Adler, luați-l!

Pocni din degete și se întoarse spre ușă.

Soldații care primiseră misiunea să-l aresteze pe Brice o îndepliniră mormăind disprețuitori ceva în genul „cum mai cad capetele domnilor". Brice nu se putu abține și se luptă din nou cu ei, dar câțiva dintre tovarășii lor le veniră în ajutor și își dădu seama că era inutil. Nu putea să se lupte cu o companie întreabă. Când ieșiră în curte, îl văzu pe Seton care stătea lângă caii englezilor și era foarte încântat de el însuși. Brice îi aruncă o privire încărcată de ură, dar nu spuse nimic. Îl strigă, în schimb, pe Archie. Băiatul stătea pe la grajduri, îngrijind probabil de Starke.

– Archie, te rog să-mi aduci calul. Se pare că am nevoie de el din nou.

– Nici vorbă, interveni Sherringham. O să mergi pe jos. Deținuții nu merg călare.

Brice scrâșni din dinți și trase adânc aer în piept ca să nu spună ceva ce ar fi putut regreta după aceea. Avea mâinile strâns legate în față cu o frânghie lungă al cărei capăt era ținut de unul dintre soldații călare. Archie deschise ochii mari de consternare și se repezi să înconjoare cu brațele picioarele lui Brice.

– Nu, nu puteți să-i faceți așa ceva! Dați-i drumul!, urlă în scoțiană instinctiv, pentru ca englezii să nu-l înțeleagă.

Brice se aplecă repede şi îl îmbrăţişă pe băiat, şoptindu-i în galeză:

– Nu contează asta acum. Du-te şi spune-i lui Marsaili ce s-a întâmplat şi să scrie domnului Rory Grant de la Edinburgh imediat. Ai înţeles? Rory Grant. El ştie ce să facă.

Apoi îi spuse şi adresa lui Rory Grant. Archie încuviinţă din cap cu ochii plini de lacrimi, pe care încerca să le alunge clipind.

– Totul o să fie bine, ai să vezi, spuse Brice. Fă cum ţi-am spus.

– Aşa voi face.

Archie o luă la goană şi dispăru în fundul curţii. Brice se întoarse către Sherringahm.

– Pot să văd şi eu armele de care sunt acuzat că le-am ascuns? De unde pot să ştiu că nu ai inventat dumneata totul?

– O, o să le vezi curând! La proces, când vei fi judecat.

Sherringham râse dispreţuitor şi ordonă trupei să pornească la drum. Brice simţi o smucitură în funia cu care era legat şi începu să meargă. Era atât de furios pe moment, că nu mai băga în seamă disconfortul. Îi aruncă lui Seton o ultimă privire care îi promitea o răzbunare cumplită şi se concentră apoi asupra ei. Fără îndoială, îl vor sili să meargă tot timpul pe jos.

CAPITOLUL 20

Marsaili era în camera lui Brice, unde punea cearşafuri curate lângă o cadă mare de lemn care fusese adusă sus de unul dintre băieţii din curte. Când Archie năvăli în încăpere, inima începu să-i bată mai repede şi îşi duse mâna la piept ca s-o liniştească.

– Doamne sfinte, era să leşin, băiete, ce te-a apucat?

Vedea pe faţa băiatului că acesta era pradă unei emoţii puternice şi deschise gura de mai multe ori înainte să reuşească să rostească un cuvânt. Se repezi la Marsaili şi se agăţă de fustele ei, ridicând în sus ochii plini de lacrimi.

– Stăpânul/... l-au ridicat... Tunicile Roşii, spuse el printre gâfâieli. A zis să scrii... prieten... Edinburgh.

– Ce? Cum? L-au ridicat? Dar pentru ce, Dumnezeule?

– Arme... o mulţime de arme... ascunse.

– Nu înţeleg.

Marsaili se duse la fereastra care dădea spre curtea din fața casei și privi afară. Îl văzu pe Brice cu mâinile legate, cum era târât pe drumul spre sat. Trupa de Tunici Roșii nu călărea foarte încet, ca să-i dea voie să țină pasul cu ei. Brice era nevoit să alerge, căci altfel ar fi căzut. Marsaili își acoperi gura cu o mână și șopti:

– O, Doamne!

Se întoarse către Archie ca să-i mai ceară alte detalii, când deodată ușa masivă a dormitorului principal se trânti și se închise. Un scrâșnet îi anunță că cineva răsucise cheia în broască și o încuiase pe dinafară. Marsaili și Archie se uitară unul la altul un moment înainte să pornească la acțiune ca electrizați.

– Nu, stai! Ce înseamnă asta?

Marsaili se repezi la ușă și începu să bată cu pumnii în ea, dar nu avea, de fapt, nevoie să audă râsul gros al lui Seton din spatele ușii ca să înțeleagă ce se întâmplase.

– Din moment ce amândoi sunteți așa de îndrăgostiți de stăpân, m-am gândit că poate n-o să vă strice să petreceți ceva timp în camera lui, spuse Seton. Nu pot risca să știu că mobilizați cine știe ce oameni în ajutorul lui, așa că pregătiți-vă să stați mai mult acolo. Dar cred că este destul de comod.

Chicoti din nou, și Marsaili lovi cu pumnul în ușă numai de frustrare și de furie.

– N-ai să scapi cu asta! strigă ea. Când o să se întoarcă stăpânul, o să aibă grijă să plătești pentru asta cu vârf și-ndesat.

Seton chicoti din nou.

– Dacă o să se întoarcă, spuse el. Am auzit că pușcăriile englezilor nu sunt tocmai locul cel mai plăcut unde ai putea să petreci o jumătate de an. Poți să te molipsești de fel de fel de boli, mai ales dacă mai ești și slăbit de foame.

– Ești dezgustător! strigă Marsaili bătând cu piciorul în ușă, dar nu reuși decât să se rănească la degete, ceea ce o înfurie și mai tare.

– Ei bine, o să-ți schimbi curând părerea, când vei fi doamna de la Bailliebroch.

– Pentru ultima dată, mai bine mor decât să mă mărit cu tine, șarpe viclean!

Nu mai primi răspuns de astă dată, căci pașii lui Seton se îndepărtau. Marsaili se lăsă pe podea cu spatele rezemat de ușă, iar

Archie îi urmă exemplul.

– Acum ce facem? murmură ea.

– Nu ştiu, dar stăpânul... ce o să se întâmple cu stăpânul? O să fie aşa cum a spus domnul Seton?

– Nu, dacă pot să fac şi eu ceva. Dar mai întâi povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat.

În timp ce băiatul povestea, Marsaili încleştă pumnii în poală şi încercă să nu se lase cuprinsă de panică. Nu se gândea să se întrebe de ce simţea o nevoie atât de disperată să-l ajute pe Brice. Era ceea ce trebuia să facă, atât şi nimic mai mult. Ultimul lor sărut nu însemna acum nimic. Pur şi simplu fusese binedispus, a vrut s-o tachineze şi nu însemna nimic. Aş fi la fel de îngrijorată pentru oricine altcineva, îşi spuse ea. Oare chiar ar fi fost?

Marsaili scutură din cap. Poate că avea o mică slăbiciune pentru stăpân, dar nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului şi oricum nu ar fi schimbat cu nimic situaţia. Ceea ce se întâmplase era o nedreptate şi trebuia să o repare. Asta însemna că trebuie să aibă un plan. Trebuia să existe o modalitate de a-l elibera pe Brice, dar cum?

Nu puteau face nimic atâta timp cât ei înşişi nu vor fi salvaţi. Şi cum puteau fi salvaţi, când nimeni nu ştia că sunt închişi aici? Dormitorul principal era într-o zonă retrasă a casei. Erau puţine şanse să vină cineva pe aici. Să strige de la fereastră? Nu avea rost. Era foarte sus şi la ora aceea nimeni nu avea ce căuta în curtea din faţă.

Dar, stai puţin, oamenii care trebuiau să aducă apa pentru baie? O mică scânteie de speranţă i se aprinse în suflet, dar îşi dădu seama că Seton le spusese probabil oamenilor că nu mai este nevoie, din moment ce stăpânul plecase.

– La naiba, şopti ea. Trebuie să mai fie o cale.

Dar Archie privea fix la ea, cu ochii plini de speranţă, deşi ştia că se agaţă de un fir de pai ca înecatul. Erau blocaţi aici fără scăpare.

Brice ştia că îl aşteaptă clipe grele, dar subestimase cruzimea căpitanului Sherringham. Omul părea să se delecteze cu suferinţele deţinutului şi nu-i păsa câtuşi de puţin de faptul că Brice trebuia să meargă pe jos, în timp ce toţi ceilalţi călăreau. Ritmul, deşi era destul

de lent pentru un călăreț, era istovitor pentru cineva care mergea pe jos și trebuia să țină pasul. Și era cumplit în special pe terenul denivelat pe care îl traversaseră spre seară, după ce părăsiseră drumul principal.

Brice reușise cumva să țină pasul fără să se plângă. Era sigur că, dacă ar fi făcut-o, Sherringham le-ar fi poruncit oamenilor lui să meargă și mai repede.

– O să ne oprim la ruinele unui vechi castel unde au mai rămas două camere cu acoperiș, îl auzi Brice pe căpitan vorbind cu adjunctul lui. Nu pot să sufăr cocioabele pe care localnicii le numesc hanuri. Prefer să risc să dorm în mijlocul naturii. Cel puțin nu mă mușcă ploșnițele și nu mă usturã ochii de la fumul de turbă zile în șir.

Când ruinele respective apărură în zare, Brice trebui să facă apel la ultimele sale rezerve de putere. Mușchii de la picioare îi zvâcneau din cauza marșului lung. Când trupa se opri, se strădui să nu-și arate oboseala și rămase cu capul plecat în jos, încercând să-și recapete suflul. Avea sentimentul că chinurile lui încă nu se terminaseră.

– Nu mai ești așa de țanțoș acum, domnișorule, pufni disprețuitor Sheeringham. Brice ridică privirile și îl văzu pe căpitanul Sherringham înfipt chiar în fața lui, cu ochii plini de dispreț. Ca și mai înainte, Brice se ridică drept în picioare cât era de înalt, obligându-l pe englez să privească spre el în sus. Aceasta îl făcu pe Sherringham să se încrunte fioros.

– Te crezi mai breaz ca noi, nu-i așa? spuse el. Ei bine, poate te mai gândești. Nu ești altceva decât un nenorocit de rebel și am să-ți arăt exact cum trebuie tratați ticăloșii de teapa ta.

Se întoarse către un grup dintre oamenii lui, care urmăriseră scena cu priviri avide:

– Băieți, dați-i deținutului o lecție, apoi aruncați-l în puț.

Brice inspiră adânc, încercând să se pregătească pentru ceea ce urma. Nu așteptă mult. O parte dintre soldați începură să-l bată pe rând, ca și când și-ar fi încercat pe spinarea lui tehnicile de box. Deși reușise să blocheze câteva lovituri, având mâinile legate nu se putea apăra. Dar observă că numai o parte dintre soldați făceau un efort real, iar alții se fereau pe cât puteau să-l atingă. Cel puțin mai sunt și câțiva oameni de treabă printre ei, își spuse el. Așa era întotdeauna. Soldaților li se spunea ce să facă, dar nu toți erau la fel de însetați de sânge

ca Sherringham.

Dar doi dintre bătăuşii lui păreau să fie din acelaşi aluat cu el, iar aceştia se delectau cu fiecare lovitură pe care i-o aplicau. De fiecare dată când era doborât la pământ, Brice se ridica cu greutate în picioare. Când era la pământ, primea lovituri cu piciorul peste tot, până când simţi că parcă toate măruntaiele îi luaseră foc pe dinăuntru. Era cea mai cumplită bătaie pe care o primise vreodată în viaţa lui, căci, de regulă, putea cel puţin să riposteze.

– Laşilor, gâfâia el. Dezlegaţi-mi mâinile şi o să vedem dacă mai sunteţi tot aşa de viteji!

Dar soldaţii îi ignorau insultele şi cei câţiva care se delectau cu acest joc continuară până când Brice rămase ghemuit la pământ, aşteptând să se termine totul. Singurul lucru care îl susţinea în timpul acestui calvar era furia care ardea în el din cauza acestei nedreptăţi. Nu se aşteptase la un tratament blând, dar ceea ce i se întâmplase acum depăşea orice imaginaţie. Erau nişte bestii, nu oameni, şi cea mai cumplită era căpitanul, şeful lor.

– Acum cred că ajunge, auzi Brice pe cineva spunând, şi loviturile încetară.

Simţi câteva braţe care îl ridicară şi îl trăgeau spre ruinele castelului. Lumina zilei pălea rapid, dar reuşi să vadă o gaură în pardoseala încăperii unde fusese târât şi înţelese imediat ce este. O veche *oubliette*[6]. Abia îi trecu cuvântul prin minte, când se simţi împins în puţul negru, zburând prin spaţiu mult mai mult timp decât şi-ar fi dorit. Încercă să-şi încordeze trupul, dar ateriză prost, cu un picior puţin răsucit, şi îşi scrânti glezna.

– La naiba!, înjură el.

Din fericire, fundul puţului era destul de moale, căci era plin de noroi şi frunze, suflate acolo de vânt printre pereţii găuriţi ai castelului. Brice îi mulţumi Domnului pentru această mică favoare, ceea ce însemna că nu şi-a rupt piciorul, cum s-ar fi întâmplat dacă fundul ar fi fost din piatră. Se ridică în picioare şi se rezemă o clipă de peretele de piatră, încercând să blocheze durerea care îl asalta din toate părţile trupului.

Din străfundul sufletului scoase ultimele rămăşiţe de furie şi

[6] *Celulă subterană de detenţie, în care singurul acces este printr-o trapă din tavan (n. tr.).*

scrâşni din dinţi. Nu avea de gând să se împace cu aceasta nicio clipă în plus. Trebuia să scape.

Dar cum?

Marsaili încerca să nu se lase cuprinsă de disperare. Aceasta îi încetinea procesele de gândire şi ştia că are nevoie de toată ingeniozitatea pentru a elabora un plan bun.

– Aş vrea să putem face ceva sau să existe o altă cale de ieşire, murmură Archie, cu ochii lui negri plini de disperare. Poate dacă aş coborî pe fereastră? Dacă legăm mai multe cearşafuri laolaltă, ai putea să mă laşi în jos, ce zici?

Dar Marsaili nu auzise întrebarea băiatului. Mintea ei prinsese numai prima propoziţie şi se întoarse spre el cu speranţa reînnoită în suflet.

– Asta este! Pun pariu pe ce vrei că există!

– Ce să existe?

– O altă cale de ieşire, una secretă.

Sprâncenele lui Archie se ridicară aproape până la rădăcina părului.

– Ca în poveştile mătuşii Greenie? Cu fantome şi coridoare secrete?

Marsaili zâmbi pentru prima dată de cât erau închişi aici.

– Fără fantome, aşa sper, dar cu coridoare, asta da.

Sări în picioare şi întinse mâna ca să-l tragă în sus şi pe Archie.

– Haide, ajută-mă să-l caut. Acesta este dormitorul principal, este obligatoriu să aibă o uşă secretă pentru o situaţie disperată.

Se duse la cel mai apropiat perete cu panouri şi începu să-l pipăie cu atenţie, bătând cu vârfurile degetelor ca să audă unde sună a gol. Archie o privi la început cu o expresie neîncrezătoare, dar curând îi urmă exemplul.

– Eşti sigură?

Marsaili încuviinţă din cap.

– Pariez şi ultimul meu bănuţ pe asta. Aruncă o privire spre uşă.

– Dar, dacă auzi pe cineva apropiindu-se, să te opreşti imediat. Nu vrem să afle nimeni ce facem aici.

A durat ceva timp, dar în cele din urmă eforturile lor fură răsplătite Archie o chemă în colţul cel mai îndepărtat, chiar lângă zidul gro exterior al casei şi arătă cu degetul:

– Cred că aici e gol. Ascultă şi tu.

Bătu uşor în acel loc, apoi alături, ca să se audă diferenţa.

– Ai dreptate, spuse Marsaili zâmbind radioasă spre el. Acum to ce avem de făcut este să găsim butonul.

Îl găsiră într-o mică adâncitură de lângă pardoseală, care arăta c o gaură de şoarece. Marsaili băgă degetul înăuntru şi dădu peste u buton care sări în sus, iar panoul se trase într-o parte. Aerul stătu năvăli înăuntru, şi norişori de praf începură să danseze în lumina di dreptul ferestrei. În spatele uşii secrete era o scară îngustă care merge în jos.

– Da! Se întoarse să-l apuce pe Archie de mână, apoi se gândi l altceva. Stai aşa! Trebuie să fim siguri că nu află nimeni că am ieşi de aici, cel puţin pentru un timp. Vino încoace, ajută-mă să împin ceva greu în dreptul uşii.

La picioarele patului mare cu baldachin era un scrin mare şi greu Cei doi reuşiră împreună să-l tragă şi să-l împingă până când îl aşezar în dreptul uşii şi îl proptiră de un cămin mic aflat în apropiere.

– Gata, asta ar trebui să oprească pe oricine ar vrea să intre î încăpere.

Marsaili se scutură de praf.

– Acum hai să plecăm de aici, repede!

Archie nu avu nevoie de alt îndemn, ci porni repede în urma ei p scara secretă. Închiseră uşa şi aşteptară câteva clipe să li s obişnuiască ochii cu întunericul.

– Nu e chiar aşa de rău cum credeam, şopti Marsaili. Intră şi puţin lumină.

Dar, chiar şi-aşa, trebuiau să păşească tot timpul cu grijă, ca să n se împiedice şi să cadă pe treptele aspre. Le luă destul de mult tim până ajunseră la uşa mică de jos.

– Archie, trebuie să juri că n-ai să spui nimănui nimic despre asta Eu am aflat numai din întâmplare, şi stăpânul vrea să rămână secret

– Nu te teme, n-am să suflu nicio vorbuliţă.

Ascultară cu atenţie înainte să deschidă uşa, dar aceasta dădea î

pe sub crengi, ca să nu-i vadă nimeni.

– Ai de gând să trimiți scrisoarea acum? întrebă Archie în șoaptă.

– Nu, nu avem timp de pierdut. Mă duc chiar eu după stăpân.

– Ce? Ești sigură? A spus să scrii...

– Da, dar în cine putem avea încredere să ducă scrisoarea la Edinburgh? Seton pândește pe toată lumea. Dar iată cum facem: dacă nu mă întorc în două zile, spune-i lui Kirsty să-i scrie domnului Grant. Stăpânul va avea nevoie de un avocat ca să-l apere la Curte dacă nu reușesc să-l eliberez eu, înțelegi? Poate că o să am și eu nevoie.

Dar nu voia să se gândească acum la eșec.

– Da.

Archie continua s-o privească nesigur, dar Marsaili nu-i dădu băiatului timpul să reflecteze prea mult.

– Am nevoie de Liath, de doi cai și de mâncare și pături, spuse ea. Dacă mă duc direct la grajduri, crezi că poți să ajungi la bucătărie fără să fii văzut și să-i spui mătușii ce s-a întâmplat? O să-ți dea ce-mi trebuie mie, dar nu trebuie să te prindă Seton.

– Asta pot să fac. Seton nu ne bagă niciodată în seamă pe noi, copiii, așa că n-o să mă vadă decât dacă mă caută în mod special. Dar acum crede că sunt sus.

– Foarte bine, dar să fii atent. Eu mă duc să pun șaua pe cai și te aștept în grajd. Dacă vine ceva, mă ascund în fân.

Norocul ținu cu ei și curând Archie veni în vârful picioarelor la grajd, cu Liath după el. Câinele fu încântat s-o vadă, dar părea să înțeleagă prin instinct că trebuie să păstreze tăcerea.

– L-am găsit la bucătărie, șopti Archie.

– Excelent, mulțumesc. Marsaili luă lucrurile pe care le adusese băiatul și băgă mâncarea în traista de la oblânc.

– Nu iau calul stăpânului, e prea sălbatic pentru mine.

– Nu, Starke e blând ca un mielușel.

– Oricum ar fi, nu e de niciun folos pe potecile din Highlands și, dacă reușesc să-l salvez pe stăpân, așa o să călătorim.

Făcu păturile sul și le legă la spatele șeilor. Archie adusese și un arisaid cenușiu simplu, haina largă de lână pe care o poartă femeile din Highlands pe deasupra. De fapt, nu era altceva decât o pătură mare și putea fi folosită și ca pelerină, dacă era nevoie. Marsaili o îmbrăcă înfășurându-și în jurul trupului două treimi din ea și legând-o cu o

curea. În faţă lăsă o deschizătură. Treimea rămasă şi-o trase peste umeri şi o fixă cu un ac mare. O ferea de frig şi, dacă începea să plouă, putea s-o tragă peste cap.

– Acum ar trebui să te faci nevăzut, Archie. Nu vreau să te prindă Seton sau să te vadă decât după ce voi fi plecată de mult.

– Mă duc înapoi la mătuşa Greine. A spus că pot să stau în cămară.

Archie şovăi.

– Eşti sigură că nu ar fi mai bine să te duci mai întâi la Edinburgh? Domnul Seton nu va şti.

Marsaili scutură din cap.

– Nu, am sentimentul că nu vom ajunge la timp la stăpân. Şi că i se va întâmpla ceva cumplit. L-ai văzut pe căpitan, îi place să facă rău. Nici nu pot să-mi imaginez ce o să-i facă lui Br... stăpânului.

Archie dădu trist din cap.

– Da, noroc şi drum bun!

– Mulţumesc, Archie.

Marsaili mână caii spre lac, rugându-se să n-o vadă nimeni şi să-i spună lui Seton. Nu credea că mai sunt mulţi oameni de partea lui, dar nu voia să rişte. Era mult prea important.

Marsaili ajunse la un mic pâlc de copaci care o fereau de priviri şi găsi un buştean pe care să se urce ca să poată încăleca, apoi apucă frâul strâns. Nu era obişnuită să călărească prea mult, dar era sigură că o să se descurce. Trebuie! Scoase din buzunar o eşarfă pe care o luase când plecase din camera lui Brice. Spera că păstrează mirosul acestuia, chiar dacă Brice nu o mai purtase în ultimele zile. O întinse spre Liath şi se aplecă să-i şoptească:

– Caută, Liath, caută! Te rog, caută-l!

Ştia că Liath este în stare să ia urma. Se jucase deseori cu el pe vremea când era numai căţeluş şi îi plăcea enorm. Liath ciuli urechile, deschise puţin gura apoi porni la drum fără să şovăie.

Marsaili îndemnă caii la trap, pornind în urma câinelui.

Te rog, Doamne sfinte, ajută-ne să-l găsim pe Brice repede, până nu e prea târziu, se rugă ea în tăcere.

Imediat ce ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul din puţul în care se găsea, Brice începu să caute o modalitate de a ieşi de acolo. O astfel

de oubliette era gândită în aşa fel, încât să nu se poată ieşi din ea, aşa că Brice nu-şi făcea prea multe speranţe. Circumferinţa puţului era prea mare ca să încerce să se ridice în braţe şi în picioare sprijinindu-se de pereţi. Era un singur lucru în favoarea lui, şi anume acela că probabil castelul era în ruină de mult timp. Aceasta însemna că stihiile ar fi putut să macine construcţia iniţială şi aşa se întâmplase într-adevăr şi cu închisoarea primitivă în care se afla.

Pereţii erau din piatră, neteziţi cu mortar, în aşa fel încât să nu ofere sprijin pentru mâini sau picioare dacă deţinutul ar fi vrut să se caţăre ca să iasă. Dar ploaia, vântul şi buruienile lucraseră asupra mortarului şi acesta slăbise considerabil în mai multe locuri. Brice observă că una dintre laturile puţului era mai deteriorată decât restul. O pipăi cu degetele, apoi încercă să se caţăre puţin.

Fan i helvete, înjură el încet în suedeză, când îşi rezemă greutatea pe piciorul cu glezna răsucită. Un fulger roşu de durere îi trecu prin creier şi fu nevoit să strângă din dinţi ca să poată încheia testarea. O clipă mai târziu nu mai avea nicio îndoială că poate să scape cu puţin noroc şi perseverenţă. Zidul ţinea şi, dacă pipăia cu degetele, putea să găsească suficient sprijin ca să înainteze în sus. Din fericire, pietrele zidului nu erau dislocate şi păreau destul de solide ca să-i suporte greutatea.

Glezna răsucită era principalul lui motiv de îngrijorare, deoarece avea nevoie de ambele picioare, dar nu putea face nimic altceva decât să încerce să suporte durerea. Ca s-o facă ceva mai acceptabilă, rupse câteva fâşii de la poalele cămăşii şi îşi legă strâns glezna. Aceasta îl ajută puţin, dar abia reuşi după aceea să-şi încalţe din nou gheata.

Acum tot ce avea de făcut era să aştepte momentul oportun. Soldaţii vor mânca, după care cei mai mulţi dintre ei se vor duce la culcare undeva, printre zidurile castelului. Nu sunt proşti, cu siguranţă că vor lăsa pe cineva de pază, dar, dacă îi ia prin surprindere, poate să se descurce cu unul sau doi, îşi spuse Brice.

Trebuia să reuşească, pentru că nu avea de gând să rămână aici.

Marsaili se simţea ca şi când ar fi călărit câteva zile în şir, căci nu era obişnuită şi o durea şezutul îngrozitor. Dar nu avea rost să se

gândească la asta, pentru că nu avea de gând să se întoarcă fără să-l găsească pe Brice şi să-l salveze. Cum va face acest lucru, deocamdată nu prea ştia. Începea să se întrebe dacă nu se cam pripise pornind la drum în felul acesta. În sat erau oameni care păreau să-l fi acceptat pe Brice şi ar fi putut să-i convingă s-o ajute.

– Ei bine, acum e prea târziu. Am să văd eu ce am să fac, murmură ea.

Dacă s-ar întoarce acum, soldaţii ar ajunge prea departe. Dacă ajung la Fortul George, Brice nu mai are nicio şansă. Scrâşni din dinţi.

– N-am de gând să-i las pe blestemaţii ăştia de Tunici Roşii să-l trateze ca pe un tâlhar.

Fusese sincer convinsă că vânătoarea după eventualii iacobiţi şi armele lor se încheiase. Cei mai mulţi dintre oamenii pe care îi cunoştea fie îşi dăduseră viaţa, fie plecaseră în coloniile de peste mare. De mult timp nu mai auzise de niciun complot iacobit şi ştia foarte bine că acuzaţiile împotriva lui Brice erau false. Şi nu se îndoia nicio clipă cine se ascundea în spatele acestei arestări. Seton, blestemat să fie! Dar n-ar fi putut s-o facă fără un căpitan englez şi se pare că acest Sherringham era cel mai ticălos dintre toţi.

– Să dea Domnul să putrezească şi el în iad! Ar fi vrut să-i vadă pe amândoi biciuiţi.

La început mersese pe noul drum englezesc, deoarece ştia că pe-aici este mai uşor pentru trupe să ajungă la cele trei forturi înşirate spre nord, până la Great Glen. Era tot timpul cu simţurile în alertă şi privea cu grijă la fiecare cotitură, dar nu zări nici urmă de soldaţi. Îşi dădu seama că mergeau mult mai repede decât ea şi avuseseră şi un avans la pornire.

Continuă să meargă şi după lăsarea întunericului, căci drumul larg se vedea bine în lumina lunii. Dar, după ce Liath coti spre dreapta, părăsind drumul mare, Marsaili trebui să privească tot timpul în jos ca să fie sigură că nu ajunge cu caii direct în vreo mlaştină. Câinele mergea pe o potecă îngustă care şerpuia în sus, spre munte, şi Marsaili se întreba unde duce. Nu se îndoia nicio clipă de mirosul câinelui, iar acesta părea să ştie foarte sigur încotro se îndreaptă, fără să şovăie nicio clipă. Marsaili spera să nu se emoţioneze prea tare şi să-i dea de gol în faţa duşmanului.

– Încet, băiete, îl dojeni ea. Să faci linişte, da? Şi mergi mai încet!

În cele din urmă, Liath se opri și rămase cu nasul în sus, amușinând de zor în aer.

– Bravo, Liath, spuse Marsaili, se dădu jos de pe cal și îl mângâie pe cap. L-ai găsit? Foarte bine, acum taci, șșt!

Marsaili privi prin întuneric și văzu în fața ei ruinele unui castel vechi. În fața unei uși era un mic foc și câțiva oameni se mișcau încoace și-ncolo în preajma lui, blocând lumina. Conduse caii în spatele ruinelor, unde găsi un pâlc de copaci care fuseseră cândva livada castelului. Îi legă de o creangă groasă și apoi îl apucă pe Liath de zgardă și porni pe deal în sus.

– Haide, Liath, să vedem dacă putem să ne facem un plan.

CAPITOLUL 21

Brice așteptă cu răbdare până când zgomotele făcute de soldați deveniră tot mai slabe și mai rare, apoi mai ascultă încă un timp până nu se mai auzi decât urletul unei bufnițe. Găsise o piatră mai mare pe care să stea, nemaifiind astfel nevoit să zacă în noroiul de pe fundul puțului, dar era tare și incomodă. Glezna îi zvâcnea și știa că era scrântită grav. Avea presimțirea că va trebui să taie gheata ca să o poată scoate, altfel ar fi rămas înțepenită acolo până se va dezumfla piciorul.

Soldații nu se mai auziseră de mult timp, așa că începu să urce pe peretele puțului. Era foarte greu, dar brațele lui erau puternice, căci se urcase de nenumărate ori pe frânghiile velelor de pe corăbiile Companiei Indiilor de Est și știa că va reuși. Nici nu voia să se gândească la un eventual eșec. Durerea din gleznă îl săgeta prin tot corpul, iar celelalte tăieturi și vânătăi îl făceau să-și țină respirația de fiecare dată când făcea un pas în sus, dar se concentra să găsească sprijin pentru mâini și pentru picioare. I se părea că durează o veșnicie, mai ales că trebuia să se oprească de fiecare dată când disloca o bucată de mortar sau o piatră mai mică, căci se temea că zgomotul ar putea să-i aducă pe soldați încoace. Dar nu se întâmplă nimic.

Mai avea numai vreo 30 de centimetri până la marginea puțului când se auzi un urlet straniu care se lovea de dealurile din jur și

reverbera într-un ecou prelungit. Toţi soldaţii săriră în picioare, alergând în toate direcţiile, surprinşi de zgomot. Acesta se auzi din nou şi părea să vină de aproape. Brice simţi fiori pe şira spinării.

– Ce Dumnezeu... murmură el. Nu credea că în Highlands mai sunt lupi, dar Tunicile Roşii credeau că sunt. Ieşiră toţi până la unul din curtea castelului, urlând şi înjurând.

– Unde este? Vine-ncoace?

– Trage! Uite acolo, văd ochii roşii ai diavolului!

– Imbecililor! Aici nu sunt lupi!

Era vocea căpitanului care încerca să pară fermă, dar nu reuşea prea bine.

– Dar, domnule, auziţi şi dumneavoastră!

– Şi Houghton a văzut ceva care se mişcă. Uitaţi, acolo, domnule!

Răsunară două împuşcături, dar urletul continua să se audă. Brice nu mai ascultă. Îşi adună toate forţele şi se trase în sus, străbătu ultimii centimetri şi se apucă de marginea puţului. Îşi trecu trupul peste margine şi se rostogoli apoi repede mai departe de puţ, în umbra unor ziduri din apropiere. Acolo se ridică în picioare şi se furişă încet spre deschizătură. Privi afară şi îl văzu pe căpitan împreună cu toţi oamenii lui, continuând să se certe, în timp ce urletul tot se mai auzea. Acum parcă venea din altă direcţie, zăpăcindu-i şi mai tare şi provocând şi mai multă dezordine.

Brice trecu în următoarea încăpere fără acoperiş şi o luă la stânga, sperând să găsească o deschizătură în zidul castelului în ruină. Chiar când ocoli colţul, se lovi de ceva moale care scoase un mic strigăt de uimire. La naiba! Nu putea să fie şi acesta afară, îşi spuse Brice. Nu se opri să-şi mai pună întrebări, ci împinse persoana şi îi răsuci un braţ la spate. Apoi îi puse o mână pe gură. Omul încercă să-l muşte.

Brice trase adânc aer în piept şi parfumul de lavandă şi de călină îl luă cu asalt, făcându-l să încremenească. Îşi dădu mâna la o parte, întoarse prizonierul cu faţa spre el şi privi atent prin întunericul des:

– Marsaili? şopti el.

– Da. Acum dă-mi drumul şi hai să plecăm de aici, şopti ea, împingându-l la o parte nerăbdătoare.

Brice era aşa de uimit să dea peste ea tocmai aici, că făcu ceea ce îi spusese. Simţi cum Marsaili îl ia de mână şi îl trage după ea, în direcţia din care venise.

– Este o ieșire prin spate?

– Da, dar grăbește-te! Nu știu cât timp mai poate să-i țină Liath ocupați.

– Liath? El e lupul?

Lui Brice îi venea să râdă, dar știa că nu e nici momentul, nici locul potrivit. Șchiopăta în urma ei cât putea de repede, scrâșnind din dinți din caza durerii care îl săgeta de fiecare dată când punea în pământ piciorul cu glezna răsucită. Marsaili avea dreptate, nu aveau nicio clipă de pierdut.

În fața lor apăru un zid de piatră, iar lumina palidă a lunii îi arăta acum lui Brice că au de coborât un deal. Trase aer în piept, pregătindu-se pentru și mai multă durere, când se va cățăra pe pietrele slăbite ale zidului. Marsaili o luă la fugă, iar Brice o urma cât putea de repede, pe jumătate alergând, pe jumătate țopăind într-un picior. O văzu că se oprește și privește peste umăr să vadă de ce mergea așa de încet, dar îi făcu semn să meargă mai departe. Dacă cineva urma să fie prins, nu voia ca aceea să fie ea.

Din fericire, nu strigase nimeni „prizonierul a fugit!" și Brice reuși să ajungă în cele din urmă la micul pâlc de copaci unde îl aștepta Marsaili. Fu încântat când văzu cei doi cai și mulțumi în grabă Domnului. Nu ar mai fi putut merge mult pe jos.

– Ce ai pățit la picior? întrebă în șoaptă Marsaili.

– Nu e la picior, mi-am scrântit glezna, îți spun mai târziu.

Încălecă pe unul din cai, în timp ce Marsaili dezlega frâiele, apoi văzu cum se urcă și ea pe celălalt.

– Dar cum îl recuperăm pe Liath?

– O să-l fluier când ajungem la jumătatea dealului.

– Dar o să te audă Tunicile Roșii, protestă Brice. Nu mai suporta gândul să fie prins din nou, acum când era atât de aproape de libertate.

– Mă îndoiesc. Sunetul pe care am să-l scot este ca un tril de pasăre. L-am învățat pe Liath să reacționeze la el ca la un fluierat obișnuit.

– Așa cum l-ai învățat și să urle la comandă?

Gândul acesta îl amuză și își dădu seama cât de puternică era legătura dintre ea și câine.

– Da, bineînțeles, pe atunci părea un joc nevinovat, nu m-am gândit niciodată că o să-mi prindă așa de bine.

– Ei bine, sper că va asculta de fluieratul tău.

Câinele ascultă, aşa cum spusese Marsaili, şi Brice fu foarte uşurat ceva mai târziu să-l vadă ţopăind voios în urma lor. Jură că îi va da credinciosului animal o duzină de oase cu măduvă imediat ce vor ajunge acasă. Le merita pe deplin. Cât despre stăpâna lui şi misiunea ei nesăbuită de salvare care s-ar fi putut termina aşa de rău... ei bine, la asta se va gândi mai târziu.

– Unde mergem? întrebă el când ajunseră la drumul mare care ducea spre nord-est, către Inverness.

– Drept înainte, spuse ferm Marsaili. Dacă descoperă că ai fugit, o să creadă că te-ai întors acasă sau că te-ai dus la Edinburgh după ajutor, aşa că trebuie să-i trimitem pe o pistă falsă. O să facem un ocol mare, ca să fim siguri, atât cât ne permit dealurile astea înalte.

– Foarte bine, mi se pare logic.

Brice îşi îndemnă calul la trap şi traversară drumul, îndreptându-se spre sud-vest. Oriunde era mai bine decât în acea oubliette din care tocmai scăpase.

O călătorie în Highlands putea fi foarte primejdioasă chiar şi în timpul zilei, Marsaili ştia că trebuie să fie foarte atenţi, altfel ar fi putut să se rostogolească pe versantul dealului sau să rămână împotmoliţi într-o mlaştină. Dar Liath părea să nu şovăie nicio clipă, aşa că în cele din urmă îl lăsară pe el să le arate drumul pe care numai el îl vedea pe întuneric.

– Cred că putem avea încredere în el, nu se va duce nicăieri dacă terenul este primejdios, spuse Marsaili şi Brice fu de acord cu ea.

– Da, pare mai inteligent decât alţi câini.

Totul merse bine până când calul lui Marsaili se împiedică de ceva şi începu să şchiopăteze.

– O, nu! Opreşte-te, Brice, trebuie să mă uit la copita calului.

Marsaili descălecă şi încercă să pipăie piciorul calului. Acesta se feri de mâna ei şi necheză, întorcând capul s-o apuce de braţ.

– Ei, fără chestii de-astea! protestă ea. Se întoarse apoi către Brice: Cred că s-a rănit. Nu văd prea bine, dar se pare că nu-şi mai poate sprijini greutatea pe el.

– Se pare că este noaptea gleznelor scrântite, oftă Brice. Crezi că acesta va putea să ne ducă pe amândoi? Altfel va trebui să mergem, cu rândul, pe jos.

– Cred că putem încerca, sunt animale vânjoase.

– Atunci vino-ncoace! Nu avem timp de pierdut.

Brice o ajută să încalece în spatele lui, şi Marsaili îl cuprinse strâns cu un braţ de talie, în timp ce cu celălalt ţinea frâul calului ei.

– Sper că poate să meargă dacă nu are greutate în spate, murmură ea.

La un moment dat, şi calul lui Brice se poticni, iar Marsaili îşi ţinu respiraţia înspăimântată, dar nu era nimic. I se păru că auzise un geamăt de la Brice, ceea ce o făcu să se încrunte. Îl strânse din nou de talie, intenţionat, şi Brice îi spuse scurt:

– Nu!

Apoi păru să-şi aducă aminte de bunele maniere şi adăugă:

– Te rog!

– De ce? Unde mai eşti rănit? Ai căzut şi te-au târât după aceea pe drum?

Marsaili era îngrijorată pentru el şi încă şi mai indignată din cauza tratamentului la care fusese supus.

Brice chicoti, dar era un chicotit ciudat.

– Mă doare peste tot, recunoscu el. Dar n-am căzut.

– Vrei să spui...

– Tunicile Roşii au decis să facă puţin sport cu mine, da. Înainte să mă arunce în puţ, când mi-am scrântit glezna în cădere.

– Ticăloşi nenorociţi!

Brice se întoarse spre ea şi o privi:

– Ce limbaj!, o tachină el, prefăcându-se şocat. Şi eu care credeam că eşti o doamnă. Vai, vai!

– Puţin îmi pasă de limbaj, asta sunt, nişte ticăloşi nenorociţi!, murmură ea. Cu ce drept se poartă cu tine în felul acesta? Nu au dovedit deloc că eşti vinovat. Asta îi aduse aminte de ceva. Nu ai ascuns niciun fel de arme, nu-i aşa? Adică ştiu că tatăl tău este iacobit, dar n-ai spus niciodată...

– Nu, n-am ascuns nimic. Asta nu înseamnă că n-aş fi făcut-o, dacă tatăl meu mi-ar fi cerut-o, dar de astă dată sunt nevinovat. Însă cred că ştiu de unde le-a venit ideea asta.

– Şi eu... Seton, scrâşni ea. O să plătească pentru asta. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Şi îi povesti ce se întâmplase după plecarea lui. Brice mormăi supărat.

– La naiba, femeie, acum toată casa o să ştie despre coridoarele secrete şi atunci ce rost vor mai avea?

– N-am avut de ales, se scuză ea, apoi auzi alt chicotit. O, iar vrei să mă necăjeşti! Îl lovi uşor peste braţ, apoi îşi aminti de rănile lui, când Brice îşi înăbuşi un geamăt.

– O, iartă-mă, am uitat!

– Nu e nimic, dar încearcă să te abţii de-acum înainte, te rog.

– Poate că nu ar trebui să mă ţin de tine.

– Nici vorbă. Nu vreau să cazi de pe cal. Şi apoi, îmi place să-ţi simt mâna acolo.

Alt chicotit. Marsaili murmură încet.

– Păi da, bărbaţii ăştia!

– Vrei să spui că nu-ţi face plăcere să mă ţii în braţe acum? Nu asta este impresia pe care am avut-o când m-am întors de la târg.

Marsaili sesiză tonul amuzat din vocea lui şi îi veni să-l lovească din nou, dar se abţinu.

– N-ai decât să crezi ce doreşti. M-ai luat prin surprindere, asta e tot.

– Hm, o surpriză cam lungă, nu crezi?

– Ţine-ţi gura, Brice, sau te strâng din nou de coaste!

– Vorbe, vorbe, numai de asta eşti bună, oftă el.

– Brice!

Marsaili încercă să vorbească pe un ton ameninţător, dar probabil că nu-i reuşi prea bine, căci Brice râse din nou. Totuşi, încetă s-o mai necăjească, şi Marsaili se lăsă în voia plăcerii de a-l ţine strâns. Brice îşi simţea stomacul încordat, dar fierbinte sub mâinile ei şi Marsaili se simţea ispitită să-şi rezeme obrazul de umerii lui largi. În cele din urmă, cedă dorinţei şi nu regretă. Era ca şi când acolo ar fi fost locul ei.

– Va trebui să ne oprim curând, spuse Brice în cele din urmă. Caii au avut o zi lungă şi o noapte la fel şi probabil că sunt la fel de însetaţi ca şi mine. Ai vreo idee?

Marsaili rămase o clipă pe gânduri.

– Colibele ciobanilor?, sugeră ea. Dacă mergem puțin mai sus, trebuie să găsim câteva, și acum cu siguranță că sunt deja goale, căci toți au dus jos vacile deja de mult timp.

– Bună idee. Ajută-mă să caut.

CAPITOLUL 22

Abia spre dimineață ajunseră la câteva colibe părăsite. Din fericire, acestea se aflau în spatele unei stânci, astfel că erau ferite de priviri.

– Fără câini de urmărire, Sherringham nu are cum să ne găsească aici, spuse Marsaili.

– Ar trebui să ajungă la cea mai apropiată garnizoană ca să ia câini, spuse Brice. Mă îndoiesc că este dispus să piardă timpul în felul acesta.

Brice auzi clipocitul unui pârâu în apropiere și, imediat după ce descălecară, dădu drumul cailor în direcția de unde venea sunetul. În lumina palidă a dimineții, băură și el, și caii pe săturate din apa rece. Brice se spălă pe față și pe mâini cum putu mai bine. Se simțea revigorat, dar din ce în ce mai înțepenit și îl durea peste tot. În timpul drumului, avusese suficient timp ca să-și evalueze toate rănile și ajunsese la concluzia că are câteva coaste rupte și o mulțime de vânătăi peste tot. Toate se vor vindeca odată cu trecerea timpului și era fericit să constate acest lucru.

– Va trebui să lăsăm caii afară, căci nu încap în colibe, îi spuse Marsaili când se întoarse lângă ea. Vorbea încet, chiar dacă era puțin probabil ca Tunicile Roșii să fie pe urmele lor.

– Da, nu sunt prea mari, așa este.

Brice era nevoit să se îndoaie de mijloc ca să poată intra în prima dintre ele, ca să vadă ce este înăuntru. Era numai o mică vatră într-o parte și o platformă de dormit, făcută din turbă, în cealaltă. asta era tot. Abia dacă era loc să te întorci, nici vorbă să bagi un cal.

Dar cailor le convenea de minune. Atâta timp cât aveau iarbă ca să mănânce și pârâul în apropiere, erau fericiți. Brice îi priponi pentru mai multă siguranță, deși știa că n-ar fi plecat în niciun caz prea departe.

– Liath o să ne anunţe dacă se apropie cineva, nu-i aşa? întrebă el, deşi ştia deja răspunsul.

– Da, i-am spus să stea de pază. Ştie ce înseamnă asta.

Lumina devenea acum din ce în ce mai puternică, şi Marsaili observă chipul lui.

– Brice! Pentru Dumnezeu, dar ce...

Brice ridică o mână în sus.

– Nu e chiar aşa de rău cum arată, sincer. Nu e nimic rupt, nici măcar nasul, ceea ce este un adevărat miracol.

Marsaili clătină din cap şi îi puse o mână pe tâmplă. Brice încercă să nu clipească şi ghici că are probabil un ochi vânăt, căci până şi cea mai mică atingere a degetelor ei îi provoca durere.

– Dar cum de poţi să fii aşa de calm?, întrebă Marsaili, cu ochii plini de durere pentru el.

Brice ridică din umeri, deşi gestul acesta îi produse o durere ascuţită în coaste.

– Nu are sens să fiu furios acum. Am să-i fac să plătească mai târziu. Mai întâi trebuie să ajung teafăr acasă, după aceea am să mă ocup de răzbunare. Ştim amândoi cine este de vină. Cât despre Tunicile Roşii, am prieteni la Edinburgh care mă vor ajuta să-mi reabilitez numele. De fapt, tatăl meu are prieteni.

– Ei bine, stai jos să caut nişte aşternuturi. Trebuie să te odihneşti.

În faţa uneia dintre colibe era o piatră mare şi netedă care servea probabil drept scaun. Brice se lăsă pe ea, fericit să asculte de astă dată de ordinele cuiva.

Marsaili adună repede un braţ de iarbă, îl puse pe una dintre platformele din interior şi acoperi totul cu o pătură.

– Vino încoace, întinde-te, îl îndemnă ea pe Brice.

Acesta intră şi se culcă gemând pe patul improvizat, rezemându-se cu spatele de perete.

– Ah, e mult mai bine, murmură el. Cel puţin nu este noroi.

– Noroi?

Marsaili îl urmase în colibă.

– Fundul puţului în care m-au aruncat era plin de noroi. Un noroi cleios.

– A, da!

Marsaili luă o găleată lăsată acolo de cineva şi spuse:

– Stai liniştit, mă întorc imediat.

– Cum?

Brice privea în urma ei, dar Marsaili se întoarse aproape imediat, cu găleata plină cu apă.

– Trebuie să-ţi spăl rănile, spuse ea, îngenunchind pe platformă alături de el.

– Nu e nevoie. Am să supravieţuiesc.

– Nu fi încăpăţânat! Scoate-ţi cămaşa, te rog.

Brice privea la Marsaili care îşi ridica propria cămaşă şi rupea o fâşie din tiv.

– Ei bine, ăsta e un ordin pe care nu-l aud suficient de des, glumi el. Oricum, nu din partea unor doamne frumoase.

– Mincinosule, spuse ea mijind ochi spre el. Pun pariu că doamnele se bat pe tine oriunde te duci. Brice văzu că obraji fetei se îmbujorează, iar Marsaili îşi dădu şi ea seama că îi făcuse un compliment. Adică... ăăă... voiam să spun, eu nu... se bâlbâi ea.

Brice zâmbi şi îi veni repede în ajutor. Oarecum.

– Crezi că sunt un bărbat chipeş, nu-i aşa? Asta pentru că nu l-ai cunoscut pe fratele meu.

Îşi trase cămaşa peste cap cu oarecare greutate, scrâşnind din dinţi de durere.

– Dacă este contrariul tău, aş fi încântată să-l cunosc, ripostă ea tăios.

– O, nu, este farmecul în persoană, spuse Brice. Nicio doamnă nu-i poate rezista.

Brice aşteptă să simtă valul de furie care îl încerca de fiecare dată când îşi amintea că Jamie îi luase ceea ce îi aparţinuse, dar nu se întâmplă nimic. Tatăl lui avusese dreptate: Elisabet nu merita să te lupţi pentru ea. În ultimă instanţă, Brice şi Jamie erau fraţi, iar această legătură nu putea fi ruptă. Elisabet nu era decât o mică făptură capricioasă şi râzgâiată, nici nu făcea parte, de fapt, din ecuaţie.

Brice se simţi nespus de uşurat. Într-adevăr, lăsase trecutul în urmă. Venise timpul să meargă înainte, să-şi trăiască viaţa aşa cum dorea. Şi era momentul să se bucure de ceea ce avea. *Carpe diem*[7].

Marsaili înmuie cârpa ruptă din cămaşa ei în apa rece şi începu să-

[7] *Expresie dintr-un poem al poetului latin Horaţiu, însemnând „Trăieşte clipa! Bucură-te de momentul actual!" (n. tr.).*

i spele faţa şi torsul pline de vânătăi. Brice văzu că şovăie de câteva ori – ca şi când s-ar fi ferit să nu-i producă şi mai multă durere –, dar atingerea ei era atât de uşoară, încât nu era nicio primejdie. Apa rece îi alina durerea, şi Marsaili îndepărtă urmele de sânge închegat, până când Brice se simţi curat şi aproape nevătămat din nou. În timp ce fata lucra, Brice o privise pe sub gene, dar Marsaili refuzase să-i întâlnească privirile. Probabil că se ruşina că îl atinge în felul acesta şi Brice se întrebă din nou cum se face că niciunul dintre bărbaţii de la Rosyth nu reuşise să-i atragă atenţia până atunci. I se părea de-a dreptul incredibil ca o fiinţă atât de încântătoare să nu fi fost iubită până atunci.

– Cum e, mai bine? întrebă ea când termină.

Brice încuviinţă din cap şi îşi trase cămaşa la loc.

– Da, mulţumesc.

Marsaili tot nu voia să-l privească în ochi. Puse la o parte găleata şi începu să scotocească în desaga pe care o avusese legată de şeaua calului. Îi întinse o lipie şi nişte brânză de capră.

– Ia de-aici, probabil că eşti mort de foame.

– Ca un lup.

Brice devoră mâncarea, scoţând sunete de apreciere, în timp ce ciugulea şi ea dintr-o chiflă de ovăz.

– Mulţumesc pentru tot. Nu sunt sigur că sunt de acord cu fapta ta nesăbuită şi primejdioasă, dar trebuie să recunosc că ştii ce faci.

Marsaili se întoarse cu faţa spre el şi o văzu clar în lumina dimineţii care intra pe uşa colibei. Expresia feţei ei arăta că nu este sigură cum să ia cuvintele lui, dar ripostă curajoasă:

– Chiar aşa?

Brice zâmbi.

– Mm, da. Deşi cred că te mai pricepi foarte bine şi la altceva, nu numai să aduci de mâncare, adăugă el, apucând-o de talie şi trăgând-o spre el.

– Brice!

– Ce e? Vreau numai să-ţi mulţumesc că ai venit să mă salvezi.

Îi dădu la o parte coada grea şi o sărută pe gât, urcând apoi în sus.

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Probabil că îţi datorez chiar viaţa.

Marsaili se zbătea în braţele lui, dar Brice observă că nu se străduia

să scape. Dimpotrivă.

– Dar vânătăile tale, protestă ea slab.

Brice zâmbi ascunzându-şi faţa în pielea ei moale şi îşi lăsă gura să rătăcească pe sub bărbia ei, presărându-şi drumul cu sărutări.

– Ţi-am mai spus, am să supravieţuiesc. Şi recunoştinţa mă face să uit de ele.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, murmură ea. Oricine ar fi făcut acelaşi lucru pentru...

– Pentru cine? Pentru bărbatul căruia nu-i poate rezista?, o tachină el.

Marsaili se întoarse să-i răspundă indignată, dar el profită de gura ei deschisă ca s-o sărute apăsat. Ştia că n-ar fi trebuit să facă asta. Nu era o atitudine de gentleman. Erau singuri, departe de casă şi el ar fi trebuit s-o protejeze, nu să-i atace virtutea. Dar nu se putea abţine. Iar, dacă ea îi permitea, ce rău era în asta? Dacă îi va spune să se oprească, se va opri. Dacă nu, va lua tot ceea ce îi oferea. O împinse într-o parte pe pătura moale de lână şi ignoră vocea micuţă din conştiinţă care îi spunea să se oprească acum, până nu era prea târziu.

În ceea ce îl privea, era deja prea târziu.

Marsaili nu ştia unde va duce această situaţie. Avusese de gând să-i spună lui Brice că se duce să doarmă în altă colibă, ca să poată păstra distanţa de siguranţă. Dar trebuise să-i dea mai întâi de mâncare şi să-i spele rănile. Brice părea atât de istovit şi, fără îndoială, că avea dureri atât de mari, încât nu avusese inima să fie dură cu el tocmai acum. Şi uite unde am ajuns din cauza asta!

Când o săruta în felul acesta, îi era foarte greu să mai judece coerent. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la ceea ce făcea el şi la cât de bine era. Până să-şi dea seama erau amândoi întinşi în spaţiul strâmt, el aplecat deasupra ei, plimbându-şi gura şi buzele lui magice pe buzele ei. Nu ştiuse până atunci că putea fi aşa de plăcut să te joci cu limba cuiva şi nici că jocul acesta îţi trimite săgeţi de foc în jos, lovindu-te direct în stomac. Ba chiar şi puţin mai jos. La gândul acesta, obrajii ei luară foc.

Brice îi cuprinsese obrajii în palme, apoi cobori încet spre sânul

stâng. Marsaili simţi cum i se întăreşte sfârcul, deşi îl atingea prin pieptar şi prin cămaşă. Simţea o nevoie imperioasă să se lipească din nou de el. Trupul ei se ridica în sus din proprie iniţiativă, dorind mai mult şi mai mult. Se pare că Brice era de acord şi începu să tragă de şireturile pieptarului până când acesta se lărgi suficient ca să-şi poată băga mâna pe dedesubt, ajungând la pielea ei moale.

– Eşti aşa de frumoasă, Marsaili, şopti el, depunând sărutări uşoare ca un fulg pe maxilarul ei şi apoi pe gât în jos.

– De-a dreptul perfectă.

Limba lui găsi sfârcul, şi Marsaili îşi pierdu respiraţia, şocată de intensitatea senzaţiei resimţite. Alte săgeţi de foc o străpungeau pe dinăuntru, dar descoperi că nu îi era de-ajuns să-l lase numai pe el s-o cerceteze pe ea. Voia să exploreze şi ea la rândul ei.

– Îmi dai voie?, şopti ea, trăgându-i cămaşa din pantaloni.

Brice chicoti încet, dar sunetul scos semăna cu un mic geamăt de durere.

– Nu trebuie să întrebi. Fă ce doreşti, sunt al tău cu totul.

În vocea lui era o nuanţă de amuzament leneş, dar şi altceva, ceva la care ea reacţionă din instinct. O provocare, un îndemn să îndrăznească să meargă mai departe.

Şi Marsaili merse mai departe.

„Este al meu, al meu cu totul". Cel puţin acum. Dar îl voia al ei cu totul? Îşi uitase principiile şi se bucura pur şi simplu de moment? Pentru că nu se îndoia câtuşi de puţin că, după ce se va termina totul, nu va mai fi deloc numai al ei în mod exclusiv.

Era un gând deprimant, dar acum degetele ei găsiseră contururile moi ale pieptului lui şi stomacul tare, aşa că uitase de tot, nu mai ştia decât că este aşa de bine să-l atingă. Îi mângâie şi ea sfârcurile şi fu uimită să constate că şi acestea reacţionau la fel ca ale ei. Exaltată, dădu peste cărăruia de păr auriu pe care o văzuse la lac şi o urmă în jos, făcându-l să geamă de plăcere atunci când degetele ei se opriră periculos de aproape de talia lui. Atunci el îi prinse mâna şi i-o împinse şi mai jos, ca şi când ar fi pus-o la încercare.

– Simţi cât de mult te doresc?, şopti el. Ţi-e frică?

– Nu.

Şi îşi dădu seama că ăsta era adevărul. Probabil că era şi ea o destrăbălată ca şi mama ei, dar acum nu-i păsa. Îl dorea la fel de mult

cum o dorea şi el pe ea şi nu-i era frică. Deloc. Ştia că va fi minunat să înceapă cu el, chiar dacă va fi singura experienţă. Tremura de nerăbdare.

– Şi asta este ceea ce doreşti şi tu?, întrebă el, în timp ce mâna îi ridica acum fusta, iar degetele se plimbau încet pe interiorul coapsei, spre locul în care Marsaili ştia că vrea să ajungă. Nu-l opri, dimpotrivă, se mişcă în aşa fel încât să-i facă loc.

– Da, şopti ea cu răsuflarea tăiată. Da, Brice, te doresc. Pe tot.

Degetele lui înaintară mai sus, şi Marsaili gemu când ajunseră la ţintă. O atingea încet, aşteptând răspunsul din partea ei, până când fata scoase un strigăt de plăcere:

– O, Brice, o, Dumnezeule!

– Aşteaptă, iubita mea, ăsta a fost doar începutul, şopti el cu vocea răguşită de dorinţă şi de promisiuni.

Şi când degetele lui începură s-o atingă din nou, Marsaili descoperi uluită că valurile de plăcere se formau din nou înlăuntrul ei.

– De astă dată, vin şi eu cu tine, şopti el, o sărută apăsat şi pătrunse în interiorul ei. Durerea de moment fu dată repede uitării, şi Marsaili îşi ascultă instinctele, mişcându-se în ritmul lui. Nu era dezamăgită. Era minunat, ameţitor de bine. Când valurile de plăcere o zguduiră din nou, intensitatea fu mult mai puternică şi îl auzi şi pe Brice scoţând un strigăt, după care îşi rezemă fruntea de fruntea ei. În acel moment se simţea una cu el.

– Iubita mea, eşti extraordinară!, şopti el cu gura îngropată în obrazul ei, respirând încă greu.

Şi respiraţia ei era la fel de rapidă, şi Marsaili simţea că inima ar fi putut să-i sară din piept în orice clipă. Închise ochii mulţumită.

Ştia că va regreta probabil mai târziu, dar acum totul era perfect.

CAPITOLUL 23

Întrucât nimeni nu se interesă de Marsaili, Seton decise s-o lase şi pe ea, şi pe puşti să fiarbă în suc propriu o noapte. Plecaseră foarte repede şi nu atrăseseră atenţia nimănui, aşa că nimeni nu observase că lipsesc.

Era foarte încântat de ideea pe care o avusese să-i încuie acolo pe

amândoi. Fusese o inspirație de moment, atunci când îl văzuse pe Archie alergând spre camera stăpânului ca să-i povestească lui Marsaili ce se întâmplase.

Zâmbea satisfăcut în timp ce traversa holul mare în dimineața următoare și urca scara spre dormitorul stăpânului. Probabil că erau tot acolo, căci, dacă ar fi ieșit cumva, cu siguranță că Marsaili ar fi venit direct la el acasă să-i spună ce gândește. Asta era chiar una dintre trăsăturile care îi plăceau foarte mult la ea, deși, firește, va trebui s-o domolească după ce se va însura cu ea. Abia aștepta clipa aceea.

Se opri în fața ușii ca să audă ce se vorbește înăuntru, dar era liniște. Poate că obosiseră tot încercând să găsească o ieșire? La gândul acesta zâmbetul i se lăți și mai tare pe figură. Împinse încet cheia în broască și o răsuci, apoi împinse ușa. Dar nu se întâmplă nimic.

Zâmbetul îi pieri și împinse ușa cu toată puterea, dar fără rezultat.

– Ce dracu'...

Cum se putuseră încuia pe partea cealaltă, din moment ce singura cheie era la el? Ușa aceasta nu avea bară pe dinăuntru. Seton simțea că ceva nu e în regulă.

– Marsaili?, răcni el, dar dinăuntru nu se auzi nimic. Nici măcar un foșnet. Seton înjură cum știa el mai urât. Cum se poate să fi fugit? Naiba s-o ia de muiere blestemată!

Coborî în grabă scările, ieși și se uită în sus, spre fereastră, așteptându-se să vadă o frânghie atârnată de geam. Dar nu era nimic. Înjurând din nou, se repezi spre bucătărie, unde doamna Murray stătea lângă plită cu un aer extrem de obosit și amesteca într-o oală cu budincă. Abia dacă îi aruncă o privire și căscă larg.

– Unde este Marsaili?

Seton nu considera că are rost s-o ia pe departe. Dacă era cineva care ar fi putut ști pe unde umblă Marsaili, aceea era bucătăreasa.

– Eu de unde să știu? Am destule de făcut aici ca să-mi mai bat capul unde este fiecare. De fapt, ar fi trebuit să fie aici și să mă ajute. Dacă o vezi, poți să-i spui asta din partea mea.

Seton făcu doi pași mari și o apucă de femeie de braț, răsucind-o cu fața spre el.

– A șters-o, nu-i așa? întrebă el dar nu era, de fapt, o întrebare, ci mai mult o constatare a faptelor.

– Ce tot spuneți acolo, domnule Seton? Dacă nu vă e cu supărare, eu am dormit prost astă-noapte, că m-a durut un dinte, iar acum trebuie să-mi văd de treburile mele.

Privea țintă la mâna lui.

Seton îi dădu drumul, și privirea lui se îndreptă spre colțul unde stătea de obicei câinele lui Marsaili. Nici câinele nu mai era.

– Lovi-l-ar jigodia de javră! urlă el și mătură apoi cu mâna o oală de lut de pe masă, aruncând-o pe jos. Aceasta scoase un zgomot destul de satisfăcător atunci când se zdrobi de pardoseala de piatră și se sfărâmă în bucăți, dar nu reuși să-i potolească furia. Ignoră protestele indignate ale doamnei Murray și se îndreptă spre ușa din spate, strivind în picioare cioburile. Ajuns acolo, se întoarse către femeie:

– Ai s-o regreți, îți promit!

Apoi păși afară și se îndreptă spre grajd. Acolo descoperi că cei doi cai dispăruseră, iar furia rece îl copleși în așa măsură, încât se întreba dacă nu se va prăbuși cumva chiar acolo. Trase de două ori aer în piept ca să se liniștească și să-și pună ordine în gânduri. Trebuia să se gândească. Nu-i venea să creadă că idioata de femeie se dusese după Tunicile Roșii. Oare ce-și închipuia c-o să reușească să facă? Gândul acesta îl mai liniști puțin. Sherringham nu va asculta în niciun caz de o muiere, pe deasupra și scoțiană, care intervine în favoarea unui bărbat pe care îl credea iacobit. O s-o repeadă cât acolo, ba poate chiar o s-o bage și la închisoare. Seton se liniști și mai mult. Asta n-ar fi chiar așa de rău, murmură el. Ar putea chiar să-i pice bine. Da, lasă-l pe Sherringham să-i bage frica în oase, să stea la răcoare câteva zile și după aceea o să fie fericită când Seton o s-o salveze de acolo. Ha! exclamă el. S-ar putea să-mi fie chiar recunoscătoare.

Se simțea mult mai bine dispus în timp ce se întorcea la el acasă. Trebuia să-și împacheteze câteva lucruri și să pornească la drum, ca să schimbe o vorbă cu Sherringham. Fără îndoială că va putea ajunge la o înțelegere cu el, firește, cu stimulentele de rigoare.

Dar, tocmai când ajunsese în fața ușii, un călăreț veni în galop dinspre sat și opri chiar lângă el. Era unul dintre soldații lui Sherringham și, după cum se vedea, își forțase calul la maximum, căci sărmanul animal era plin de sudoare și de noroi.

– Domnule Seton, spuse omul gâfâind, nu l-ați văzut pe prizonier în dimineața asta?

– Cum?

Seton holbă ochii la soldat şi visurile lui frumoase din acea dimineaţă se risipiră ca un fum.

– Deţinutul, domnule. A evadat astă-noapte şi am presupus că s-a întors acasă după ajutoare. L-aţi văzut?

Seton negă din cap.

– Nu, n-a venit înapoi şi aici nu are cine să-l ajute. Cel puţin aşa spera el. Probabil că s-a dus direct la Edinburgh. După el, omule! Nu e timp de pierdut.

Englezul îl privi de sus.

– Asta ştiu şi eu, domnule. Foarte bine, dar mai întâi trebuie să-i raportez căpitanului. Între timp, dacă îl vedeţi, vă rog să-l reţineţi şi să ne daţi de ştire.

– Da, aşa voi face, promise Seton.

Dar ştia că pierduse şi de astă dată. Era momentul să treacă la măsuri disperate. Avea nevoie de MacGregor şi de oamenii lui.

Când se trezi, Brice se simţea atât de înţepenit, încât în primul momentul nu fu sigur că se poate mişca, în general. Gemu şi încercă să se ridice în capul oaselor, dar coastele lui învineţite protestară şi avu nevoie de toate puterile ca să facă această mişcare foarte simplă. Marsaili îl privea clipind des, cu ochii plini de îngrijorare.

– Brice? Te simţi bine?, întrebă ea, dându-şi la o parte o şuviţă de păr auriu care îi căzuse peste faţă. Coada groasă se despletise, şi părul cârlionţat şi des era o masă de bucle care se împrăştiaseră în jurul ei. Brice dorea să întindă mâna şi să-şi bage degetele în moliciunea lor, dar nu reuşi nici măcar atât.

Se bucură numai cu priveliştea pe care i-o oferea aşa ciufulită şi somnoroasă cum era încă. Arăta chiar şi mai frumoasă în dimineaţa aceasta când făcuse dragoste cu ea de două ori, după care amândoi căzuseră ca seceraţi într-un somn greu, de plumb. O anumită parte a anatomiei lui îşi mai amintea acest lucru, dar nu era în stare să continue de unde rămăseseră, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Scutură din cap, dar şi această mişcare îi produse o durere cumplită.

– Nu, mă simt ca şi când ar fi trecut peste mine o cireadă de tauri.

Marsaili schiţă un zâmbet şi se ridică în capul oaselor, întinse o mână şi îi atinse pieptul gol, care nu era chiar foarte frumos în lumina zilei. Privi şi el în jos şi văzu nenumăratele vânătăi şi umflături care îi pătau pielea, de regulă, aurie.

– Se vor vindeca, dar trebuie să te ducem acasă, spuse ea. Am o unsoare care te va ajuta şi poate că şi o baie fierbinte cu anumite ierburi... dar aici nu pot să fac nimic pentru tine.

Brice ridică o sprânceană.

– Chiar nimic?, întrebă el încetişor, ridicând mâna ca s-o mângâie pe obraz. Muşchii îi protestară, dar Brice îi ignoră. Nu mai putea rezista nicio clipă fără s-o atingă. Era prea frumoasă ca să se limiteze la cuvinte. Marsaili se înroşi şi întoarse capul.

– Ruşine să-ţi fie, abia poţi să te mişti. Cum poţi să te gândeşti la... la aşa ceva într-un moment ca acesta?

– Când eşti tu prin preajmă, nu mă pot gândi la nimic altceva, răspunse el cât se poate de sincer, dar Marsaili credea că glumeşte, pentru că dădu din cap şi coborî de pe platformă.

– Mă duc să aduc caii, spuse ea. Încearcă să te scoli şi să te îmbraci şi am să te ajut să încaleci. Nu putem să mai stăm aici.

Marsaili ieşi din colibă, şi Brice oftă lung, dar ştia că are dreptate. Nu era nici timpul, nici locul să continue ceea ce se întâmplase între ei. Trebuia să mai aştepte până vor rezolva alte probleme. Încercă să inspire numai puţin aer, ca să nu-şi forţeze coastele, şi întinse mâna după cămaşă.

Mergeau încet pe potecile înguste de munte, lăsându-se în grija lui Liath care i-ar fi anunţat în caz de primejdie. Caii aveau mersul sigur şi agil, iar calul lui Marsaili părea să se fi întremat suficient ca să o poată duce în spinare. Dar, chiar şi-aşa, ori de câte ori ajungeau în locuri mai periculoase descălecau şi mergeau pe jos, cu tot piciorul scrântit al lui Brice. Marsaili auzea gemetele înăbuşite de durere pe care le scotea de fiecare dată şi ar fi dorit să poată face ceva pentru el. Dar cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să ajungă la Rosyth cât mai curând.

La drept vorbind, avea şi ea dureri, deşi acestea nu se comparau nici pe departe cu ceea ce suferea Brice. Îşi schimbă poziţia, pentru ca şeaua calului să nu-i atingă părţile interioare. Nici nu-i venea să creadă că îl lăsase pe Brice să-i facă ceea ce îi făcuse. Dar în acel moment nu se simţise în stare să se împotrivească. O copleşise cu mângâierile lui şi uitase toate promisiunile pe care şi le făcuse faţă de ea însăşi.

„Proasto!”, îşi spuse ea. Cum de cedase aşa de uşor?

Ca şi când s-ar fi gândit şi el la acelaşi lucru, Brice privi la ea peste umăr şi spuse:

– Marsaili, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat...

– E-n regulă, spuse ea întorcând privirile în altă parte. Hai să nu discutăm acum despre asta.

Încercă să vorbească pe un ton indiferent şi fără emoţii. N-ar fi suportat să audă cum îi spune că nu făcuse decât să ia ceea ce ea îi oferise atât de binevoitoare. Că la lumina crudă a zilei regreta cele întâmplate şi ca stăpân al domeniului intenţiona să-şi caute o soţie de rang mai înalt. Nu era nevoie să audă asta chiar acum.

– Dar dacă...

– Am să te informez dacă va fi vorba despre un copil, i-o reteză ea scurt. Te rog, nu vreau să discutăm acum despre asta. Sunt frântă de oboseală şi tu eşti la fel.

Brice se încruntă, îi căută privirile, apoi spuse:

– Foarte bine, dar vom discuta după ce ne vom odihni amândoi.

– Foarte bine, consimţi ea, dar nu avea deloc intenţia să-l lase să deschidă discuţia din nou. Îşi primise porţia de plăcere de la ea, şi cu asta gata. Dacă va avea un copil, va avea grijă să-i plătească pentru întreţinerea lui, dar în rest, va uita că s-a întâmplat ceva între ei.

Amintirea ar fi fost prea dureroasă.

Deciseră să se întoarcă la Rosyth din direcţia contrară celei din care ar fi trebuit să vină în mod normal, pentru a fi siguri că Tunicile Roşii nu îi pândeau. Lăsară caii în păduricea de lângă lac şi se strecurară pe jos până în casă, intrând pe uşa secretă folosită de Marsaili când fugise din dormitorul lui. Se făcuse întuneric beznă

până ajunseseră acasă şi nu văzură şi nu auziră pe nimeni.

Camera lui Brice era exact aşa cum îi spusese Marsali că o lăsase, cu scrinul greu proptit în uşă.

– N-a intrat nimeni aici, şopti ea.

– Aşa se pare.

Brice aruncă o privire plină de jind spre patul lui, dar ştia că încă nu se poate relaxa. Trebuia să afle ce se întâmplase în restul casei.

Cu ajutorul lui Marsaili, împinse scrinul la o parte şi încercă uşa. Spre uimirea lui, aceasta se deschise şi găsi cheia în broască pe dinafară. O scoase şi încuie uşa încă o dată, de astă dată pe dinăuntru.

– Ce faci? întrebă Marsaili în şoaptă.

– Vreau să rămâi aici până mă duc să văd ce se întâmplă jos.

– Dar...

– Vei fi în siguranţă aici, iar eu nu mă voi duce pe căile normale. Făcu un gest spre intrarea secretă.

– O, înţeleg.

Îi puse mâinile pe umeri.

– Promite-mi că nu pleci de aici până nu mă întorc. Îmi pare rău că trebuie să te las singură pe întuneric, dar este mai bine să nu ne anunţăm încă prezenţa.

– Foarte bine, dar te rog să te grăbeşti.

Brice se îndreptă către uşa secretă, dar, în loc să coboare pe scara pe care veniseră, deschise o altă uşă la dreapta. Aceasta era foarte bine ascunsă, şi Brice nu credea că Marsaili o observase atunci când folosise scara prima oară. Odată trecut de această uşă, avea acces la tot labirintul de coridoare secrete care traversau casa şi le folosi din plin de astă dată, mergând însă foarte încet. Ce bine că tata m-a pus să le memorez pe toate, îşi spuse el, căci în bezna asta nu se vede nimic. Îşi simţea tot trupul în flăcări după efortul făcut.

Fu uimit să constate că nu se vedea nici urmă de Tunici Roşii şi nici Seton nu era nicăieri. Îi descoperi, în schimb, pe Ramsay şi pe Alex în holul mare, plimbându-se încoace şi-ncolo şi discutând despre ce ar trebui să facă. Fu uşurat să vadă că cel puţin ei doi fuseseră lăsaţi în pace.

– Nu putem porni după ei acum, este prea întuneric, spunea Ramsay. Trebuie să aşteptăm până mâine-dimineaţă, altfel o să ne rătăcim. Şi atunci ce rost mai are?

– Dar nu putem să stăm aici cu braţele încrucişate. Dumnezeu ştie ce sunt în stare să-i facă!

– Ştiu, ştiu, dar nu putem risca să plecăm acum. Ne-ar prinde bine o călăuză.

– Atunci să găsim pe cineva! Ce zici de flăcăul ăla, de Iain?

Ramsey pufni.

– Nu pare să fie mare lucru de capul lui. Nici n-a crezut că Brice a fost luat de Tunicile Roşii până nu i-a spus bucătăreasa ce s-a întâmplat.

Brice nu rămase să asculte mai departe. Era clar că duşmanii nu sunt în casă şi, dacă ar fi venit, se putea ascunde imediat în coridorul secret. Se întoarse sus ca s-o ia pe Marsaili şi să-i spună ce auzise. Coborâră apoi împreună în holul mare.

– Brice! Domnişoara Buchanan! Pentru numele lui Dumnezeu, ce...

Ramsay îi văzuse primul.

– Dumnezeule mare, dar ce s-a întâmplat cu tine, omule?

Deschise ochii mari văzând ochiul vânăt al lui Brice şi celelalte vânătăi şi tăieturi.

– Vă spun imediat, dar mai întâi vreau să ştiu: l-aţi văzut cumva pe Seton? Sau pe soldaţi?

– Nu, n-am văzut pe nimeni, cât despre vechilul tău, trebuie să ştii că a plecat undeva cu o parte din aur.

– O parte din... dar de unde ştii?

Alex îi aruncă o privire ştrengărească şi ridică o lădiţă mică de pe o măsuţă din apropiere.

– Am verificat, spuse el. Cea mai mare parte este tot aici, dar a luat cel puţin o pungă plină.

Brice îi zâmbi tânărului şi dădu din cap.

– Mulţumesc. Cred că ar fi mai bine să mi-i dai mie să-i ascund undeva. Presupun că ţi-ai luat deja procentul?

– Numai unul foarte mic, zâmbi Alex. Ai spus că am voie.

Brice încuviinţă din cap, dar întinse mâna după lădiţă. Nu voia ca Alex să fie ispitit să ia mai mult.

– Nu putem discuta despre toate astea mai târziu?, interveni Marsaili. Bri... adică, stăpânul trebuie să facă o baie fierbinte şi să-l bandajăm.

– O, e chiar aşa de rău?, se încruntă Ramsay.

– E adevărat că am avut şi zile mai bune, recunoscu Brice. Dar mai întâi trebuie să fiu sigur că nu ne ameninţă nimic. Nu pot risca să fim luaţi din nou prin surprindere de Tunicile Roşii.

– Nu te teme, ne ocupăm noi de ei, dacă este cazul. Du-te şi fă baie.

Ramsay scoase două pistoale din buzunarele lui mari şi le puse pe masă lângă scaunul pe care se aşeză.

– Ai putea să laşi şi dulăul aici.

Brice privi în spatele lui şi fu uimit să-l vadă pe Liath şezând acolo cu limba atârnând afară după cursa de mai înainte. Îl lăsaseră afară, aşa că găsise singur drumul încoace. O clipă mai târziu, Archie dădu năvală în încăpere şi se repezi la Brice, aruncându-şi braţele în jurul picioarelor lui.

– V-aţi întors! L-am văzut pe Liath în curte şi nici nu mi-a venit să cred că e adevărat.

– Au!

Brice încerca să scape din îmbrăţişarea băiatului, dar se vede că acesta fusese foarte îngrijorat şi strădania lui era precum efortul de a deschide o stridie încăpăţânată. În cele din urmă îl ridică pe băiat şi îl îmbrăţişă.

– Da. Sunt aici, dar nu sunt chiar foarte curat, aşa că, dacă nu te superi, mai întâi am să fac baie şi după aceea am să vă povestesc prin ce-am trecut.

– Sigur, făcu Archie şi îi dădu în sfârşit drumul.

– Poţi să rămâi aici şi să stai de pază împreună cu unchiul Alex.

– Da, aşa o să fac.

Archie se aşeză lângă Alex, încercând să-şi compună un chip cât mai fioros.

– Ne vedem mai târziu, îi făcu acesta cu ochiul unchiului său

CAPITOLUL 24

– Vrei să rămâi şi să mă ajuţi?

Marsaili şovăi în dreptul uşii camerei lui Brice. Se pregătea să plece în urma oamenilor care căraseră apa caldă, dar îşi dădu seama

că nu poate rezista rugăminţilor lui Brice.

– Trebuie să iau unsoarea şi nişte bandaje, murmură ea.

– Poţi să faci asta mai târziu.

Stătea pe marginea patului, şi Marsaili vedea încordarea de pe faţa lui. Trecuse printr-un adevărat calvar, căci altfel probabil că nu avea obiceiul să ceară ajutor. Pe sub bronzul pielii, era aproape pământiu la faţă de oboseală şi, deşi era şi ea însăşi foarte obosită, fireşte că nici nu se compara cu ceea ce probabil că simţea el. Era cu picioarele goale, dar se pare că îşi epuizase ultimele puteri atunci când îşi scosese ghetele şi ciorapii. Mai ales că fusese nevoit să taie una din ghete cu pumnalul.

– Foarte bine, se decise Marsaili.

Închise uşa, se apropie de el începu să-i tragă cămaşa peste cap. Îl auzi cum respiră greu şi ridică braţele în sus ca s-o ajute, dar ştia că nu poate face nimic. Se va simţi mai bine după ce va intra în apa fierbinte.

– Te descurci cu...?, întrebă ea făcând semn spre pantaloni.

Brice închise ochii ca şi când ar fi fost prea mult pentru ea, apoi încuviinţă:

– Da.

Descheie încet nasturii şi trase pantalonii în jos. Marsaili îşi feri ochii de partea care o fascina atât de mult, deşi nu se putu abţine să nu arunce o privire sau două. Nu că ar fi putut să-l compare cu altcineva, dar îl considera incredibil de bine făcut. Strânse din dinţi şi întoarse capul. Cel mai bine ar fi să uite cum arată fără haine pe el.

– Hai, acum în apă cu tine!

Marsaili aproape că îl trase jos de pe pat şi îl rezemă de cada mare, unde apa aburea blând. Cu o mână pe braţul lui, îl ajută să-şi ţină echilibrul când păşi în cadă şi se afundă în apă. Brice îşi rezemă capul de marginea căzii, închise ochii şi dădu drumul unui oftat de mulţumire.

– O, ce bine e... Aproape la fel de bine ca...

– Uite, ţine cârpa asta să te speli cu ea, îl întrerupse Marsaili, speriată de ceea ce se pregătea să spună.

Brice privi în sus la ea cu o sprânceană ridicată.

– Credeam că o să mă ajuţi! Cel puţin spală-mă pe spate, te rog! Nu am cum să ajung acolo pentru moment.

Marsaili detectă o sclipire ştrengărească în ochii lui şi îşi încrucişă

brațele pe piept.

– Te doare chiar așa de rău sau este iarăși una dintre șmecheriile tale?

Brice făcu o mutră nevinovată, cu ochii albaștri larg deschiși și sinceri.

– Șmecherie? Nu-mi amintesc să fi recurs la așa ceva cu tine.

– Hm.

Marsaili nu era sigură că îl crede, dar luă cârpa din mâna lui, o înmuie în apă și o dădu cu săpun.

– Atunci apleacă-te în față, dacă poți.

Brice se strâmbă.

– Da, doamnă.

Făcu ce i se spusese și îi prezentă fetei altă priveliște minunată: umerii largi cu mușchi care dansau pe sub pielea netedă și aurie dintre vânătăi și tăieturi. Marsaili scoase un oftat. Pe cine încerca ea să păcălească? Nu va uita niciodată cum arată nicio parte din anatomia lui, indiferent cât de mult s-ar strădui. Înjură încetișor.

– E chiar așa de rău?

Marsaili auzi amuzamentul din vocea lui și abia se abținu să nu-i dea un pumn, în loc să-l clătească de săpun.

– Nu, arăți foarte bine, așa cum sunt sigură că știi.

Știa că răspunsul ei fusese răstit, dar nu avea încotro.

– Atunci se vede că săpunul este cel care te supără, spuse el privind peste umăr cu ochi râzători. Naiba să-l ia de săpun alunecos!

– Brice...

Marsaili privi serioasă la el.

– Am fost de acord să te ajut, pentru că aveai într-adevăr nevoie de mine, dar dacă îți stă gândul la prostii, plec.

Brice ridică mâinile în semn că se predă.

– Am să fiu cuminte, promit! Oricum, nu era decât un comentariu.

– Da, așa ai spus și azi-dimineață, dar pe urmă ai făcut altceva, murmură ea. Tu ești alunecos ca un țipar.

– Atunci n-ai spus asta.

Marsaili aruncă în apă cârpa de spălat chiar în fața lui.

– Ți-am mai spus, nu vreau să vorbesc despre asta. Ce s-a întâmplat... n-ar fi trebuit să se întâmple, dar acum lucrul e bun făcut și ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai mai vorbi despre asta.

Spre consternarea ei, Brice se ridică brusc în picioare, cu apa şiroind pe el, aşa cum făcuse atunci când îl văzuse la lac. Numai că e astă dată nu purta pantaloni şi, înainte să apuce să spună ceva, bărbatul o apucă de braţ şi o trase aproape de el.

– De ce n-ar fi trebuit să se întâmple?, întrebă el pironind-o cu privirile? Ai vrut şi tu la fel de mult ca şi mine.

– N-am negat asta, spuse ea. Nu avea rost să mintă.

– Atunci de ce îţi este teamă să aduc vorba despre asta? Ţi-a plăcut şi ţie, nu-i aşa?

Marsaili încuviinţă din cap posomorâtă.

– Atunci nu există niciun motiv să nu se întâmple din nou, dacă amândoi vom dori.

– Dar tocmai asta este, eu nu doresc!

Brice o îndepărtă puţin de el şi se uită fix în ochii ei:

– De ce?

– Eu...

Marsaili înghiţi nodul care îi stătea în gât.

– Pentru că tu nu mă iubeşti. Pentru că eu nu sunt destul de bună pentru tine. Pentru că nu vreau să ajung ca mama, naiba să te ia! Aşa că lasă-mă în pace, bine? Lasă-mă...

Se smulse de lângă el şi porni spre uşă, încercând să-şi oprească şuvoiul lacrimilor care ameninţa să-i inunde obrajii.

– Am să trimit pe cineva cu unsoarea, spuse ea.

Apoi deschise brutal uşa şi ieşi în fugă, coborând scările ca mânată de toate fantomele din lume. Dar fugea numai de un singur spectru, căci numai de unul se temea, de cel al mamei ei. Trăsăturile chinuite, călcate în picioare ale lui Janet apăreau în faţa lui Marsaili, chiar dacă închidea ochii. Janet care încerca mereu să facă pe placul unui bărbat sau al altuia. Janet bătută mereu...

Nu! N-am să ajung ca ea. Mai bine mor.

Brice privi în urma ei mult timp, după care se cufundă din nou în apă. Ce naiba a vrut să spună? se întrebă el.

Ştia că nu-i spusese că o iubeşte, dar nu era sigur că mai este în stare să iubească vreo femeie. Nu după ce se întâmplase ultima dată.

Asta nu însemna însă că este lipsit de onoare. Era perfect conştient de faptul că nu poate s-o ia pe Marsaili ca pe o femeie oarecare, fără niciun fel de consecinţe. Ailsa l-ar fi jupuit de viu.

Acum va trebui să se însoare cu ea.

Acum câteva săptămâni gândul acesta l-ar fi umplut de groază, dar, după ce făcuse dragoste cu Marsaili, îşi dăduse seama că nu-l mai speria. Acesta era preţul pe care trebuia să plătească şi era dispus s-o facă. Dar va vrea şi ea?

Clătină din cap şi luă cârpa udă, continuând de unde rămăsese ea, şi se săpuni bine. Femeile erau nişe făpturi stranii, asta era sigur. Ce voia să spună cu „nu sunt destul de bună pentru tine"? În plan social, sigur, nu era egală cu el, dar lui nu-i păsa de asta. Nu se aşteptase niciodată să devină lord, aşa că nu-i păsa cine sunt strămoşii viitoarei sale soţii sau dacă fusese născută în afara căsătoriei. Şi nu-i păsa nici de faptul că nu are zestre. Avea el suficienţi bani pentru amândoi.

Oare nu-l plăcea? Era absolut sigur că îl plăcuse în dimineaţa aceasta. Nu se plânsese.

Singurul comentariu pe care nu-l înţelegea chiar deloc era despre mama ei. Va trebui să se intereseze, fireşte, cu toată discreţia, ce se întâmplase atât de cumplit cu sărmana femeie. Dar, indiferent despre ce ar fi fost, va avea grijă să nu i se întâmple şi lui Marsaili, dacă va fi de acord să-i devină soţie.

Îi trecu prin minte un alt gând. Poate simţea nevoia să i se facă curte? E drept, zâmbi el în sinea lui, nu prea o curtase aşa cum se cuvine.

– Am să-i fac un cadou, murmură el. Ceva care să-i arate cât de mult o... o apreciez. Nu putea nici măcar să se gândească la cuvântul „iubesc", dar ţinea la ea, de asta era sigur. Suficient încât să dorească să-şi petreacă tot restul vieţii cu ea?

Da. Oricum, se angajase în acest sens atunci când făcuse dragoste cu ea, şi acum nu mai exista cale de întoarcere.

Clanul MacGregors era un grup de proscrişi, dar erau exact ce-i trebuia lui Seton. Scoşi în afara legii de rege cu un secol mai înainte, acum era interzis să li se rostească până şi numele sub ameninţarea

pedepsei cu moartea. Seton ştia că erau suficient de disperaţi ca să facă orice pentru bani. Deşi, oficial, nici nu existau, ştia că îşi fac veacul cam prin Rannoch. Aşadar, într-acolo se îndrepta acum.

Rannoch Moor era un loc sinistru şi dezolat, cel puţin în această perioadă a anului, dar nu era la mai mult de o zi de mers de Rosyth, dacă ştiai drumul. Seton trebuia să călărească cu mare grijă pe potecile care şerpuiau prin ţinutul sălbatic presărat cu lacuri. Peisajul învăluit în aer ceţos era straniu şi deloc îmbietor, iar Seton deveni nervos şi irascibil, dar perseveră. Nu era momentul să-şi piardă curajul. Trebuia să fie suficient de îndrăzneţ ca să-şi atingă scopul şi nu avea altă opţiune decât să meargă înainte.

Şi am să mi-l ating, de asta sunt sigur, îşi spuse el hotărât.

Nu ştia exact unde să-i găsească pe proscrişi. Se îndoia că stau prea mult într-un loc, căci, dacă erau prinşi, viaţa lor era în joc. Cu toate acestea, era sigur că stau de pază să vadă dacă vine cineva şi, mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei îl va lua la întrebări. Şi atunci le va explica ce treabă are şi spera să fie dus la căpetenia lui.

Seton nu era prost, ştia că riscă mult venind aici. Dar avea o pereche de pistoale încărcate şi ascunsese cea mai mare parte a aurului într-o pungă pe care o pusese într-un loc unde spera ca proscrişii să nu-l caute.

Acum nu putea decât să se roage ca oamenii să fie dispuşi să-l ajute şi nu numai să-l jefuiască de puţinul aur pe care îl vor găsi asupra lui şi după aceea să-i taie beregata.

– Dar, domnule căpitan Sherringham, cui să-i treacă prin minte că ar putea să scape din puţul ăla? Şi jur că am plecat de la postul meu numai un moment. Probabil că l-a scos de acolo diavolul însuşi.

– Idiotule! Acum o să-mi spui poate că l-a scos lupul de acolo! Căpitanul Sherringham era pradă unei furii cumplite şi urla la soldatul năucit, care ar fi trebuit să-l păzească pe lordul de la Rosyth. Omul tremura în cizme în faţa lui, dar căpitanul nu era impresionat. Chiar crezi că aceste proteste jalnice o să te scape de pedeapsă? mârâi el. La dracu', chiar aşa...

Sherringham se delectă supraveghind personal aplicarea celor

cincizeci de lovituri de bici. Spera ca aceasta să servească drept exemplu celorlalţi oameni ai lui să nu-l lase niciodată pe un prizonier nepăzit. Nu că ar mai fi avut acum vreo importanţă. Prizonierul le scăpase şi nu ştia nimic nici despre Seton, aşa că presupunea că se dusese direct la Edinburgh. Asta era o veste proastă. Kinross spusese că are prieteni sus-puşi, e suficient să le dea de veste. Deşi atunci nu-i dăduse atenţie, acum îşi aminti şi scrâşni din dinţi de frustrare.

Dar ce putea face? Să pornească după el şi să-l aresteze din nou? Se îndoia că mai poate face aşa ceva, dacă a găsit adăpost la cineva influent.

– Naiba să-i ia pe toţi scoţienii!, murmură el la nesfârşit, în timp ce se plimba prin încăpere furios.

Dar stai aşa – dacă nu pot să pun mâna chiar pe om, poate că există altă cale de a-l scoate din ascunzătoare. Femeia! Cum o chema? O, da, domnişoara Buchanan!

Sherringham îşi amintea de ea. Un zâmbet drăguţ şi un trup bine făcut. Foarte bună dacă îţi plac fetele de la ţară, dar cam înaltă şi năbădăioasă pentru gustul lui Sherringham. Însă remarcase privirile dintre ea şi stăpân. Bărbatul ăsta era îndrăgostit, nu credea că se înşală. Şi, chiar dacă nu era, femeia este sub protecţia lui şi, dacă Sherringham punea mâna pe ea, Kinross va fi nevoit să vină să negocieze eliberarea ei.

Sherringham se opri şi zâmbi. Merita în mod clar să încerce, iar, dacă nu va veni nimeni în salvarea fetei, ei bine atunci se va distra şi el puţin cu ea după care o va da oamenilor lui. Nu era decât o târfă iacobită şi nici nu merita altceva.

Buna dispoziţie îi revenise şi porunci să-i fie adus calul.

– Atunci ce e cu tine? Astăzi arăţi ca un urs pe care îl doare capul.

Kirsty se uita la Marsaili aşezată pe partea cealaltă a mesei de bucătărie, unde amândouă tăiau legume. În ochii surorii ei vitrege era o privire speculativă pe care Marsaili încerca s-o evite. Kirsty văzuse însă destul şi, cum ea era fericită pentru că se măritase, dorea ca toţi cei din jurul ei să fie la fel de bucuroşi.

Marsaili împinse în jos cuţitul cu mai multă forţă decât ar fi fost

necesar.

– Nimic. Sunt obosită şi mă doare tot trupul, asta e tot. Am călărit aproape două zile şi o noapte în total şi, dacă vrei să ştii, fundul meu este tot numai o rană.

Tăie o ceapă în două, după care răsuflă adânc. Nu ar fi servit la nimic dacă s-ar fi tăiat şi la deget.

– Aţi călărit, zici?, clipi şireată Kirsty. Şi eşti sigură că n-aţi făcut nimic altceva?

Marsaili îi aruncă o privire.

– Vrei să-ţi arăt? Te asigur că nu e o privelişte prea plăcută.

Poate că Kirsty observase că Marsaili evitase să-i răspundă la întrebare, dar nu spuse nimic. Ridică o mână în sus şi zise:

– Nu, mulţumesc. Mi-a fost de-ajuns să văd vânătăile lui Brice. A insistat să mă pună să-i aplic unsoarea pe care ai trimis-o tu, din moment ce n-ai vrut s-o faci chiar tu.

– N-am timp de pierdut cu el. Am treabă, murmură Marsaili.

Brice îşi petrecuse cea mai mare parte din zi în pat, refăcându-se şi întrebase de ea. Dar nu avea nici cea mai mică intenţie să fie în preajma lui, dacă nu era nevoită. Pentru sănătatea ei mentală, considera că este mai bine să stea mai departe, pentru că nu avea în credere în ea însăşi că ar putea să reziste puterii lui de convingere.

Într-un fel, avea dreptate. Răul era deja făcut, ce mai conta dacă îi permitea să facă dragoste cu ea din nou? Dar exista o mică şansă să fi scăpat fără să rămână însărcinată şi, atâta timp cât nu era sigură, se putea agăţa de această speranţă.

Şi apoi îi era tare teamă că se îndrăgostise deja de el şi nu putea suporta gândul că el nu simte acelaşi lucru pentru ea. Nu înţelegea deloc cum de se întâmplase, dar ajunsese la această concluzie în timp ce călăreau înapoi spre casă. Nu putea fi altă explicaţie pentru comportamentul ei prostesc din colibă. Altfel de ce şi-ar fi pierdut capul complet?

– O să vină după tine, ai să vezi.

Afirmaţia făcută de Kirsty pe un tom amuzat o readuse în prezent.

– Parcă spuneai că are dureri prea mari ca să se ridice din pat astăzi.

– Aşa vrea să ne facă pe noi să credem, dar probabil că doreşte să-l compătimim. Dacă nu te duci la el, curând se va plictisi de jocul

ăsta.

– Hm. Ei bine, e stăpânul locului, nu pot să-i interzic să meargă prin propria casă, dar, dacă își închipuie că am să las totul baltă de dragul lui, se înşală.

– Oare? Mă întreb...

Râsul contagios al lui Kirsty izbucni în cascade.

– Kirsty, ți-aş fi recunoscătoare dacă ți-ai vedea de treburile tale. Sunt prea obosită ca să mă cert cu tine.

– Foarte bine, ține-o pe-a ta. Dacă vrei să te amăgeşti, n-ai decât, e dreptul tău.

– Nu mă amăgesc deloc, spuse Marsaili printre dinți. Dimpotrivă, sunt singura persoană de aici care vede lucrurile clar.

Spunând aceasta, aruncă ceapa tocată în oală şi plecă brusc din bucătărie. Era destul că propriile gânduri nu-i dădeau pace. Dacă mai trebuia să îndure şi tachinările lui Kirsty, simțea că înnebuneşte de tot.

Simțea nevoia să fie singură.

CAPITOLUL 25

– Archie, ai văzut-o pe domnişoara Buchanan?

Brice renunțase la speranța că Marsaili va veni să vadă cum se simte şi acum stătea îmbrăcat în curte. O căutase prin toată casa şi nu dăduse de urma ei, iar acum începuse să fie chiar îngrijorat. Cum Seton nu era aici, şi Tunicile Roşii mişunau peste tot, se putea întâmpla orice. Va trebui să-i spună să stea prin apropierea casei în viitorul apropiat, ca să fie în siguranță.

Archie se juca afară cu alți copii, dar, ca de obicei, veni în goana mare când îl văzu pe Brice.

– Da, stăpâne, am văzut că s-a dus spre lac ceva mai înainte. Nu m-a văzut, deşi i-am făcut semn cu mâna.

– Serios? Şi... şi părea supărată?

Brice ştia că băiatul este deştept şi avea încredere în judecata lui. Voia să ştie pentru ce să se pregătească înainte să dea ochii din nou cu Marsaili. Dar Archie strâmbă din nasul lui pistruiat – ca şi când s-ar fi gândit profund –, apoi scutură din cap.

– Nu, nu cred. Numai că era pierdută în gânduri.

– Mulţumesc, Archie, îi spuse el zâmbind. Mă duc să văd dacă are nevoie de ajutor.

O găsi curând şezând în locul ei preferat de la capătul debarcaderului, cu privirile spre întinderea lacului. Purta *arisaid*-ul, căci aerul era destul de rece astăzi, şi se înfăşurase în el, aplecată puţin în faţă. Liath stătea alături de ea, cu capul rezemat de labele mari din faţă, dar îl ridică imediat şi începu să dea din coadă izbind-o de scânduri, când îl recunoscu pe Brice. Marsaili nu se întoarse, dar Brice îşi dădu seama că este conştientă de prezenţa lui, căci spinarea i se încordă brusc.

Se aşeză alături de ea, aproape, dar fără s-o atingă, şi îl mângâie uşor pe Liath, când câinele se mută mai aproape.

– Marsaili, te rog să mă ierţi, spuse Brice.

Marsaili nu răspunse, dar o auzi cum oftează uşor.

– Vreau să ştii că n-am făcut dragoste cu tine dintr-un capriciu, continuă el, decis să discute totul pe faţă. A fost ceva ce îmi doream de mai mult timp.

– Tu, la fel ca toţi ceilalţi, murmură ea. Este singurul lucru pe care îl vor oamenii de la mine de când au început să-mi crească rotunjimile.

Brice percepu jignirea din vocea ei şi înţelese, în sfârşit, de ce fusese atât de ţâfnoasă.

– Nu pot să le găsesc o vină, răspunse el cu un ton uşor glumeţ, şi asta ştii şi tu forte bine. Eşti extrem de ispititoare, dar te asigur că eu văd la tine mai mult decât chipul şi trupul. Văd femeia inteligentă, blândă şi cinstită. Ei bine, nu ştiu. Nu am fost întotdeauna aşa.

– Ce vrei să spui? întrebă ea şi se întoarse să-l privească în faţă.

– Prima dată când am venit şi câtva timp şi după ce am venit a doua oară, m-am temut că eşti înţeleasă cu Seton. Ridică din umeri. Aşa lăsaţi impresia şi v-am auzit pe amândoi vorbind despre spioni englezi.

– El vorbea despre spioni englezi, eu am făcut cum mi s-a spus.

– Da, acum îmi dau seama. Şi nu aveai de unde să ştii că sunt inofensiv.

– N-aş putea spune că eşti chiar inofensiv, zise ea cu o voce atât de profundă că abia reuşi să-i înţeleagă cuvintele.

– Marsaili, te rog să te uiți la mine! Marsaili se întoarse fără chef spre el, cu ochii tot întunecați. Nu reprezint o primejdie pentru tine în niciun fel, iar, dacă mă vrei, mi-ar face plăcere să fii soția mea. Se mută în așa fel încât să stea în genunchi în fața ei, nu alături de ea, și zâmbi: Te rog să mă ierți, dar îmi este foarte greu să îngenunchez în fața ta. Dacă nu vrei să te ridici în picioare, mai mult de-atât nu pot să fac.

Marsaili clipi neîncrezătoare.

– Soția ta? Dar... nu poți să te însori cu mine. Eu sunt nimeni, nu am nimic. Cu siguranță că părinții tăi ți-au ales deja pe cineva potrivit pentru tine.

Brice scutură din cap.

– Nu, mă lasă pe mine să aleg singur. Privi un moment într-o parte. Am să fiu sincer cu tine și am să-ți spun că alesesem deja pe cineva, înainte să vin aici, dar... să spunem că n-a ieșit așa cum mi-am dorit. Așadar, acum sunt un bărbat liber și nu am nevoie să aduci nimic în căsnicia noastră în afară de propria persoană. Pentru mine este suficient.

Marsaili îi căută privirile.

– Dar încă o mai iubești pe femeia pe care sperai s-o iei de nevastă?

Brice nu ezită.

– Nu. Nu este demnă de dragostea mea. Nici nu mai sunt sigur că am iubit-o vreodată, acum când știu cu adevărat ce înseamnă dragostea. O luă de mâini, încurajat de faptul că Marsaili nu se trăsese înapoi. Dacă asta înseamnă să ai grijă de cineva, să dorești să protejezi acea persoană și s-o știi în siguranță, s-o dorești alături de tine în pat, atunci asta este ceea ce simt pentru tine.

Văzu că o umbră îi traversă chipul, dar Marsaili nu întoarse privirile.

– Poate că ai dreptate, șopti ea.

Îi lăsă mâinile și îi cuprinse obrajii, trăgând-o spre el ca s-o poată săruta pe gura ei frumoasă. Era un sărut ușor, dar plin de promisiuni.

– Nu vreau să te presez să iei o decizie, spuse el. Vreau să mă alegi pe mine, așa cum te-am ales eu pe tine.

Băgă mâna în buzunar.

– Până atunci, aș vrea să primești asta. Mi-a fost dăruită de mama

prietenului meu chinez, Mei, şi este un talisman care aduce noroc.

Ridică un lănţişor de aur cu o piatră mică verde în formă de disc cu un simbol chinezesc pe ambele feţe. Marsaili privea ca vrăjită la el. În soarele dimineţii, materialul verde strălucea reflectând razele acestuia, dar în acelaşi timp era şi translucid şi puteai vedea prin el.

– Mulţumesc, este aşa de frumos! Din ce e făcut?

– Din jad, o piatră foarte apreciată în China. Este foarte fragilă, dar ei ştiu s-o modeleze în diferite forme şi obiecte. Îi fixă pandantivul în jurul gâtului şi zâmbi din nou. Uite, ţi se potriveşte mult mai bine decât mie. Nu înţeleg de ce îşi închipuia că am de gând să port ceva la gât.

Marsaili îi întoarse zâmbetul, dar privirea ei era încă neliniştită.

– Brice, eu...

Brice îi puse un deget pe gură.

– Nu, nu mai spune nimic acum. Vreau să ai timp să te gândeşti. Dar te rog să mă crezi că am fost sincer când am spus că vreau să fii soţia mea.

Ştia că îşi asumă un risc lăsând-o să rumege chestiunea prea mult. Probabil că ar fi putut s-o convingă acum, pe loc, dacă şi-ar fi pus mintea cu ea, ca să nu mai menţionăm că i-ar fi putut aminti de eventualele consecinţe ale faptei lor de ieri. Era însă o femeie inteligentă şi avea încredere în ea că va lua decizia corectă. Dar, ca să fie sigur că balanţa va atârna în favoarea lui, o trase în braţele lui şi o sărută profund. Fata îi răspunse imediat, ceea ce îl făcu să creadă că era pe cale să câştige bătălia.

Uneori era mai bine să nu te repezi ca un taur cu coarnele înainte.

Marsaili nu ştia ce să facă. Aproape că îşi îngădui să se bucure de sărutul lui Brice pe moment, dar nu putea gândi limpede când el era aşa de aproape. Era mai uşor să lase toate gândurile pentru mai târziu. Nevoia imperioasă pe care o simţea de a-l avea şi de a-l şti prin preajmă i se părea de-a dreptul nebunească şi o înspăimânta, dar nu se putea lupta cu ea, nu acum. Se va gândi la ceea ce îi spusese şi va găsi un răspuns. Dar Brice avea dreptate, avea nevoie de timp şi îi era recunoscătoare că îi lăsase libertatea să aleagă.

Spre deosebire de alții.

Gura lui Brice lipită de a ei făcea să i se înmoaie genunchii – acum chiar și mai mult decât înainte –, căci știa la ce senzații putea ajunge. Se lipi de el, dorind mai mult, tânjind după mângâierile lui. Brațele lui puternice o traseră mai aproape, și sânii îi reacționară imediat la contactul cu el. Tremura de o plăcere delicioasă la cea mai mică atingere, apoi se întrebă dacă își pierduse mințile chiar de tot. Pentru că ar fi vrut ca Brice s-o posede chiar acolo, în văzul întregii lumi. Nu-i păsa dacă îi vedea cineva, naiba să-i ia pe toți! N-o interesa nimic altceva decât dorința puternică pe care o simțea pentru el.

Trebuie să-și fi pierdut mințile!

Liath rupse vraja cu o serie de lătrături scurte și stridente, anunțând o primejdie. Uluită, Marsaili ridică ochii și clipi ca să-și limpezească privirea. Următorul lucru de care fu conștientă era Brice care o smuncea și o ridica în picioare, trăgând-o de-a lungul debarcaderului. Marsaili privi spre crângul din apropiere și simți cum spaima o sugrumă pe loc când zări șase zdrahoni cu figuri fioroase care se apropiau de ei. Murdari și nepieptănați, la început îi luă drept tâlhari, veniți probabil să fure vite. Dacă era așa, nimeriseră prost, dar văzu curând că erau cu privirile ațintite asupra lui Brice. Nu avea nicio noimă, decât dacă nu avea niște dușmani despre care nu-i pomenise, dar nu avea timp să se gândească acum la asta. Brice o aruncă în spatele lui și șopti:

– Fugi, Marsaili, fugi acasă! Adu-i pe Ramsay și pe Alex. Acum!

Marsaili porni fără să șovăie nicio secundă. Era convinsă că poate să le țină piept oamenilor până se întoarce ea cu ajutoarele.

„Trebuie să-l salvez". Gândul acesta îi bubuia în minte în același ritm cu picioarele, în timp ce alerga din răsputeri. Aruncă o privire în spate și văzu că cei șase se îndreptau spre Brice, dar niciunul nu se luase după ea. Asta îi dădu puteri noi și se năpusti în casă, traversând ca o furtună coridoarele. Pandantivul de jad se legăna pe pieptul ei și își aminti că Brice spusese că este fragil. Ridică mâinile și îl desprinse de la gât în timp ce fugea, strângându-l apoi în mână. Cu răsuflarea tăiată, năvăli în holul mare, unde stăteau de obicei Ramsay și Alex, dar nu și acum.

Când trecu dincolo de ușă, se opri și la fel și inima ei, iar dacă ar fi reușit să-și pună membrele în mișcare, ar fi fugit înapoi de unde

venise. Din nefericire, rămase încremenită, incapabilă să-şi mişte cel mai mic muşchi. Nu putea decât să privească înlemnită de groază.

– A, domnişoara Buchanan, exact persoana pe care doream s-o văd. Luaţi-o, băieţi!

Căpitanul Sherringham! Naiba să-l ia!

Picioarele încercară să i se mişte şi porni înapoi cu spatele, dând din cap, dar o masă îi opri înaintarea şi îşi dădu seama că e prea târziu ca să fugă. Strângea în mână pandantivul de jad şi îşi zise: „Nu, n-am să-i las să mi-l ia!" Încet, ca să nu trezească bănuielile bărbaţilor, întinse mâna la spate şi pipăi un bol despre care ştia că se află acolo şi puse pandantivul pe fundul lui, apoi se prefăcu că se repede spre uşă.

Oamenii lui Sherringham se mişcară rapid, şi Marsaili nu ajunse prea departe. Din câţiva paşi o ajunseră. Unul dintre ei ridică mânerul unui pistol, şi Marsaili îşi dădu vag seama că descrie un arc de cerc spre capul ei. În clipa următoare se cufundă în beznă.

Brice scoase un pumnal din teaca de la brâu şi se pregăti de luptă. Nu avea idee cine erau disperaţii aceştia, dar vedea că nu veniseră aici să stea de vorbă. Cu coada ochiului văzu că Liath venise şi luase poziţie de luptă alături de el şi îi era teamă pentru viaţa câinelui. Ştia că atacatorii nu vor ezita să-l lovească.

– Pleacă, Liath! Du-te înapoi acasă!, şopti el. Pleacă de-aici.

Dar câinele îl ignoră şi îşi arătă colţii spre atacatori, mârâind gros.

În clipa următoare, oamenii se repeziră la atac cu pumnalele pregătite. Într-o fracţiune de secundă, Brice se întrebă de ce nu-şi aduseseră pistoalele ca să-l ameninţe cu ele, dar se pare că aşa luptau ei. Nu mai aşteptă să fie atacat de toţi odată, ci se repezi chiar el la cel mai apropiat cât putu de repede. Liath făcu şi el la fel, dar, deşi câinele reuşi să doboare un om şi să-l facă să urle de durere când îşi înfipse colţii în carnea lui, nu se putea pune cu un pumnal.

Brice clipi când auzi urletul prelung al câinelui. Ştia că fusese rănit, poate chiar mortal. Nu putea face nimic pe moment, trebuia să se apere. Rezolvă repede cu primul bărbat, fentând spre stânga apoi spre dreapta, după care îl lovi puternic pe atacator cu pumnul în bărbie. Probabil că omul se aşteptase la o lovitură de pumnal şi nu

văzuse pumnul lui Brice. Se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcat.

Ceilalţi patru erau mai vicleni şi veniră spre el toţi patru deodată din patru direcţii diferite. Deşi se luptă din răsputeri, Brice nu putu să-i învingă pe toţi, mai ales că trupul lui nu se refăcuse după chinurile din zilele trecute şi coastele încă îl mai dureau. Nu putea decât să se roage ca ajutoarele să vină cât mai curând. Reuşi să mai împartă câţiva pumni şi să spintece destul de rău braţul unuia, dar altul îl tăie rău la antebraţ, iar durerea ascuţită îl făcu să scape pumnalul din mână. După aceea fu numai o chestiune de câteva clipe până să fie imobilizat. Nu venise nimeni în ajutorul lui.

Cu braţele răsucite la spate, îl mânară spre pădure.

– Cine sunteţi? Şi ce vreţi de la mine? întrebă el, încercând să-şi slăbească legăturile care îi provocau durere, dar fără succes.

– Numele meu este MacGregor, cât despre ceea ce vrem, o să afli curând.

Brice nu mai puse alte întrebări. Se îndoia că va primi răspuns, aşa că nu avea rost să-şi răcească gura de pomană. Privi înapoi peste umăr şi văzu că Liath zace pe pământ. Naiba să-i ia de ticăloşi! Marsaili o să înnebunească de durere când va afla că Liath al ei a murit. Dar încercase să-l convingă pe dulăul cel încăpăţânat să plece acasă. Era mişcat de loialitatea câinelui şi îi trimise un mesaj silenţios de mulţumire, indiferent unde va fi fost spiritul lui.

Chiar înainte ca grupul să ajungă la marginea pădurii, Brice auzi un strigăt în spatele lor. Se întoarse şi îl văzu pe Iain Seton care venea alergând din casă cu pumnalul scos.

– Hei, staţi aşa! Ce aveţi de gând să faceţi?

Omul de lângă Brice plescăi din limbă şi dădu furios din cap.

– Cu ăsta ce mai este, şi-a pierdut minţile de tot?, mormăi MacGregor.

Brice se întreba acelaşi lucru, dar spera că Iain nu este singur şi că sosirea lui anunţa şi sosirea altor ajutoare. Era ceva cam târziu, dar oricum mai bine mai târziu decât niciodată.

Iain nu rămase mult timp singur. Tatăl lui apăru brusc alături de el, îl înşfăcă de braţ şi îl trase înapoi. Brice vedea că cei doi se ceartă, dar nu auzea ce spun. O bănuială încolţi în mintea lui, când observă că oamenii lui MacGregor îl ignoră pe Seton, ca şi când acesta nu ar fi reprezentat o ameninţare pentru ei.

– El v-a plătit să faceţi asta, nu-i aşa?, întrebă Brice, deşi ştia deja răspunsul. Simţea că este mâna lui Seton.

– Indiferent cât v-a dat, eu pot să vă dau de două ori mai mult, mormăi el şi simţi cum îl cuprinde mânia. Oare n-o să scape niciodată de omul ăsta? Ar fi trebuit să-l distrugă atunci când avusese ocazia.

– Aşa a spus şi el că o să zici, pufni dispreţuitor cel mai apropiat dintre oameni lui MacGregor. Nu-ţi răci gura de pomană. O să mai ai nevoie de ea.

– Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să te duci în ajutorul lui, sâsâi Seton furios la fiul său, strângându-l ferm de braţ. N-ai pic de minte! Este ultima noastră şansă.

Iain se smulse din mâna lui şi se răsti la el:

– N-am minte? Tu eşti cel care şi-a pierdut minţile! exclamă el. Privi spre grupul de oameni care se pierdeau repede în pădure, dispărând curând din vedere.

– Cine sunt ăştia? Ce plan idiot ai mai clocit acum?

– Ţin să te informez că nu este deloc idiot. Este un plan perfect. Sunt câţiva dintre proscrişii din clanul MacGregor şi i-am plătit ca să ne scape de stăpân şi de prietenii lui odată pentru totdeauna.

– Ce, ai ajuns şi la asasinate acum? Asta este chiar prea de tot! Nu vreau să particip la aşa ceva.

Iain se pregătea să pornească în fugă după Brice, dar Seton scoase un pistol de la brâu şi îl îndreptă spre el. Clicul uşor din spatele urechii stângi îl făcu pe Iain să se oprească în loc. Se întoarse încet şi îl privi în ochi pe tatăl său, fără să-i vină să creadă.

– Dacă faci un singur pas, nu voi şovăi să trag, băiete, răspunse Seton la întrebarea care nu fusese pusă. N-am să te ucid, dar am să mă asigur că nu poţi ajunge prea departe în viitorul apropiat.

Rânji, sperând că Iain îşi va da seama că vorbeşte serios. Nu era foarte sigur că este în stare să tragă în propriul fiu, dar, din fericire, Iain nu ştia acest lucru. Şi-apoi era o miză prea mare în joc şi poate că va fi în stare să apese pe trăgaci dacă va fi obligat.

Ceva care semna suspect de mult cu ura autentică străluci în privirile lui Iain. Seton ştia că pe moment nu poate face nimic, dar,

când vor fi din nou la Bailliebroch şi îşi vor recăpăta locul de drept în societate, era sigur că băiatul avea să-i mulţumească.

– Acum du-te înapoi în casă şi stai acolo. Dacă te prind că faci un singur pas dincolo de prag în ora următoare, nu voi ezita să-l folosesc, spuse Seton arătând spre armă.

Un muşchi tresări pe maxilarul lui Iain, dar făcu aşa cum i se spusese.

– Ai să regreţi, tată, ţine minte cuvintele mele! scrâşni el.

– Mă îndoiesc, şi nici tu n-ai să regreţi nimic, spuse Seton.

Îl urmări cu privirea pe fiul său – care intra în casă –, apoi se îndreptă şi el spre pădure. Nu avea de gând să meargă împreună cu oamenii lui MacGregor, dar trebuia să le plătească restul sumei pentru care se înţeleseseră şi pentru asta trebuia să mai ia bani din ascunzătoare.

După ce îi va plăti, spera să nu mai dea ochii cu ei niciodată şi nici cu Kinross.

CAPITOLUL 26

– Credeam că omul a zis Glasgow? Atunci ce căutăm aici?

Brice ridică puţin capul care îl durea din nou îngrozitor şi ascultă sporovăiala dintre oamenii lui MacGregor. Era într-o trăsură veche pe cheiul portului Leith, care deservea oraşul Edinburgh. Nu vedea foarte mult afară, pentru că ferestrele aveau obloane, dar era şi o gaură destul de mare prin care recunoscu locul unde sosise chiar el nu cu mult timp în urmă. Din nefericire, nu putea să strige, pentru că îi puseseră căluş în gură. Cârpa murdară din gură îi provoca o sete cumplită, dar până acum nimeni nu-i oferise nimic de mâncat sau de băut. Nu credea că-i pasă cuiva prea mult de el dacă moare sau trăieşte.

La întrebarea pusă, răspunse un glas mult mai cultivat.

– Nu mă interesează ce a spus. O să facem aşa cum vrem noi. Nu va şti niciodată. Edinburgh este mai aproape şi, deşi vor trebui să facă un mic ocol, vor fi trimişi în cele din urmă tot în colonii, aşa cum ne-am înţeles.

– Dar putem avea încredere în căpitanul acestei corăbii?

– Da, am mai făcut afaceri cu el şi altă dată. Ştie ce păţeşte dacă nu se ţine de cuvânt faţă de mine. Du-te după ceilalţi şi să terminăm cu treaba asta. Nu vreau să stau aici nicio clipă mai mult decât este necesar.

Brice privi spre cele două forme întunecate care zăceau pe pardoseala trăsurii, rezemate de o margine, nu departe de locul unde se afla el. Ramsay şi Alex, amândoi fără cunoştinţă. Fusese uluit să-i vadă atârnând pe spatele unui cal, când plecase din pădure împreună cu oamenii lui MacGregor în ziua precedentă. Înţelese că fuseseră prinşi înainte să fie atacat el însuşi, dar cum şi unde, nu ştia. Niciunul din ei nu-şi dădea seama de nenorocirea lor, ceea ce era o adevărată binecuvântare, iar când începură să dea, în sfârşit, semne de viaţă, le puseseră căluş, la fel ca şi lui. Chiar înainte să ajungă la Leith, cineva îi lovise din nou în cap, iar acum Brice era primul care se trezise din leşin. Se vede că avea capul mai tare, ceea ce era o consolare foarte slabă, căci acum îi zvâcnea şi îl durea cumplit.

Lua-l-ar toţi dracii pe Seton! Brice îşi încleştă pumnii care erau legaţi strâns la spate. O să-l facă să plătească greu pentru asta, chiar dacă ar fi să fie ultimul lucru pe care îl va mai face pe lumea asta. S-ar putea să dureze ceva mai mult timp, căci înţelesese din conversaţia dintre MacGregor şi tovarăşul lui că se pregăteau să-i trimită în America. Scopul vieţii lui de-acum înainte va fi să se întoarcă şi să se răzbune, indiferent cât va dura.

Gândurile îi zburară apoi la Marsaili şi simţi că i se frânge ceva în suflet. Nu putea să sufere ideea că s-ar putea mărita cu Seton. Ticălosul pervers va fi în stare s-o forţeze cumva, poate tot cu ajutorul clanului MacGregor. Brice gemu în faţa acestei perspective. Marsaili era a lui şi poate că îi purta şi copilul.

Simţi o sudoare îngheţată pe tot trupul. „Copilul meu! Dumnezeule mare! Şi s-ar putea să nu-l vadă niciodată! Trebuie să evadăm".

Într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că nu poate aştepta ani de zile până s-o vadă din nou pe Marsaili, nu-i putea îngădui lui Seton să pună mâna pe ea. O iubesc! Ce nătărău fusese! Scutură din cap supărat pe el însuşi. Nu-i venea să creadă că se îndrăgostise din nou, că lăsase inima să-i fie înlănţuită din nou, dar de astă dată era altfel. Marsaili nu era Elisabet. Dacă i-a promis ceva, se va ţine de cuvânt. Avea încredere în ea. Numai dacă ar fi avut el suficientă minte ca să-

şi dea seama cât de mult se iubesc, să fi înţeles lucrul acesta mai devreme şi atunci Marsaili poate că ar fi jurat că va fi soţia lui. Odată ce ar fi rostit aceste cuvinte, Brice ştia că ar fi preferat să moară decât să se mărite cu altul.

„Aceasta este Marsaili a mea".

Trebuie să găsească o cale de ieşire din această situaţie. Deocamdată, nu avea nimic de făcut, dar, când se vor trezi şi Ramsay, şi Alex, îşi vor pune toţi capetele la contribuţie şi împreună vor alcătui un plan. Pur şi simplu nu au încotro.

Seton nu credea că mai fusese vreodată aşa de furios în toată viaţa lui, dar, în timp ce mergea înapoi spre conacul Rosyth, vedea roşu înaintea ochilor. Lada lui cu aur dispăruse. Banii pe care îi adunase cu răbdare atâţia ani de zile dispăruseră şi nu existau decât două posibilităţi: îi luase fie Iain, fie stăpânul. Nimeni altcineva nu ar fi putut bănui de existenţa lor. Indiferent cine a fost, avea de gând să afle.

Când ieşi din pădure, fu uimit să-l vadă pe Iain şi pe noua lui soţie cărând javra aia infernală a lui Marsaili cu o pătură. Se repezi spre el şi îl ameninţă din nou cu pistolul.

– Ce dracu' v-aţi apucat să faceţi? Lăsaţi naibii sacu' ăla de purici şi treceţi în casă în clipa asta! Nu ţi-am spus să stai în casă?

Iain îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– Câinele este rănit şi are nevoie de tratament. Soţia mea doreşte să-l îngrijească şi dorinţa ei este lege pentru mine. N-ai decât să mă împuşti, acum nu-mi mai pasă.

Seton rămase fără grai în faţa unei asemenea sfidări, dar, cum cei doi se îndreptau spre casă oricum, nu avea mare importanţă dacă mai cărau cu ei şi mortăciunea aia. Oricum, nu părea să mai aibă multe zile de petrecut pe lumea asta. Călătorie sprâncenată!

– Şi unde este aurul meu? Tu l-ai luat?, se răsti el. Presupun că te-ai gândit că o să-mi dejoci planurile dacă îmi iei lădiţa, dar ţi-aş fi recunoscător să mi-o dai înapoi. O să fie a ta într-o zi, dar nu chiar acum.

Iain se întoarse spre el şi ridică din sprâncene.

– Ce lădiţă? Ce tot spui acolo?

– Ştii forte bine despre ce vorbesc. Banii pe care i-am strâns pentru

Bailliebroch. Acum dă-i încoace!

– N-am niciun ban, spuse Iain scuturând din cap, știi prea bine. Zestrea lui Kirsty încă n-a venit, și de la tine n-am primit nicio para chioară.

Iain și Kirsty ajunseseră în curtea grajdului și duceau acum câinele spre cea mai apropiată boxă liberă, unde îl așezară pe niște fân. Amândoi gâfâiau din cauza efortului și erau roșii la față, deoarece Liath era un dulău de talie mare și era greu. Seton nu înțelegea de ce făceau asemenea eforturi pentru un nenorocit de câine.

– Mă duc s-o chem pe Flora, spuse Kirsty calm, fără să se uite la Seton. Ea o să-și dea seama dacă trebuie să-i pună copci.

– Copci? Ați înnebunit de tot? Nu merită osteneala, se stropși Seton, scuipând pe jos.

Kirsty îl privi fix, mijind ochii.

– Asta am să decid eu, domnule Seton. Este câinele surorii mele și n-am să-l las să moară dacă pot să-l salvez. Ai de gând să mă oprești?

Seton era prea uluit de provocarea ei directă ca să-i poată riposta. Kirsty așteptă o clipă, apoi plecă s-o cheme pe Flora.

– Ar trebui să-i mai domolești limba aia ascuțită, îi murmură el lui Iain, dar fiul lui porni sfidător spre el și se opri să-l privească drept în față.

– Mie îmi place exact așa acum este, așa că s-o lași în pace, ai auzit? Și ce e cu aiureala asta cu lădița furată? N-ar fi trebuit să pomenești despre ea în fața ei, știi prea bine. O să-i povestească stăpânului și atunci ce te faci?

– Ha, stăpânul n-o să mai audă astfel de povești multă vreme de-acum înainte, asta dacă o să mai audă ceva vreodată. Nu se va mai întoarce prea curând aici. Doar ți-am spus. Gândul că Kinross pornise deja pe mare spre coloniile îndepărtate îi domoli întru câtva furia și aproape că-l făcu să zâmbească. Dar, dacă nu ai luat tu aurul, atunci cu siguranță că l-a luat el. Află de la nevastă-ta unde ar fi putut să-l ascundă. Sau, și mai bine, întreab-o pe Marsaili.

– Pe Marsaili? Nu pot s-o întreb, a fost luată de Tunicile Roșii acum o jumătate de oră. De ce crezi că nu este chiar ea aici să-și care câinele? De regulă, caii sălbatici nu o înspăimântă suficient ca s-o țină departe.

– A fost luată de Tunicile Roșii?

Seton simți cum i se oprește inima în piept. Ce joc juca nenorocitul de Sherringham acum? Privi furios la fiul lui:

– De ce nu i-ai oprit? Marsaili n-a făcut nimic!

– Asta știu și eu, dar ce era să fac eu singur împotriva unei trupe întregi de soldați englezi? Căpitanul a zis că are mandat de arestare împotriva ei și toate celelalte. M-am dus imediat să-l anunț pe stăpân, dar am descoperit că și el fusese răpit, de astă dată din ordinul dumitale. Oricum, știam că ești înțeles cu Tunicile Roșii, așa că am crezut că acționează în numele tău. Altă schemă ca s-o determini să se mărite cu dumneata? S-o sperii și după aceea să faci pe salvatorul ei?

Iain se uita plin de dispreț la tatăl lui.

– Nu, n-am avut nimic de-a face cu asta. Trebuie s-o aducem înapoi imediat.

Se gândi la ce spusese fiul lui și își aminti că avusese și el ideea asta cândva.

– Deși, dacă stai să te gândești, nu e chiar o idee rea. O să fie fericită când o să mă vadă.

– Ei bine, îți urez noroc în încercarea de a-l convinge pe englezoi să-i dea drumul. Aș prefera să vorbesc mai degrabă cu Scaraoțchi însuși decât cu ticălosul ăsta. Este un netrebnic și un om de nimic! Iain scuipă pe jos ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale.

– Nu, nu înțelegi. Va trebui să vii cu mine și să mă ajuți s-o salvez din ghearele lor. Nu știu ce pune la cale, dar mă îndoiesc că o să-i dea drumul de bunăvoie. N-o să mă asculte.

– Parcă spuneai că îl ai la degetul mic și joacă cum îi cânți tu? îl provocă Iain.

– Nu atunci când e vorba despre Marsaili. Marsaili n-a făcut niciodată parte din înțelegere. Omul trebuie doar să-mi netezească drumul înapoi ca să pot răscumpăra Bailliebrochul, atât și nimic mai mult. În afară de arestarea lui Kinross, firește, dar nici asta n-a ieșit prea bine.

– Așadar vrei să spui că Marsaili este la mila Tunicilor Roșii? întrebă Iain.

– Da, asta încerc să-ți spun! Trebuie să mergem după ei. Pune șeaua pe cai.

Iain aruncă o privire spre câine, care gemea încet și gâfâia. Lui Seton nu-i venea să creadă că fiului lui îi păsa așa de mult de animal.

Probabil că o făcea numai de dragul nevesti-sii. Seton clătină din cap. Într-o zi totuşi Iain va trebui să se conducă după capul lui şi nu după ceea ce avea în pantaloni.

– Lasă-l în pace, o să aibă grijă nevastă-ta de el.

Iain nu apucă să răspundă, întrucât Kirsty se întorsese urmată de Flora. Era încruntată şi aducea un bilet pe care i-l întinse lui Seton.

– Este pentru dumneata. L-am găsit în holul mare.

Seton înjură în barbă, dar îl despături repede.

Seton, am luat-o pe ibovnica lui Kinross. Fă bine şi spune-i că, dacă nu se predă, nu am altă opţiune decât să mă distrez cu ea un timp. Sunt sigur că va înţelege ce vreau să spun. Şi, dacă încearcă ceva sau apelează la prietenii lui suspuşi, n-o s-o mai vadă niciodată în viaţă. Aşa că, ori face cum îi spun, ori înţelegerea noastră cade şi ea.

Sherringham

– Dracu' să-l ia de netrebnic!

Seton îi aruncă biletul lui Iain, care îl prinse şi-l citi. Kirsty şi Flora citeau şi ele peste umărul lui. Seton mai înjură încă o dată. Nu era vina lui că lordul le scăpase. Iar acum Sherringham strica totul.

– Haide, Iain, lasă-le pe femei să se ocupe de mortăciune. Trebuie să plecăm imediat dacă vrem să avem vreo şansă să-i ajungem din urmă. Şi caută nişte arme.

– Credeam că le-ai predat pe toate englezilor.

– Nu, le-au lăsat aici.

Iain se uită la Kirsty care încuviinţă:

– Dacă e vorba s-o salvaţi pe Marsaili, du-te, dar fii cu ochii pe el. Îl arătă din priviri pe socrul ei. Nu am încredere în el. Mai ales acum, după ce am citit biletul.

Iain o sărută apăsat pe gură, apoi se aplecă să-i şoptească la ureche ceva ce Seton presupunea că trebuie să fie nişte dulcegării de îndrăgostiţi, apoi se duse, în sfârşit, să facă ce-i spusese tatăl lui.

Seton clătină din cap. Băiatul ăsta era un molâu.

Primul lucru pe care îl zări Marsaili când îşi reveni din leşin fu

ceva roşu care îi licărea în fața ochilor. Clipi, încercând să-şi limpezească vederea şi dându-şi seama că obrazul ei se freca de un material aspru. Acesta era spatele tunicii unui soldat englez, ceea ce explica şi culoarea roşie. Marsaili stătea cu capul rezemat de el, pentru că cineva o legase, ca să nu cadă de pe cal.

Îşi ridică obrazul şi se depărtă cât mai mult, strâmbând din nas din cauza mirosului greu de lână. Nici soldatul nu mirosea prea frumos, dar trebuia să-l suporte, căci nu avea cum să se distanțeze de el. Omul întoarse capul să se uite la ea.

– Aşadar, te-ai trezit, în sfârşit? Asta-i bine.

Marsaili nu era chiar aşa de sigură.

– Unde sunt?, spuse ea cu o voce răguşită, simțindu-şi gâtlejul uscat ca un drum prăfuit într-o zi de vară. Şi unde mergem?

– La închisoare, vezi bine. Unde crezi că merg puşcăriaşii?

Individul părea foarte bucuros de vestea asta şi, dacă Marsaili ar fi putut să-şi folosească mâinile, ar fi încercat să-l sugrume. Însă constată că avea şi mâinile legate, aşa că nu exista nicio speranță să poată face ceva.

– Nu înțeleg de ce anume sunt acuzată, se plânse ea. Nu se poate să arestați oamenii aşa, fără niciun motiv.

– Căpitanu' are mandat de arestare pentru tine, cică eşti bănuită că ai fi iacobită, o informă soldatul. Trebuie să dovedeşti că nu e aşa, dar până atunci ai să te bucuri de casă şi masă pe socoteala Majestății Sale.

Soldatul chicoti încântat, şi Marsaili strânse din dinți ca să nu-i spună ceva ce nu se cuvenea să rostească o doamnă.

– Şi cum de ai primit onoarea să-mi ții companie?, întrebă ea sarcastic. Remarcase privirile lascive pe care i le aruncau oamenii care mergeau alături de ea, dar acesta nu părea impresionat de farmecele ei.

Mulțumesc lui Dumnezeu şi pentru atâta!

– Pentru că eu îs singuru' în care are încrede dom căpitan când îi vorba de femei, că mie nu-mi plac. Te păzesc pentru el.

– Ceee?

La început Marsaili nu înțelese, dar auzise cândva ceva scandalos despre bărbați care preferau compania tinerilor în locul femeilor. Simți că obrajii îi iau foc.

– Oh!

– Taman aşa!

Marsaili trase adânc aer în piept şi spera că flăcările din obraji se vor potoli repede. Decise să schimbe vorba, se uită în jur şi dintr-odată îşi dădu seama că nu mergeau pe drumul englezesc, aşa cum credea, ci pe o potecă îngustă din Highlands.

– Aşadar, acum mergem la Fortul George? Sau poate la celălalt, la Fortul William?

Îşi stăpâni un fior. Auzise multe poveşti înfricoşătoare despre ceea ce se putea întâmpla cuiva dacă ajungea acolo.

– Nu.

– Atunci unde?

Era surprinsă de răspunsul lui.

– Ai să vezi. Iar acum încetează cu trăncăneala. Nu am voie să vorbesc deloc cu tine.

Marsaili decise că oricum nu avea rost să prelungească discuţia cu el. Şi apoi se simţea ameţită din cauza durerii de cap şi a legănatului calului. Înghiţi un nod şi se concentră, încercând să-şi păstreze conţinutul stomacului acolo unde era.

– Au, capul meu, ce naiba s-a-ntâmplat?

Vocea care venea din întuneric, însoţită de un geamăt, era inconfundabil a lui Ramsay. Brice îl simţi cum mişcă şi auzi alt protest înăbuşit, când se lovi probabil de Alex.

– Ai fost făcut knock-out din nou, spuse Brice.

– Fan också, înjură Ramsay în suedeză. Părea foarte furios şi era de înţeles. Dacă pe Brice îl durea aşa de rău capul, pe unchiul lui probabil că îl durea de două ori mai rău.

– De acord, spuse şi Alex, dar unde suntem?

– Nu simţi mirosul? întrebă Brice. Apă sărată. Suntem pe o corabie care se îndreaptă dumnezeu ştie unde.

Încercă să-şi ascundă frustrarea care era pe cale să-l sufoce. Nu avea niciun rost să-şi blesteme soarta. Trebuia să-şi ţină firea.

– Vestea cea proastă este că suntem trimişi în colonii, probabil ca servitori.

– Cee?

– Asta înseamnă că vom fi plecaţi ani buni de-acasă, dacă nu...

Brice parcă auzea gândurile lui Ramsay în legătură cu nenorocirea care se abătuse asupra lor.

– Ida! Trebuie să mă duc la ea! Ce-o să creadă? Eu...

– Calm, linişteşte-te!

Brice coborî vocea să nu fie auziţi în cazul în care ar fi fost cineva prin preajmă.

– Vestea cea bună este că i-am auzit spunând că trebuie să schimbe corabia undeva ca să ajungem acolo. Asta înseamnă că acum suntem pe un vas mai mic, nu o corabie care poate naviga pe ocean, aşa că vor trebui să ancoreze undeva, într-un port, ca să ne transfere. Când se va întâmpla asta, vom fi pregătiţi.

- Cum adică, pregătiţi? O, capul meu...

– Capul tău nu contează, Ramsay, e zdravăn ca granitul.

Brice nu ştia cât timp au ca să pună la punct un plan, aşa că deocamdată nu era timp pentru compătimire.

– Bestie nesimţitoare, murmură Ramsay.

– Aşa este, dar ascultă, trebuie să găsim ceva aici să ne tăiem frânghiile cu care suntem legaţi. Dacă reuşim să ne eliberăm, putem încerca să ne luăm la trântă cu cei care vor veni să ne ia. Ajută-mă să caut. Trebuie să fie şi ceva ascuţit.

– Şi cum propui să facem chestia asta? Vocea lui Ramsay suna sarcastic. Nu ştiu cum stai tu, dar eu am mâinile legate la spate. Sau cel puţin aşa cred, pentru că nu mi le mai simt, aşa că nu pot fi sigur.

– O, încetează cu văicăreala! Ar trebui să te poţi ridica în genunchi, dacă nu te-au legat şi de picioare. Picioarele mele sunt libere. Apoi te târăşti încoace şi pipăi de-a lungul pereţilor. Alex, mă auzi şi tu? Poţi să ne ajuţi?

– Am să încerc. Dar promite-mi că nu mai vorbiţi. Fiecare zgomot este ca un cui bătut în creierul meu.

Ramsay mormăi ceva în barbă, apoi tăcură şi el, şi Brice, căci pe amândoi îi durea capul la fel de tare. Brice reuşi să se ridice în genunchi şi începu să exploreze încet spaţiul în care erau, probabil o parte a calei. Era umed şi mirosea a saramură, a mucegai şi a mortăciune. Probabil vreun şobolan mort. Brice încerca să nu respire prea profund, deşi era obişnuit cu fel de fel de mirosuri.

La nivelul genunchilor nu găsi nimic util, aşa că, cu oarecare efort, reuşi să se ridice în picioare, rezemându-se de perete. Pe măsură ce înainta de-a lungul peretelui, era din ce în ce mai deprimat. Cabina sau orice era ea părea absolut goală. Nu era nimic ce ar fi putut utiliza, nici măcar un cui care să iasă din scânduri.

Dar în clipa următoare se lovi cu capul de ceva şi văzu stele verzi.

– Au! Ce nai...

Fără îndoială, se alesese cu încă o vânătaie, de astă dată în frunte, dar recunoscu că s-ar putea să-i fi fost de folos.

– Am găsit ceva, şopti el.

Ceilalţi doi se opriră în loc.

– Ce anume? întrebă Ramsay.

– Cred că este un felinar. Stai aşa, am să încerc să-l dau jos cu capul. Dacă are pereţi de sticlă o să se spargă şi o să putem să ne tăiem legăturile unul altuia. Dacă nu, ar putea avea margini ascuţite.

– Ai să faci un zgomot îngrozitor. Dacă vine cineva?

– E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. După ce îl dau jos, o să ne întindem pe jos şi o să căutăm cioburi. Le ascundem repede undeva, apoi, chiar dacă vin şi fac curat în cabină, o să avem fiecare câte o bucăţică. De acord?

– Perfect. Dă-i drumul!

Alex răspunse scurt, cu o voce în care se simţea durerea.

Brice nu ezită să-şi pună planul în aplicare. Se încordă în vederea impactului şi lovi felinarul cu capul de jos în sus, sperând că se va desprinde din cui sau din cârligul în care atârna. Norocul ţinu cu el, căci felinarul se desprinse şi se zdrobi de pardoseală cu un zgomot ca de explozie. Brice se lăsă imediat pe vine şi pipăi în spatele lui, în căutarea cioburilor. Găsi un ciob mare şi îl ascunse între două scânduri ale pardoselii, lăsând numai un mic vârf afară. Spera că şi ceilalţi doi bărbaţi găsiseră câte unul. Apoi aşteptară să vadă dacă vine cineva să cerceteze ce s-a întâmplat.

Nu veni nimeni.

– Poate că sunt toţi ocupaţi cu mânuirea velaturii?, spuse el oftând uşurat. Sau poate că vântul este atât de puternic, încât nu ne-au auzit. Oricum ar fi, hai să trecem la treabă. Ramsay, vino încoace şi am să încep să-ţi tai legăturile.

CAPITOLUL 27

– Eşti sigur că Sherringham nu este aici?

Seton se uita la gardianul din faţa Fortului William, simţind cum ·eşte în el valul de frustrare. Nu-şi dădea seama dacă omul spune levărul sau nu.

– N-a mai dat pe-aici de câteva zile. Vrei să vezi pe altcineva? acă nu, cară-te de aici, că îmi blochezi vederea.

– Haide, tată, să mergem, spuse Iain şi îl trase pe Seton de mânecă.

– Da, foarte bine.

Cei doi se îndepărtară de clădirea neprietenoasă care adăpostea upele Majestăţii Sale, şi Seton recunoscu că se simţea uşurat. Nu ·a un loc unde i-ar fi plăcut să zăbovească.

– Dar de unde ştim că nu ne-a minţit? Dacă Sherringham se joacă ı noi de-a şoarecele şi pisica?

– Nu cred, făcu Iain. Ţi-a spus în bilet ce doreşte, dar n-a spus ıde trebuie să se ducă stăpânul. În ce alt loc ar fi putut să ducă un ·izonier?

– Nu ştiu. Hai să întrebăm pe-aici.

După ce întrebară mai mulţi localnici, ajunseră la o destinaţie ·obabilă.

– Închisoarea Inveraray, spuse Seton. Da, am auzit de ea. Acolo se ı şi judecăţi, aşa că ar avea sens. Deşi nu înţeleg de ce s-ar osteni să : ducă până acolo.

– Poate ca s-o ţină pe Marsaili cât mai departe de Brice, spuse .in. Şi să-l pună pe o pistă falsă.

– Acum îi spui Brice? mormăi Seton, înciudat că fiul lui vorbea :spre Kinross într-o manieră atât de familiară. Cine te aude ar putea ede că sunteţi cei mai buni prieteni.

– Nu e deloc un om rău şi apoi acum suntem rude prin căsătorie.

– La dracu'! Este duşmanul nostru, aşa cum îţi spun mereu. Cu cât . bagi mai repede în capu' ăla prost chestia asta, cu atât mai bine.

Iain dădu să protesteze, dar Seton ridică o mână.

– Asta nu contează acum. Mai bine să pornim imediat spre ıveraray ca să vedem dacă Marsaili este acolo. N-avem timp de erdut. Naiba să-l ia de fiu de căţea afurisit şi alunecos!

caii. Nu era nevoie de cuvinte, amândoi doreau acelaşi lucru – s-o găsească pe Marsaili –, deşi Seton nu-i spusese fiului său că s-ar putea să aibă motive diferite.

Era timp mai târziu pentru asta.

Dormeau cu rândul ca să încerce să scape de durerile de cap, şi Brice se simţea acum mult mai bine. Glezna şi tăieturile se vindecau şi ele, cu excepţia coastelor fisurate care vor mai avea nevoie de câteva săptămâni. Oricum, era gata de evadare.

Avusese o mulţime de timp ca să se gândească. Nu numai la Marsaili şi la faptul că o iubea, ci şi la fratele lui şi la scrisoarea pe care i-o trimisese. Brice clătină din cap pe întuneric. Ar fi trebuit să-l cred când mi-a spus că fusese atras într-o capcană, îşi zise el. Jamie nu mi-ar fi făcut niciodată rău cu bună ştiinţă. Aşa era, fuseseră întotdeauna cei mai buni prieteni, gata să se ajute unul pe altul. Şi, dacă personalitatea lui Jamie nu se schimbase în mod spectaculos în timpul cât Brice fusese plecat, căsătoria era ultimul gând al fratelui lui. Nu s-ar fi însurat cu Elisabet nici dacă ar fi fost cea mai frumoasă fată din lume. Nu, întregul episod fusese pus la cale cumva de Elisabet, acum îi era cât se poate de clar. Uluitor cât de limpede vedea totul acum, când poate că nu va mai avea niciodată ocazia să-i spună fratelui său.

– Sunt un nătărău, şopti el. Ar fi trebuit să-i spun că înţeleg. Luase o decizie. Dacă vor reuşi să se elibereze şi să scape de soarta pe care le-o pregătise Seton, îi va scrie lui Jamie imediat ce va putea şi îl va invita să vină să stea la Rosyth. Dar nu şi pe Elisabet, pentru că până acum probabil că este gata s-o strângă de gât! Gândul acesta îl făcu să zâmbească poznaş. Da, probabil că lui Jamie i-ar fi prins bine puţin spaţiu ca să respire – să se simtă legat de mâini şi de picioare trebuie să fi fost un adevărat calvar pentru un om atât de sălbatic ca el, iar Brice va trebui să-şi ceară iertare pentru că se pripise.

Doamne, dă-mi, te rog, această şansă, se rugă el.

Aici era mult mai mult în joc decât răzbunarea. Trebuiau să reuşească.

– Cred că am ajuns într-un port, le şopti el celorlalţi doi, după ce

zgâlțâi ușurel. Simt cum corabia se leagănă numai în sus și-n jos pe c, nu mai are ruliu ca înainte. Așa este?

– Da, ai dreptate.

Se auziră apoi niște strigăte înfundate deasupra lor și pași care ergau, scrâșnete de metale și scârțâituri.

– Trebuie să fiți pregătiți pentru ei, spuse Brice. Ramsay, tu și Alex ı stați de-o parte și de alta a ușii. Scoateți-vă hainele și aruncați-le în ıpul celor care intră primii, apoi doborâți-i la podea. Eu am să stau față, gata să-l iau în primire pe următorul. Dacă se poate, să cercăm să facem cât mai puțin zgomot, ca să nu-și dea seama și :ilalți ce se întâmplă.

– Bun plan. Și după aceea?

– După aceea va trebui să improvizăm.

Brice rămase pe gânduri un moment.

– Dacă suntem într-un port, am putea încerca să ieșim pe punte și ne aruncăm în apă. O să ajungem înot într-un loc sigur, înainte să bă ei timp să reacționeze, să lase o barcă la apă ca să vină după noi. otați bine amândoi, nu-i așa?

Ramsay și Alex erau de acord.

– Dar, dacă nu sunt prea mulți oameni pe punte, putem să o luăm : uscat, adăugă Ramsay. Nu e nevoie să ne udăm dacă nu trebuie :apărat. Este una dintre hainele mele cele mai bune.

Brice chicoti. Numai Ramsay putea să glumească într-un moment . ăsta. Era bucuros că cei doi prieteni ai lui erau cu el. Fără ei, nu edea că ar fi fost în stare să se elibereze. Acum, dacă erau trei, aveau nse bune să reușească.

– Luați-vă posturile în primire, spuse Brice. Trebuie să fim gata să vim.

Planul se desfășură fără greutăți. Numai doi oameni veniră să-i ia, fură luați complet prin surprindere când pășiră înăuntru. Brice luă linarul spart și îi lovi în cap. Întrucât aceștia aveau în cap hainele lor doi, probabil că nu vor suferi efecte de durată, în afară de durerea :eea cumplită de care suferea și el în momentul acela.

– N-am de gând s-o las să putrezească aici, spuse Ramsay și își ıse haina pe mâneci, în timp ce se uitau să vadă dacă este cineva ară.

dacă scăpăm de aici, zâmbi Brice. Acum haideţi!

Avusese dreptate să creadă că sunt într-un depozit de sub punte. O scară ducea la nivelul superior şi privi cu grijă pe sub chepeng înainte să-l ridice de tot. Nu era nimeni, numai câteva hamace atârnate de grinzi şi lăzile marinarilor. O altă scară mai scurtă era rezemată de un hublou mai mare prin care pătrundea lumina lunii.

– O, e noapte, şopti Brice. Nu fusese sigur. Asta ne ajută foarte mult. Haideţi, trebuie să acţionăm repede acum, ca să-i luăm prin surprindere.

Repetă manevra de mai înainte şi ezită o fracţiune de secundă înainte să se năpustească pe uşă şi să traverseze în fugă puntea. O scândură rezemată de marginea corabiei ducea la cheiul de la tribord, şi Brice se îndreptă direct spre ea. Pe punte erau patru sau cinci oameni care bobinau otgoanele şi făceau noduri, în timp ce altul, îmbrăcat mai bine decât ceilalţi, îi supraveghea. Brice trebuia să treacă pe lângă el, dar în momentul în care unul dintre marinari dădu alarma, era deja în dreptul lui. Văzu expresia de uimire de pe chipul omului şi gestul reflex de a duce mâna la armă, dar nu avu şansa s-o scoată. Brice îi dădu un ghiont puternic, cu efect mai mare, pentru că era dat din fugă, şi îl aruncă peste marginea vasului, în apă.

Iadul se dezlănţui pe loc, dar cei mai mulţi dintre marinari nu ştiau ce să facă, să-l salveze pe căpitan, să se aplece peste balustradă ca să vadă unde este sau să se ocupe de evadaţi. Cei trei se îndreptară spre scândură – respingând doi oameni care încercau cu întârziere să-i oprească din drum –, apoi alergară de-a lungul cheiului cât îi ţineau picioarele, ignorând strigătele care se auzeau în spatele lor. Alergau pe alei şerpuite unde marinarii beţi şi doamnele nopţii petreceau fără jenă şi se opriră în cele din urmă într-un loc foarte întunecos. Brice se rezemă de zidul unei case şi încercă să-şi recapete suflul.

– Am reuşit, spuse el gâfâind. Tack gode Gud. Dar... unde naiba... suntem? Mi s-a părut că aud olandeza, poate fi adevărat?

– Da. Amster... dam! spuse Ramsay, pufăind şi gâfâind. Recunoscut... portul... fost ...aici.

– La naiba! Nu credeam că am mers aşa de departe. Trebuie să găsim o corabie să ne întoarcem imediat în Scoţia, dar nu avem bani. Oamenii lui MacGregor m-au buzunărit şi mi-au luat tot.

– Nu contează. Stai puţin!

Ramsay avea nevoie de ceva mai mult timp ca să revină cu respirația la normal.

– Cunosc câțiva negustori pe-aici. Am fost odată aici cu Killian. Dacă îi găsesc, pot să-i conving să ne împrumute niște bani. Dar va trebui să așteptăm până se luminează. Până atunci avem nevoie de un loc unde să ne ascundem.

– Ce ziceți de-o magazie?

Alex tăcuse tot timpul, dar acum interveni în conversație.

– Dacă găsim una mai mare, pot să deschid lacătul imediat și ne putem ascunde înăuntru. Nimeni n-o să ne caute într-un asemenea loc.

– Bună idee, spuse Brice. Dar cu ce o să descui lacătul? Nu ai la tine niciuna dintre uneltele tale obișnuite.

Alex râse.

– Va trebui s-o convingem pe una dintre domnișoare să ne dăruiască un ac de păr sau două. Am putea pune pariu cine obține primul această favoare. Eu pariez pe tine, Brice. Doamnele te plac, am remarcat deja.

– Obrăznicătură... spuse Brice, dar nu se putu abține și izbucni în râs.

Era minunat să fie liber și să aibă și un plan. Spera că acesta va funcționa.

Trebuia, pentru că nici nu se putea gândi la alternativă.

– Bun venit la Inveraray!, îi spuse vesel soldatul lui Marsaili.

Marsaili se uită în jur. După peste trei zile de călărit în modul cel mai incomod cu putință, după nopțile friguroase petrecute ghemuită pe pământ și înfășurată numai în arisaid-ul ei, aproape că nu-i mai păsa unde ajunsese. Dar, așa obosită și chinuită cum era, era nevoită să admită că locul era foarte frumos. Situat pe malul vestic al lacului Fyne, care i se spusese că dă în mare, orășelul era alcătuit din câteva căsuțe modeste și numai una sau două mai mari. Cu toate acestea, avea un fundal spectaculos format de munții acoperiți de păduri, care se reflectau în apa limpede ca oglinda a lacului. Într-o zi ca asta, când cerul era albastru și presărat numai cu câțiva norișori pufoși, era un adevărat basm.

Într-o parte a aşezării se vedea un şantier, şi soldatul o informă că ducele de Argyll îşi reconstruia castelul de acolo.

– Merge al naibii de încet, dar, fără îndoială, o să fie ceva măreţ când o să-l termine.

Marsaili presupunea că are dreptate, căci un duce nu construieşte decât locuinţe splendide. Curând dădu uitării peisajul frumos, căci intrară în oraş. Soldatul avea chef de vorbă şi îi spuse:

– Aceasta este Strada Mare şi mergem spre Casa Oraşului. Asta este curtea pentru cei ca tine, adică acolo este şi puşcăria, la subsol, lângă curte. Uite, am ajuns.

Marsaili privi spre ferestrele fără obloane şi-i zări pe deţinuţii care se foiau într-un spaţiu deschis în faţa celulelor de detenţie. Erau atât de multe chipuri nefericite, încât avea impresia că disperarea lor colectivă se revărsa şi în stradă.

Marsaili înghiţi cu greu. De ce o adusese Sherringham aici? Avea să afle în curând, căci Sherringham venea de-a lungul şirului şi se opri în dreptul ei şi al bărbatului cu care călărea.

– Aici ai să aştepţi până la proces, spuse el scurt. Îmi place locul acesta, disperarea lor mă stimulează. Sper că o să te bucuri şi tu până va veni vremea să te duci într-un loc mai bun.

Marsaili îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză. Un loc mai bun? Cu siguranţă că nu poate s-o spânzure fără nicio dovadă.

Probabil că Sherringham observase alarma de pe chipul ei, căci colţurile gurii i se ridicaseră în sus.

– Vorbesc despre coloniile penale, explică el. Asta dacă supravieţuieşti pe drum până acolo.

Se întoarse spre oamenii lui.

– Luaţi-o de aici. Mă duc să vorbesc cu gardianul.

În timp ce era condusă în interiorul puşcăriei urât mirositoare, Marsaili simţi că pielea i se strânge de teamă şi de scârbă. Nu numai că locul era îngrozitor de murdar, dar era populat numai de oameni disperaţi.

Cum avea să supravieţuiască aici?

Oh, Brice, unde eşti? se întrebă ea. O să vină oare s-o salveze, aşa cum se dusese ea după el, sau era deja mort? Îşi aminti de cei şase bărbaţi cu chipuri fioroase şi îşi dădu seama că nu avusese probabil nicio şansă în faţa lor. Simţi un nod amar în gât. Nu putea suporta

gândul că este din nou rănit sau poate chiar... Dar, dacă nu mai era el, la cine să ceară ajutor? La prietenii lui Brice din Edinburgh? Poate chiar la Ailsa?

Nu avea cum să ia legătura cu niciunul dintre ei. Era singură.

– Așadar, ai de gând să-l cauți pe Sherringham și să-l mituiești din nou?, întrebă Iain când intrară în Inveraray. Asta dacă Marsaili este aici, firește.

Seton se gândise și el intens la această chestiune, dar ajunsese la concluzia că nu avea rost să stea de vorbă cu englezul. Fără îndoială că acesta își urmărea propriile scopuri, și Seton nu era sigur nici că va respecta înțelegerea anterioară. Deși, dacă n-o respectă, o să se trezească cu un pumnal în spate, jură Seton. Mincinosul, ticălosul mincinos...

– Nu, spuse el acum. Hai să mergem să căutăm închisoarea și să vedem dacă putem s-o scoatem cumva pe Marsaili de acolo. Cu puțin aur în mâinile cui trebuie am putea să ne netezim calea. Nu că mi-ar mai fi rămas prea mult în momentul de față, pentru că i-ai permis stăpânului să ne fure ce este al nostru chiar de sub nas, dar...

– Eu? Eu nu i-am permis nimic!, spuse Iain țintuindu-l cu privirile pe tatăl său. Eu aveam treabă cu soția mea, n-aveam timp să-l dădăcesc pe Brice.

– A, tocmai aici este problema, mormăi Seton. Și nu-i mai spune pe nume. Ți-am mai zis.

– Și ce vrei să spui cu asta? N-am voie să mă bucur de căsnicia mea ca orice proaspăt însurățel? Și așa ne-ai amânat destul.

– Ei bine, și ce te-a împiedicat să te distrez cu muierea și să-ți faci mendrele cu ea?

Seton era nedumerit de atitudinea fiului său față de femei. Băiatul nu învățase acest lucru în niciun caz de la el. După părerea lui Seton, femeile erau pe lumea aceasta ca să fie folosite și să te distrezi cu ele oricând aveai chef. Căsătoria era pentru a face un profit, atât, și nimic mai mult. Cât despre dragoste, asta nu era decât o aiureală prostească.

– Spre deosebire de tine, eu am principii, îi informă Iain, strângând din fălci. Și Kirsty a meritat s-o aștept.

– Mă bucur să aud, replică sarcastic Seton, dar, dacă ai putea să nu te mai gândeşti acum câteva clipe la ea, poate ai putea să mă ajuţi să fac un plan cum s-o eliberăm pe Marsaili.

Iain se încruntă la el, se gândi o clipă apoi sugeră:

– Am putea pretinde că este soţia mea şi că este un caz de confuzie? Să spunem că am un văr care este un iacobit cunoscut şi Sherringham a crezut că este măritată cu el? Că are o soră care seamănă foarte bine cu ea?

– Hm, da, nu e rău pentru început.

Acum mergeau pe altă stradă şi ajunseră în dreptul unei clădiri care trebuia să fie în mod clar închisoarea. Un număr mare de oameni nefericiţi mişunau printr-un fel de curte, în spatele unor ferestre fără obloane şi era clar că mulţi dintre ei erau într-o stare fără speranţă. Unii erau slabi ca nişte cadavre, cei mai mulţi îngrozitor de murdari şi lui Seton i se părea că nu au nicio şansă.

– Dumnezeule mare, numai uită-te la ei! murmură el. Cu siguranţă că aici este locul pe care îl căutăm.

– Uite! şopti Iain, arătând într-o parte. Acolo e Marsaili, stă într-un colţ. Îi recunosc părul oriunde-ar fi.

Seton scrută şirurile de deţinuţi până ajunse cu privirile la ea şi simţi o împunsătură în piept. Nu era drept, o femeie ca ea nu se cuvenea să stea într-un loc mizerabil ca acesta. Avea o înfăţişare de-a dreptul regală şi ar fi trebuit să facă onorurile la masa unui lord. Nu, nu la masa unui lord, la masa mea! Era ca o bijuterie aruncată pe o grămadă de gunoi unde strălucea mult prea tare.

– La naiba, murmură el, trebuie s-o scoatem de acolo. Acum!

Iain privi la tatăl său, uimit de vehemenţa din tonul acestuia.

– Ştiu! Dar chiar crezi că planul nostru o să meargă?

– Nu sunt sigur. Hai mai bine să mergem mai întâi să luăm o cameră la un han şi să beam un pahar sau două cu localnicii ca să aflăm cum stau lucrurile. Întotdeauna e bine să fii informat.

Cu o ultimă privire plină de regret aruncată spre Marsaili, întoarse calul. O s-o elibereze, chiar dacă ar fi să fie acesta ultimul lucru pe care îl va mai face în viaţa lui. Nu voia să se întrebe de ce simţea această nevoie atât de imperioasă, dar ştia un singur lucru: locul ei nu era aici.

Marsaili şedea cu spatele la perete, pentru că senzaţia de răcoare a pietrei o făcea să se simtă mai în siguranţă. Ştia foarte bine că aici nu poate fi vorba despre siguranţă, dar în felul acesta cel puţin nimeni nu putea veni spre ea pe la spate ca s-o ia prin surprindere.

Fusese asaltată chiar în momentul în care fusese împinsă înăuntru. Câteva vrăjitoare sfrijite şi jegoase se repeziseră la ea, o pipăiseră şi îi scotociseră prin buzunare. Negăsind nimic, pufniseră dispreţuitoare şi frustrate, dar după aceea o lăsaseră în pace. Marsaili nu era sigură dacă trebuie să se bucure sau nu pentru că nu are nimic de valoare pentru ele. Pe de o parte, ar fi fost furioasă dacă i-ar fi furat lucrurile, pe de altă parte, păreau atât de disperate toate, că ar fi fost poate o modalitate de a le uşura întru câtva suferinţa, cel puţin temporar.

Oricum, îi mulţumea Domnului că avusese inspiraţia să nu ia pandantivul de jad pe care i-l dăruise Brice. Spera din toată inima că este tot acolo, pe fundul bolului unde îl pusese şi că nu-l va găsi nimeni în absenţa ei ca să şi-l însuşească.

S-ar putea să fie singurul lucru care îi va mai rămâne de la Brice. Asta, în cazul că se va mai întoarce vreodată acasă...

Gândul acesta o făcu să clipească furioasă şi să-şi oprească valul de lacrimi care ameninţa să-i izbucnească din ochi. Nu putea îndura coşmarul viziunii de a nu-l mai vedea niciodată, de a nu mai fi niciodată în braţele lui, sărutată cu atâta pasiune. Cererea lui în căsătorie poate că nu era tocmai ceea ce îşi dorise ea, căci era clar că n-o iubeşte, dar ştia că ar fi spus da. Indiferent cum, îşi dorea să fie soţia lui.

Lăsă capul în jos. Acum nu mai era nicio speranţă.

Cineva se lăsă jos lângă ea şi o strânse de braţ. Marsaili ridică privirile şi văzu chipul blând al unei femei cam de aceeaşi vârstă cu ea sau poate puţin mai în vârstă. Era greu de spus, căci lumina scădea rapid, şi faţa femeii era acoperită de murdărie.

– Lasă, ai să te obişnuieşti. La început este puţin cam şocant, adică să ajungi aici, dar noi, femeile, ţinem una cu alta. Eu sunt Eilidh.

– Marsaili.

– Pentru ce te-au adus aici? Ai furat? Prostituţie?

Marsaili negă din cap.

– Nu. Mi s-a spus că sunt bănuită că aş fi iacobită. Dar este o acuzaţie falsă. Nu am nimic de-a face cu treburile astea. Marsaili şovăi o clipă. Ştii cumva... ştii care este pedeapsa pentru asta?

Nu era sigură să vrea cu adevărat să ştie, dar uneori e mai bine să fii pregătit pentru ceea ce ar putea urma.

– Păi asta depinde de cât de mult ai fost amestecată... sau ce pot dovedi ei. Aş zice şase luni aici cel puţin, dar...

Marsaili se simţi uşurată. Dacă exista o şansă să se întoarcă în cele din urmă, putea suporta orice.

– Aşadar, nu te spânzură pentru asta? întrebă ea.

– Nu, nu, n-aş crede. Acum vino-ncoace, văd că vine gardianul. E timpul să mergem înăuntru, că se face noapte. Stai lângă mine, o să fie bine.

Marsaili nu avea prea mare încredere în noua ei prietenă, dar cum aceasta era singura ofertă, ascultă şi făcu aşa cum îi spusese.

CAPITOLUL 28

– Brice, cred că s-a făcut dimineaţă. Trebuie să plecăm înainte să înceapă lumea să se agite pe-aici.

Vocea stridentă a lui Alex îl trezi pe Brice din moţăială şi îşi înălţă capul de pe sacul de grâu de care se rezemase.

– De unde ştii?

Clipi repede de mai multe ori, dar îşi dădu seama că afară nu era la fel de întuneric ca atunci când intraseră în magazie seara trecută.

– Uite acolo, sus, vezi? Este o ferestruică. Prin ea răzbate puţină lumină.

– Aşa este, ai dreptate, foarte bine, atunci trezeşte-l şi pe Ramsay. Hai să mergem.

Brice se ridică şi se întinse, încercând să-şi dezmorţească spatele şi gâtul ţepene ca nişte scânduri. Coastele tot îl mai dureau ca naiba ori de cât ori respira mai profund, aşa că avea grijă să inspire numai câte puţin aer, masându-şi în acelaşi timp ceafa cu mâinile. Dar durerile şi înţepăturile din trupul lui erau nimic în comparaţie cu spaima rece care îi îngheţa inima.

Dar dacă ajungem deja prea târziu? Dacă Seton a forţat-o cumva

pe Marsaili să se mărite cu el şi şi-a făcut de cap cu ea? Blesteme peste blesteme, îl ucid cu mâinile goale!

Brice încercă să se gândească la altceva, căci nu-l ajuta la nimic să se înfurie. Scrâşni din dinţi şi se întoarse către tovarăşii săi.

– Sunteţi gata? Atunci spuneţi-mi pe cine trebuie să căutăm, şi eu am să găsesc drumul.

– Cum? întrebă Alex. Este un oraş mare, nu-i aşa? O să fie ca şi când am căuta acul în carul cu fân, dacă Ramsay nu-şi aminteşte drumul.

– Nu, se auzi vocea lui Ramsay, răguşită încă de somn. Eu am stat pe corabie, aşa că nu ştiu unde să-i caut. Killian i-a adus pe negustori să inspecteze marfa şi aşa i-am cunoscut, dar asta e tot. Îmi pare rău.

– Nu contează. Întrebăm din om în om până când îi găsim.

– O, bineînţeles, am uitat de asta, excelent! Ramsay îl bătu pe Brice pe spinare. Am uitat că tu vorbeşti olandeza.

– Păi nu chiar fluent, dar suficient ca să întreb un lucru aşa de simplu. Deci pe cine căutăm?

– Pe Johannes Bruggenn şi pe Willem Visser.

Ieşiră din magazie ca şi când ar fi fost îndreptăţiţi să se afle acolo şi, deşi oamenii mergeau încolo şi-ncoace cu treburile lor, nimeni nu-i băgă în seamă. Nu le dădu nimeni nicio atenţie nici când porniră de-a lungul celui mai apropiat canal spre ceea ce sperau ei că trebuie să fie centrul oraşului.

Amsterdam îi amintea lui Brice de Gothenburg, deoarece acesta din urmă fusese construit după modelul unui oraş olandez, deşi la scară mult mai mică. În timp ce canalele din Gothenburg erau dispuse mai mult sau mai puţin în pătrate, la Amsterdam ele formau semicercuri concentrice care dădeau în fluviul Ij. Între canalele mari erau şi altele mai mici, care făceau legătura între cele mari. Brice auzise că Amsterdam este un centru comercial foarte activ şi acum se convingea că aşa este. Din amestecul de limbi pe care îl auzea în jurul lui, îşi dădea seama că în oraş sunt o mulţime de străini.

Peste tot erau poduri şi şiruri de căsuţe frumoase din cărămidă, cu cornişe şi faţade bogat ornamentate dând spre canale. Şi, deşi nu erau două case la fel, cele mai multe aveau un frontispiciu triunghiular în vârf care arăta foarte frumos. Impresia estetică deosebit de plăcută era subliniată şi de copacii care creşteau de-a lungul canalelor.

Brice opri câţiva trecători ca să-i întrebe de adresele celor doi negustori şi al cincilea fu cu noroc.

– O, vreţi să spuneţi, negustorii? Da, trebuie s-o luaţi pe aici, apoi...

Memorară indicaţiile foarte complicate şi reuşiră cumva să găsească strada corectă. Acolo Brice opri o servitoare care se îndrepta spre piaţă, iar ea le arătă o casă de pe malul drept al celui mai apropiat canal.

– Uitaţi, aceea de-acolo, mijnheer.

– Mulţumesc.

Brice îi adresă cel mai frumos zâmbet al lui, iar fata roşi puternic. Cei trei bărbaţi se duseră să bată la uşă.

– Sper să ai dreptate, Ramsay, şi omul să-şi mai amintească de tine.

Ramsay zâmbi.

– Adică vrei să spui că nu sunt memorabil? Stai numai să vezi.

– Hm, da, dar, dacă greşeşti, Alex va trebui să recurgă la fosta profesie a tatălui său, pentru că nu am de gând să stau în acest loc niciun moment mai mult decât este strict necesar, oricât ar fi el de frumos.

Marsaili nu credea că va putea să doarmă în închisoarea supraaglomerată. Teama nu-i dădea pace să se relaxeze, iar în jur se auzeau mereu gemete şi mormăieli, care o ţinură trează în primele două nopţi. Dar în a treia era atât de istovită, încât reuşi să aţipească, dar fu trezită brusc din somn când simţi o mână grea pe umărul ei. Încercă s-o scuture şi să se adăpostească alături de Eilidh – care era lângă ea –, dar degetele mâinii o ţineau ferm în loc.

– Marsaili Buchanan? şopti o voce profundă.

– D...da, îngăimă ea bâlbâindu-se, încercând să nu lase prea mult să se vadă cât era de îngrozită.

– Vino cu mine, prietenii tăi te aşteaptă. Marsaili tocmai se pregătea să întrebe care prieteni, când vocea continuă: Mi-au spus să-ţi transmit un singur cuvânt ca să te facă să crezi: Liath.

Marsaili se relaxă. Sherringham nu avea de unde să ştie numele câinelui ei, numai cineva de la Rosyth putea să-l ştie. Se ridică în

cioare și văzu că Eilidh face la fel și rămâne lângă ea. Își dădu seama . nu poate s-o părăsească acolo pe femeia care fusese atât de nevoitoare cu ea.

– Camerista mea vine cu mine, spuse ea ferm, pe un ton care nu cepta argumente.

– Nu mi s-a spus nimic de ea. Pentru asta trebuie să plătească în us, mormăi vocea groasă. O, foarte bine, haideți odată și mai repede.

Marsaili o luă pe Eilidh de mână și îl urmă pe bărbat. Se auziră teva proteste, căci se împiedică de picioarele celor care dormeau, și .teva mâini se ridicară s-o apuce de tivul fustei, dar reușiră cumva iasă din încăpere și să ajungă la intrarea în închisoare. Afară se :deau două siluete în umbră, iar când temnicerul le împinse pe ușă ară, acestea se apropiară.

– Zece guinee. N-ai spus nimic despre servitoare, mârâi omul.

– Zece? Dar...

Marsaili recunoscu vocea lui Seton și i se strânse inima, dar în ciun caz nu avea de gând să se întoarcă la închisoare. Poate că nu e avolul chiar atât de negru, își spuse ea.

– Plătește-i, te rog, am să-ți rambursez suma.

Mormăind în barbă, Seton plăti.

Constată că cealaltă umbră era Iain, și inima îi veni la loc, deși nu ea înțelegea ce căuta acolo.

– Haide, șopti el, trebuie să plecăm imediat.

O luă de mână și o trase repede în josul străzii, iar cum Marsaili o ıea de mână pe Eilidh, aceasta merse după ei. Marsaili observă că lidh nu spusese nimic, dar presupuse că era cât se poate de fericită scape din închisoare, așa că nu-i mai păsa încotro merg.

La marginea orășelului așteptau doi cai, iar Seton și Iain se urcară :care pe câte unul din ei. Seton întinse apoi mâna spre Marsaili:

– Haide, trebuie să călărești în spatele meu.

Marsaili șovăi numai o clipă. Nu era timpul să discute astfel de nănunte. Iain o luă în spate pe Eilidh și porniră la drum.

– Cum ai reușit să-l mituiești pe temnicer? întrebă Marsaili când șiră din oraș.

– N-a fost chiar așa de greu, spuse el zâmbind. Oamenii din oraș c cu rândul de pază la închisoare și l-am cunoscut pe unul dintre ei

„răsplată“ ca să ne ajute. Se pare că mulţi oameni scapă de acolo. Şi am auzit că judecătorul nu este prea încântat.

– Cred şi eu.

Marsaili inspiră adânc aerul rece al nopţii, în care se simţea mireasma de pin.

– Şi cine e femeia asta?

– O prietenă, răspunse simplu Marsaili. Nu puteam s-o las acolo, îmi pare rău. Am să-ţi plătesc, promit.

– A, de asta poţi să fii sigură!

Cuvintele lui păreau să aibă un dublu sens, ceea ce o făcu pe Marsaili să se cutremure, dar nu-i părea rău că plecase cu el. Orice era preferabil închisorii din Inveraray.

– Mulţumim Domnului pentru vântul prielnic! Alex păşea alături de Brice, pe drumul dintre portul Leith şi Edinburgh. Ramsay rămăsese puţin în urmă, arătând obosit şi abătut.

– Amin! spuse Brice. Şi mulţumesc şi tatălui meu că a făcut afaceri cu oameni atât de cumsecade şi de nădejde.

Negustorii olandezi Bruggen şi Visser se dovediseră foarte înţelegători şi săritori. Imediat ce Brice le explicase în ce situaţie se găsesc, acţionaseră rapid. Găsiseră bilete pentru toţi trei pe o corabie spre Edinburgh care pleca în aceeaşi seară, le aduseseră haine curate şi le oferiseră o baie caldă. Brice se simţea alt om. Domnul Bruggen îl luase chiar deoparte şi îi dăduse o pungă cu bani.

– Pentru cheltuieli neprevăzute pe drum, spusese el zâmbind. Nu te teme, am să-l pun pe tatăl dumitale să mi-i dea înapoi.

– Nici nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră. Lui Brice amândoi oamenii îi plăcuseră imediat, dar acesta în mod deosebit. Cam de aceeaşi vârstă cu tatăl lui, Meijnheer Bruggen era mic şi rotunjor, aproape complet chel şi clipea tot timpul. Fusese calm şi aparent netulburat de sosirea unor străini care îl rugau să-i ajute, iar Brice avusese impresia că în spatele acelei feţe zâmbitoare se ascunde un creier foarte ager. Killian îşi alesese foarte bine partenerul de afaceri.

Acum, în timp ce se îndreptau spre Edinburgh, Brice încerca să

ıite comportamentul calm al olandezului, deşi în sinea lui fierbea : nerăbdare. Erau din nou pe pământ scoţian, e adevărat, dar mai ·eau încă un drum lung de parcurs. Şi, chiar dacă vor ajunge la osyth, s-ar putea să fie prea târziu. Însă refuza să se recunoască frânt atâta timp cât nu ştia sigur acest lucru.

– Chiar trebuie să mergi aşa de repede? mormăi Ramsay. Poate că ai dormit pe nenorocita aia de corabie, dar eu n-am închis ochii. li-a fost rău toată noaptea.

– Ştii unde mergem, îi aruncă Brice peste umăr. Vino după mine :asă la Rory şi mergi în ritmul tău, dacă vrei.

– Nu, nu te mai scap din ochi, spuse Ramsay strângând din dinţi se grăbi să-i ajungă din urmă. Rămânem tot timpul împreună de-:um înainte, pentru că nu ştii ce se mai poate întâmpla. Dar mă indeam că nu este nevoie să ne grăbim chiar aşa de tare.

– Ei bine, aici greşeşti. Fiecare secundă contează. Marsaili este la ila acelui pervers neruşinat şi n-am să mi-o iert niciodată dacă... o, ı contează.

Ramsay îi arunc o privire veselă:

– Eşti îndrăgostit lulea, aşa este? Şi în Suedia toată lumea îşi chipuie că suferi şi ai inima frântă. Abia aştept să le spun că se şală!

– Aşa a fost, la naiba, dar acum e altceva, mă simt mai bine. Brice ivi la Ramsay. Credeam că o iubesc pe Elisabet, dar nu era femeia : care o divinizam eu. O pusesem pe un piedestal şi nu m-am obosit ciodată să văd dacă într-adevăr îmi plăcea sau nu, nici ce se cundea sub acea mască frumoasă. Presupun că am fost orbit pur şi nplu de frumuseţea ei, la fel ca toată lumea.

– Şi de unde ştii că nu faci acelaşi lucru acum, cu această Marsaili?

– Pentru că Marsaili nu pretinde că este altceva decât este. Este ıceră, deschisă, vibrantă şi... mă simt altfel. O iubesc. Ridică din neri, apoi îi aruncă lui Ramsay o privire speculativă. Aşa cum o beşti şi tu pe Flora, bănuiesc.

– Ce? Cum? Nu, adică... este o femeie foarte cumsecade, dar nu ɔentru mine, nu, spuse Ramsay.

– Şi de ce nu? Am văzut cum se uită la tine.

– Ai văzut? Adică, vreau să spun, ce poate vedea la mine? Sunt un

femeie n-o să vrea să mă ia.

– Fleacuri! Şi ştii foarte bine că am glumit, zâmbi Brice. Întreab-o şi pun pariu pe o sută de guinee că spune da.

– O sută de... ai înnebunit de tot?

– Nu, sunt mai zdravăn la minte ca oricând. Alex, de ce nu mă susţii şi tu un pic?

Brice îi zâmbi lui Alex, care mergea în tăcere, dar asculta cu atenţie.

– Eu nu am aşa de mulţi bani, dar, dacă aş avea, aş paria aceeaşi sumă, confirmă Alex.

– V-aţi ţicnit amândoi, murmură Ramsay, dar obrajii lui căpătaseră o interesantă nuanţă de roz care ajungea până la urechi.

Brice şi Alex schimbară o privire între ei, dar niciunul nu mai spuse nimic. Ramsay trebuia să hotărască dacă va acţiona sau nu conform îndemnurilor lor, dar Brice spera din toată inima că unchiul lui o va cere în căsătorie pe Flora. Era timpul ca şi cea de-a doua verişoară a lui să aibă o viaţă proprie, în loc să trăiască numai în umbra mamei ei.

Cât despre el însuşi, Brice spera din toată inima că nu va rămâne toată viaţa singur. Pentru că, dacă nu o va putea avea pe Marsaili, aşa se va întâmpla. Nu dorea pe nimeni altcineva.

– Paznic, du-te şi adu-o pe femeia numită Marsaili Buchanan.

Sherringham stătea în faţa judecătorului din Inveraray şi ceruse să fie adusă târfa iacobită ca să vadă dacă este suficient de disperată. Aşteptase trei zile, ca să se asigure că arată cât mai rău. Cu cât înfăţişarea ei va fi mai jalnică, cu atât era mai sigur că Kinross va fi îndemnat să se predea în locul ei. Chiar dacă omul venea incognito în oraş, o va vedea printre gratiile închisorii, ceea ce era încă şi mai bine. Acesta era unul dintre motivele pentru care Sherringham o adusese aici, căci la Fortul William sau în oricare altă parte nu ar fi fost la vedere. Îşi frecă încântat mâinile plin de nerăbdare.

După o lungă aşteptare, paznicul veni cam pleoştit şi cu obrajii roşii.

– A dispărut?

Sherringham se ridică de pe scaun, dar nu apucă să dea drumul tiradei furioase, căci judecătorul i-o luă înainte.

– Încă una! Pentru numele lui Dumnezeu, de câte ori să vă mai spun că așa ceva este inadmisibil? Am crezut că ați mai angajat oameni să păzească deținuții!

Paznicul își mută greutatea de pe un picior pe altul și privi în podea.

– Am angajat, domnule, dar... ridică neputincios din umeri, nu avem de unde să știm dacă sunt de încredere. V-am spus că nu e bine să-i angajăm pe oamenii din oraș.

– Trebuia să verifici, naiba s-o ia de treabă! Te fac răspunzător pentru asta!

Judecătorul se întoarse spre Sherringham cu un aer de scuză, dar încă foarte furios.

– Îmi pare nespus de rău, dar se pare că avem de-a face cu o neglijență crasă.

Privi din nou spre paznic, dar acesta continua să studieze cu atenția podeaua.

Sherringham trase adânc aer în piept și strânse așa de tare brațele scaunului pe care ședea, că îi pocniră încheieturile de la mâini. Putea să urle și să înjure cât dorea, dar știa că nu avea niciun rost. Femeia fugise. Mii de blesteme! Acum va trebui să ia totul de la început. Încercă să se concentreze și să se gândească ce este de făcut.

– Când a plecat?, întrebă el scurt. Țineți vreo evidență a deținuților?

Paznicul ridică privirile din podea.

– Da, domnule, sunt numărați cu toții seara înainte să fie închiși pe timpul nopții. Probabil că era încă acolo, căci n-a fost dată dispărută după numărătoarea de seară. Iar eu am fost de gardă până la miezul nopții, așa că nu putea să plece mai înainte.

– Hm. Mulțumesc.

Sherringham se ridică în picioare. Era încă devreme, și lordul nu avea decât un avans de câteva ore, ar putea să-i ajungă din urmă. Oricum, trebuia să încerce.

Iar când îi va ajunge, ticăloșii vor plăti un preț greu.

CAPITOLUL 29

– Kirsty? Şi Flora? Naiba să mă ia, ce faceţi aici?

Brice fusese introdus în holul mare din locuinţa lui Rory Grant şi se oprise ca ţintuit în cuie când le văzuse. Ramsay şi Alex, care veneau în urma lui, se izbiră de el şi încercau să vadă peste umerii lui ce se întâmplase. Ramsay trase adânc aer în piept, dar era şi el zăpăcit de chiotele de bucurie care răsunau în întreaga încăpere.

– Brice, eşti teafăr! Şi voi doi la fel, o, ce minunat!

Kirsty se repezi înainte cu nerăbdarea ei obişnuită, în timp ce Flora se ridicase în picioare şi clipea mirată. Rory se ridică şi el din fotoliu şi zâmbi văzând cine sosise.

– O, mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi aici cu toţii, spuse el. Începusem să ne gândim la tot ce e mai rău, şi cercetările noastre nu au dus până acum la niciun rezultat. Eraţi dispăruţi fără urmă.

– Haideţi, veniţi şi staţi jos. Spuneţi-ne ce Dumnezeu s-a întâmplat cu voi.

– Da, dar mai întâi de ce sunt verişoarele mele aici? S-a întâmplat ceva rău la Rosyth? Ailsa? Marsaili? Ida?

Brice se uita uşor încruntat şi neliniştit la doamne, întrebându-se ce nouă calamitate se abătuse asupra familiei sale. Se pare că necazurile nu mai aveau sfârşit şi simţea cum îngrijorarea începe să-i strângă pieptul.

– O, nici nu-ţi poţi imagina! începu Kirsty frângându-şi mâinile, ceea ce îl alarmă şi mai mult pe Brice care se aştepta acum la tot ce putea fi mai rău.

– Kirsty, lasă-mă pe mine să explic, interveni Flora, tu eşti prea melodramatică. Îi trimise lui Ramsay un zâmbet, apoi se întoarse către Brice:

– Am venit aici, pentru că Marsaili a fost arestată de englezul acela care a luat-o cu el. Soţul lui Kirsty s-a dus cu tatăl lui după ei ca să încerce s-o elibereze, dar nu erau siguri că vor reuşi. De aceea, Iain i-a spus lui Kirsty să se ducă la Edinburgh să ceară ajutor de la prietenii tăi de aici.

Făcu semn cu capul către Rory.

– Se gândea că poate domnul Grant ar putea să oprească oricine acţiune judiciară împotriva ei. Fireşte că nu puteam s-o las pe Kirsty

să călătorească singură, aşa că am venit şi eu şi iată-ne pe amândouă aici.

– Da, a fost foarte bine, adăugă Kirsty, pentru că, după ce a plecat Iain cu tatăl lui, Archie ne-a spus că îl auzise pe englez ordonând oamenilor lui să meargă la Inveraray. Aşa că ei nu vor şti că este acolo decât după ce se întorc acasă. Domnul Grant tocmai ne-a spus că se va duce personal acolo imediat, ca să vadă ce se poate face.

Brice aşteptă până terminară de povestit, dar, în timp ce vorbea, simţea cum îi îngheaţă inima în el. Marsaili, luată de englez! Doamne sfinte! Şi cu Seton pe urmele ei, asta nu e deloc mai bine. Ar putea să afle unde se duce, şi atunci...

Încercă să respire normal, dar plămânii i se păreau dintr-odată prea mici.

– Mulţumesc pentru eforturile voastre. Asta înseamnă că trebuie să ne mişcăm cât mai repede. Ne gândeam să-l rugăm pe Rory să ne împrumute nişte cai, ca să plecăm imediat spre nord. Cred că trebuie să ne grăbim cât putem de tare, dar să mergem spre vest.

Le povesti repede ce se întâmplase cu ei şi de ce se temea pentru soarta lui Marsaili.

– Aşadar, înţelegeţi, toate acestea pot face parte din planul lui Seton. Oricum, dacă reuşeşte s-o elibereze din temniţă, va fi în ghearele lui.

– Nu chiar, obiectă Kirsty. Iain al meu este cu ei, îţi aminteşti?

– Nu am nimic împotriva soţului tău, verişoară, dar tocmai pentru că este un om cumsecade nu este atât de dur ca tatăl lui. Crede-mă, nu cred că Seton îl va lăsa pe fiul lui să-i stea în cale. Doreşte s-o aibă pe Marsaili, şi acum este convins că eu nu mai sunt o piedică, aşa că nimic nu-l va opri să-şi atingă scopul.

Îşi frecă obrazul ca să încerce să-şi alunge o parte din oboseala şi tensiunea pe care le simţea. Aveţi idee unde ar putea s-o ducă dacă vrea să se însoare rapid? Asta, dacă a reuşit s-o scoată din închisoare.

– Bailliebroch, spuse Flora fără nicio ezitare.

Brice privi mirat la ea.

– De ce? Credeam că este în ruină şi nu-i mai aparţine lui Seton.

– Oamenii de acolo îi sunt în continuare credincioşi, din câte am auzit. El este stăpânul lor. Şi preotul la fel, căci îi datorează răposatului frate al lui Seton numirea în acea parohie.

Brice privi cu respect la Flora.

– Are sens. Mulţumesc.

Obrajii Florei se îmbujorară şi ciupiturile de vărsat aproape că nu se mai vedeau. Brice văzu că Ramsay rămăsese cu ochii la ea şi îi dădu un ghiont ca să-l scoată din transă.

– Haide, să pornim la drum, nu avem nicio clipă de pierdut. O să mergem spre nord, apoi spre vest, în speranţa că ne vom întâlni pe drum cu Seton. Va trebui să încercăm să refacem drumul parcurs de el, dar în sens invers dacă putem.

– Ce? Cum? Ăăăă... Ramsay se ridică în picioare apoi şovăi. Tu du-te şi vezi de cai, eu aş vrea să schimb repede o vorbă cu domnişoara Kinross despre Ida. Să fiu sigur că e bine, înţelegi.

Brice zâmbi şi îl bătu pe braţ.

– Da, înţeleg foarte bine. Dar să nu stai prea mult.

– La naiba! Trebuie să ne oprim, tată, calul meu şchiopătează.

Vocea lui Iain rupse liniştea după-amiezii; Seton şi Marsaili întoarseră amândoi capul să se uite în urmă.

– O, pentru numele lui... Nu pot să cred!

Seton înjură în barbă.

– Păi ţi-am spus că mârţoaga asta bătrână nu ajunge departe. De două zile cară în spate o povară dublă. Nu e de mirare că a obosit.

– Iar eu ţi-am spus că trebuia să mai furăm încă unul când am avut prilejul.

Marsaili sesizase nerăbdarea din vocea lui Seton, dar nu se putea împiedica să nu se bucure de întreruperea acestei călătorii care părea să nu aibă sfârşit. Nu voise să spună nimic, ca să nu-l înfurie pe Seton, dar era epuizată şi moartă de sete, ca să nu mai vorbim de foame.

– Eu nu sunt hoţ, spre deosebire de alte persoane, ripostă Iain, sărind jos de pe spinarea calului şi ajutând-o pe Eilidh să coboare şi ea. Am fi putut să cumpărăm unul sau să-l schimbăm cu acesta.

– Avem nevoie de bani pentru alte lucruri. Ai fi vrut s-o lăsăm pe Marsaili în locul ăla împuţit?

– Sunt sigur că ai destui bani şi pentru una, şi pentru alta, spuse Iain încăpăţânat, apoi adăugă: Ce-ar fi să ne oprim aici să ne petrecem

noaptea? Cum presupun că nu putem risca să intrăm în niciun oraș, locul ăsta este la fel de bun ca oricare altul. Și poate că până dimineață se mai întremează și calul meu.

Dar Seton negă din cap.

– Nu, nu am ajuns suficient de departe, trebuie să ne grăbim. Dar poate că un scurt popas o să ne prindă bine.

– Dar în curând se face întuneric, protestă Iain.

– Și ce dacă? Este aproape lună plină în noaptea asta!

Marsaili simți cum i se strânge inima. În curând avea să fie întuneric și i se părea că mergeau călare de o veșnicie. O durea tot trupul de la zguduiturile drumului și îi amorțiseră degetele, căci se ținuse tot timpul strâns de Seton ca să nu cadă de pe cal. Chiar nu mai voia să continue.

Părăsiră poteca pe care veniseră și intrară într-o mică pădurice, făcându-și drum printre copaci până ajunseră într-o poiană în mijlocul căreia clipocea un pârâiaș. Marsaili sări de pe cal poticnindu-se puțin – căci și picioarele îi amorțiseră –, apoi își întinse mușchii încordați.

Aruncă o privire spre Eilidh, care mersese pe jos la câțiva pași în urma lui Iain fără să se plângă. După ce ieșiseră din închisoare, Marsaili văzuse și mai clar în ce stare jalnică era sărmana femeie. Hainele ei erau numai zdrențe, murdare și pline de noroi, iar părul îi atârna în lațe încâlcite peste față. Lui Marsaili îi venea s-o scufunde într-o cadă plină cu apă și s-o frece așa cum freca rufele.

Spre lauda lui, Iain nu se plânsese, deși Eilidh mirosea îngrozitor. Probabil că își dădea și ea seama de asta, căci Marsaili o auzise scuzându-se în șoaptă:

– Am încercat să nu stau prea aproape de dumneavoastră. Ca să nu vă stric hainele, domnule.

– Nu contează, spuse Iain, zâmbind cu blândețe. Mă bucur că am mai putut salva încă un suflet din acea gaură de iad. Nimeni nu trebuie să sufere în halul ăsta. Dar așa, de curiozitate, de ce te-au băgat la închisoare, dacă nu te superi că te întreb?

Eilidh se așeză pe un bolovan din apropiere, ca și când picioarele i s-ar fi înmuiat dintr-odată și nu o mai puteau ține. Și probabil că așa și era, își spuse Marsaili, dacă nu mai mâncase ca lumea de atâta timp.

– Am furat două lipii, recunoscu Eilidh cu fruntea lăsată în jos. Vă jur, numai pentru că eram disperată. Nu mai mâncasem nimic de două

zile şi nu găseam de lucru nicăieri.

– O, minunat, acum adăpostim un infractor! murmură Seton care şedea chiar lângă Marsaili, dar, din fericire, Eilidh nu auzi nimic.

– Nu-ţi face griji, Eilidh, îi spuse ea prietenei ei. Sunt sigură că o să găsim ceva de lucru pentru tine la Rosyth, nu-i aşa, domnule Seton? Stăpânul nu va refuza pe nimeni.

– N-are decât să se ducă să întrebe dacă vrea, răspunse Seton. Dar tu şi cu mine nu ne ducem nici măcar prin apropiere de Rosyth.

– Ce vrei să spui? Marsaili ridică privirile şi se uită la el, simţind cum i se adună în piept un val de spaimă.

Iain se încruntă şi el nedumerit spre tatăl lui:

– Da, chiar aşa, ce tot spui, tată? Sigur că ne întoarcem la Rosyth. I-am promis lui Kirsty că o vom aduce pe Marsaili înapoi direct acasă.

– Puţin îmi pasă mie de promisiunile tale, pufni Seton. Nevastă-ta n-are decât să vină să stea cu noi la Bailliebroch dacă are minte, dar acolo va trebui să facă ce-i spun eu.

– Nu mai începe din nou cu chestia asta, mormăi Iain. Tată, am mai discutat despre asta, şi ştii foarte bine că n-o să iei domeniul înapoi. Mai ales acum când englezul te-a tras pe sfoară. Chiar crezi sincer că se poate avea încredere în el?

– Mai sunt şi alţii care pot fi mituiţi la fel de uşor. Indiferent cum va fi, Bailliebroch va fi al meu. Trebuie numai să aflu unde mi-a ascuns lordul banii.

Aruncă o privire încruntată spre Marsaili.

– Tu ştii, fără îndoială, aşa că poţi să-mi arăţi!

– Eu? Ce să ştiu? N-am nici cea mai mică idee despre ce bani vorbeşti!

Seton se apropie de ea şi îi plesni un dos de palmă peste obraz.

– Destul! Mă iei drept prost, femeie? Am văzut ce ochi dulci îţi face stăpânul! Şi apoi, negi că te-ai dus să-l salvezi din mâinile lui Sherringham şi ale oamenilor lui? Tu şi javra aia de câine nenorocit!

Marsaili era prea năucită de palma primită de la el ca să răspundă imediat. Apoi furia i se adună în piept, puse mâinile în şolduri şi spuse:

– Cum îndrăzneşti să mă loveşti, mizerabile? Chiar dacă aş şti ceva – dar nu ştiu –, tot nu ţi-aş spune.

– Asta o să mai vedem!

Iain care părea la fel de șocat ca și Marsaili de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, făcu un pas înainte indignat:

– Uite ce este... dădu el să spună, dar se întrerupse brusc, văzând că tatăl lui scoate unul dintre pistoale și îl îndreaptă direct spre inima fiului său.

– Acum va trebui să alegi o dată pentru totdeauna de partea cui ești, spuse Seton pe un ton grav ca mormântul. Ori dorești să-ți primești moștenirea, ori te împușc. Dacă nu ești pe deplin loial față de dreptul tău din naștere, nu mai ești fiul meu și nu-mi mai ești de niciun folos. Înțelegi? Este alegerea ta.

Marsaili aștepta cu inima bătând să-i spargă pieptul să vadă care va fi decizia lui Iain. Nu voia ca Iain să fie aidoma lui Seton, mai ales acum când era însurat cu Kirsty, dar, pe de altă parte, în niciun caz nu dorea să-l vadă mort.

Era o alegere imposibilă.

– Stați puțin, domnule căpitan, sunt urme proaspete de copite aici, pe margine. Și uitați, este și baligă de cal. Poate că au luat-o pe-aici.

Sherringham întoarse calul și veni înapoi în locul unde unul dintre oamenii lui arăta spre pământ. Mergea deja de două zile și numai în două locuri li se confirmase că femeia Buchanan și salvatorii ei fuseseră văzuți. Se săturase de vânătoarea aceasta și își dorea o masă ca lumea și un pat confortabil, dar nu avea de gând să se odihnească până nu punea mâna pe ea.

– S-ar putea să ai dreptate, admise el.

Și adăugă în sinea lui: Slavă Domnului că femeia are un păr așa de vizibil, căci altfel nu i-aș mai fi dat de urmă. Băiatul cu care vorbiseră ultima dată spusese că nu se putea înșela, pentru că nimeni nu avea asemenea păr. Și avusese dreptate.

– Foarte bine, descălecați și căutați cu grijă. Vreau să vă luați după urmele de copite, nu pot să fie prea departe de aici. Și să faceți liniște, să nu vă audă, este un ordin.

Avea să pună mâna pe târfa nenorocită, chiar dacă acesta va fi ultimul lucru pe care îl va face în viața lui. Și apoi o să vadă ea, iacobită arogantă!

– Eşti sigur că acesta este drumul spre Baillie... sau cum îi mai zice?

Alex călărea alături de Brice şi se uită la el încruntat. Ziua se apropia de sfârşit şi ştia că vor trebui să se oprească în curând, căci altfel caii riscau să se rănească. Înjură în sinea lui.

– Da, indicaţiile lui Kirsty au fost cât se poate de clare, dar mai este încă o bucată bună de drum. Trebuie să mai mergem puţin. Îmi pare rău.

– Nu face nimic, am vrut numai să fiu sigur. Alex nu se plângea niciodată, şi Brice îi mulţumi Domnului pentru această mică mângâiere. Tânărul se dovedise foarte viteaz în ultimele zile şi, când totul se va termina, Brice spera că nu se va grăbi să plece, căci începuse să-i placă foarte mult compania lui.

Porniseră la început spre nord, trecuseră de Rosyth şi de Bailliebroch, oprindu-se numai ca să verifice dacă Seton nu ajunsese cumva deja la destinaţie. Kirsty le spusese că era o potecă de munte care ducea spre sud-vest din vârful domeniului Bailliebroch direct spre Inveraray.

– Dacă Seton se grăbeşte, sunt sigură că o va lua pe acest drum, spusese Kirsty, iar Brice spera din toată inima să fi avut dreptate.

– Brice, dar asta e o nebunie! Ramsay călărea de partea cealaltă. Nici măcar nu ştim dacă omul se îndreaptă în această direcţie. Nu ar fi mai bine să mergem mai întâi la închisoare să vedem dacă Marsaili mai este acolo?

– Nu, spuse Brice clătinând din cap. Cu siguranţă că Seton a găsit o cale s-o scoată din puşcărie. O doreşte foarte mult. Dacă era înţeles cu englezul, înseamnă că a eliberat-o imediat. Dacă nu, a găsit el o altă modalitate. Ai încredere în mine, îl cunosc pe omul acesta.

Ramsay oftă.

– Foarte bine, dar sper că ştii că...

Fu întrerupt brusc de un foc de pistol. Toţi trei se opriră în loc să asculte, căci focul fu urmat de un geamăt ascuţit. Brice arătă spre stânga.

– A venit din partea aceea. Nu cumva...

– Nici vorbă, omule. Dacă Seton o doreşte aşa de mult cum spui,

de ce ar împuşca-o?

Brice dădu pinteni calului şi porni la galop. Ramsay avea dreptate, dar trebuia să verifice, ca să fie sigur. Şi apoi, dacă nu era Marsaili, era un alt nefericit aflat în mare primejdie.

CAPITOLUL 30

Marsaili privea îngrozită la pata mare roşie care se lăţea tot mai mult pe umărul lui Iain. Eilidh ţipă din nou, înspăimântată de moarte, dar Seton îndreptă pistolul spre ea şi-i porunci să tacă.

– Dacă nu taci, urmezi la rând!

Sărmana Eilidh clipi repede, dar închise gura, continuând să scoată numai nişte scâncete înfundate.

Marsaili se întoarse spre Seton:

– Ţi-ai pierdut minţile? Pe propriul tău copil? Cum ai putut?

Îl admira pe Iain, pentru că îl înfruntase pe tatăl lui, deşi presupunea că tânărul nu-şi imaginase nicio clipă că tatăl lui chiar va apăsa pe trăgaci. Şi, de fapt, nici ea n-ar fi crezut.

– Nu e fiul meu, ţi-am spus. Nu are niciun pic de mândrie, nici loialitate faţă de familia lui. Se vede că nevastă-mea a călcat alături.

Un muget furios veni dinspre locul unde se afla Iain, şi Marsaili văzu cum acesta se ridică în picioare cu o expresie feroce pe faţă. Dar Seton flutură din pistol în direcţia lui.

– Nu te apropia! urlă el.

Iain şovăi, apoi se prăbuşi din nou pe un bolovan din apropiere.

Marsaili clătină din cap în direcţia lui Seton. Era clar că înnebunise, dar era şi periculos. Încercă să se îndepărteze de el, dar Seton întoarse repede pistolul spre ea.

– Nici prin gând să nu-ţi treacă să te mişti! se stropşi el. De astă dată vii cu mine! Ne căsătorim imediat ce ajungem al Bailliebroch. Am aşteptat destul.

– Niciodată! şuieră ea. Ţi-am dat răspunsul şi n-am să mă răzgândesc, indiferent ce faci. Nu poţi să mă obligi să mă căsătoresc, preotul spune că femeia trebuie să dorească să se mărite, iar eu nu doresc.

– Există diverse metode şi mijloace pentru asta, mârâi Seton.

Marsaili scrâşni din dinţi de mânie şi de frustrare.

– Nu înţeleg de ce nu te poţi împăca cu gândul ăsta. Ce rost are să te însori cu cineva care nu te doreşte? Ce bucurie poţi să ai din asta?

Ochii lui se întunecară şi mai mult de dorinţă, în timp ce o examină din cap până-n picioare.

– Dar nu mai există bucăţică aşa de gustoasă ca tine, nu-i aşa? Eşti o răsplată pentru care merită să lupte omul şi, pentru că nu vreau să te împart cu nimeni, va trebui să ne căsătorim. Şi apoi, acum este vorba şi despre o chestiune de principiu. M-ai sfidat destul. Ca soţie a mea, va trebui să faci aşa cum spun eu tot restul vieţii tale şi am să am grijă să fie exact aşa.

Marsaili scutură energic din cap.

– Nici vorbă, ţi-am spus! Iar, dacă încerci să mă sileşti, am să mă omor.

– N-am să-ţi dau această şansă!

Se apropie de ea şi o înşfăcă de braţ.

– Haide, pe ăştia doi îi lăsăm aici, nu avem nevoie de ei. Tu, arătă el cu degetul spre Eilidh, ajută-l, dacă vrei, sau pleacă, nu mă interesează. Dar să nu îndrăzneşti să vii după noi.

Tocmai se pregătea să încalece, când o voce răsună în poiană:

– Măi, măi, ia te uită! Deci nu Kinross a fost acela care mi-a suflat doamna de sub nas! Ar fi trebuit să ghicesc. Asta-i bine, e mult mai uşor, pentru că pe tine te pot arunca mult mai uşor după gratii. Doi iepuri dintr-o lovitură. Perfect.

– Tu!

Cuvântul era plin de ură şi Marsaili simţi tremurul de furie care îl străbătea pe Seton.

– Englezoi netrebnic, mincinos şi trădător fiu de târfă! Murmură apoi o înjurătură în galeză.

Sherringham ridică din umeri.

– Rudele mele nu intră aici în discuţie. Cred că ale tale sunt mai importante, căci erau iacobiţi. Cât despre mica noastră înţelegere, aceasta a încetat în momentul în care ai permis cuiva să-l elibereze pe Kinross din ghearele mele.

– N-am permis nimic, scuipă Seton. Idioata asta de femeie a făcut cum a tăiat-o capul.

Sherringham ridică uimit o sprânceană:

– Femeia? Să mă ia naiba!

– O să te ia în mod sigur. Sper din toată inima că ai să ajungi în iad.

Seton îndreptă pistolul spre englez.

– Acum cară-te de-aici, căci altfel n-am încotro şi trebuie să trag. ırătă din cap spre Iain: L-am împuşcat deja pe nătărăul de fiu-meu, ă nu crezi că o să ezit în faţa ta!

– Nu fi imbecil, Seton! Sunt cel puţin zece muschete aţintite spre ne în acest moment. Arătă spre umbrele dintre copaci. Oamenii mei -o să te rateze şi pariez că sunt mai rapizi decât tine. Aşa că dă-mi ɜmeia şi banii pe care mi-i datorezi şi s-ar putea să te las în viaţă.

– Niciodată, este a mea!, şuieră Seton. Mai degrabă o împuşc decât ă i-o dau unuia ca tine.

– Alt pretendent la mâna doamnei? O, ce înduioşător! Numai că eu u te rugam, este un ordin. Dă-o încoace sau mori! Acum!

Era rândul lui Marsaili să tremure la auzul ameninţării din vocea ăpitanului. Nu ştia ce este mai rău: să fie obligată să meargă cu el sau ă rămână cu Seton care era clar că îşi pierduse minţile.

Nu avu timp să mai decidă, căci în momentul acela în "mica poiană ɜ dezlănţui un haos cumplit. Alte umbre se năpustiră dintre copaci, ălărind în galop. Prima dintre ele îl doborî pe căpitan din şa dintr-un ingur ghiont, apoi apucă muscheta celui mai apropiat soldat înainte ca cesta să apuce să tragă. O parte dintre ceilalţi soldaţi avură aceeaşi ɔartă şi se auziră câteva focuri de puşcă, urmate de bufnitura înfun-ată a corpurilor care se prăbuşeau de pe cai pe pământ, gemând de urere.

Seton întoarse capul ca să vadă ce se întâmplă, şi Marsaili încercă ă profite de ocazie ca să-i smulgă pistolul din mână, dar era mai uternic decât credea şi începu să se lupte cu ea ca să-l recupereze. Iarsaili nu putea decât să-l ţină cu gura departe de capul ei şi să spere ă nu se va descărca.

– Căţea nenorocită!, gâfâia Seton. Crezi că eşti prea bună pentru ıine? Lasă că-ţi arăt eu!

Dar tocmai când Marsaili simţea că nu mai rezistă, un cal veni în ıgă spre ei şi gheata călăreţului aruncă pistolul din mâinile lor. Acesta escrise un cerc în aer şi îl văzu pe Iain cum se ridică cu un efort şi îl

– Ha, a venit şi rândul meu!

În vocea lui se auzea clar tonul triumfător.

Seton se încordă, iar Marsaili se lăsă pe vine şi fugi să caute adăpost. Nu reuşi să facă decât trei paşi, când el o apucă de fustă cu o putere neaşteptată şi o trase spre el, strângând-o la piept. Marsaili îl lovi puternic cu piciorul în osul gambei, făcându-l să urle de durere şi să slăbească strânsoarea pentru o clipă. Înainte să o apuce din nou, călăreţul din umbră ţâşni spre ei şi se aplecă repede ca s-o smulgă din strânsoarea lui Seton. Marsaili auzi zgomotul stofei sfâşiate, apoi ateriză greoi în poala călăreţului. Se răsuci să-i vadă faţa şi rămase cu gura căscată.

– Brice? Eşti în viaţă? Şi eu care credeam... O, slavă Domnului!

Îl îmbrăţişă cu amândouă mâinile în timp ce Brice intră în galop în pădure. Dar nu merse departe, opri calul şi o întrebă:

– Marsaili, iubita mea, eşti teafără? Ţi-a...

– Nu, sunt bine, jur!

Brice o strânse cu putere în braţe, scoţându-i aproape tot aerul afară din plămâni, dar n-o deranja. Era în viaţă! Asta era tot ce conta. Şi venise după ea!

– Trebuie să mă întorc să văd dacă soldaţii au plecat şi dacă Iain şi tatăl lui sunt sub control. Te rog să aştepţi aici. Mă întorc imediat.

O lăsă jos.

– Voi fi aici, promise ea. Nu avea de gând să se ducă nicăieri, atâta timp cât nu era sigură că şi el este în afară de orice pericol.

Brice se întoarse în poiană unde constată cu uşurare că totul se liniştise. Ramsay ţinea un soldat englez pe care îl prinsese şi căruia îi răsucise la spate braţul drept. Omul nu se lupta şi părea să se fi resemnat cu soarta, poate şi pentru că era rănit. Brice observă că îi curgea sânge din braţul stâng. Din fericire, Sherringham era tot acolo unde căzuse.

– Nu s-a mişcat deloc, confirmă Ramsay. Probabil că şi-a frânt gâtul când a căzut de pe cal.

– Foarte bine.

Brice privi spre Iain, care şedea pe un bolovan, în timp ce o tânără

foarte murdară se străduia să oprească șuvoiul de sânge care îi curgea dintr-o rană de la umăr. Asta nu-l împiedica însă să țină cu mâna dreaptă pistolul îndreptat spre tatăl lui, care nu era rănit. Seton stătea țintuit locului și privea fix la fiul lui, dar nu îndrăznea să se miște.

– Unde sunt ceilalți soldați?, întrebă Brice.

– Au fugit ca să scape cu viață. Nu erau așa de mulți cum am crezut noi, numai cinci sau șase cel mult. Doi dintre ei sunt răniți, dar nu mortal. Alex îi mai fugărește puțin ca să fie sigur că nu se mai întorc, deși mă îndoiesc că au asemenea intenție. De ce să-și riște viața fără rost?

Brice descălecă și se lăsă pe vine alături de Sherringham. Era prea întuneric sub copaci ca să-și dea seama dacă mai respiră sau nu, așa că îl luă de umăr ca să-l întoarcă cu fața în sus. Dar, înainte să reușească să-l răstoarne, omul se răsuci cu iuțeala unui șarpe și încercă să-l înjunghie pe Brice cu un cuțit pe care îl ținuse ascuns sub braț în timp ce zăcea întins pe jos. Lama cuțitului sclipi scurt dansând prin aer, dar Brice era pregătit pentru surprize și reacționă și mai repede. Reuși să se retragă suficient de departe, așa că lama îi zgârie numai superficial pielea de pe abdomen. Înjură și blocă a doua lovitură lovindu-l pe Sherringham peste antebraț. Nu avea pumnalul la el, pentru că îl folosise mai înainte în luptă, și nu avusese timp să-l recupereze.

Căpitanul încercă să se ridice în picioare, dar Brice își băgă piciorul în spatele genunchilor omului, și acesta se prăbuși din nou la pământ. Cuțitul lui spinteca aerul furios, ajungând de câteva ori foarte aproape, dar Brice reuși să se lase pe vine sau să fenteze de fiecare dată. Sherringham sărea ca un țipar lunecos și, ajungând aproape de Seton, lansă o lovitură și în direcția lui, luându-l pe nepregătite. Îi înfipse pumnalul adânc în braț, iar Seton urlă și se întoarse să se apere împotriva acestui atac neașteptat.

– Împușcă-l!, îi strigă el lui Iain, în timp ce își scotea propriul pumnal. Ai de gând să-l lași pe ticălosul ăsta să-ți omoare propriul tată?

– Așa ar trebui, murmură Iain, dar...

Ridică vocea:

– Lasă pumnalul jos, englezoiule, că te împușc, îi strigă el tare lui Sherringham.

Englezul nu-i dădu nicio atenție și e puțin probabil să-l fi auzit

chiar, atât era de furios. Încerca să se lupte cu doi bărbaţi deodată, căci Seton înainta spre el dintr-o parte şi Brice din cealaltă.

– Te avertizez, ai să plăteşti pentru asta! Să răneşti un ofiţer al Majestăţii Sale e o crimă pentru care ai să atârni în ştreang.

– Nu şi dacă nu ne prinde nimeni, secătură!, urlă Seton.

– Aici, Brice, prinde! Ramsay îi aruncă lui Brice un pumnal cu aspect letal, trimiţându-l cu mânerul înainte pentru ca acesta să-l poată apuca uşor. Fără să se oprească, Brice se răsuci în loc prefăcându-se că vrea să-l atace pe Sherringham cu el, dar în timp ce omul se concentra asupra cuţitului, Brice îl lovi în genunchi, şi omul începu să se clatine. Dar, tocmai când Brice se pregătea să-i administreze o lovitură puternică de pumn în bărbie, Seton se aruncă asupra englezului cu un urlet însetat de sânge.

Datorită acestuia, Sherringham avu timp să se răsucească şi să lovească cu pumnalul de jos în sus, străpungându-l pe Seton între coaste. Bolborosind ceva, Seton se opri imediat şi ridică o mână spre rană, privind mirat.

– Blestemat să fii!, murmură el, apoi căzu în genunchi şi se rostogoli pe pământ.

– Nu!

Ţipătul îngrijorat al lui Iain fusese acoperit de zgomotul pistolului, căci apăsase în aceeaşi clipă pe trăgaci. Era rândul lui Sherringham să privească uimit când încremeni în mijlocul mişcării şi se uită la pata roşie care se lăţea repede pe abdomenul său. Scoase un oftat prelung şi se prăbuşi cu faţa în jos pe pământul acoperit de muşchi.

– O, la naiba!

Brice se repezi înainte în acelaşi timp cu Ramsay şi fiecare dintre ei întoarseră câte un om cu faţa în sus. Doi ochi lipsiţi de viaţă îl priveau pe Brice de pe chipul lui Sherringham şi alţii la fel de pe chipul lui Seton se uitau la Ramsay. Ca să fie mai sigur, acesta pipăi mai întâi gâtul lui Seton, apoi pe al lui Sherringham.

– N-au puls, spuse el clătinând din cap.

Se uitau amândoi la Iain care stătea nemişcat, cu pistolul atârnându-i în mână.

– N-am vrut să... începu el. Am vrut numai să...

Brice se ridică şi se duse la el, îi luă pistolul din mână.

– E-n ordine. N-a fost vina ta.

Puse o mână pe umărul teafăr al lui Iain și îl scutură puțin.

– Omul încerca să-l omoare pe tatăl tău și ai acționat în legitimă părare. Nimeni nu poate dovedi contrariul.

– Eu am să jur că așa a fost, spuse dintr-odată femeia cea murdară, ıându-i pe amândoi prin surprindere.

– Și cine ești tu?

– Eilidh Beattie. Sunt prietenă cu Marsaili. De la Inveraray.

– Foarte bine. Mulțumesc, ajutorul tău o să fie foarte binevenit.

– Depun și eu mărturie în favoarea ta, spuse soldatul englez făcut rizonier, care ar fi putut să fugă dacă ar fi vrut, după cum își dădu eama Brice. Stătea tot acolo unde îl lăsase Ramsay.

– O să depui mărturie? Brice nu-și putea ascunde uimirea din voce.

– Da. Că era un ticălos, căpitanu' ăsta al nost'. Și să fiu eu al drac' acă las pe cineva să atârne în ștreang din pricina lui. Să ne târască rostește prin toată țara la vânătoarea asta năroadă de iacobiți, numai en'că avea el o rotiță stricată la cap, cu iacobiții lui. Nu-i plăcea să-sufle nimeni în borș și parcă l-a mușcat strechea când a văzut că oamna cu păr roș' a șters-o, dar nu era treaba lui să se ia după muieri. 'ă nu l-a rugat nimeni!

– Mulțumesc, domnule...

– Moore, domnule. Caporal Moore.

– Domnule caporal Moore. Ai vrea să vii cu noi la Rosyth? Am să : spun superiorilor dumitale că ai fost rănit și ai nevoie de îngrijiri.

Brice arătă cu capul spre mâna stângă a lui Moore, care încă mai ìngera.

– Iar după aceea pot să chem un avocat să-ți ia declarația sub restare de jurământ.

Caporalul Moore încuviință din cap.

– Prea bine, domnule, n-am nimic împotrivă.

Brice se aplecă ca să-l caute pe Sherringham în buzunare.

– Trebuie să văd ce mandate avea în buzunar, pentru ca prietenul ıeu să știe pentru ce acuzații să pregătească apărarea.

– Păi tocmai asta e, că nu avea niciun mandat, spuse Moore.

– Cum?

Brice privi la soldat.

– Nu avea niciun fel de mandat. Le-a inventat. Nimeni nu s-a gân-

căpitan şi toate celea.

– Ce ticălos... murmură Brice. Presupun că asta rezolvă cel puţin o problemă. Mulţumesc că mi-ai spus, domnule caporal Moore.

Brice îi făcu semn lui Ramsay şi îl împinse uşor pe Iain în direcţia lui.

– Vrei te rog să ai grijă de treburile de aici pentru moment? Trebuie să mă duc s-o iau pe Marsaili, dar mă întorc imediat.

– Da, du-te, spuse Ramsay. Alex trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta, o să fie totul în ordine. Am eu grijă.

Brice nu mai avea nevoie de alte încurajări. Se aruncă pe calul cel mai apropiat şi porni în galop către pădure, ca şi când ar fi fost mânat de o sută de demoni de la spate. Nu mai avea răbdare, voia să fie sigur că Marsaili este acolo unde o lăsase.

Trebuia să fie. Nu suporta gândul s-o piardă din nou.

Marsaili auzise un foc de armă, apoi al doilea. Fu cuprinsă de un val de panică transformat imediat în spaima cea mai cumplită.

„Brice! Brice, unde eşti?" Îi spusese să stea şi să-l aştepte aici şi trebuia să-l asculte. Nu pentru că ar fi avut vreun drept să-i comande, dar înţelegea că, dacă trebuie să-şi facă griji din cauza ei, nu va fi în stare să se concentreze suficient ca să-şi învingă duşmanii. Aşadar, cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut era să stea liniştită. Dar, pentru Dumnezeu, era lucrul cel mai greu de făcut.

Se plimba încoace şi-ncolo, oprindu-se din când în când să asculte dacă nu se aud zgomote ameninţătoare. S-ar fi putut să mai fie soldaţi englezi pe-aici şi nu voia să fie luată prin surprindere. De câteva ori i se păru că aude cum trosneşte o creangă sub paşii cuiva care se apropia şi îşi simţea nervii întinşi precum strunele de harpă. În cele din urmă, urechea ei prinse un zgomot de tropot de copite şi se grăbi să se ascundă în spatele unui trunchi gros, încercând să se confunde cu umbrele pădurii. Un cal şi un călăreţ dădură năvală, apoi se opriră brusc şi se răsuciră în loc repede. Calul necheză puternic se ridică pe picioarele din spate cu cele din faţă în aer.

– Marsaili? Marsaili!

Cuvântul fusese rostit atât de tare că se auzise, fără îndoială, până

la Rosyth, își spuse ea zâmbind. Ar fi recunoscut această voce oriunde și ieși imediat din spatele copacului, cu picioarele tremurând de ușurare.

– Sunt aici, Brice. Nu-i nevoie să strigi așa de tare.

Brice sări de pe spinarea calului și alergă spre ea, trăgând-o în îmbrățișarea lui zdrobitoare.

– Marsaili, Marsaili! Mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici. Credeam că am greșit drumul. E așa de întuneric aici printre copacii ăștia!

Brice gâfâia, pieptul lui se ridica și cobora apăsându-i sânii. Era o senzație minunată și își lăsă obrazul pe umărul lui, simțindu-se ca și când ar fi ancorat într-un port ferit.

– M-am gândit că este mai bine să fiu precaută, în caz că nu ești tu, îi explică ea. Nu eram sigură că ai să vii.

– Bineînțeles că veneam. Chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care îl făceam în viața mea, tot veneam după tine, șopti el. O privi întrebător și spuse: Asta, desigur, dacă mă vrei. Mă vrei?

Deși știa că n-are cum s-o vadă în întunericul acela, Marsaili își puse tot sufletul și toată inima în privirea pe care i-o întoarse și șopti:

– Da, sigur că da.

Brice închise ochii ușurat, apoi o trase și mai aproape de el și o sărută aproape sălbatic. Buzele lui calde le căutau pe ale ei, ca și când ar fi vrut să le sigileze. Și ea dorea același lucru. Era a lui, fusese a lui din primul moment în care o sărutase, își spuse Marsaili. Din acel moment nu mai exista drum înapoi. Îl sărută și ea cu aceeași ferocitate, încântată de limba lui, de gustul ei, de fluturii pe care îi simțea cum îi zboară prin stomac.

Brice se depărtă când Marsaili scoase un mic sunet de satisfacție pe care el îl interpretă greșit.

– Iartă-mă, te doare? N-am vrut, numai că... mi-a fost atât de tare teamă.

Își îngropă fața în părul ei și o mângâie pe cap și pe gât.

– Credeam că n-am să te mai văd niciodată și că Seton a învins.

– Nu.

Marsaili îl sărută pe linia maxilarului, delectându-și buzele cu firicelele de barbă puțin crescute.

– Mai degrabă m-aș fi omorât decât să mă mărit cu Seton. I-am

spus şi lui. Am trecut şi eu prin asta, pentru că şi eu am crezut că eşti mort. Oamenii aceia erau aşa de mulţi şi aveau nişe mutre aşa de fioroase...

Marsaili fu străbătută de un fior.

– Ştiu, dar nu veniseră să mă ucidă. Seton nu putuse să-i convingă să mă ucidă, aşa că m-au răpit. Urma să fiu trimis în colonii şi apoi vândut ca slujitor. La fel şi Alex şi Ramsay.

– Dar aţi reuşit să scăpaţi?

Marsaili îi cuprinse faţa cu mâinile, iar inima începu să-i bată mai tare, când îşi dădu seama cât de aproape fuseseră de dezastru.

– Da, dar este o poveste lungă, aşa că am să ţi-o spun mai târziu. Hai să mergem acum la ceilalţi. Nu vreau să-i las acolo prea mult timp. A fost o oarecare vărsare de sânge, Seton şi englezul sunt morţi. Sper că nu ţi se face rău când vezi sânge?

Îşi puse palma peste una din mâinile ei. Chiar şi acest contact scurt îi produse un frison dulce şi îi trimise valuri de plăcere până în stomac.

– Nu, n-am nimic. Şi... mă simt uşurată.

Fusese cât pe-aici să spună „bucuroasă", dar îşi dădu seama că nu era. Nu dorise moartea lui Seton, voia numai să-şi primească pedeapsa pentru ceea ce făcuse. Cât despre englez, acela nu conta.

– Atunci hai să mergem!

O luă de mână şi o strânse ca şi când n-ar mai fi vrut să-i dea niciodată drumul. Cu cealaltă apucă frâul calului. Din fericire, animalul nu se dusese prea departe şi era o fiinţă docilă. Brice încălecă şi o trase sus şi pe Marsaili în spatele lui, având grijă să se ţină bine de el înainte să pornească la trap.

– Nu-ţi face griji, în curând vom porni înapoi spre casă. Apoi râse. Acasă! Ce minunat sună şi cât de ciudat este că acum, când îl rostesc, mă gândesc imediat la Rosyth, nu la Suedia. Nu pot să sufăr că trebuie să recunosc că tata a avut dreptate când mi-a spus că o să-mi placă aici, dar nici el nu-şi putea imagina cât de mult! Îi aruncă o privire lui Marsaili peste umăr: Şi asta numai datorită ţie.

– Mie?

– Da, *mo cridhe*, spuse el într-o galeză perfectă. Unde eşti tu, acolo va fi întotdeauna casa mea. Adică, dacă decizi să accepţi cererea mea. A trecut atât de mult timp de atunci, încât aproape că am şi uitat că îmi eşti încă datoare cu un răspuns.

Marsaili nu ezită nicio clipă şi îl strânse tare la piept:

– Răspunsul este da!

Brice îi zâmbi radios:

– Excelent!

CAPITOLUL 31

Două zile mai târziu, un grup de oameni aflaţi la capătul puterilor intra în curtea conacului Rosyth, salutat printr-un suspin colectiv de uşurare. Călătoria durase mult, pe de o parte, întrucât doi dintre cai duseseră în spate câte doi călăreţi, iar pe de altă parte întrucât merseseră încet pentru ca rănile lui Iain şi ale caporalului Moore să nu sângereze prea tare.

În momentul în care copitele cailor atinseră pietrele pavajului din curtea conacului, uşa holului mare se dădu se perete, şi Kirsty se năpusti afară, urmată de aproape de Flora, Ailsa, Archie şi o mulţime de alţi oameni. În urma tuturor şchiopătând uşor venea şi Liath, dând vesel din coadă. Brice îl văzu şi răsuflă uşurat. Îi mulţumi încă o dată Domnului.

Kirsty ajunse prima la ei, exact atunci când Ramsay îl ajuta pe Iain să coboare de pe cal; tânăra scoase un ţipăt îngrijorat:

– Iubitul meu, eşti rănit!

– Nu este mare lucru, o zgaibă, se grăbi el s-o liniştească. Un glonţ mi-a zgâriat umărul, dar am avut noroc, n-a rămas înăuntru.

– Slavă Domnului! Haide, trebuie să te speli şi am să iau nişte unsoare cu salvie şi...

Sporovăind întruna, îşi duse soţul în casă, fără să observe zâmbetele de pe chipurile celor care priveau în urma lor.

După ce îl lăsă pe Archie să-i salute cu îmbrăţişări puternice şi milioane de întrebări, Ailsa se apropie de Brice, îi luă mâinile într-ale ei şi spuse:

– Bine ai venit, băiete! Să înţeleg că acum totul este în ordine?

Brice încuviinţă dând din cap.

– Da, totul este în ordine, aşa cred. Am să-l rog pe prietenul tatei, Rory, să aibă grijă să aducă martori care să ne reabiliteze numele. De fapt, căpitanul englez nu avea niciun fel de mandat pentru arestarea

noastră, iar Iain mi-a spus că grămada de arme pe care au găsit-o englezii aici îi fusese lăsată în custodie lui Seton. Iain ştie unde se află, aşa că vom scăpa de ele cât mai curând cu putinţă. Cât despre Seton, îmi pare rău pentru el, dar nu va mai deranja pe nimeni de-acum înainte. Şi nici căpitanul englez.

Ailsa îi strânse mâna.

– Asta probabil că este bine, oricât ar fi de trist. Acum veniţi în casă cu toţii. O să pregătim apă caldă ca să faceţi baie cu toţii. Totuşi, va trebui să vă spălaţi cu rândul. Am pregătit mâncare şi băutură, de asemenea. Fiicele mele mi-au spus că trebuie să fim pregătite pentru orice eventualitate.

– Mulţumesc, este cât se poate de bine. Brice se întoarse către Marsaili. Vrei să faci tu baie prima?

– Da, mulţumesc.

Se uită la prietena ei, care călărise împreună cu Ramsay, ca să nu atingă umărul lui Iain.

– Şi cred că şi Eilidh va fi bucuroasă să facă o baie. Eşti sigur că nu te deranjează dacă rămâne aici?

Discutaseră mai înainte despre ea în timp ce veneau spre casă, iar Brice fusese de acord să-i dea de lucru.

– Nu, sigur că nu, este binevenită. Apoi se întoarse către Ailsa: Poţi, te rog, să-mi trimiţi ceva de mâncat şi de băut în cameră? Sunt prea obosit pentru orice altceva în momentul de faţă.

– Bineînţeles. Du-te şi te odihneşte, ne vedem mâine.

Brice porni spre casă, exact în momentul în care un mic vârtej blond-auriu ieşi în goana mare şi se năpusti spre ei. Micuţa Ida auzise probabil agitaţia din curte şi alergase pe scări în jos ca să se arunce în braţele tatălui ei. Brice izbucni în râs când fetiţa începu să strige:

– Ai venit, ai venit! Ce mi-ai adus? Flora a spus că mi-ai cumpărat ceva.

Ramsay privi încurcat la Flora, care dădu din cap imperceptibil, zâmbind uşor, iar el înţelese.

– Ei bine, dacă aşa spune Flora, înseamnă că aşa este.

O ridică în braţe pe fetiţă şi porni spre casă. Flora rămăsese acolo unde era, dar Brice văzu cum Ramsay se întoarce şi îi întinde mâna.

– Nu vii? Mă bizui pe tine să-mi arăţi... ăăă... ce i-am adus.

Flora îşi puse timidă mâna în mâna lui. Ultimul lucru pe care îl

mai auzi Brice înainte să intre în casă, era Ramsay care o întreba pe Ida:

– Îţi place Flora? Pentru că mie îmi place şi m-am gândit că ar fi o idee bună s-o invit să vină în Suedia cu noi. Ce zici?

La care Ida răspunsese entuziasmată:

– Da, tati, da, da!

Marsaili se duse direct în camera ei şi fu încântată că nu trebui să aştepte prea mult cada şi apa caldă.

– Asta e tot? întrebă servitoarea care adusese cearşafuri uscate şi săpun.

– Da, mulţumesc. Mă descurc singură.

Voia să rămână singură, să facă o baie şi să se ducă la culcare. Era frântă de oboseală, dar se simţi extrem de uşurată când îşi scoase hainele pe care le purtase aproape două săptămâni. Erau pline de praf de pe drum şi de murdăria din închisoare şi se gândea că miros probabil şi a Seton, ceea ce o făcu să se cutremure de silă. Abia se abţinu să nu le arunce direct în cămin şi să le ardă. Ştia că îi vor aminti întotdeauna de calvarul ei.

Se cufundă în apa fierbinte, care era o adevărată fericire, şi îşi rezemă spatele de marginea căzii, închizând ochii cu un mic geamăt de plăcere. Era aşa de bine, că n-ar mai fi vrut să iasă de acolo niciodată.

– Credeam că ai să scoţi sunete dintr-astea numai pentru mine de-acum înainte, dar văd că te mulţumeşti şi numai cu apă fierbinte, auzi ea o voce în spatele ei şi tresări speriată, împrăştiind stropi peste tot. Se întoarse brusc.

– Brice! Cum ai... adică, ce faci aici?

Se uită la deschizătura de lângă dulap, înţelegând imediat cum de ajunsese în camera ei.

– Nu trebuia s-o foloseşti, adăugă ea încruntată.

– Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

Brice zâmbi şi îngenunche lângă marginea căzii, ridicând sprâncenele când îi văzu partea de sus a corpului.

– Mă bucur că am venit, n-aş fi vrut să pierd priveliştea asta pentru

nimic în lume.

Marsaili se grăbi să se scufunde sub apă, dar nu era mult mai bine.

– Brice, n-ar trebui să fii aici, încercă ea să spună pe un ton sever, dar pulsul i se accelerase şi ştia că nu asta dorea.

– Mă gândeam că poate ai nevoie de puţin ajutor, căci am văzut cât arătai de obosită când ne-am despărţit mai adineauri.

Luă săpunul şi începu s-o spele cu el pe spate, sărutând-o pe ceafă.

– Chiar aşa? Cred că ai avut motive mult mai egoiste să vii încoace, spuse ea cu vocea gâtuită de emoţie şi de dorinţă.

– Hm, s-ar putea să ai dreptate.

Brice continuă să o mângâie cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi dădea părul la o parte, ca s-o poată săruta pe obraz şi apoi pe gură.

– Îmi dai voie?

– Din moment ce mă rogi aşa frumos, da, şopti ea.

– Bine. Atunci poate că este loc pentru amândoi în cadă?

Fără să mai aştepte răspunsul ei, se ridică şi îşi scoase cămaşa şi pantalonii, oferindu-i o privelişte care o lăsă fără grai. Admira cu răsuflarea tăiată muşchii lui puternici, pe sub pielea aurie uşor învineţită pe alocuri. Apoi Brice o ridică în aşa fel încât să poată sta în cadă cu ea în poală. Era o cadă foarte mare, dar Marsaili se îndoia că fusese făcută pentru două persoane. Era foarte aproape de el.

– Brice! protestă ea, dar atenţia îi era distrasă de apropierea pieptului lui bronzat şi nu se putea abţine să nu-l mângâie.

Brice chicoti şi o trase spre el – aşa că acum Marsaili stătea călare pe el –, apoi o sărută din nou, mai apăsat de astă dată, folosind săpunul ca pretext ca s-o mângâie peste tot. Când deschise gura să respire, Brice murmură:

– Am avut alt motiv ca să vin încoace, dar, când te-am văzut în cadă, aproape că l-am uitat.

– O, ce motiv era?

Marsaili n-ar prea fi vrut să vorbească chiar acum, dar poate că se răzgândise şi nu mai voia s-o ia de nevastă. În acest caz, n-ar mai trebui să-l pipăie. Se trase înapoi şi se uită la el, încercând să-i prindă privirile, să-i vadă dorinţa din ochi. Se simţea foarte slăbită.

– Acolo, la lac, când te-am cerut de soţie, spuse el, am fost un măgar.

Marsaili clipi. S-a răzgândit. Gândul acesta era ca o găleată cu apă

rece.

– Cum așa?, șopti ea cu o voce răgușită de emoție. Înghiți un nod. Nu voia să audă răspunsul, pentru că știa că o s-o doară. O s-o doară al naibii de tare.

Brice îi zâmbi, un zâmbet languros care o tulbură până în străfundul ființei ei cu toate îndoielile pe care le avea.

– Ți-am spus atunci că nu știu ce este dragostea. Că nu sunt sigur că așa ceva există cu adevărat. Brice se aplecă înainte, își lipi vârful nasului de nasul ei și șopti: Greșeam. Întru totul. Mă amăgeam. Marsaili deschise gura, dar era prea uluită ca să poată rosti vreun cuvânt. Dragostea este atunci când îți dai seama că o parte din tine va muri dacă nu poți fi împreună cu cineva. Că viața nu merită să fie trăită dacă nu o poți împărți cu o anumită persoană. Că îți vine să omori cu mâinile goale pe oricine se interpune între voi. Asta este ceea ce simt eu pentru tine, Marsaili. Te iubesc cu fiecare fibră a ființei mele și te voi iubi mereu. Poți să mă ierți?

– Pentru ce să te iert?

Marsaili nu era sigură că înțelege ce o roagă el.

– Pentru că te-am cerut de soție într-un mod atât de prostesc, că ți-am spus că vreau să fii soția mea pentru că „țin“ la tine. Scutură din cap dojenitor către el însuși. Mă mir că nu mi-ai dat un pumn. L-aș fi meritat.

Marsaili respira ceva mai ușor acum și reuși chiar să schițeze o umbră de surâs.

– Bineînțeles că te iert, mai ales după o cuvântare așa de frumoasă.

Își plimbă degetele în jos pe pieptul lui, ciufulindu-i părul cu unghiile. Brice zâmbi.

– Cred că ți-ai răscumpărat vina, dar poți oricum să te străduiești ceva mai mult ca să-mi dovedești, spuse ea. Se mișcă provocator în poala lui și văzu în ochii lui pe jumătate închiși că înțelesese aluzia ei.

Degetele lui începură să se miște din nou, distrăgându-i atenția de la cuvinte.

– Cu plăcere, dar nu înainte să-mi spui și tu ceea ce vreau să aud, spuse el, cu vocea plină de promisiuni.

– Ce anume?

Marsaili inspiră adânc, căci el găsise un loc sensibil care o făcea să simtă că se topește toată pe dinăuntru.

– Nu mi-ai spus dacă şi tu mă iubeşti. O să avem o căsătorie cu iubire într-un singur sens? Pot să mă împac şi cu gândul acesta, pentru că oricum nu-ţi mai dau drumul, indiferent ce ar fi, dar aş prefera un parteneriat pe picior de egalitate în toate privinţele.

Brice îi săruta pleoapele, nasul, obrazul, colţul gurii, excitând-o, dar fără să-i ofere destul. Marsaili scoase un mic sunet de nerăbdare, întorcându-şi buzele spre el, dar Brice dădu din cap.

– Nu, până nu-mi spui şi tu ceea ce vreau să aud. Aşa e corect, căci eu mi-am deschis sufletul în faţa ta. Sau eşti pe cât de frumoasă, pe atât de crudă?

– Foarte bine, am să mărturisesc, te iubesc. Te-am iubit probabil din primul moment când te-am văzut. Eşti frumos şi irezistibil şi ştii şi tu asta. Poftim, acum eşti mulţumit?

Brice zâmbi larg, satisfăcut într-un mod foarte masculin.

– Pentru început merge, spuse el. Dar, după ce termin cu tine, mă aştept să ascult o confesiune mai completă.

În cele din urmă o sărută din nou apăsat, aşa cum îşi dorea Marsaili de mult şi îşi dădu seama că Brice avea dreptate. Nu-i spusese nici măcar jumătate din ceea ce simţea: că pur şi simplu nu putea trăi fără el şi, când o atingea, era gata să facă orice îi cere. Absolut orice.

Dar bănuia că va afla oricum foarte curând. Nu era nevoie de cuvinte.